Jakob Lorber: JEZUSOVA MLADOST

Uvod

Sepulij, Sargon, Ciaksarej - vprašajte se, kaj veste danes o teh, nekdaj mogočnih, celo nasilnih vladarjih! In maršal Tito,kako mogočen vladar je bil, vse ga je ubogalo na migljaj, premnogi Jugoslovani so ga oboževali kot boga! Pa danes, samo 10 let po njegovi smrti?

Noe, Mojzes, Abraham, Salomon - in Jezus; mar niso ta imena ohranila v ušesih in srcih več kot milijarde ljudi svoj razburljivi zven? Kdo bi si upal tudi samo domišljati, da je med zadnjimi - ki so vsi izraelskega rodu - tudi Slovenec Jakob Lorber, doma iz Slovenskih Goric? Skozi katerega je Bog razodel človeštvu več, kot doslej skozi vse preroke skupaj - seveda z izjemo Bogočloveka Jezusa! Jakob Lorber je začel pisati 15. marca 1840, torej praznujemo letos okroglo 150- letnico njegovega delovanja. Vest o njegovih delih se je počasi širila. Zakaj? Poglejmo: Šele v dvajsetem stoletju je človeštvo postopoma bolj in bolj odkrivalo pomen J. Lorberja in nepredstavljivo vseobsežnost njegovih del. V 19. stoletju je takratna cerkev, ki ni bila naklonjena znanosti, prispevala svoje: Ljudje morajo verjeti, ne pa spoznavajoče razmišljati! To je za 19. stoletje razumljivo. Sočasnik, ki bi hotel razumeti J.Lorberja že takrat, bi moral najprej korenito spremeniti način mišljenja, kar bi bilo težko, saj še ni razpolagal s pripomočki (knjige, revije, časopisi, pouk v šolah vseh stopenj, poljudno - in znanstveno-izobraževalne radio in TV oddaje, filmi, neposreden stik s tehniko, ipd.), ki olajšujejo danes ljudem razumevanje in dostop do ved uma. Če je takrat iskal dokaze, s katerimi bi podprl ali zavrgel zapise tega svojevrstnega pisca (J. Lorber-ja), mu jih je tedanja raven naravoznanstva komaj mogla nuditi. Razcvet znanosti je napočil šele daleč po tistih letih, ko je J. Lorber za pisal na papir svoja Razodetja. Vek izumov in odkritij je miroval, bil šele v svojem zametku. Moč pare je takrat služila šele nekaj desetletij kot delovna pomoč. Vek elektrike, izgorevalnih motorjev, atoma, vesoljskih letov, ipd., je bil še v
nedrjih prihodnosti. Kar danes vedo osnovnošolci, niso sanjali niti najdrznejši zanesenjaki. Samo J. Lorber je opisoval te delce materije kot kalčke praživljenja Vesolja. Kdo bi zmogel nekaj takega takrat dojeti? Človeški um pa se je vedno glasneje spraševal: Od kod? Kam? Zakaj? in je stavil vse na čimgloblji prodor v skrivnosti stvarstva. Pretekla stoletja in tudi že desetletja niso bila drugo kot oprijemanje na prenešena in bedno propadla načela, katerih razlaga je prinašala jalove duhovne sadeže, mnogo trpljenja in tragedij.

Jakob Lorber je zevajoči prepad med vero in znanostjo s svojimi razodetji že takrat izpolnil, kar je bilo tedaj spregledano in je še danes, čeprav ne več skoraj popolnoma kot pred okoli 150 leti. Marsikateri utiralec poti znanosti danes, na pragu novega tisočletja, čuti pripadnost duhovni zakladnici Jakoba Lorberja, novega obdobja, ki nam že na samem začetku daje vpogled tako v drobni svet majhnosti atoma kot tudi v nepojmljivi razsežnosti vesolja. Jakob Lorber je tako resnični pontifex maximum, glavni graditelj mostov med svetovi, med duhom in materijo, med vero in znanostjo, med preteklostjo, sedanjostjo, prihodnostjo in večnostjo, med ljudmi samimi in med ljudmi in okoljem.

Danes, ko smo prodrli daleč v skrivnosti zgradbe atoma, ko se znanost eksponencijalno razvija, ko se menda vsakih 5 let podvoji zakladnica znanosti človeštva, so postale naravoslovne znanosti najvplivnejše priče za resničnost tega, kar je Jakob Lorber zapisal po nareku Notranjega Glasu. Pokolenja, odraščajoča z radiom, TV in elektroniko nasploh, pridobivajo same po sebi naravnejši odnos do problemov snovnega stvarstva, kot pokolenja pred njimi: zanimanje za duhovno plat snovnega, ki ima svoj odsev v naravnih zakonih. Tudi veliko zanimanje npr. za jogo, bioenergijo, radiostezijo, meditacije, vzhodna verstva in podobno, je to. Svoje prispeva k temu tudi propadanje toliko opevanega čisto materijalističnega pogleda na svet in na pomen življenja.

Predgovor izdajateljev in prevajalcev

Jezusova mladost! - čigavo srce ne hrepeni potem, da bi o čudovitem Odrešenikovem življenju izvedelo več, kot nam nudijo svetopisemska besedila? Kako rad bi človek slišal tudi o razcvetanju in razvoju te enkratne bogo-človeške duše! - V starih časih, na začetku življenja krščanske skupnosti je bil takšen opis otroštva in dozorevajoče Jezusove mladosti v tako imenovanem »Evangelium Jakobi minoris«, Jakobovem velikem veselem oznanjenju. Opis, katerega je zapisal najmlajši od petih Jožefovih sinov iz prvega zakona Jakob (Jožef je bil tedaj, ko je vzel k sebi devico Marijo že starec in dolga leta vdovec), je že v prvem in drugem stoletju krožil med vzhodnimi in zahodnimi ljudstvi. Zdi se, da ga je poznal mučenec Justin (umrl 166), Origen pa ga poimensko omenja (Kurtz, Kirchengeschichte, 1 zvezek, § 9,4). - Ko so v četrtem stoletju bogoslovne šole in cerkvena poglavarja iz Aleksandrije in Rima določili kanonične, to je za cerkvenorabo določene spise, je bil v tistem času že zelo izmaličeni Jakobov evangelij označen kot »negotovega izvora« (apogryph) in ni bil sprejet v število svetih spisov - sodba, ki je več stoletij spremljala tudi Janezovo Razodetje, Jakobovo pismo in različne druge dele današnje Nove Zaveze. - Mnenje kristjanov o Jakobovem velikem veselem oznanjenju je vse do najnovejšega časa nihalo. Kot pristnega ga najdemo zapisanega v t.i. Berlenburškem Svetem pismu, ki seveda pozna samo odlomke starega evangelija. Sicer pa je spis tonil vedno bolj v pozabo in se je razen omenjenih odlomkov popolnoma izgubil.

Tako je bilo s častitljivim poročilom o Gospodovem otroštvu vse do dneva, bilo je dne 22. julija 1943, ko je skrivnostnik in videc Jakob Lorber, ki je tedaj in vse do svoje smrti živel in pisal v Gradcu (avstrijska Štajerska), dobil od božjega Duha, ki mu je govoril, naznanilo, da mu bo tisto izgubljeno Jakobovo veliko veselo oznanjenje o Jezusovi mladosti »od časa, ko je vzel Jožef Marijo k sebi« na novo razodel, in ga tako spet dal človeštvu. Najprej mu je bil razodel takole: »Jakob, eden Jožefovih sinov, je vse to zapisal, toda sčasoma se je tako popačilo, da ni moglo biti kot pristno sprejeto v Sveto pismo. Jaz pa ti bom dal pristno Jakobovo veliko veselo oznanjenje, toda začeto samo od zgoraj navedenega časa. Jakob je opisal tudi Marijino življenje od rojstva naprej in prav tako Jožefovo.«

In sedaj je prejel izbrani posredovalec in poslanec božje luči po glasu Duha v svojem srcu 301 poglavij obsegajoč čudoviti opis Jezusovega rojstva in otroštva, tako globoke, vzvišene lepote in moči, da nobeno čuteče srce ne more prezreti božjega izvora in resnice tega dragocenega spisa. Pred našimi očmi se razvija nastanek in razcvet Deteta Jezusa pod Marijinim varstvom v hiši krušnega očeta Jožefa, na begu v Egiptu in potem spet doma v Nazaretu. Doživljamo prvo čudovito delovanje in samospoznavanje božjega Duha v Detetu in dobivamo, veselo strmeči, vpogled v sveto skrivnost Jezusove osebe. Za nas postane osrečujoča milost, ko v Sinu spoznamo Očeta in tako najdemo v Jezusu združene »Očeta, Sina in Svetega Duha«. Ugotovimo lahko močno, deloma dobesedno skladnost z odlomki starega izročila v Berlenburškem Svetem pismu (katerega Jakob Lorber, ni mogel poznati) - ob upoštevanju sprememb in popačenj, ki so doletele to besedilo. In taka vsebina dokazuje, da nam je v tej zgodbi o Jezusovi mladosti zares dano po božjem poslancu Jakobu Lorberju staro kristjansko izročilo neprecenljive vrednosti.

O temu velikemu dogodku svojega življenja je pozneje Lorber pripovedoval svojim prijateljem: »On, Lorber, je 15. marca 1840 ob šestih zjutraj ravno molil svojo jutranjo molitev in ko je hotel vstati, je na levi strani prsi, tam, kjer je srce, jasno zaslišal glas, ki mu je velel: »Vstani, vzemi svoje pero in piši!« Lorber je takoj prisluhnil skrivnostnemu glasu, vzel pero v roko in zapisoval, besedo za besedo, kar mu je bilo v notranjosti narekovano. To je bil uvod v delo »Stvarjenje sveta duhov in čutov in zgodovina pračloveštva« ali »Božje gospodarjenje« (Die Haushaltung Gottes). – In razmisleka vredni prvi stavki (Kratek molitvenik o daru notranje Božje besede)

se glasijo:

»Kdor želi govoriti z Menoj, naj pride k Meni in položil mu bom odgovor v njegovo srce. - Vendar bodo samo čisti, katerih srce je polno ponižnosti, slišali zvok Mojega glasu! In kdor Mi daje prednost pred vsem svetom, Me ljubi kot nežna nevesta svojega ženina, z njim bom hodil z roko v roki. Zmeraj Me bo gledal kot brat brata in kakor sem ga Jaz gledal že od vekomaj, še preden je postal.«

Jakob Lorber je globoko ganjen prepoznal glas, ki je v njemu oživel in Njega, od katerega je le-ta prihajal. Spoznal je tudi svojo življenjsko poklicanost in nalogo, pustil je obetavno mesto v Trstu ter se vse svoje nadaljnje življenje posvetil zvestemu zapisovanju tega, kar mu je notranji duhovni glas narekoval. Za to svojo poklicanost je živel vse do konca življenja neporočen, reven in skromen, vzdrževal se je s poučevanjem glasbe in z darovi dobrih mož in žena iz kroga svojih prijateljev, venomer deleč svoje skromno imetje s še revnejšimi. Skoraj 25 let, vse do Lorberjeve smrti dne 24. 8. 1963, je glas govoril, po Jezusovi obljubi v Janezovem evangeliju, pogl. 14, 21 in 26, ponižnemu »božjemu pisarju« z vedno enako ljubezni polno resnobo in poudarkom. - Nekemu prijateljuje pisal Lorber leta 1858 o tem:

»Glede notranje besede, kako jo slišimo, lahko - govoreč o sebi - rečem samo, da slišim Gospodovo najsvetejšo besedo vedno o krog srca kot najsijajnejšo misel, jasno in čisto, kot izrečene besede. Nihče, pa če mi stoji še tako blizu, ne more slišati nikakršnega glasu. Zame pa zveni ta milostni glas kljub temu razločneje kot vsak, še tako glasen materialni zvok.«

Z zvestim zapisovanjem slišanega (za zbiranje in objavljanje tega je zaslužen posebno Anselm Hüttenbrenner) je nastalo sčasoma pod Lorberjevim peresom nadvse pomembno pisano delo v petindvajsetih knjigah.

- Tukaj jih omenjamo po Časovnem zaporedju:

Die Haushaltung Gottes - Božje gospodarstvo (3 knjige)
Der Saturn – Saturn
Die nattürliche Sonne - Naravno sonce
Die geistige Sonne - Duhovno sonce (2 knjigi)
Die Jugend Jesu - Jezusova mladost
Der Briefwechsel Jesu mit Abgarus - Dopisovanje med Jezusom in Abgarjem
Der Laodizenerbrief des Apostol Paulus - Pismo apostola Pavla Laodicejcem
Erde und Mond - Zemlja in luna
Bischof Martin - Škof Martin (onostransko vodenje)
Robert Blum - Onostransko vodenje (2 knjigi)
Die drei Tage in Tempel - Trije dnevi v templju
Himmelsgaben - Nebeški darovi (2 knjigi)

In končno kot krona Lorberjevo najvelje delo: Das große Evangelium Johannes - Janezovo veliko veselo oznanjenje (natančno, svetopisemsko poročilo, dopolnjujoči in razlagajoči opis Jezusove triletne učiteljske dejavnosti, v desetih knjigah).

Najpomembnejše pri pojavu Jakoba Lorberja, ki je sicer imel tudi dar duhovnega gledanja, je čudoviti nauk, ki govori iz njegovih del. To je resnično vseobsežna, globoko pomenska božja modrost, ki obravnava vsa vprašanja vidnih in nevidnih življenjskih področij in z visokega, duhovnega stališča osvetljuje številne skrivnosti o katerih se sprašuje človeško premišljevanje.

Čisto na kratko povedano: Lorber nudi popolnoma razvit in izdelan duhovni svetovni nazor in razlago sveta, h kateri teži, po zmagi nad vero v snovnost (materializem), celotni življenjski čut današnjega človeštva, na vseh področjih spoznanja.

Delo »Jezusova mladost« je Lorber napisal v Gradcu v času od 22. julija 1843 do 1844 leta. - Naj to delo, ki je osrečilo že tako mnogo ljudi, najde številne prijatelje še v njegovi rodni domovini Sloveniji!

Jakob Lorber se je rodil 22. julija 1800 (isto leto kot drugi veliki Slovenec France Prešern, samo nekaj mesecev prej, op. prev.) v kmečki družini v Kaniži pri Jarenini, med Mariborom in Šentiljem, v Sloveniji, ki je bila tedaj (vsega 700 let - do 1917) del Avstroogrske monarhije. Imel je tri mlajše brate in sestro. Oče, Mihael Lorber, je imel majhno posestvo, poleg tega se je ukvarjal tudi z glasbo, z zaslužkom je šolal otroke. Ljudsko šolo je Jakob Lorber obiskoval v Jarenini, kjer je v še danes prijetni in romantični župnijski cerkvi tudi ministriral. Bil je zelo pobožen - kar je bilo za tiste čase običajno. Leta 1817 je v Mariboru opravil pripravniški tečaj za učitelja in nato poučeval v Šentilju v Slovenskih Goricah. Gojil je tudi željo, da bi postal duhovnik. Zato je v Mariboru izdelal pet razredov gimnazije in se medtem preživljal kot organist. Glasbe se je naučil od svojega očeta in pa učitelja Udla. Zelo dobro je igral na razne instrumente.

Po petem razredu gimnazije je odšel v Gradec nadaljevat šolanje, vendar je študij prekinil. Pozneje, leta 1829, je naredil višji pedagoški tečaj za učitelje. Preživljal se je z glasbenimi nastopi in s poučevanjem glasbe. Srečal in seznanil se je tudi s Paganinijem, ki ga je celo nekoliko poučeval v umetnosti igranja na violino. Z njim je leta 1828 doživel nepozabni koncert, ki je zapustil globoko sled v njegovem življenju.

24. avgusta 1864 je umrl popolnoma reven, a kot zelo veren človek. Pokopali so ga na graškem pokopališču St. Leonhard. Napis na njegovem nagrobniku, ki še danes stoji, se glasi: »Naj torej živimo ali umremo, vedno smo Gospodovi.« (Rimlj. 14, 8)

Vsa dela Jakoba Lorberja izdaja v ZR Nemčiji založba Lorber - Verlag iz Bietigheima, v nemškem jeziku. Tam so tudi spravljeni originalni rokopisi (Lorber je napisal nad 20.000 strani rokopisa, kar je približno 10.000 tiskanih strani v knjigi) božjih razodetij tega skromnega in ponižnega »božjega pisarja«, pa tudi največjega vidca in preroka (poleg Kristusa), ki ga je vnaprej napovedala tudi njegova velika predhodnica, prerokinja 12. stoletja, katoliška redovnica sv.Hildegard iz Bingena, že pred 700 leti v svoji knjigi »Liber divinorum operum« (O božjih delih), pisani v letih 1163 -1173, kjer govori o novem Janezovem evangeliju, ki še ni bil razodet: ... » ... in videla in razumela sem besede razodetja - začetek novega spisa Janezovega velikega, veselega oznanjenja, ki še ni bilo razodeto in bi moralo obenem biti začetek nekega drugega spisa, ki tudi še ni bil razodet in se prične z istimi besedami: V začetku je bila beseda in beseda je bila pri Bogu in beseda je bila Bog; in dano mi je bilo razumevanje le-tega. V njem bo opisano in razloženo mnogo vprašanj skrivnostnega reda božjega stvarstva.« Hildegard govori o:

a) Janezovem velikem veselem oznanjenju (primerjaj Jan. 1, 1 - 2), k ga poznamo v Svetem pismu in ki je takrat že obstajal in o

b) Velikem Janezovem velikem veselem oznanjenju (10 knjig, vsaka po približno 500 strani ali 10.000 strani rokopisa), ki ga takrat še ni bilo in ga je Božji Duh narekoval šele mnogo kasneje Lorberju v njegovem srcu v letih 1851-1864 ter mu razlagal vse skrivnosti božjega stvarstva do njegove (Lorberjeve) smrti. To je torej 700 let po Hildegardinem videnju. Oba evangelija (glej zgoraj) se začenjata z istimi besedami!

V slovenščino je - razen manjših besedil - prevedena kot prva ta predležeča knjiga o Jezusovem otroštvu in mladosti. Celotne zbirke Lorberjevih knjig v nemščini (deloma tudi v angleščini, francoščini in italijanščini) je založba »Lorber-Verlag« iz Bietigheima podarila temle knjižnicam v Sloveniji:

- Teološka knjižnica v Mariboru
- Univerzitetna knjižnica v Mariboru
- Župnijski urad Jarenina, Šentilj (pri Mariboru), rojstna fara Jakoba Lorberja
- Narodna in univerzitetna knjižnica v Ljubljani (NUK)
- Mestna knjižnica Ljubljana- Knjižnica filozofske fakultete Ljubljana in

- Centralna tehniška knjižnica (CTK) Ljubljana - samo izdaje v angleškem jeziku.

Suzana Gerčar

Jezusova mladost

Jakobov evangelij

Prejeto od Gospoda od 22.6.1843 do 22.9.1843

Predgovor

Sam Gospod ga je po istih ustih, ki jih je izbral za organ tega dela, razodel kot uvod v poročilo o Svoji mladosti, v času od 22. julija 1843 do 9. maja 1851.

1.

Znano obdobje do svojega tridesetega leta sem Jaz (Jezus) živel prav tako kot živi vsak dobro vzgojen deček, potem mladenič in nato mož in sem moral z življenjem po Mojzesovi postavi šele prebujati Božanstvo v Sebi, tako kot mora vsak človek v sebi prebujati Mene.
Kot vsaki drugi pošten človek sem moral tudi Jaz začeti verovati v Boga, Ga nato z vsem možnim samozatajevanjem in vedno močnejšo ljubeznijo razumevati, in si torej šele polagoma popolnoma podrediti Božanstvo.
Tako sem bil Jaz Sam, kot Gospod, živ vzgled za vsakogar in zato lahko zdaj vsak človek obleče Mene prav tako, kot sem Jaz Sam oblekel Božanstvo v Sebi in lahko postane v ljubezni in veri prav tako popolnoma eno z Menoj, kot sem Jaz Sam kot Bog in človek v vsej neskončni polnosti popolnoma eno z Božanstvom.

2.

Na vprašanje, kako uskladiti čudeže Otroka Jezusa in Njegovo Božje duhovno dejavnost z Njegovo skoraj povsem ločeno človeškostjo v mladeniških in moških letih, v teh pa spet narejene čudeže, - če bi si Ga v teh letih predstavljali zgolj kot človeka -, naj služi pogled na drevo od pomladi do jeseni.
Spomladi drevo čudovito cveti in preveva ga močna dejavnost. Ko cvetje odpade, je drevo spet, kakor da bi počivalo. Proti jeseni pa se pojavi drevo spet v svoji polni dejavnosti: sadeži, ki so gotovo čudoviti, dobe okus, barvo - lepšo kot poprej cvetovi - dozorijo, in blagoslov, ki jim je bil dan, se znebi svojih spon in kot tak pade v naročje lačnih otrok.

To podobo lahko dojamete le z očmi srca, nikoli pa z očmi posvetnega razuma. Vprašljiva mesta - ne da bi se dotikali Jezusovega Božanstva, ampak ga ohranimo v veri srca, ki je luč ljubezni do Boga -, je lahko pojasniti takoj, ko postanemo v srcu čisti in jih preprosto razložimo tako, da popolna enost polnosti Božanstva s človekom Jezusom ni nastopila naenkrat, na en mah, temveč tako kot vse pod Božjim vodstvom šele polagoma, podobno postopnemu

prebujanju Božjega duha v človeškem srcu, popolnoma pa šele z Jezusovo smrtjo na križu, čeprav je Božanstvo v vsej svoji polnosti prebivalo že v otroku Jezusu, v čudežnem delovanju pa se je razodevalo le v trenutkih stiske.

3.

Jezusova telesna smrt je najgloblje ponižanje Božanstva v ukletev vsega materialnega. Omogočila je popolno novo ureditev odnosov med Stvarnikom in ustvarjenim bitjem.

Šele z Jezusovo smrtjo postane Bog popolnoma človek, in ustvarjeni človek na novo spočet iz najvišje Božje milosti, postane Božji otrok - torej Bog - in šele kot tako ustvarjeno bitje lahko stopi pred svojega Stvarnika, kot njegova popolna somernost in v njem gleda, nagovori, spozna in nadvse ljubi svojega Boga, Stvarnika in Očeta; edino s tem je pridobil popolno, večno, neuničljivo življenje v Bogu, iz Boga in pri Bogu. S tem je obenem Satanova oblast (volja) strta v tolikšni meri,da Božanstvu ne more več preprečiti popolnega približanja ljudem in istega v obratni smeri, to je ljudi k Božanstvu. Še krajše povedano: Po Jezusovi smrti se človek lahko popolnoma brati z Bogom in Satan tega ne more več preprečevati - od tod tudi beseda ženskam, ki so iskale grob: »Pojdite tja in to povejte Mojim bratom!« Satanovo oblastovanje je sicer na zunaj še vedno opazno, toda ko je enkrat že raztrgana ločnica med Božanstvom in človekom, se le-ta ne more v vsej večnosti ponoviti in s tem znova vzpostaviti stari, nepremostljivi prepad med Bogom in ljudmi.

Iz te kratke razlage lahko vsak, ki gleda in razmišlja v srcu, zelo jasno spregleda neskončno korist Jezusove telesne smrti. AMEN.

Jakobovo veselo oznanilo o Jezusovi mladosti od takrat, ko je vzel Jožef Marijo k sebi

Jakob, eden izmed Jožefovih sinov, je vse to zapisal; sčasoma pa so zapis tako pokvarili, da se ni moglo dovoliti, da bi ga kot pristnega sprejeli v Sveto Pismo. Jaz pa ti bom dal izvirno Jakobovo veselo oznanilo o prihodu našega Odrešenika, toda samo od začetka zgoraj omenjenega obdobja; Jakob je namreč obenem zraven zapisal tudi Marijin življenjepis, od njenega rojstva dalje, pa tudi Jožefov. - In tako torej piši kot prvo poglavje:

1. Jožef dela v svojem poklicu. Žrebanje za Marijo v templju. Božje pričevanje o Jožefu. Jožefova molitev. Marija v Jožefovi hiši.

1 Jožef je gradil hišo v pokrajini med Nazaretom in Jeruzalemom.
2 To hišo je dal tja postaviti odličen meščan iz Jeruzalema zavoljo prenočišča, ker Nazarenci niso imeli vse tja do Jeruzalema nobenega zavetja.
3 Marija, ki so jo vzgajali v templju, pa je odrasla in po Mojzesovi postavi so jo morali dati iz Templja.
4 Zato so po vsej Judeji odposlali sle oznanit, da bi prišli očetje in da bi, če bi bil kdo spoznan za vrednega, vzel deklico v svojo hišo.
5 Ko je prišla ta novica tudi do Jožefovih ušes, je hitro odložil sekiro in pohitel v Jeruzalem na določen zbirni in posvetovalni prostor v templju.
6 Ko so pretekli trije dnevi, so se vsi, ki so se v tem času prijavili, zopet zbrali na prej

določenem prostoru. Vsak, kdor se je potegoval za Marijo je, kot je bilo predpisano, podal duhovniku sveže steblo lilije, duhovnik pa je šel s temi stebli v notranjost templja in tam molil.
7 Ko je končal svojo molitev, se je s stebli vrnil ven in je vsakemu prosilcu vrnil svoje steblo.
8 Vsa stebla pa so kmalu postala pegasta; samo tisto, ki ga je nazadnje podal Jožefu, je ostalo sveže in brez madeža.
9 Nekateri pa so začeli naglas godrnjati in so razglasili ta poskus za pristranski in zato neveljaven in so zahtevali drugačen preizkus, ki bi bil popolnoma zanesljiv in bi v celoti izključeval vsako prevaro,
10 Duhovnik, nekoliko razburjen zaradi tega, je dal takoj pripeljati Marijo; v roko ji je dal goloba in ji velel stopiti v sredo prosilcev in da naj tam izpusti goloba.
11 Preden pa je Marija izpustila goloba, je rekel prosilcem: »Poglejte, lažni razlagalci znamenj Jehove! Ta golob je nedolžna in čista žival, ki ne razume naših pogovorov,
12 temveč živi samo po Gospodovi volji in razume samo vsemogočno Božjo govorico! 13 Dvignite svoja stebla kvišku! - Na čigar steblo se bo spustil ta golob potem, ko ga bo deklica izpustila, in na katerega glavo bo sedel, tisti naj vzame Marijo!« 14 Prosilci so bili s tem zadovoljni in so rekli: »Da, to naj bo zanesljivo znamenje!«
15 Ko je Marija na duhovnikovo znamenje izpustila goloba, je ta takoj poletel k Jožefu, se spustil na njegovo steblo, od tam pa takoj na njegovo glavo.
16 In duhovnik je rekel: »Torej je Gospod tako hotel! Tebe, vrli rokodelec, je izbral zanesljivi žreb, za sprejem Gospodove device! Vzemi jo torej v svojo čisto hišo v nadaljnje varstvo. Amen.«
17 Ko je Jožef to slišal je odgovoril duhovniku: »Glej, ti maziljeni Gospodov služabnik po postavi Mojzesa, zvestega hlapca Gospoda Boga Sabaota, jaz sem že starec in imam doma odrasle sinove, ter sem že zelo dolga leta vdovec; saj bom v posmeh Izraelovim sinovom, če bom vzel tole deklico v mojo hišo!
18 Zato daj žreb še enkrat spremeniti, mene pa prosim pusti zunaj, da ne bom prištet med prosilce! «
19 Duhovnik pa je dvignil roko in rekel Jožefu: »Jožef! Boj se Gospoda svojega Boga! Ali ne veš kaj je storil Datanu, Korahu in Abiramu?
20 Glej, zemlja se je odprla in jih vse požrla zaradi njihove upornosti! Misliš, da tebi ne more storiti enako?
21 Povem ti: Ker si videl in zaznal zanesljivo Jehovino znamenje, tudi poslušaj Gospoda, ki je vsemogočen in pravičen in vedno kroti upornike in odpadnike od Njegove volje!
22 Sicer pa živi v velikem strahu, da ne bi Gospod tudi s tvojo hišo storil tistega, kar je naredil Datanu, Korahu in Abiramu!«
23 Jožefa je zelo zaskrbelo in v velikem strahu je rekel duhovniku: »Moli torej zame, da bi mi bil Gospod spet milostljiv in usmiljen, potem pa mi daj Gospodovo devico po Njegovi volji!«
24 Duhovnik pa je šel noter in molil za Jožefa pred presvetim in Gospod je spregovoril duhovniku, ki je tam molil:
25 »Ne žalosti tega moža, ki sem ga Jaz izvolil; kajti pravičnejšega od njega ni v vsem Izraelu, niti na vsej Zemlji niti pred Mojim prestolom v vseh Nebesih!
26 Pojdi ven in predaj to devico, ki sem jo Jaz Sam vzgojil, najpravičnejšemu možu na Zemlji!«

27 Duhovnik pa se je pri tem udaril po prsih in rekel: »0 Gospod, Ti vsemogočni Bog Abraharnov, Izakov in Jakobov, bodi milostljiv meni, grešniku pred Teboj; sedaj spoznavam, da boš obiskal Svoje ljudstvo!«
28 Zatem se je duhovnik dvignil in odšel ven. Med blagoslavljanjem v Gospodovem imenu je devico izročil prestrašenemu Jožefu in mu dejal:
29 »Jožef, ti si pravičen pred Gospodom, zato je izvolil tebe iz množice tisočih! Sedaj pa pojdi v miru! Amen!«
30 In Jožef je vzel Marijo in rekel: »Naj se torej zgodi volja mojega Boga, mojega Gospoda! Gospod, kar ti daješ je vedno dobro; zato tudi vzamem rad in voljan to darilo iz Tvojih rok! Blagoslovi pa jo zame in mene za njo, da bi je bil vreden pred Teboj, zdaj in vekomaj! Tvoja volja, amen.«
31 Ko je Jožef tako govoril pred Gospodom, je bil okrepljen v srcu, potem pa je odšel z Marijo iz templja in jo odpeljal v okolico Nazareta, na svoj revni dom.
32 Ker pa je Jožefa čakalo nujno delo, se tudi tokrat ni dolgo mudil na svojem domu in je povedal Mariji:
33 (Jožef) »Marija, glej, po Božji volji sem te vzel k sebi iz templja Gospoda mojega Boga; jaz pa sedaj ne morem ostati pri tebi in te varovati, ampak te moram zapustiti. Oditi moram in skrbeti za dogovorjeno gradnjo hiše, ki sem jo začel graditi na kraju, ki sem ti ga pokazal na poti semkaj!
34 Toda glej, zaradi tega ne boš ostala sama doma! Saj imam kajžarico, ki je moja bližnja sorodnica, pobožna in pravična, ona bo pri tebi in pa moj najmlajši sin (Jakob), in milost Božja ter Njegov blagoslov te ne bosta zapustila!
35 Prav kmalu pa se bom s svojimi ostalimi štirimi sinovi zopet vrnil k tebi in ti bom vodnik na Gospodovih potih! Gospod Bog pa bo varoval tebe in mojo hišo, amen.«

2. Novo zagrinjalo v templju. Marijino delo za zagrinjalo.

1 V tem času pa so potrebovali v templju še eno zagrinjalo, ker je bilo staro tu in tam že zelo poškodovano, da bi prekrili poškodovana mesta.
2 Tedaj so se duhovniki v zboru posvetovali in so govorili: »Naredimo zagrinjalo v Gospodovem templju, da bomo, kar je poškodovanega, prekrili.
3 Danes ali jutri lahko pride Gospod, kot je zapisano, kako bi stali pred Njim, ko bi našel tempelj, ki smo ga tako zanemarili ?!«
4 Veliki duhovnik pa je rekel: »Nikar ne sodite tako slepo, kot da Gospod, čigar svetišče je tempelj, ne bi vedel, kako je tempelj sedaj oskrbovan !
5 Kljub temu pa mi pokličite sedem brezmadežnih devic iz Davidovega rodu, potem pa bomo žrebali kako bomo razdelili to delo! «
6 Služabniki so odšli poiskat device iz Davidovega rodu, pa so jih z veliko muko zbrali komaj šest za velikega duhovnika.
7 Veliki duhovnik pa se je spomnil, da je Marija, ki so jo pred komaj nekaj tedni izročili v varstvo Jožefu, prav tako iz Davidovega rodu, in je takoj povedal služabnikom.
8 Služabniki so takoj odšli in to naznanili Jožefu. Jožef je šel in pripeljal Marijo nazaj v tempelj, spremljali pa so ju tempeljski služabniki.

9 Ko so bile device zbrane v preddverju, je prišel veliki duhovnik in vse skupaj takoj odpeljal v Gospodov tempelj.
10 In ko so bili zbrani v Gospodovem templju, je spregovoril veliki duhovnik:
11 »Poslušajte device iz rodu kralja Davida,ki je po Božji volji določil, da naj drobno delo na zagrinjalu, ki loči presveto od templja, vedno opravljajo device iz njegovega rodu,
12 po njegovi oporoki naj se raznovrstno delo razdeli z žrebom, nato pa naj vsaka devica opravi delo, ki ji je bilo določeno, po svojih najboljših sposobnostih!
13 Poglejte tu pred varni je poškodovano zagrinjalo, tu na zlati mizi pa so različne surovine, ki so že pripravljene za predelavo!
14 Vidite, da je to delo zelo nujno; zato takoj žrebajmo, da se bo pokazalo, katera od vas bo predla zlato nit in amiant (vrsta azbesta) ter bombažno nit,
15 svileno nit, nato nit hiacintne barve (barva istoimenskega plemenitega kamna, vrsta cirkona), škrlat in pravi purpur!«
16 In device so plašno žrebale, med tem pa je veliki duhovnik nad njimi molil; ko so izžrebale po predpisanem redu, se je pokazalo kako mora biti razdeljeno.
17 In devici Mariji, hčerki Ane in Joahima, je žreb določil dela s škrlatom in pravim purpurjem.
18 Devica pa se je za tako milostno priznanje in določitev za tako v Njegovo čast slavečega dela, zahvalila Bogu, vzela je delo in se odpravila nazaj domov, Jožef pa jo je spremljal.
19 Ko je prispela domov, se je Marija takoj veselo in pogumno lotila dela; Jožef ji je priporočil, naj bo kar se da pridna, jo blagoslovil, in se nemudoma vrnil na svoje gradbišče.
20 To pa se je zgodilo v tistem trenutku, ko je Zaharija med opravljanjem kadilne daritve v templju zaradi svoje male nevere onemel. Zaradi tega so mu izbrali namestnika, ki je vodil žrebanje za razdelitev dela.
21 Marija pa je bila v sorodu tako z Zaharijem kot z njegovim namestnikom, zato je podvojila svoje prizadevanje, da bi čimprej, po možnosti prva, končala svoje delo.
22 Svojega prizadevanja pa ni podvojila zaradi želje po slavi, ampak samo zato, ker je mislila, da bo naredila veliko veselje Gospodu Bogu, če bo čim prej in čim lepše končala svoje delo.
23 Najprej je delala s škrlatom, ki ga je treba zelo pazljivo presti, da ne bi bila nit tu ali tam debelejša ali tanjša.
24 Marija je predla škrlatno nit tako mojstrsko, da so se vsi, ki so kakorkoli prišli v Jožefovo hišo, zelo čudili Marijini spretnosti.
25 V kratkem času treh dni je Marija dokončala škrlat in se takoj lotila purpurja (purpur je vijoličasta barva, kot jo na primer še danes nosijo kardinali); ker pa je morala tega vedno vlažiti, je morala med delom večkrat vzeti vrč in oditi ven po vodo.

3. Angelovo oznanjenje Gospodovega rojstva. Marijina ponižna vdanost.

1 Nekega petka je Marija spet vzela vrč in šla ven, da bi ga napolnila z vodo, in glej - nek glas ji je spregovoril:
2 »Bodi pozdravljena, ti, ki si polna Gospodove milosti! Gospod je s teboj, blagoslovljena med ženami!«
3 Marija pa se je glasu zelo prestrašila, ker ni vedela od kod prihaja, in se je hitro ozrla na desno ali levo; vendar ni odkrila nikogar, ki bi to govoril.

4 Zatem je bila še bolj zmedena in polna mučnega strahu, pri priči je vzela z vodo napolnjen vrč in stekla od tam v hišo.
5 Komaj pa se je v svojem delu dobro znašla, glej, že je stal pred marljivo devico Gospodov angel in ji spregovoril:
7 »Ne boj se Marija, kajti našla si neskončno milost pred Gospodovim obličjem; glej postala boš noseča od Božje besede!«
8 Ko pa je Marija to zaslišala, je začela pretehtavati te besede sem ter tja in ni mogla dojeti njih pomena; zato je rekla angelu:
9 »Kako naj se to zgodi? Saj še dolgo ne bom žena kakšnemu možu, pa tudi še nikoli se nisem spoznala s kakšnim moškim zato, da bi me precej vzel za ženo, da bi zanosila kot druge žene in rodila tako kot one.«
10 Angel pa je rekel Mariji: »Poslušaj, izvoljena Božja devica! Nič takega se ne bo zgodilo, ampak Gospodova moč te bo obsenčila!
11 Zato bo tudi svet, ki bo rojen iz tebe, - Sin vsemogočnega Ga bodo imenovali!
12 Ko Ga boš pa rodila, Mu moraš dati ime Jezus; kajti On bo odrešil Svoje ljudstvo vseh njegovih grehov, sodbe in večne smrti !«
13 Marija pa se je zgrudila pred angelom in rekla: »Glej, jaz sem le Gospodova dekla, zato naj se mi zgodi po Njegovi volji kot so se glasile tvoje besede!« - Tu je angel izginil, Marija pa se je lotila svojega dela.

4. Marijin otroško-nedolžni pogovor z Bogom in odgovor od zgoraj.

1 Ko je angel nenadoma izginil,je Marija hvalila in slavila Gospoda Boga in je v svojem srcu tako govorila:
2 »Oh, kaj sem vendar jaz pred Teboj, da mi izkazuješ takšno milost?!
3 Jaz naj bi zanosila, ne da bi kdaj spoznala kakšnega moškega; saj sama sploh ne vem kakšna je razlika med mano in med moškim!
4 Ali sploh vem, kaj v resnici pomeni biti noseča?! - O Gospod, glej, saj jaz tega vendar ne vem!
5 Ali sploh vem, kaj je to, ko pravijo: »Glej, ženska bo rodila«? O Gospod, milostno se ozri name; Jaz sem vendar samo dekle staro štirinajst let in sem o tem slišala samo govoriti, - v resnici pa o tem nič ne vem!
6 Ah, kaj bo z menoj, ubogo revo, če bom noseča - in ne vem kakšno je pravzaprav takšno stanje!
7 Kaj bo rekel oče Jožef, ko mu bom povedala, ali pa bo mogoče sam opazil, da sem noseča?!
8 Nosečnost pa vendar ne more biti nekaj hudega, posebno če Gospod Sam za to izvoli svojo deklo, kot je nekoč Saro?!
9 Saj sem že večkrat v templju slišala, kako zelo so ženske vesele, če so noseče!
10 Torej mora biti nosečnost res nekaj dobrega in nadvse osrečujočega in gotovo se bom tudi jaz veselila, kadar mi bo Gospod dal nosečnost!
11 Toda kdaj, kdaj se bo to zgodilo in kako? Ali pa se je že zgodilo? Sem že noseča, ali pa bom to šele postala?
12 O Gospod! Ti večno Sveti Izraelov, daj meni Tvoji ubogi dekli vendar kakšno znamenje, kdaj se bo to zgodilo, da Te bom mogla slaviti in hvaliti!«

13 Pri teh besedah pa je v Marijo zavela lahna breztelesna sapica in nek zelo nežen glas ji je spregovoril:
14 »Marija, ne skrbi po nepotrebnem; ti si spočela in Gospod je s teboj! Loti se svojega dela in ga dokončaj, kajti odslej se za tempelj ne bo več delalo na tak način!«
15 Tu se je Marija zgrudila, molila Boga ter Ga slavila in hvalila za tako milost. - Ko je dala Gospodu hvalo in čast, se je dvignila in vzela v roke svoje delo.

5. Predaja dokončanega Marijinega dela za tempelj. Marija in veliki duhovnik. Marijino potovanje k teti Elizabeti.

1 V nekaj dneh je Marija dokončala tudi purpur, nato ga je zložila, vzela škrlat in ga položila k purpurju.
2 Nato se je zahvalila Bogu za milost, da ji je dopustil, da je svoje delo tako dobro dokončala; potem je prejo zavila v čisto platno in se s tem podala na pot v Jeruzalem.
3 Do gradbišča, kjer je Jožef delal, je šla sama; od tam naprej pa jo je spet spremljal Jožef v Jeruzalem in v tempelj.
4 Ko je prišla tja,je takoj predala delo velikemu duhovniku.
5 Ta je pogledal škrlat in purpur, videl, da je delo prekrasno in dobro, zato je pohvalil in pozdravil Marijo s temi besedami:
6 (Veliki duhovnik:) »Marija, taka spretnost v tebi ni naravna, ampak je Gospod deloval s tvojo roko!
7 Zato te je Bog poveličal; blagoslovljena boš med vsemi ženami Zemlje pred Gospodom, ker si bila prva, ki je prinesla svoje delo Gospodu v tempelj!«
8 Marija pa, polna ponižnosti in veselja v svojem srcu,je rekla velikemu duhovniku:
9 »Cenjeni Gospodov služabnik v Njegovem svetišču! Nikar me preveč ne hvali in me ne povišuj nad druge, kajti to delo ni moja zasluga, ampak edino Gospodova, ker je vodil mojo roko!
10 Zato gre edino Njemu vsa hvala, vsa slava, vsa čast, vsa moja ljubezen in vse moje čaščenje brez prestanka!«
11 In veliki duhovnik je rekel: »Amen Marija, ti si čista Gospodova devica, prav si govorila pred Gospodom! Tako odidi spet v miru; Gospod naj bo s teboj!«
12 Nato se je Marija dvignila in šla z Jožefom nazaj do gradbišča, kjer se je okrepčala s kruhom in mlekom in vodo.
13 Približno pol dneva poti od gradbišča pa je za malim pogorjem stanovala Marijina teta Elizabeta; rada bi jo obiskala, zato je prosila Jožefa za dovoljenje.
14 Jožef ji je takoj dovolil in ji dal za vodiča tudi najstarejšega sina, ki bi jo moral spremljati, dokler ne bi zagledala Elizabetine hiše.

6. Čudoviti sprejem Marije pri Elizabeti. Marijina ponižnost in modrost. Veliko oznanilo ženskam. Marijina vrnitev k Jožefu.

1 Ko je prišla do Elizabete, to je do njene hiše, je prav kmalu plaho potrkala na vrata, kot je pri Judih navada.
2 Ko je Elizabeta slišala plaho trkanje, je menila sama pri sebi: »Le kdo trka tako nenavadno tiho?

3 To bo otrok mojega soseda; saj ne more biti moj mož, ki je nem še v templju in čaka odrešenje!
4 Toda moje delo je pomembno; ali naj ga odložim zaradi nespodobnega sosedovega otroka?
5 Ne, tega ne bom storila, saj je to delo za tempelj in je pomembnejše kot nespodobnost sosedovega otroka, ki gotovo noče spet nič drugega, kot da bi me, kakor je znano, spet dražil in zasmehoval!
6 Zato bom lepo obsedela pri svojem delu in kar pustila otroka dolgo trkati!
7 Marija pa je potrkala še enkrat in otrok v Elizabetinem telesu je začel od veselja poskakovati, mati pa je zaslišala rahel glas od tam kjer je poskakoval otrok v njej, in glas je dejal:
8 »Mati, pojdi, pohiti; kajti mati mojega in tvojega Gospoda, mojega in tvojega Boga je tukaj in trka na vrata; prišla te je obiskat v miru!«
9 Ko je Elizabeta to slišala, je vrgla od sebe vse, kar je imela v rokah, in je pohitela ter Mariji odprla vrata,
10 takoj nato jo je po običaju blagoslovila, jo objela z razprostrtimi rokami in rekla:
11 »O Marija, ti blagoslovljena med ženami! Ti si blagoslovljena med vsemi ženami in blagoslovljen je sad tvojega telesa!
12 O Marija, ti najčistejša Božja devica! Od kod je prišla meni tako velika milost, da me je obiskala mati mojega Gospoda, mojega Boga?!«
13 Marija pa, ki ni razumela ničesar od vseh teh skrivnosti, je rekla Elizabeti:
14 »Ah, draga teta, jaz sem prišla samo na prijateljski obisk k tebi! Kakšne stvari govoriš tukaj o meni, ki jih ne razumem? Ali sem že zares noseča, da me imenuješ mati?«
15 Elizabeta pa je odgovorila Mariji: »Glej, ko si drugič potrkala na vrata, je dete, ki ga nosim pod svojim srcem, poskočilo od veselja in mi to razodelo ter te v meni že v naprej pozdravilo!«
16 Tu se je Marija ozrla v nebo in se spomnila, kaj ji je govoril nadangel Gabrijel, čeprav ni vsega tega niti malo razumela, je rekla:
17 »O ti veliki Bog Abrahamov, Izakov in Jakobov, le kaj si naredil iz mene? Le kaj sem jaz, da naj bi me blagrovali vsi rodovi na Zemlji?«
18 Elizabeta pa je rekla: »0 Marija, izvoljenka Božja, vstopi v mojo hišo in se okrepčaj; o tem se bova pogovorili in potem skupaj hvalili in slavili Boga z vsemi najinimi močmi!«
19 In Marija je naglo sledila Elizabeti v hišo in jedla in pila ter se okrepčala in postala veselo razpoložena.
20 Elizabeta je Marijo zelo veliko spraševala, kaj vse je izvedela v templju, ko je bila tam kot otrok, ki so ga vzgajali za Gospoda, in kako ji je bilo vse skupaj všeč.
21 Marija pa je rekla: »Draga teta, ki te je Gospod tudi obilno blagoslovil! Mislim pa, da so te stvari za naju previsoke, in da me ženske ravnamo nespametno, če razglabljamo o stvareh, za katere je Gospod določil Aronove sinove.
22 Zato menim, da naj me ženske Božje stvari prepustimo Bogu in tistim, ki jih je On zato postavil, in naj ne tuhtamo o njih.
23 Če ljubimo Boga nad vse in izpolnjujemo Njegove svete zapovedi, potem živimo po vsem primerno našemu stanu; kar je več kot to, pripada moškim, ki jih Gospod pokliče in izvoli.
24 Jaz mislim, draga teta, da je tako prav; zato mi kar prihrani čenčanje o templju, - saj zaradi tega ne bo ne boljši ne slabši! Ko bo Gospodu prav, pa bo že Sam kaznoval in preoblikoval

tempelj ob pravem času.«
25 Elizabeta pa je v teh besedah spoznala Marijino globoko ponižnost in skromnost in je - dejala:
26 »Da, ti milosti polna Božja devica! S takšnim mišljenjem si morala najti največjo milost pred Bogom!
27 Kajti, tako kot govoriš ti, lahko govori le najčistejša nedolžnost; in kdor tako živi, živi gotovo pravično pred Bogom in pred vsem svetom!« 28 Marija pa je rekla: »Pravično življenje ni naše, ampak Gospodovo in je njegova milost!
29 Kdor meni, da živi pravično sam iz sebe, tisti živi pred Bogom zagotovo najmanj pravično; kdor pa svojo krivdo pred Bogom vedno priznava, pa je ta, ki živi pravično pred Bogom!
30 Jaz pa ne vem, kako živim, moje življenje je čista Gospodova milost; zato tudi ne morem storiti nič drugega, kot da Ga vedno ljubim, hvalim in slavim z vsemi svojimi močmi! Če je tvoje življenje kot moje, delaj tudi ti enako, in Gospodu bo to bolj všeč, kot če bi še toliko klepetali o razmerah v templju!«
31. Elizabeta pa je dobro spoznala,da veje iz Marije Božji duh, zato je prenehala vpraševati o templju in se je vdala v Božjo voljo ter hvalila in slavila Boga.
32 Tako je preživela Marija pri Elizabeti še cele tri mesece in ji kot dekla pomagala pri vseh delih v gospodinjstvu.
33 Medtem pa je tudi naš Jožef dokončal svojo gradnjo in je bil s svojimi sinovi spet doma ter obdeloval svoje majhno posestvo, ki ga je imel seveda samo v najemu.
34 Nekega večera pa je rekel Jožef najstarejšemu sinu: »Joel, pojdi in mi pripravi tovorno živinče za jutri zjutraj, ker moram iti po Marijo!
35 Deklica je že skoraj tri mesece iz moje hiše in ne vem, kaj se z njo godi.
36 Če tudi je pri ženi onemelega velikega duhovnika, pa vendar ne morem vedeti, ali je ta hiša prosta vseh skušnjav tistega, ki je zapeljal Evo!
37 Torej bom jutri šel tja in pripeljal deklico nazaj, da me sčasoma ne bodo začeli Izraelovi sinovi obrekovati in bi me Gospod kaznoval zaradi mlačne skrbi za deklico.«
38 Joel je odšel in naredil po Jožefovi besedi, toda komaj je Joel končal svoje delo, že je stala Marija pred vežo in pozdravila Jožefa, ter ga prosila, da bi jo spet sprejel v svojo hišo.
39 Jožef, ves presenečen nad Marijinim prihodom, jo je takoj vprašal: »Ali si to ti, ti nezvesta moji hiši!?«
40 In Marija je rekla: »Da, jaz sem, - toda nisem nezvesta tvoji hiši; že davno bi bila rada tukaj, vendar nisem upala sama hoditi čez gozdnato gorovje, - ti pa tudi nisi poslal nobenega sla po mene! Zato sem morala tako dolgo ostati!
41 Zdaj pa so trije leviti obiskali Zaharijevo ženo in ko so se vračali domov v Jeruzalem, so me vzeli s seboj in me pripeljali do meje tvojega posestva, nato so blagoslovili mene in tvojo hišo ter odšli naprej po svoji poti, jaz pa sem hitela k tebi, moj ljubi oče Jožef!« (Leviti so pripadniki izraelskega plemena Levi, službujoči v glavnem kot duhovniki in učitelji).
42 Čeprav bi Jožef rad Marijo nekoliko oštel zaradi tako dolgega izostanka, pa mu srce le ni dalo, najprej zato, ker je Marijin glas preveč ganil njegovo plemenito srce, in drugič se je sam čutil krivega, ker tako dolgo ni poslal sla po Marijo.
43 Dovolil je Mariji stopiti k njemu, da bi jo blagoslovil, deklica pa je skočila k Jožefu in ga

ljubkovala, kot znajo sicer najnedolžnejši otroci ljubkovati svoje starše ali druge dobrotnike.
44 Jožefa pa je to zelo ganilo in je ves vesel rekel Mariji: »Glej, jaz sem reven mož in že prileten; toda ob tvoji otroški ljubezni pozabim svojo revščino in starost! Gospod te je meni dal v veliko veselje; zato pa bom tudi hodil in delal z veseljem, da bom tebi, moj otrok priskrbel dober košček kruha!«
45 Pri teh besedah so staremu možu pritekle solze iz oči. Marija pa je hitro posušila njegova vlažna lica in se zahvalila Bogu, da ji je dal tako dobrega krušnega očeta.
46 V tem času pa je Jožef nenadoma zaslišal, kot da bi prepevali hvalnice pred njegovo hišo.

7. Jožefove slutnje in prerokba. Marijina tolažba. Blagoslovljena večerja. Marijina nosečnost postane vidna.

1 Jožef je bil poln visokih slutenj in je rekel Mariji: »Gospodov otrok! S teboj je moja hiša prejela veliko veselje, moja duša je polna visokih slutenj!
2 Toda vem tudi, da Gospod tiste, ki jih ljubi, vedno obiskuje z bolečino; zato Ga moramo vselej prositi, da bi nam vsem bil zmeraj milostljiv in usmiljen!
3 Možno je celo, da bi hotel Gospod po meni in tebi prenoviti staro, že trhlo skrinjo zaveze!
4 Če pa se kaj takega že dogaja, potem gorje meni in tebi; opraviti bova morala zelo težko delo! Zdaj pa nič več o tem!
5 Kar se mora zgoditi, bo gotovo tudi prišlo, midva tega ne bova mogla preprečiti; ko pa bo prišlo, naju bo zgrabilo z vsemogočno roko in trepetala bova pred voljo Njega, ki je utrdil temelje Zemlje.«
6 Marija pa vsega tega ni razumela in je zato tolažila zelo zaskrbljenega Jožefa z besedami:
7 »Ljubi oče Jožef! Ne bodi otožen zaradi Gospodove volje; saj vendar vemo, da On hoče Svojim otrokom vedno le najboljše! Če bo Gospod z nami tako, kot je bil z Abrahamom, Izakom in Jakobom in kot je vseskozi bil s tistimi, ki so Ga ljubili, le kakšno trpljenje in zlo bi nas lahko potem doletelo?!«
8 Jožef pa je bil zadovoljen s to tolažbo in se je z vso močjo zahvaljeval Gospodu v svojem srcu, da mu je dal v Mariji takšnega angela tolažnika; nato je rekel:
9 »Otroci, pozen večer je že; zato povzdignimo hvalnico, zaužijmo našo blagoslovljeno večerjo, nato pa pojdimo počivati.«
10 Tako se je zgodilo in Marija je pohitela in je prinesla kruh, Jožef pa ga je razdelil, in vsi so se zelo čudili, da je imel kruh tokrat tako dober okus.
11 Jožef pa je dejal: »Vsa hvala gre Bogu! Kar On blagoslovi, to vedno dobro tekne in ima najboljši okus!«
12 Marija pa je preljubeznivo modro opomnila Jožefa: »Glej, ljubi 0če, prav tako se tudi ti ne smeš bati nadlog, katere bi ti poslal Gospod; kajti tudi one so Njegov čudoviti blagoslov!«
13 In Jožef je rekel: »Da, da, ti čista hči Gospodova, prav imaš! Saj bom z vso potrpežljivostjo nosil, kar mi bo naložil Gospod; saj mi ne bo naredil Svojega bremena pretežkega in Svojega jarma pretrdega, - saj je On vendar Oče,poln dobrote in usmiljenja tudi v Svoji gorečnosti! In tako naj se vedno zgodi Njegova sveta volja!«
14 Nato je odšla pobožna družina počivat, naslednje dni pa so delali doma.
15 Iz dneva v dan pa je postajalo Marijino telo bolj polno; ko je to seveda opazila, je poskušala

prikriti svojo nosečnost pred očmi Jožefa in njegovih sinov, kolikor se je le dalo.
16 Po preteku približno dveh mesecev pa ji njeno prikrivanje ni nič več pomagalo in v Jožefu so se začeli prebujati sumi; skrivaj se je posvetoval z enim izmed svojih prijateljev v Nazaretu o Marijinem nenavadnem stanju.

8. Zdravnikovo mnenje. Jožef zaslišuje Marijo. Marijino pojasnilo.

1 Jožefov prijatelj pa je bil strokovnjak; bil je namreč zdravnik, ki je poznal zelišča in je neredko pomagal babicam pri nevarnih porodih.
2 Ta je šel z Jožefom in si na skrivaj ogledal Marijo; potem, ko si jo je ogledal, je rekel Jožefu:
3 »Poslušaj me, brat po Abrahamu, Izaku in Jakobu! Tvojo hišo je zadela velika nesreča; poglej, dekle je visoko noseča!
4 Ti pa si tega tudi sam kriv! Saj je že šesti mesec, odkar si delal zdoma na gradbišču hiše! Povej, kdo pa bi sploh moral paziti na dekle?!«
5 Jožef pa je odgovoril: »Glej, Marija je bila v tem času neprenehoma vsega skupaj komaj tri tedne doma in to na začetku, ko je prišla v mojo hišo; nato je preživela cele tri mesece pri svoji teti Elizabeti!
6 Zdaj pa sta minila tudi že dva meseca odkar je pred mojimi očmi in nikoli nisem videl nekoga, ki bi prišel k njej javno ali na skrivaj!
7 Ko sem bil odsoten, pa je tako in tako bila v najboljših rokah; moj sin, ki jo je spremljal k Elizabeti, mi je poprej najzvesteje prisegel, da se na vsej poti ne bo dotaknil niti njene obleke, razen v sili.
8 In tako vem z veliko gotovostjo, da bi Marija morala biti, kar se moje hiše tiče, popolnoma čista; drugo vprašanje pa je, ali je tako tudi z Zaharijevo hišo!
9 Se ji je to morda zgodilo v templju s kakšnim njegovim služabnikom? Gospod me obvaruj, da bi tako mislil, kaj takega bi Gospod že zdavnaj razkril po stalno prisotni modrosti velikega duhovnika!
10 Jaz pa zdaj vem, kaj bom storil, da bom izsledil resnico o tej stvari! Prijatelj, ti lahko spet v miru odideš, jaz pa bom močno preizkusil vse v moji hiši!«
11 Jožefov prijatelj ni odlašal in je takoj odhitel iz Jožefove hiše; Jožef pa se je takoj obrnil k Mariji in ji dejal:
12 »Otrok, kako si bom še upal dvigniti svoj pogled k mojemu Bogu? Kaj naj porečem o tebi?
13 Te nisem sprejel iz templja kot čisto devico, te mar nisem zvesto varoval z mojo vsakdanjo molitvijo in s pomočjo zvestih, ki so v moji hiši?
14 Zato te rotim, da mi poveš, kdo se me je drznil prevarati in se tako sramotno spozabiti nad menoj, enemu Davidovih sinov, in nad teboj, ki izviraš iz iste hiše!
15 Kdo je tebe, Gospodovo devico zapeljal in osramotil!? Kdo je zmogel skaliti tvoje najčistejše srce,-in komu je uspelo narediti iz tebe drugo Evo?!
16 Tako se torej na meni živo ponavlja stara Adamova zgodba, saj te je očitno enako kot Evo, premamila kača!
17 Odgovori mi torej na moje vprašanje! Toda pojdi in se zberi; kajti ne bo ti uspelo, da bi me preslepila!« - Tu se je Jožef od grenkobe vrgel z obrazom na vrečo, napolnjeno s pepelom in se razjokal.

18 Marija pa je trepetala od velikega strahu, pričela jokati in ihteti in zaradi prevelikega strahu in žalosti ni mogla govoriti.
19 Jožef pa se je spet dvignil z vreče in rekel Mariji z nekoliko bolj umirjenim glasom:
20 »Marija, Božji otrok, ki te je On Sam vzel v Svoje varstvo, zakaj si mi to storila? Zakaj si tako zelo ponižala svojo dušo in pozabila na svojega Boga?!
21 Kako si mogla kaj takega storiti ti, ki si bila vzgojena v najsvetejšem templju in si sprejemala hrano iz rok angelov in se vseskozi igrala s temi bleščečimi Božjimi služabniki?! O, Govori in ne molči pred menoj!«
22 Tu se je Marija opogumila in rekla: »Oče Jožef, po pravici strogi mož! Povem ti: Kakor resnično živi Bog, tako resnično sem tudi jaz čista in nedolžna in do tega trenutka ne vem ničesar o nobenem moškem!«
23 Jožef pa je vprašal: »Od kod pa je potem to, kar nosiš pod svojim srcem?«
24 Marija pa mu je odgovorila: »Glej, jaz sem vendar še otrok in ne razumem Božjih skrivnosti! Vendar me poslušaj, saj ti bom povedala, kaj se mi je pripetilo! - To pa je tudi tako resnično, kakor zares živi pravični Bog nad nami! «

9. Marijina pripoved o skrivnostnih, svetih dogodkih. Jožefova žalost in skrb ter njegova odločitev, da bo Marijo skrivaj odslovil. Gospodov angel se prikaže Jožefu v sanjah. Marija ostane v Jožefovi hiši.

1 In Marija je povedala Jožefu vse, kar se ji je zgodilo, ko je še delala s purpurjem ih končala svojo pripoved s tem zagotovilom:
2 »Zato ti povem, oče, še enkrat: kakor resnično živi Bog, Gospod nebes in zemlje, tako resnično sem tudi jaz čista in ne poznam nobenega moškega, in prav tako malo poznam Božjo skrivnost, ki jo moram nositi pod srcem v moje lastno veliko trpljenje!«
3 Zdaj je onemel Jožef pred Marijo in se silno prestrašil; kajti Marijine besede so prodrle globoko v njegovo zaskrbljeno dušo in trepetajoč je spoznal, da je njegova skrita slutnja potrjena.
4 Zato je začel premišljati sem ter tja, kaj naj bi storil in nato si je rekel v svojem srcu:
5 (Jožef) »Če bom pred svetom prikril njen greh, ki se, tak kot je, ne da utajiti, zato, ker ga ne prepoznam več za takšnega, potem bom veljal za brezbožnega proti Gospodovi postavi in ne bom ušel gotovi kazni!
6 Če pa jo proti svojemu najglobljemu prepričanju pred Izraelovimi sinovi razglasim za kupljivo grešnico, ko vendar to, kar nosi pod svojim srcem - po njeni nedvoumni izjavi - izvira edino od angela,
7 potem bi me Gospod Bog vendar spoznal kot nekoga, ki je nedolžno kri izročil smrtni obsodbi!
8 Kaj naj torej počnem z njo? Ali naj jo na skrivaj zapustim, to je, da jo na skrivaj odslovim in jo skrijem nekje v gorah blizu grške meje? Ali pa naj počakam na Gospodov dan, v katerem mi bo On Sam razodel kaj naj storim?
9 Če pride jutri ali pojutrišnjem k meni kdo iz Jeruzalema in spregleda Marijo, kaj potem? Da, res bo najbolje, da jo skrivaj odslovim, in skrivoma skrbim za njo, ne da bi kdo drug, razen mojih otrok, o tem kaj izvedel!
10 . Sčasoma bo Gospod gotovo razodel njeno nedolžnost in potem je vse rešeno in

pridobljeno; in tako naj se zgodi v Gospodovem imenu!«
11 Nato je Jožef to razodel Mariji čisto na skrivaj in ona je bila pripravljena vdati se v nameravano Jožefovo dobro voljo, in se je potem odpravila k počitku, ker je bilo že pozno zvečer.
12 Jožef pa je, zatopljen v svoje mnogovrstne misli, prav tako zadremal, in glej, Gospodov angel se mu je prikazal v sanjah in mu dejal:
13 »Jožef, ne boj se zaradi Marije, najčistejše Gospodove device! Kajti ta, ki Ga nosi pod srcem, je spočet od Svetega Božjega Duha in ko bo rojen, mu daj ime Jezus! «
14 Tukaj pa se je Jožef zbudil iz tega spanja in slavil Gospoda Boga, ker mu je izkazal takšno milost.
15 Ker pa je bilo že jutro, je prišla tudi Marija, že pripravljena za nameravano potovanje, k Jožefu in mu naznanila, da bi bil že čas za odhod.
16 Jožef pa je objel deklico, si jo pritisnil na prsi in ji rekel: »Marija, ti si čista, ti boš ostala pri meni; kajti danes mi je Gospod dal mogočno znamenje o tebi, zakaj Ta, ki bo rojen iz tebe, se bo imenoval Jezus!«
17 Tu je Marija takoj spoznala, da je Gospod govoril z Jožefom, ker je slišala enako ime, ki ji ga je imenoval angel, čeprav o tem prej Jožefu še ničesar ni omenila!
18 Jožef pa je potem skrbno varoval deklico in ni pustil, da bi ji primanjkovalo česarkoli, kar bi v tem stanju potrebovala.

10. Rimsko preštevanje prebivalstva. Jožefovo neudeleženje ljudskega sveta v Jeruzalemu. Izdajalec Anas.

1 Dva tedna po tem dogodku pa je bilo veliko posvetovanje v Jeruzalemu, in sicer zato, ker so od nekaterih v Jeruzalemu živečih Rimljanov slišali, da bo dal cesar prešteti in popisati celotno judovsko ljudstvo.
2 Ta novica je povzročila pri Judih veliko grozo, ker jim je bilo prepovedano šteti ljudi.
3 Zato je veliki duhovnik v ta namen sklical veliki zbor, na katerem so se morali zbrati vsi starešine in umetniki, kar je bil tudi Jožef.
4 Jožef pa je ravno odšel na krajše potovanje v hribe zaradi stavbnega lesa in je bil nekaj dni odsoten.
5 Sel iz Jeruzalema, ki je prišel v tem času k Jožefu in prinesel povabilo na veliko zborovanje, pa je dal, ker Jožefa ni našel doma, njegovemu najstarejšemu sinu ukaz, naj nujno in brez odloga o tem obvesti Jožefa, takoj ko bo prišel domov!
6 Jožef pa se je vrnil domov že naslednjega dne zjutraj. Sin Jozes ga je takoj obvestil o tem, kar je prišlo iz Jeruzalema.
7 Jožef pa je rekel: »Pet dni sem hodil okoli po gorah in zato sem preveč utrujen. Moje noge me ne bi več nosile, če se prej za nekaj dni ne odpočijem; zato sem tokrat prisiljen, da ne ubogam poziva iz Jeruzalema.
8 Sicer pa to celotno zborovanje ni vredno piškavega oreha; ker se mogočni rimski cesar, ki vihti žezlo že celo nad deželo Skitov, ne bo kaj dosti zmenil za naša posvetovanja in bo storil, kar sam hoče! Zato bom jaz ostal kar lepo doma!«
9 Po treh dneh pa je prišel neki Anas, ki je bil velik pismouk, iz Jeruzalema k Jožefu in mu rekel:

10 »Jožef, mož iz Davidovega rodu, ki razumeš umetnost in si poučen v Pismu! Vprašati te moram, zakaj nisi prišel na zborovanje!?«
11 Jožef pa se je obrnil k Anasu in mu. dejal: »Glej, pet dni sem bil v gorah in nisem vedel, da sem bil poklican!
12 Ko pa sem prišel domov in sem od mojega sina Jozesa dobil obvestilo, sem bil preslab in preveč utrujen, da bi se mogel takoj napotiti proti Jeruzalemu! Poleg tega pa mi je bilo že na prvi pogled jasno, da bo vse to veliko zborovanje koristilo malo ali sploh nič.«
13 Medtem ko je Jožef to govoril, se je Anas oziral naokrog in na nesrečo odkril visoko nosečo devico.
14 Zato je, kot da bi bil popolnoma nem, zapustil Jožefa in pohitel, kolikor je le mogel, v Jeruzalem.
15 Ko je ves zasopel prispel tja, je pri priči pohitel k velikemu duhovniku in mu rekel:
16 (Anas): »Poslušaj me in ne sprašuj, zakaj sin Davidov ni prišel na zborovanje; kajti v njegovi hiši sem odkril nezaslišano gnusne stvari!
17 Glej, Jožef, za katerega sta pričala Bog in ti s tem, da si mu zaupal devico, se je nepopisno globoko in surovo pregrešil pred Bogom in pred teboj! «
18 Veliki duhovnik pa se je silno zgrozil nad Anasovim sporočilom in je le čisto kratko vprašal: »Kako, le neki? Povej mi čisto resnico, ali pa boš še danes mrtev!«
19 In Anas je rekel: »Glej, devico Marijo, ki jo je po Božjem pričevanju sprejel iz tega Gospodovega templja v varstvo, je najsramotneje zlorabil; njena visoka nosečnost je živo pričevanje o tem!«
20 Veliki duhovnik pa je rekel: »Ne, Jožef ni tega nikoli storil! Ali lahko tudi Bog da lažno pričevanje?!«
21 Anas pa je rekel: »Torej pošlji svoje najzaupnejše služabnike tja in prepričal se boš, da je devica čisto zares visoko noseča; če pa ni, potem me kar tu kamenjajte! «

11. Pomisleki velikega duhovnika zaradi Marijinega stanja. Zasliševanje Marije in Jožefa v templju. Jožefova tožba in prepir z Bogom. Smrtna obsodba Jožefa in Marije in njuno opravičenje z Božjo sodbo. Marija postane Jožefova žena.

1 Veliki duhovnik pa je nekaj časa razmišljal in govoril sam pri sebi: »Kaj naj storim? Anas je poln ljubosumja po glasovanju za devico, in po nasvetu ljubosumneža se ne sme nikoli ravnati.
2 Če pa bi se z Marijo vendarle tako zgodilo in bi jaz stvar ravnodušno obravnaval, kaj bodo potem rekli Izraelovi sinovi in na kakšen odgovor me bodo poklicali?
3 Zato bom vseeno skrivaj poslal k Jožefu služabnike, ki morajo, če bi se ta huda stvar potrdila, takoj privleči sem devico in Jožefa!«
4 Tako je razmišljal in sklenil; veliki duhovnik je skrivaj sklical zaupne služabnike in jim naznanil, kaj se je pripetilo v Jožefovi hiši, nato pa jih je hitro poslal k Jožefu z navodilom, kako naj ravnajo v slučaju, če bi se stvar potrdila.
5 Služabniki so pri priči odšli k Jožefu in našli vse tako, kot jim je opisal veliki duhovnik.
6 In najstarejši med njimi je rekel Jožefu: »Glej, poslali so nas iz templja semkaj, da bi se prepričali kako je z devico, ker so zle govorice o njej prišle do ušes velikega duhovnika.
7 Ugotovili smo, da je žalostna domneva res utemeljena; zato pojdi z nami z Marijo vred v

tempelj brez prisile, kjer boš moral prejeti pravično sodbo iz ust velikega duhovnika!«
8 In Jožef je z Marijo vred takoj, brez ugovora, sledil služabnikom pred sodišče v tempelj.
9 Ko je prišel pred velikega duhovnika, je začudeni veliki duhovnik takoj vprašal Marijo z resnim glasom:
10 »Marija! Zakaj si nam to storila in si lahko tako silno ponižala svojo dušo?
11 Pozabila si Gospoda, svojega Boga - ti, ki si bila vzgojena v presvetem in si svojo vsakdanjo hrano sprejemala iz angelove roke,
12 in si vsak čas poslušala njegove hvalospeve in se veselila, se igrala in plesala pred Božjim obličjem! - Povej, zakaj si nam to storila?«
13 Marija pa je začela bridko jokati in je med silnim hlipanjem in jokanjem rekla: »Kakor resnično živi Bog, Gospod Izraelov, tako resnično sem čista in nisem še nikoli spoznala nobenega moškega! - Vprašaj Jožefa, ki ga je Bog izvolil!«
14 Nato se je veliki duhovnik obrnil k Jožefu in ga vprašal: »Jožef, rotim te v imenu večno živega Boga; povej mi odkrito, kako se je to zgodilo? Ali si to. storil ti?«
15 Jožef pa je rekel: »Povem ti pri vsem, kar je tebi in meni svetega, kakor resnično živi Gospod moj Bog, tako resnično sem tudi jaz čist pred to devico kot pred teboj in pred Bogom!«
16 In veliki duhovnik je odvrnil: »Ne pričaj po krivem, temveč pred Bogom govori resnico! Povem ti pa: Pripravil si svojo poroko, templju nisi sporočil in nisi predhodno sklonil glave pod roko večno Mogočnega, da bi On blagoslovil tvoje seme, zato govori resnico!«
17 Jožef pa je onemel pri takšnem govorjenju velikega duhovnika in ni mogel odgovoriti niti besedice; preveč bridko in krivično ga je obsodil veliki duhovnik.
18 Ker je stal Jožef tako globoko molčeč pred velikim duhovnikom in ni mogel govoriti, je veliki duhovnik spet odprl svoja usta in spregovoril:
19 »Vrni nam devico, kakršno si sprejel iz Gospodovega templja, ko je bila tako čista kot vzhajajoče sonce v najvedrejšem jutru!«
20 Jožef je stal tam, se topil v solzah, močno je vzdihnil ter nato dejal:
21 »Gospod, Bog Abrahamov, Izakov in Jakobov, kakšno hudobi jo sem storil pred Teboj jaz, ubogi starec, da me tako silno tepeš?!
22 Vzemi me s tega sveta; kajti prebridko je, da moram jaz, ki sem pravičen pred Teboj in pred vsem svetom, trpeti takšno sramoto!
23 Mojega očeta Davida si kaznoval, ker je grešil nad Urijem.
24 Jaz pa se še nisem nikoli pregrešil nad kakšnim človekom ali se spozabil nad kakšno človekovo lastnino, niti nad živaljo in sem vedno do poslednje pike izpolnjeval postavo; o Gospod, zakaj me torej tepeš?
25 Pokaži mi vsaj en greh pred Teboj in rad bom pretrpel ognjeno kazen! Če pa sem grešil pred Teboj, naj bosta prekleta dan in ura, ko sem se rodil!«
26 Veliki duhovnik pa je bil ogorčen zaradi takšnega Jožefovega govorjenja in je zelo razburjen govoril:
27 »Torej prav. Ker pred Bogom tako spodbijaš svojo krivdo, vama bom obema dal piti vodo Božjega prekletstva od Gospoda, in razodeli se bodo vajini grehi v vajinih očeh in pred očmi vsega ljudstva! «
28 In takoj je veliki duhovnik vzel vodo prekletstva, dal piti Jožefu in ga nato po postavi poslal v

za to določene gore, ki so bile blizu Jeruzalema.
29 Prav tako je dal takšno vodo piti tudi devici in jo tudi poslal v gore.
30 Po treh dneh pa sta se oba vrnila nepoškodovana in vse ljudstvo se je čudilo, da se na njima ni razodel noben greh.
31 Veliki duhovnik, sam nadvse začuden, jima je rekel: »Ker Gospod Bog ni hotel razkrinkati vajinega greha, vaju tudi jaz ne bom sodil, temveč vaju razglašam za nedolžna in prosta!
32 Ker pa je devica že noseča, naj postane tvoja žena za pokoro, ker je zanosila na meni nerazumljiv način, in naj nikoli več ne dobi drugega moža, tudi če bi postala mlada vdova! Tako naj bo! - Zdaj pa pojdita spet v miru od tod!«
33 Jožef pa je tedaj vzel Marijo in šel z njo v svojo domovino, bil je poln veselja in je hvalil in slavil svojega Boga. Njegovo veselje pa je bilo sedaj še večje, ker je Marija postala njegova zakonita žena.

12. Avgustov ukaz in štetje vseh prebivalcev dežele. Nove skrbi in tolažba.

1 In Jožef je veselo preživel še dva meseca z Marijo, ki je bila zdaj njegova žena, v svoji hiši in je delal za Marijino preživljanje.
2 Ko pa je ta čas potekel in se je približal čas Marijinega poroda, jih je doletel nov udarec, ki je povzročil Jožefu veliko skrbi.
3 Rimski cesar Avgust je namreč poslal po vseh svojih deželah ukaz, po katerem so morali popisati in prešteti ter zaradi vojaščine in davka razvrstiti vsa ljudstva njegovega cesarstva.
4 In tako tudi Nazarenci niso bili izvzeti iz tega ukaza in Jožef je bil prisiljen oditi v Betlehem, Davidovo mesto, kjer je bila postavljena rimska popisovalna komisija.
5 Ko pa je zvedel za ta ukaz, zaradi katerega so ga tako in tako že poklicali na zbor v Jeruzalem, je rekel sam pri sebi:
6 (Jožef) »Moj Bog in moj Gospod, to je težak udarec zame ravno v tem času, ko je Marija tako blizu poroda!
7 Le kaj naj sedaj storim? - Seveda moram dati popisati svoje sinove, ker so na žalost dolžni služiti cesarju z orožjem; toda kaj naj, za Božjo voljo, naredim z Marijo, Gospod?
8 Doma je ne morem pustiti; kaj bi počela tukaj, ko bi jo začel priganjati njen čas?
9 Če pa jo vzamem s seboj, kdo mi jamči za to, da je njen čas ne bo doletel že na poti in jaz potem ne bom vedel, kaj naj storim z njo, ko je vendar še bolj otrok kot pa odrasla žena?
10 In tudi, če jo še komajda spravim pred rimske uradnike, kako naj jo dam vpisati?
11 Morda kot mojo ženo,- ko o tem, razen mene in velikega duhovnika, nihče ničesar ne ve!?
12 Resnično, tega se skoraj sramujem pred Izraelovimi sinovi; zakaj oni vedo, da sem jaz čez sedemdeset letni starec! Kaj bodo rekli, če bom dal tega komaj petnajstletnega otroka - pa še v visoki nosečnosti povrhu - vpisati kot mojo zakonito ženo?!
13 Ali pa naj jo dam vpisati kot svojo hčerko? - Toda Izraelovi sinovi vedo, od kod je Marija, in da ona nikakor ni moja hčerka!
14 Če pa jo dam vpisati kot meni zaupano Gospodovo devico,kaj porečejo nekateri, ki morda še ne vedo, da sem se v templju opravičil, ko bi videli Marijo visoko nosečo?
15 Da, že vem, kaj bom spet storil: počakati hočem Gospodov dan! Tisti dan bo Gospod, moj Bog, storil, kar bo hotel, in to bo tudi najboljše! In tako naj se zgodi!«

13. Besede tolažbe starega prijatelja Jožefu. Jožefova navodila za potovanja svojim petim sinovom. Tolažilno pričevanje od zgoraj. Vesel odhod.

1 Še istega dne pa je prišel star moder prijatelj iz Nazareta k Jožefu in mu dejal:
2 »Brat, glej, tako vodi Gospod svoje ljudstvo preko vsakovrstnih puščav in step! Tisti pa, ki voljno sledijo tja, kamor On vodi, dospejo na pravi cilj!
3 Medleli smo v Egiptu in jokali pod babilonskimi verigami, Gospod pa nas je vendarle osvobodil!
4 Zdaj so Rimljani poslali svoje orle nad nas;to je Gospodova volja! Zato bomo tudi storili, kar On hoče; saj On gotovo ve, zakaj tako hoče!«
5 Jožef pa je dobro razumel, kaj mu je prijatelj govoril in ko ga je prijatelj blagoslovil in spet zapustil, je rekel Jožef svojim sinovom:
6 »Poslušajte me! Gospod hoče, naj vsi odpotujemo v Betlehem;torej bomo z veseljem sprejeli njegovo voljo in storili, kar On hoče!
7 Ti, Joel, osedlaj oslico za Marijo in vzemi sedlo z naslonjalom; ti Jozes pa zauzdaj vola in ga vprezi v cizo, v kateri bomo vozili živež s seboj!
8 Vi trije, Samuel, Simeon in Jakob, pa naložite cizo s trajnimi sadeži, kruhom, medom in sirom, in vzemite vsega toliko, da bomo preskrbljeni za štirinajst dni; saj ne vemo, kdaj bomo prišli na vrsto in kdaj bomo prosti in kaj se lahko zgodi Mariji med potjo! Zato položite na cizo tudi sveže platno in plenice! «
9 Sinovi pa so šli in storili vse, kot jim je Jožef ukazal.
10 Ko so postorili vse po Jožefovi volji, so se vrnili in to povedali Jožefu. In Jožef je pokleknil z vso svojo hišo, molil in priporočil sebe in vse svoje v Gospodove roke.
12 Ko pa je končal to molitev, hvalo in slavo, je zaslišal nek glas, kakor zunaj hiše, ki je govoril:
13 »Jožef, ti zvesti sin Davidov, ki je bil mož po Božjem srcu!
14 Ko je David odšel v boj z velikanom, tedaj je bila z njim roka angela, ki mu ga je Gospod postavil ob stran, in glej, tvoj oče je postal mogočni zmagovalec!
15 S teboj pa je On Sam, ki je večno bil, ki je ustvaril nebo in zemljo, ki je dal v Noetovih dneh, da je deževalo štirideset dni in noči, da so se utopila vsa Njemu nasprotna bitja, Tisti,
16 ki je dal Abrahamu Izaka, ki je vodil tvoje ljudstvo iz Egipta in ki je strahovito govoril z Mojzesom na Sinaju!
17 Glej, On je zdaj v tvoji hiši telesno in bo šel s teboj tudi v Betlehem; zato bodi brez skrbi, kajti On ne bo dopustil, da bi se ti skrivil en sam las!«
18 Ko pa je Jožef slišal te besede, se je razveselil, se zahvalil Gospodu za to milost, takoj nato pa je velel, naj se vsi pripravijo za potovanje.
19 Vzel je Marijo in jo kar se da mehko posadil na tovorno živinče ter nato vzel povodec v svojo roko in vodil oslico.
20 Sinovi pa so poprijeli za natovorjeno cizo in z njo korakali za oslico, po njeni hitrosti.
21 Čez nekaj časa pa je Jožef podal povodec svojemu najstarejšemu sinu; on pa je šel Mariji ob strani, ker je ta včasih oslabela in se ni mogla sama obdržati v sedlu.

14. Marijina prikazen o dveh ljudstvih. Začetek popadkov. Z Marijo so se zatekli v bližnjo votlino.

1 Tako se je ta naša najpobožnejša družba približala Betlehemu na kakih šest ur in tam počivala na prostem.
2 Jožef pa je pogledal Marijo in opazil, da je trpela močne bolečine; zato je čisto zmeden razmišljal sam pri sebi:
3 »Kaj naj bi to bilo? Marijino obličje je polno bolečine in njene oči so polne solza! Morda jo že stiska njen čas?«
4 Zato je Jožef pogledal Marijo še enkrat bolj natančno; in glej, na svoje veliko začudenje jo je našel nasmejano!
5 Zato jo je tudi takoj nato vprašal: »Marija, povej mi, kaj se vendar dogaja s teboj. Kajti jaz vidim tvoje obličje zdaj polno bolečine, zdaj pa spet nasmejano in sijoče od velikega veselja!«
6 Marija pa je nato rekla Jožefu: »Glej, videla sem pred seboj dve ljudstvi! Eno je jokalo in zato sem morala jokati tudi jaz.
7 Drugo pa se je nasmejano sprehajalo pred mano in bila sem polna veselja in radosti in sem se morala z njimi vred smejati in se veseliti! - To je vse, kar je izvabilo mojemu obličju bolečino in veselje.«
8 Ko je Jožef to slišal, je bil spet pomirjen, ker je vedel, da je imela Marija večkrat prikazovanja; zato je tudi dovolil, da so spet nadaljevali potovanje, navzgor proti Betlehemu.
9 Ko pa so prišli v bližino Betlehema, je Marija naenkrat rekla Jožefu:
10 »Poslušaj me, Jožef! - To, kar je v meni, me začenja silno priganjati, zato dovoli postanek!«
11 Ob tem Marijinem nenadnem vzkliku se je Jožef na vso moč prestrašil; kajti zdaj je spoznal, da je prišlo tisto, česar se je najbolj bal.
12 Zato je tudi dal pri priči ustaviti karavanico. Marija pa je takoj spet rekla Jožefu:
13 »Vzdigni me dol z oslice; kajti to, kar je v meni, me močno priganja in hoče iz mene! Temu pritisku se ne morem več upirati!«
14 Jožef pa je dejal: »Ampak, za Gospodovo voljo! Saj vendar vidiš, da tu ni nikjer prenočišča; le kam naj te spravim?«
15 Marija pa je rekla: »Glej, tam v hribu je votlina; komaj sto korakov bo do tja! Tja me spravite; priti naprej mi je nemogoče!«
16 Jožef pa je takoj usmeril svojo vozno in popotno opremo tja in z največjo srečo našel v tej votlini, ki je služila pastirjem za zasilni hlev, nekaj sena in slame, iz česar je dal v naglici pripraviti zasilno ležišče za Marijo.

15. Marija v votlini. Jožefovo iskanje babice v Betlehemu. Jožefovi čudežni dogodki. Pričevanje narave. Jožefovo srečanje z babico.

1 Ko pa je bilo ležišče pripravljeno, je Jožef takoj spravil Marijo v votlino in ona je legla na ležišče in v tej legi našla olajšanje.
2 Ko je bila torej Marija tako olajšana na ležišču, je rekel Jožef svojim sinovom:
3 »Vidva najstarejša, varujta Marijo in ji v primeru zgodnje sile nudita ustrezno pomoč, posebej ti Joel, ki si si pridobil nekaj znanja v tej stroki pri druženju z mojim prijateljem v Nazaretu!«
4 Ostalim trem pa je ukazal, naj poskrbijo za osla in vola, pa tudi cizo naj nekako spravijo v votlino, ki je bila kar precej prostorna.
5 Ko pa je Jožef vse tako dobro uredil, je rekel Mariji: »Jaz se bom zdaj povzpel na hrib in bom

v mestu svojega očeta na hitro poiskal babico, da bi jo pripeljal sem, tebi za potrebno pomoč!«
6 Po teh besedah je Jožef naglo stopil iz votline, in ker je bilo že precej pozno zvečer, so se zvezde na nebu že razločno videle.
7 Kakšne čudežne doživljaje pa je imel Jožef, ko je izstopil iz votline, povejmo z njegovimi lastnimi besedami, ki jih je govoril svojim sinovom, ko se je vrnil z babico, ki jo je našel, nazaj v votlino in je Marija že rodila.
8 Jožefove besede se torej glasijo: »Otroci, mi stojimo ob robu velikih stvari! Nejasno zdaj razumem, kaj mi je rekel glas na predvečer, preden smo odpotovali semkaj; resnično, če ne bi bil Gospod med nami navzoč - četudi neviden -, se nikakor ne bi mogle zgoditi takšne čudovite stvari, kakršne sem sedaj videl!
9 Poslušajte me! - Ko sem stopil ven in odšel, mi je bilo, kot da hodim in kot da ne bi hodil! In videl sem vzhajajočo polno luno in zvezde na vzhodu in zahodu, in glej, vse je stalo mirno, in luna ni zapustila obzorja Zemlje, in zvezde na večernem nebu niso hotele več zatoniti.
10 Potem sem videl jate in jate ptic sedeti na vejah dreves; vse so bile s svojimi obrazi obrnjene semkaj in so trepetale kot ob času velikih, bližajočih se potresov in s svojih mest se niso dale odpoditi niti s kričanjem niti z metanjem kamenja.
11 In spet sem pogledal po tleh naokoli in nedaleč od sebe opazil skupino delavcev, ki so sedeli okrog sklede napolnjene z jedjo. Nekateri so držali svoje roke negibno v skledi in niso mogli iz sklede zajeti nobene hrane.
12 Tisti pa, ki so že pred tem zajeli kakšen zalogaj iz sklede, so ga držali na ustih, in niso mogli odpreti ust, da bi zalogaj pojedli; obrazi vseh pa so bili obrnjeni kvišku, kot da bi gledali velike stvari na nebu.
13 Nato sem videl ovce, ki so jih gnali pastirji; toda ovce so stale tam negibno in pastirjeva roka, ki jo je dvignil, da bi tepel mirujoče ovce, je obstala kot odrevenela v zraku, da je ni mogel premakniti.
14 Spet sem videl celo čredo kozlov, ki so držali svoje gobce nad vodo, pa kljub temu niso mogli piti, ker so bili vsi kot popolnoma ohromljeni.
15 Tako sem videl tudi potoček, ki je imel močan padec z gore navzdol, in glej, voda je stala mirno in ni tekla v dolino! - In tako je bilo vse na zemlji videti, kot brez življenja in kot ohromelo.
16 Ko sem pa tako stal ali hodil in sploh nisem vedel ali stojim ali grem, glej, tedaj sem spet končno zagledal življenje!
17 Vzdolž hriba je namreč sestopala neka žena ravno proti meni in ko je bila prav ob meni, me je vprašala: »Mož, kam hočeš tako pozno?«
18 In jaz sem ji dejal: »Babico iščem, kajti tam v votlini je ženska, ki bo rodila!«
19 Žena pa je vprašala: »Ali je iz Izraela?« Jaz pa sem ji odgovoril: »Da, gospa, ona in jaz sva iz Izraela; David je najin oče!«
20 Žena pa je govorila naprej in vprašala: »Kdo je ona, ki hoče roditi tam v votlini? Je tvoja žena, ali sorodnica, ali dekla?«
21 In odgovoril sem ji: »Od pred kratkim samo pred Bogom in velikim duhovnikom moja žena; takrat, ko je zanosila, pa še ni bila moja žena; temveč mi je bila po Božjem pričevanju zaupana v varstvo v mojo hišo iz templja, kjer so jo pred tem vzgajali v najsvetejšem!

22 Ne čudi pa se nad njeno nosečnostjo; kajti to, kar je v njej, je čudežno spočeto od Svetega Božjega Duha!« Žena pa je ostrmela nad tem in mi rekla: »Mož, povej mi resnico!« Jaz pa sem ji rekel: »Pridi in poglej in se prepričaj na svoje oči!«

16. Prikazovanja pri votlini. Sanjska prikazen in njene preroške besede babici. Babica pri Mariji in Otroku. Dvom Salome, babičine sestre o Marijinem devištvu.

1 In žena je privolila in sledila Jožefu do votline; ko pa sta prišla tja k votlini, se je ta naenkrat zakrila z gostim belim oblakom, tako da nista mogla najti vhoda.
2 Tej prikazni se je začela babica zelo čuditi in je rekla Jožefu:
3 »Velike stvari so se na današnji dan pripetile v moji duši! Danes zjutraj sem imela veliko najčudovitejšo prikazen, v kateri se je prav vse dogajalo tako, kot sem zdaj resnično videla, še vidim in bom še več videla!
4 Ti si taisti mož, ki mi je prišel nasproti v prikazni; prav tako sem namreč najprej videla ves svet mirovati sredi njegovega opravila in videla votlino, kako jo je zakril oblak in sem govorila s teboj, tako kot sem zdaj govorila.
5 In še mnogo več najbolj čudežnega sem videla v votlini, ko je prišla za mano moja sestra Saloma, kateri sem edini zjutraj zaupala svojo prikazen v sanjah!
6 Zato tudi pravim zdaj tu pred teboj in pred Bogom, mojim Gospodom: Veliko zveličanje se je zgodilo v Izraelu! Rešenik je prišel, poslan od zgoraj, v času naše največje stiske!«
7 Takoj po teh babičinih besedah se je oblak odmaknil od votline in iz votline je naproti babici in Jožefu prodirala tako silna svetloba, da je oči niso mogle prenašati in babica je rekla: »Torej je čisto res vse, kar sem videla v prikazni! O, mož, ti srečnež, tukaj je več kot Abraham, Izak, Jakob in Elija!«
8 Po teh besedah pa je premočna svetloba postajala vedno bolj znosna in Dete je bilo vidno, ko je ravno prvikrat vzelo prsi svoje matere.
9 Babica z Jožefom pa je zdaj stopila v votlino, si ogledala Dete in Njegovo mater, in ko je našla vse najlepše razrešeno, je dejala:
10 »Resnično, resnično, to je Odrešenik, ki so Ga opevali vsi preroki, ki bo brez vezi prost, že v materinem telesu, v dokaz, da bo On razvezal vse trdne vezi postave!
11 Kdaj pa je že kdo videl, da bi komaj rojeni otrok segel po prsih svoje matere!
12 To najočitneje priča, da bo Ta Otrok nekoč kot mož sodil svet po ljubezni in ne po postavi!
13 Poslušaj, ti najsrečnejši mož te device! Vse je v najlepšem redu, zato mi dovoli, da stopim iz votline, kajti težko mi stiska prsi, ko čutim, da nisem dovolj čista, da bi prenašala sveto bližino mojega in tvojega Boga in Gospoda!«
14 Jožef se je popolnoma prestrašil pri teh babičinih besedah; ona pa je hitela iz votline na prosto.
15 Ko pa je stopila iz votline, je zunaj srečala svojo sestro Salomo, ki ji je sledila zaradi znanega ji prikazovanja, in ji hitro rekla:
16 (Babica) »Saloma, Saloma, pridi in poglej moje jutranje videnje resnično potrjeno! Povsem resnično je rodila devica, kar človeška narava in modrost ne moreta nikoli dojeti!«
17 Saloma pa je rekla: »Kakor resnično živi Bog, ne morem prej verjeti, da je devica rodila, dokler je ne bom preiskala s svojo roko!«

17. Prošnja nejeverne Salome Mariji. Salomino pričevanje o Marijinem nepoškodovanem devištvu. Božja kazen. Angelovo navodilo Salomi. Salomino ozdravljenje.

1 Ko pa je Saloma to govorila, je na hitro stopila v votlino in rekla:
2 »Marija, v moji duši bije nemajhen boj; zato te prosim, pripravi se, da te preiščem z mojo izkušeno roko in ugotovim, kako je s tvojim devištvom!«
3 Marija pa se je voljno vdala v željo nejeverne Salome, se pripravila in se dala preiskati.
4 Ko pa se je Saloma dotaknila Marijinega telesa s svojo izkušeno roko, je takoj močno zajokala in na ves glas zakričala:
5 »Gorje, gorje meni zaradi moje brezbožnosti in zavoljo moje velike nejevere, ker sem hotela skušati večno živega Boga! Kajti poglejte, poglejte semkaj, - moja roka gori v ognju Božje jeze nad menoj, bednico!«
6 Po teh besedah pa je hitro padla na kolena pred Detetom in rekla:
7 »O, Bog mojih očetov! Ti vsemogočni Gospod vsega veličastva Spomni se me, da sem tudi jaz seme iz Abrahama, Izaka in Jakoba!

8 Nikar me vendar ne naredi v posmeh Izraelovim sinovom" temveč mi podari spet moje zdrave ude!«
9 In glej, takoj je stal Gospodov angel poleg Salome in ji govoril: »Gospod je uslišal tvoje moledovanje; stopi k Detetu in Ga vzemi v naročje, in ob tem te bo doletela velika sreča!«
10 In ko je Saloma to slišala, je šla po kolenih pred Marijo in jo prosila za Dete.
11 Marija pa ji je voljno dala Dete in ji dejala: »Naj ti bo v ozdravljenje po izreku Gospodovega angela; Gospod se te usmili.«
12 In Saloma je vzela Dete v naročje, Ga kleče nosila in govorila takoj, ko je imela Dete na rokah:
13 »O Bog, ti vsemogočni Gospod Izraelov, ki kraljuješ in gospoduješ od vekomaj! V vsej, v vsej popolni resnici je tukaj Izraelu rojen kralj kraljev, ki bo mogočnejši, kot je bil David, mož po Božjem srcu! Naj te večno slavim in hvalim!«
14 Po teh besedah je bila Saloma kmalu popolnoma ozdravljena, nato je z najhvaležnejšo skesanostjo svojega srca vrnila Dete Mariji in tako upravičena spet odšla iz votline.
15 Ko pa je bila zunaj, je hotela takoj začeti glasno vpiti nad velikim čudežem vseh čudežev in je tudi hitro pripovedovala svoji sestri, kaj se ji je zgodilo.
16 Toda pri tem se je oglasil nek glas od zgoraj, ki je rekel Salomi: »Saloma, Saloma, nikar nikomur ne povej o tem, kaj izjemnega se ti je zgodilo! Kajti tisti čas, ko bo Gospod Sam o Sebi pričal z besedami in dejanji mora šele priti!«
17 Tu je Saloma takoj umolknila in Jožef je šel ven ter prosil obe sestri naj spet stopita nazaj v votlino, saj je Marija želela, da nihče ne bi opazil, kaj prečudovitega se je pravkar zgodilo v votlini. - In obe sta ponižno stopili nazaj v votlino.

18. Nočni mir svete družine v votlini. Hvalospevi angelov zjutraj. Čaščenje pastirjev. Angelove poučne besede Jožefu.

1 Ko so bili vsi zbrani v votlini, so Jožefovi sinovi vprašali svojega očeta:

2 »Oče, kaj naj še storimo? Za vse je dobro poskrbljeno! Potovanje je utrudilo naše ude; ali ne bi smeli leči k počitku?«
3 In Jožef je rekel: »Otroci, saj vendar vidite, kakšne neskončne milosti od zgoraj smo deležni, zato morate bedeti in z menoj hvaliti Boga!
4 Vi ste vendar videli, kaj se je zgodilo Salomi v votlini, ker je bila nejeverna; zato tudi mi ne smemo biti zaspani, ko nas Gospod obiskuje!
5 Pojdite pa tja k Mariji in se dotaknite Deteta. Kdo ve, morda bodo vaše veke tako okrepljene, kot da bi več ur trdno spali!«
6 In Jožefovi sinovi so šli tja in se dotaknili Deteta; Dete pa se jim je nasmejalo in iztegnilo svoje roke k njim, kot da bi jih spoznalo za brate.
7 Temu so se vsi močno čudili in govorili: »Resnično, to ni naravni otrok! Kajti kje je kdo doživel kaj takega, da bi komaj rojeni otrok tako koga pobožno pozdravil?!
8 Povrhu vsega pa smo nenadoma tudi v resnici okrepčani v vseh udih, kot da ne bi bili na potovanju, in kot bi se nekega jutra nahajali doma s povsem spočitim telesom!«
9 In Jožef je na to rekel: »Vidite, torej je bil moj nasvet dober! Toda zdaj opažam, da se je zelo shladilo, zato pripeljite osla in vola semkaj! Živali bosta legli okrog nas in bosta s svojim dihanjem in izparevanjem to votlino dobro ogreli; mi sami pa bomo tudi zaradi tega polegli okrog Marije!«
10 In sinovi so naredili tako. In ko so pripeljali obe živini v Marijino bližino, sta ti takoj legli ob zglavju Marijinega ležišča in pridno dihali nad Marijo in Detetom in ju tako prav dobro ogrele.
11 In babica je rekla: »Resnično, Ta ne more biti neznaten pred Bogom, če mu celo živali služijo tako, kot da bi imele pamet in razum!«
12 Saloma pa je rekla: »O sestra, zdi se, da živali tukaj vidijo več kot mi! Kar si mi komaj upamo misliti, živali že molijo Njega, ki jih je ustvaril!
13 Veruj mi sestra, kakor resnično živi Bog, tako resnično je tudi tukaj pred nami obljubljeni Mesija; saj vendar vemo, da se nikoli, niti po rojstvu največjega preroka, niso dogajali taki čudeži!«
14 Marija pa je rekla Salomi: »Gospod Bog ti je izkazal veliko milost, da si zazrla to, pred čemer vzdrhti celo moja duša.
15 Toda molči o tem, kot ti je prej ukazal Gospodov angel, sicer bi nam lahko pripravila bridko usodo!«
16 Saloma pa se je zaobljubila Mariji, da bo vse svoje življenje molčala, in babica je sledila zgledu svoje sestre.
17 In tako je postalo vse mirno v votlini. V prvi uri pred sončnim vzhodom pa so vsi zaslišali prav mogočne hvalospeve zunaj pred votlino.
18 In Jožef je takoj poslal svojega najstarejšega sina pogledat, kaj bi to bilo in kdo tako mogočno prepeva Božjo slavo na prostem.
19 In Joel je šel ven, ter videl, da so bili vsi prostori nebesnega svoda visoko in nizko napolnjeni z brezštevilnimi miriadami bleščečih angelov. Začuden je pohitel nazaj v votlino in vsem pripovedoval, kaj je videl.
20 Vsi so bili zelo začudeni nad tem Joelovim pripovedovanjem in so šli ven ter se prepričali o resničnosti Joelove izjave.

21 Ko pa so videli takšno veličastvo Gospodovo, so šli spet nazaj v votlino in so o tem pričali tudi Mariji. In Jožef je rekel Mariji:
22 »Poslušaj, ti najčistejša Gospodova devica, sad tvojega telesa je resnično plod Svetega Božjega Duha; kajti vsa nebesa pričajo sedaj za to!«
23 Toda kaj bo z nami, saj bo moral zdaj ves svet nujno izvedeti, kaj se je tukaj zgodilo? Kajti, da ne samo mi, ampak tudi vsi drugi ljudje vidijo, kakšno pričevanje sije za nas skozi vsa nebesa, to sem videl na mnogih pastirjih, ki so imeli svoje obraze obrnjene kvišku
24 in peli so skupaj z mogočnimi zbori angelov, ki vsem vidno napolnjujejo širne prostore neba, visoko in nizko, vse dol do zemlje.
25 In njihovo petje se je glasilo enako kot petje angelov: »Od zgoraj rosite nebesa Pravičnega! Mir ljudem, ki so na Zemlji dobre volje!« In: »Slava bodi Bogu na višavah v Njem, ki prihaja v imenu Gospodovem!«
26 Glej o Marija, to posluša in gleda zdaj ves svet; tako bo prišel svet tudi semkaj in nas bo zasledoval in mi bomo morali bežati čez hribe in doline!
27 Zato menim, da se moramo takoj, ko bo le mogoče, odpraviti od tod, in se brž, ko bom popisan - kar bi se moralo zgoditi še danes zjutraj -, vrniti nazaj v Nazaret, od tam pa iti preko h Grkom, od katerih nekatere res dobro poznam. - Ne misliš tudi ti tako?«
28 Marija pa je rekla Jožefu: »Saj vendar vidiš, da danes še ne morem zapustiti tega ležišča; zato prepustimo vse Gospodu. On nas je doslej vodil in varoval, tako nas bo gotovo še naprej vodil in prav zvesto varoval!
29 Če nas hoče razodeti svetu,povej kam naj bežimo, da nas Njegova nebesa ne bi mogla odkriti?!
30 Zato naj se zgodi Njegova volja! Kar hoče On, to bo prav. Glej, tu na mojih prsih počiva On, kateremu vse to velja!
31 Ta pa ostane pri nas in tako se tudi veliko Božje veličastvo ne bo umaknilo od nas, pa naj bežimo, kamorkoli bi hoteli!«
32 Komaj pa je Marija to izrekla, glej, sta že stala dva angela kot voditelja množice pastirjev pred votlino, in naznanila pastirjem, da se je tukaj rodil Tisti, kateremu veljajo njihovi hvalospevi.
33 In pastirji so vstopili v votlino in pokleknili pred Detetom in ga molili; in tudi angeli so prihajali trumoma in molili Dete.
34 Jožef s svojimi sinovi je popolnoma začuden gledal proti Mariji in Detetu in rekel: »O Bog, kaj pa je to? Ali si Ti sam sprejel meso v tem Otroku?
35 Le kako bi bilo drugače mogoče, da bi Ga molili celo Tvoji sveti angeli? Če si pa Ti tu, o Gospod, kaj je tedaj s templjem in najsvetejšim?«
36 In en angel je stopil k Jožefu in mu rekel: »Ne sprašuj in ne skrbi; kajti Gospod je izvolil Zemljo za prizorišče Svojega usmiljenja in je sedaj obiskal Svoje ljudstvo kot je napovedal po ustih Svojih otrok, Svojih hlapcev in prerokov!
37 Kar pa se dogaja zdaj pred tvojimi očmi, se dogaja po volji Njega, ki je Svet, Presvet.«
38 Tu je angel zapustil Jožefa in šel spet tja in molil Dete, ki se je z odprtimi rokicami vsem molivcem smehljalo.
39 Ko pa je sonce vzšlo, so angeli izginili; toda pastirji so ostali in povprašali Jožefa, kako se je

vendar to moglo zgoditi.
40 Jožef pa je potem rekel: »Poslušajte, kakor čudovito raste trava iz zemlje, prav tako se je zgodil tudi ta čudež! Kdo pa ve, kako raste trava? Prav tako malo vam lahko oznanim o tem čudežu! Bog je tako hotel; to je vse, kar vam lahko povem!«

19. Jožefove skrbi glede popisovanja. Babičino poročilo rimskemu stotniku. Korneliju. Stotnikov obisk v votlini. Jožef in Kornelij. Kornelijev mir in veselje v bližini otroka Jezusa.

1 Pastirji pa so bili s tem odgovorom zadovoljni in niso spraševali Jožefa dalje, ampak so odšli in prinesli najrazličnejša okrepčila Mariji v dar.
2 Ko pa je sonce že eno uro svetilo zemlji, vpraša Jožef babico:
3 »Poslušaj me, moja prijateljica in sestra iz Abrahama, Izaka in Jakoba! Glej, silno me teži popisovanje, in ničesar si ne želim bolj goreče, kot da bi ga imel že za seboj.
4 Toda ne vem, kje v mestu popisujejo; zato pusti Salomo tu pri Mariji, mene pa z mojimi sinovi popelji tja do rimskega stotnika, ki vodi popisovanje!
5 Morda nas bodo takoj sprejeli, če bomo prvi tam.«
6 In babica je rekla Jožefu: »Milosti polni mož, poslušaj me! Stotnik Kornelij iz Rima stanuje v moji hiši, ki je ena skoraj prvih v mestu,
7 in ima tam tudi svoj urad. On je sicer pogan, drugače pa je dober in pravičen človek, šla bom tja in mu naznanila vse razen čudeža in menim, da bo stvar opravljena.«
8 Ta ponudba je Jožefu zelo ugajala, saj se je že tako in tako bal Rimljanov, posebno pa popisovanja, zato je še posebej prosil babico, naj tako stori.
9 In babica je šla in zalotila Kornelija, ki je bil še zelo mlad in je zjutraj rad dolgo spal, še v postelji, in mu je sporočila vse, kar je bilo nujno.
10 Kornelij pa je takoj vstal, si ogrnil svojo togo in dejal svoji gospodinji: »Žena, vse ti verjamem; toda kljub temu grem tja s teboj, kajti čutim močno željo za to!
11 Pa tudi ni po tvojem pripovedovanju daleč od tod in tako bom še pravočasno za delovno mizo! Torej me le takoj vodi tja!«
12 Babica pa se je tega razveselila in je povedla tja tega, njej dobro znanega, poštenega, mladega stotnika, ki ji je pred votlino priznal in rekel: »O žena, kako lahko grem v Rimu k svojemu cesarju in kako težko mi je tukaj vstopiti v votlino!
13 To mora vendar biti nekaj posebnega! Reci mi vendar ali poznaš kakršenkoli razlog, saj vem, da si poštena Judinja!«
14 Babica pa je rekla: »Dobri stotnik velikega cesarja! Samo en trenutek počakaj tukaj pred votlino; vstopila bom in ti prinesla pojasnilo!«
15 Vstopila je in povedala Jožefu,da pred votlino čaka dobri stotnik sam in da želi noter, pa si ne upa vstopiti iz njemu nerazložljivega vzroka.
16 Ko je Jožef to slišal je bil ganjen in je rekel: »O Bog, kako dober si, da mi spreminjaš v veselje celo tisto, česar sem se najbolj bal! Zato naj bo samo Tebi vsa hvala in slava!«
17 Po teh besedah je takoj pohitel iz votline in padel Korneliju k nogam rekoč. »Mogočnik velikega cesarja, usmili se mene, ubogega starca! Glej, moja mlada žena, ki mi je bila dodeljena z žrebom v templju, se je to noč tukaj rešila svojega sadu in šele včeraj sem prišel semkaj, zato

se nisem utegnil takoj javiti pri tebi!«
18 In Kornelij je dvignil Jožefa in dejal: »O mož, zaradi tega bodi brez skrbi, je že vse v redu! Dovoli pa mi vstopiti in pogledati, kako si se tukaj utaboril.«
19 In Jožef je takoj povedel Kornelija v votlino. Ko pa je ta zagledal Dete, kako se mu je smehljalo, je zaradi takšnega Detetovega obnašanja ostrmel in je rekel: »Pri Zeusu, to je nenavadno! Zdi se mi kot da sem na novo rojen. In še nikoli nisem čutil v sebi takšnega miru in veselja. Resnično, danes imam prost dan in ostanem vaš gost«

20. Kornelijeva vprašanja o Mesiju. Jožefova zadrega. Stotnikova vprašanja Mariji, Salomi in babici. Angelovo svarilo pred izdajo Božje skrivnosti. Kornelijeva sveta slutnja o Božanstvu otroka Jezusa.

1 Jožef pa, zelo razveseljen zaradi tega, je rekel stotniku: »Mogočnik velikega cesarja, le kaj ti lahko jaz, ubogi mož, ponudim v povračilo za tvoje veliko prijateljstvo?! S čim ti lahko postrežem v tej vlažni votlini?
2 Kako ti bom postregel primerno tvojemu stanu? Glej, tu v cizi je vse moje majhno imetje, deloma pripeljano iz Nazareta, deloma pa že darilo tukajšnjih pastirjev!
3 Če lahko kaj od tega užiješ, potem naj bo vsak grižljaj, ki ga boš spravil v usta, tisočkrat blagoslovljen!«
4 Kornelij pa je rekel: »Dobri mož, ne delaj si skrbi zaradi mene! Glej, tukaj je moja gospodinja; bo že ona poskrbela za kuhinjo in za vse bo zadostoval en samcat svetel novec, ki je okrašen s cesarjevo glavo!«
5 Tu je stotnik dal babici zlatnik in ji naročil, da naj poskrbi za dobro kosilo in večerjo in takoj, ko bo mladi mamici mogoče, tudi za boljše prebivališče.
6 Jožef pa je nato dejal Korneliju: »O čudoviti prijatelj! Prosim te, nikar si ne delaj stroškov in naporov zaradi nas, kajti za teh nekaj dni, ki jih bomo še preživeli tukaj, smo že tako Gospodu, Izraelovemu Bogu, vsa hvala - dobro preskrbljeni!«
7 Tu je rekel stotnik. »Dobro je dobro, ampak boljše je boljše! Zato dovoli naj se zgodi in dopusti mi, da bom tako daroval tvojemu Bogu tudi razveseljujoč dar, kajti glej, jaz častim bogove vseh narodov!
8 Torej častim tudi tvojega, kajti On mi je všeč, odkar sem videl Njegov tempelj v Jeruzalemu! In On mora biti zelo moder, da ste se od njega naučili tako velike umetnosti! «
9 Jožef pa je rekel: »O prijatelj, če bi bilo mogoče, da bi te jaz pripeljal do edine enotne modrosti našega Boga. - Kako rad bi to storil v tvoje največje večno dobro!
10 Toda jaz sem le slaboten človek in tega ne zmorem; toda poišči kakšne naše knjige in jih beri, ker dobro obvladaš naš jezik, in tam boš našel stvari, ki te bodo kar najbolj presenetile!«
11 In Kornelij je rekel: »Dobri mož, kar si mi nadvse prijazno svetoval, sem jaz že storil in v tem tudi našel res presenetljive stvari!
12 Med drugim sem naletel tudi na napoved, ki obljublja Judom za večno novega kralja; povej mi ali veš, po razlagi takšne napovedi, kdaj bo prišel ta kralj in od kod!«
13 Tu je bil Jožef nekoliko v zadregi in je čez nekaj časa rekel: »Ta bo prišel iz nebes kot Sin večno živega Boga! In Njegovo kraljestvo ne bo od tega sveta, temveč od duhovnega sveta in resnice!«

14 In Kornelij je dejal: »Dobro, razumem te; toda bral sem tudi o tem, da bo tega kralja rodila devica v nekem hlevu blizu tega mesta. Kako neki je to razumeti?«
15 Jožef pa mu je rekel: »O dobri mož, ti imaš oster razum! Nič drugega ti jaz ne morem reči kot: Pojdi tja in poglej deklico z novorojencem; tam boš našel kar bi rad našel!«
16 In Kornelij je šel tja in z ostrim očesom opazoval devico z otrokom, da bi v njej in otroku odkril bodočega judovskega kralja.
17 Zato je vprašal tudi Marijo, na kak način je tako zgodaj postala noseča.
18 Marija pa mu je odgovorila: »Pravični mož! Kakor resnično živi moj Bog, tako resnično tudi jaz nisem nikoli spoznala nobenega moškega!
19 Zgodilo pa se je pred tričetrt leta, da je prišel Gospodov poslanec k meni in me z malo besedami poučil, da bom postala noseča od Božjega Duha.
20 In tako se je potem tudi zgodilo; ne da bi spoznala kakšnega moža, sem zanosila, in glej, tu pred teboj je sad te prečudovite obljube! Bog mi je priča, da se je vse tako zgodilo.«
21 Tu se je Kornelij obrnil na obe sestri in rekel: »Kaj pa pravita vedve k tej zgodbi? Je to prebrisana prevara starega moža, dober izgovor za slepo in praznoverno ljudstvo, da bi se v takšnih okoliščinah izognil pravični kazni?
22 Kajti jaz vem, da so Judje za takšne primere postavili smrtno kazen! - Ali pa je res kaj na tem - kar bi bilo še hujše kot v prvem primeru, ker bi se tukaj moral najstrožje uporabiti cesarjev zakon, po katerem se mora vsakega hujskača že v kali zatreti!? O govorite resnico, da bom vedel pri čem sem pri tej nenavadni družini! «
23 Saloma pa je rekla: »Poslušaj me, o Kornelij, prosim te pri vsem tvojem veliko cesarskem polnomočju! Nikar ne imej s to revna, pa vendar spet neskončno bogato družino, opraviti nič resnega in pravnega!
24 Kajti lahko mi verjameš in jaz jamčim s svojo glavo za resnico: Tej družini so na razpolago vse nebeške sile kot je tebi tvoja lastna roka, o tem sem se jaz kar najbolj živo prepričala.«
25 Tu se je Kornelij še bolj prestrašil in vprašal Salomo: »Torej tudi vsi rimski sveti bogovi, rimski junaki, orožje in nepremagljiva moč! - O Saloma, kaj govoriš? «
26 Saloma pa je rekla: »Da, tako je, kot si rekel! O tem sem popolnoma prepričana; če pa nočeš verjeti, pojdi ven in si oglej sonce! Danes sije že štiri ure in glej, še vedno stoji na vzhodu in si ne upa naprej!«
27 In Kornelij je šel ven, pogledal sonce in se, takoj spet vrnil nazaj ter ves začuden dejal: »Resnično, prav imaš; če je ta zadeva v zvezi s to družino, tedaj je tej družini poslušen celo bog Apolon!
28 Torej mora biti tukaj sam Zeus, najmočnejši vseh bogov, in zdi se, da se obnavlja čas Deukaliona in Pire; če pa je temu tako, tedaj moram pri priči poročati o tem dogodku v Rim?!«
29 Pri teh besedah sta se prikazala dva mogočna angela. Njuni obličji sta se bleščali kot sonce in njuni obleki kot blisk. In rekla sta: »Kornelij! Molči celo pred samim seboj o tem, kar si videl - sicer še danes propadeta ti in Rim!«
30 Tu je obšel Kornelija velik strah. Oba angela sta izginila; on pa je šel k Jožefu in rekel: »O mož, tukaj je neskončno več kot nastajajoči judovski kralj! Tu je On, ki so Mu na razpolago vsa nebesa in pekli! Zato mi dovoli spet oditi od tod; kajti jaz nisem vreden biti tako blizu Boga!«

21. Jožefove besede o človekovi svobodni volji in njegov nasvet Korneliju. Stotnikova skrb za sveto družino.

1 In Jožef, sam popolnoma pretresen nad to Kornelijevo izjavo, mu je dejal: »Kako velik je ta čudež sam zase, ti tudi jaz sam ne bi znal razodeti!
2 Da pa se za tem skrivajo velike in mogočne stvari, to mi lahko verjameš; kajti tako se zaradi nepomembnih stvari ne bi gibale vse sile večnih Božjih nebes!
3 Toda zaradi tega vendar nihče ni oviran v svoji svobodni volji in more delati vse, kar se mu zljubi; kajti to spoznam iz zapovedi, ki sta ti jo dala Gospodova angela.
4 Zato glej, Gospod bi ob tej priložnosti lahko našo voljo s svojo vsemogočnostjo zvezal prav tako, kakor veže voljo živali, in mi bi potem morali ravnati po Njegovi volji!
5 Ampak On tega ne naredi in nam daje le prosto zapoved, iz katere lahko spoznamo, kakšna je Njegova sveta volja.
6 Torej tudi ti nisi v nobenem vlaknu svojega življenja niti najmanj vezan in lahko delaš, karkoli hočeš! Če hočeš biti danes moj gost, tedaj ostani, če pa tega nočeš ali si ne upaš, imaš prav tako najsvobodnejšo voljo.
7 Če pa bi ti lahko svetoval, bi ti seveda svetoval in rekel: O prijatelj, ostani, kajti komaj kje na celem svetu si bolj varen, kot tu pod vidnim varstvom vseh nebeških oblasti!«
8 In Kornelij je rekel: »Da, ti pravični mož pred bogovi in pred tvojim Bogom in pred vsemi ljudmi, tvoj nasvet je dober, zato mu bom sledil in ostal pri tebi do jutri!
9 Toda s svojo gospodinjo se bom za kratek čas oddaljil, samo toliko, da bom lahko pripravil vse potrebno, da boste vi vsi - čeprav tukaj v tej votlini - lahko boljše taborili! «
12 In Jožef je rekel: »Dobri mož, stori kar hočeš! Bog, ki je Gospod, ti bo nekoč povrnil!«
11 Tu je odšel stotnik z babico v mesto in je dal najprej po vseh ulicah oznaniti, da ta dan uradi počivajo, nato je vzel trideset vojakov, jim dal posteljnino, šotore in kurivo in jim naročil, naj vse to odnesejo tja v votlino.
12 Babica je vzela s seboj primerno količino hrane in pijače in naročila, naj še več prinesejo za njo.
13 Ko je stotnik prišel v votlino je dal takoj postaviti tri šotore: enega bogatega za Marijo, enega zase, Jožefa in njegove sinove in enega za babico in njeno sestro.
14 V Marijinem šotoru je dal postaviti svežo in prav mehko posteljo in je oskrbel šotor še z drugo potrebno opravo. Prav tako je primerno opremil tudi druge šotore. Potem je ukazal svojim služabnikom z vso hitrostjo zgraditi ognjišče, sam pa je nanj naložil drva in zakuril ogenj za ogrevanje votline, v kateri je bilo sicer v tem letnem času precej hladno.

22. Kornelij pri sveti družini v votlini. Pastirji in stotnik. Novo večno duhovno sonce. Kornelijevo slovo. Jožefove zahvalne besede o dobroti poganskega stotnika.

1 Tako je naš Kornelij torej preskrbel pobožno družino in ostal ves dan in vso noč pri njej.
2 Popoldne pa so spet prišli pastirji molit Dete in prinesli vsakovrstne darove.
3 Ko pa so v votlini zagledali šotore in rimskega stotnika so zaradi velikega strahu pred njim hoteli pobegniti;
4 med njimi je bilo namreč več beguncev pred popisovanjem, ki so se silno bali kazni, ki je bila določena za take begunce.

5 Stotnik pa je šel k njim in jim spregovoril: »Ne bojte se me, ker vam zdaj odpuščam vse kazni; toda pomislite kaj se po cesarjevi volji mora zgoditi in zato pridite jutri, jaz pa vas bom tako nežno in blago, kot je le mogoče, popisal! «
6 Ko so zdaj pastirji izvedeli, kako blag mož je Kornelij, so izgubili svojo plahost in so se drugega dne dali vsi popisati.
7 Po pogovoru s pastirji pa je stotnik vprašal Jožefa, ali sonce tokrat ne bo več zapustilo jutra.
8 In Jožef je odvrnil: »To sonce, ki je danes vzšlo zemlji, večno nikoli! Toda naravno sonce nadaljuje svojo staro pot po Gospodovi volji in bo po nekaj uricah zašlo!«
9 Te besede, ki jih je Jožef preroško spregovoril, je v resnici sam komajda razumel.
10 Stotnik pa je vprašal Jožefa: »Kaj govoriš tu? Glej, jaz nisem razumel pomena tvojih besed; zato govori z menoj bolj razumljivo ! «
11 In Jožef je nadaljeval: »Prišel bo čas, ko se boš grel v svetih žarkih tega sonca in se kopal v rekah njegovega Duha!
12 Več ti pa ne vem povedati, in tudi sam ne razumem prav, kar sem ti zdaj povedal; ko mene ne bo več, pa ti bo čas to razodel v vsem izobilju večne resnice!«
13 Stotnik pa ni več spraševal Jožefa in je ohranil te globoke besede na dnu svojega srca.
14 Naslednjega dne pa je stotnik pozdravil celotno družino in ji zagotovil, da bo tako dolgo skrbel zanjo, dokler se bo tam zadrževala, v svojem srcu pa jo bo ohranil vse svoje življenje.
15 Nato je odšel na svoje delo, še prej pa je spet dal babici kovanec, da bi skrbela za družino.
16 Ko je stotnik že odšel, je dejal Jožef svojim sinovom: »Otroci, kako to, da je pogan boljši kot takole marsikateri Jud? Ali morda to označujejo Izaijeve besede, ko pravi:
17 "Glej, moji hlapci bodo vriskali od dobre volje; vi pa boste kričali od srčne bolečine in od žalosti jokali!? « - In Jožefovi sinovi so odvrnili: »Da, oče, to mesto je tu izdatno pojasnjeno in zdaj razumljivo!«

23. Ljubeznivo Kornelijevo skrbstvo. Angelovo navodilo Jožefu za odhod v Jeruzalem zaradi predstavitve v templju. Marijine sanje. Vojaška straža pred votlino.

1 Tako je Jožef preživel šest dni v votlini in vsak dan ga je obiskal Kornelij, ki je zelo prizadevno skrbel, da tej družini ja ne bi česarkoli primanjkovalo.
2 Šestega dne zgodaj zjutraj pa je prišel k Jožefu angel in mu dejal: »Priskrbi si par grlic in pojdi osmega dne od tod v Jeruzalem!
3 Marija mora po postavi darovati grlice, otrok mora biti obrezan in dobiti ime, katero je bilo naznanjeno tebi in Mariji!
4 Po obrezi pa se spet vrnite semkaj in ostanite tu tako dolgo, dokler vam ne bom naznanil, kdaj in kam morate oditi.
5 Ti, Jožef, se boš sicer prej pripravil na potovanje; toda moram ti reči: Niti za en utrip srca prej ne boš odšel od tod, kot bo volja Tistega, ki je pri tebi v votlini!«
6 Po teh besedah je angel izginil, Jožef pa je šel k Mariji in ji to povedal.
7 Marija pa je rekla Jožefu: »Glej, jaz sem vendar zmeraj Gospodova dekla in tako naj se mi zgodi po Njegovi besedi!
8 Jaz sem danes sanjala in v teh sanjah se je zgodilo vse tako, kakor si mi zdaj odkril; zato samo preskrbi par golobov in osmega dne bom mirno šla s teboj v Gospodovo mesto!«

9 Kmalu po tej jutranji prikazni pa je spet prišel stotnik na jutranji obisk in Jožef mu je takoj naznanil, zakaj bo moral osmega dne odpotovati v Jeruzalem.
10 In stotnik je Jožefu takoj ponudil vse svoje možnosti in ga je hotel dati spremljati v Jeruzalem.
11 Toda Jožef se mu je zahvalil za sijajno dobro voljo in dejal: »Glej, takšna je volja mojega Boga in Gospoda, da odidem v Jeruzalem prav tako, kakor sem prišel semkaj!
12 In zato bom prav tako tudi naredil to kratko potovanje, da me Gospod ne bi kaznoval zaradi moje nepokorščine.
13 Če pa mi pri tem že hočeš pomagati, mi priskrbi dve grlici, ki ju je treba darovati v templju in mi ohrani to bivališče!
14 Kajti devetega dne bom semkaj spet prišel in se bom tu zadrževal tako dolgo, kolikor bo to od mene zahteval Gospod.«
15 In Kornelij je obljubil Jožefu,da mu bo nudil vse, kar je želel, nato pa je odšel in sam prinesel Jožefu golobnjak, poln grlic, izmed katerih si je moral Jožef izbrati dve najlepši.
16 Po tem pa je stotnik spet odšel k svojemu delu in medtem pustil golobnjak do večera v votlini, nakar ga je spet sam odnesel.
17 Osmega dne pa, ko je Jožef odpotoval v Jeruzalem, je dal Kornelij postaviti pred votlino stražo, ki ni dovolila nikomur izstopiti ali vstopiti, razen dvema Jožefovima najstarejšima sinovoma, ki ju je Jožef pustil tam, in Salomi, ki ju je zalagala s hrano in pijačo; kajti tudi babica je odšla v Jeruzalem.

24. Obrezovanje deteta in Marijino očiščenje. Materina predstavitev otroka v templju. Pobožni Simeon in otrok Jezus.

1 Osmega dne popoldan - po sedanjem računu okrog treh popoldne - pa je bilo Dete v templju obrezano in je dobilo ime Jezus, ki ga je imenoval angel, še preden je bilo Dete spočeto v materinem telesu.
2 Ker pa je bil tudi za izjemni primer dokazanega Marijinega devištva čas njenega očiščevanja veljaven, je bila Marija v templju tudi takoj očiščena.
3 Zato je kmalu po obrezovanju Marija vzela Dete v naročje in Ga odnesla v tempelj, da bi Ga z Jožefom predstavila Gospodu po Mojzesovi postavi.
4 Kot je tudi zapisano v Božji postavi: »Vsak prvorojenec mora biti posvečen Gospodu,
5 in zato mora darovati par grlic ali par mladih golobov!«
6 In Marija je darovala par grlic in jih položila na daritveno mizo; in duhovnik je vzel dar in blagoslovil Marijo.
7 Bil pa je v Jeruzalemu tudi človek z imenom Simeon, ta je bil silno pobožen in bogaboječ in je čakal na Izraelovo tolažbo; kajti izpolnjen je bil z Božjim Duhom.
8 Temu možu je poprej Gospodov Duh rekel: »Ne boš videl telesne smrti prej, dokler ne boš videl Jezusa Božjega Maziljenca, Mesije sveta!«
9 Zato je prišel sedaj, vzbujen po notranjem glasu v tempelj, ko sta bila Jožef in Marija ravno še v templju in sta izpolnjevala vse,kar je zahtevala postava.
10 Ko pa je Simeon zagledal Dete, je šel takoj k staršem in proseče zahteval, da bi mu dovolili, vzeti Ga za kratek čas v svoje naročje.

11 To sta najpobožnejša starša rada storila staremu, prepobožnemu možu, ki sta ga dobro poznala.
12 In Simeon je vzel Dete v svoje naročje, Ga ljubkoval, pri tem goreče hvalil Boga in končno dejal:
13 »Gospod, odpusti zdaj svojega služabnika v miru, kakor Si mi obljubil,
14 kajti moje oči so videle Odrešenika, katerega Si obljubil očetom in prerokom!
15 Ta je Tisti, ki Si Ga Ti pripravil pred vsemi narodi!
16 Luč v razsvetljenje poganov, Luč v slavo Tvojega ljudstva Izraela!«
17 Jožef in Marija pa sta se čudila Simeonovim besedam, kajti nista še razumela, kaj je pričalo Otroku.
18 Simeon pa je spet vrnil dete Mariji, nato je oba blagoslovil in potem dejal Mariji:
19 »Glej, Ta bo postavljen za padec in vstajenje mnogih v Izraelu in v znamenje, kateremu se bo nasprotovalo!
20 Tvojo dušo pa bo presunila materinska bolečina zato, da bo razodet svet mnogim srcem!«
21 Marija pa ni razumela Simeonovih besed; toda ne glede na to jih je ohranila globoko v svojem srcu.
22 Tudi Jožef je storil enako in zato hvalil in slavil Boga prav mogočno v svojem srcu.

25. Prerokinja Hana v templju in njeno pričevanje o otroku Jezusu. Hanino svarilo Mariji. Zasilno prenočišče svete družine pri skopem bogatem Izraelcu.

1 Bila pa je v tem času v templju tudi neka prerokinja - Hana ji je bilo ime -; bila je Fanuelova hči iz Aserjevega rodu.
2 Ta je bila že zelo priletna in tako pobožna, da se, ko se je bila v svoji mladosti poročila, iz ljubezni do Boga možu ni razkrila sedem let in je ta čas ohranila svoje devištvo.
3 V svojem osemdesetem letu je postala vdova, kmalu nato odšla v tempelj in ga ni več zapustila.
4 Tu je iz lastne volje služila izključno Gospodu Bogu samo z molitvijo in postom skoraj dan in noč.
5 Ob tej priložnosti pa je bila v templju že štiri leta in je prav tako prišla semkaj, slavila Boga in govorila vsem, ki so tedaj pričakovali Odrešenika v Jeruzalemu, kar ji je dajal Božji Duh.
6 Ko pa je končala svoje preroške besede, je tudi ona prosila za Detece, Ga ljubkovala, ter hvalila in slavila Boga.
7 Nato pa je vrnila Dete Mariji in ji dejala: »Srečna in blagoslovljena si ti, o devica, zato ker si mati mojega Gospoda!
8 Nikar pa se ne daj zapeljati, da bi se pustila zaradi tega slaviti, kajti samo Ta, ki sesa na tvojih prsih, je Edini vreden, da Ga mi vsi hvalimo, slavimo in molimo! «
9 Po teh besedah se je prerokinja spet vrnila, Jožef in Marija pa sta odšla, potem ko sta prebila v templju tri ure, spet iz njega in iskala prenočišče pri nekem sorodniku.
10 Ko pa sta prišla tja, sta našla hišo zaprto; kajti tudi sorodnik je odšel na popisovanje v Betlehem.
11 Jožef pa ni vedel, kaj naj bi zdaj storil; kajti prvič je bilo že pozno ponoči, kot je bilo običajno v tem najkrajšem dnevnem času, pa tudi skoraj nobena hiša ni bila več odprta ob tem času, to

pa še toliko bolj, ker je bil predvečer sobote.
12 Bilo je premrzlo, da bi prenočili kar na prostem, ker je slana ležala na poljih, poleg tega pa je pihal še mrzel veter.
13 Ko je Jožef napeto premišljeval in prosil Gospoda, da bi mu hotel pomagati iz te stiske,
14 glej, je pristopil k Jožefu nenadoma mlad imeniten Izraelec in ga vprašal: »Kaj vendar počneš tako pozno s svojo prtljago na ulici? Ali nisi tudi ti Izraelec in ne poznaš navade?«
15 Jožef pa je odgovoril: »Glej, jaz sem iz Davidovega rodu! Bil pa sem v templju in sem tam daroval Gospodu; tu me je prehitela zgodnja noč in zdaj ne morem nikjer najti prenočišča in sem v velikem strahu zaradi moje žene in njenega otroka!«
16 In mladi Izraelec je rekel Jožefu. »Torej pridite z menoj, jaz vam bom dal do jutra prenočišče v najem za en groš ali njegovo vrednost!«
17 In Jožef je z Marijo, ki je bila na tovornem živinčetu, ter s svojimi tremi sinovi, sledil Izraelcu v najimenitnejšo hišo in je tam prenočil v neki borni nizki kamri.

26. Lastnik prenočišča Nikodem graja Jožefa. Jožefov opravičevalni govor. Babičino pričevanje. Milostni namig Nikodemu, ki je spoznal Gospoda.

1 Zjutraj pa, ko se je Jožef že pripravljal na odhod v Betlehem, je prišel mladi Izraelec, namenjen zahtevati groš najemnine.
2 Ko pa je stopil v kamro, ga je pri priči obšel tako močan strah, da zaradi tega ni mogel dati niti glasu od sebe.
3 Jožef pa je stopil k njemu in mu rekel: »Prijatelj, glej, kar pač meniš, da je na meni vredno en groš to vzemi, ker denarja nimam!«
4 Tu si je Izraelec nekoliko oddahnil in rekel s trepetajočim glasom: »Mož iz Nazareta, šele zdaj te prepoznam! Ti si tisti tesar Jožef, kateremu je bila pred devetimi meseci z žrebom dodeljena Marija, Gospodova devica iz templja.
5 Tu je tista devica! Kako si jo varoval, da je sedaj mati v svojem petnajstem letu? Kaj se je tu pripetilo?
6 Resnično ti nisi oče! Kajti možje tvoje starosti in tvojega strahu Božjega, ki je priznan v vsem Izraelu, nikoli ne storijo kaj takega.
7 Toda ti imaš odrasle sinove: Ali lahko ti jamčiš za njihovo nedolžnost. Si jih imel vedno pred očmi in ali si opazoval vse njihovo mišljenje, ravnanje, dejanje in nehanje?«
8 Jožef pa je odvrnil mlademu možu in rekel. »Sedaj sem te tudi jaz prepoznal; ti si Nikodem, Benjaminov sin iz Levijevega rodu! Kako si me upaš zasliševati, ko za to nimaš pravice? Zaradi tega me je preiskal Gospod v svetišču in na Gori prekletstva in me je opravičil pred velikim zborom, kakšno krivdo bi še ti sploh rad našel na meni in mojih sinovih?
9 Toda pojdi tja v tempelj in poizvedi v velikem zboru in dobil boš pravo pričevanje o vsej moji hiši!«
10 Te besede so segle mlademu bogatemu možu globoko v srce in Nikodem je dejal: »Toda za Božjo voljo, če je tako, povej mi vendar, kako se je to zgodilo, da je ta devica rodila! Je to čudež, ali je naravno?!«
11 Tu je stopila navzoča babica k Nikodemu in dejala: »Mož! Tu je groš najemnine za najbolj borno prenočišče! Nikar pa nas še dalje ne zadržuj tukaj brez potrebe, kajti še danes moramo

priti v Betlehem!
12 Pomisli pa, kdo je Ta, ki je danes tako borno prenočil v tvoji hiši za en groš! Resnično, resnično, tvoje najsijajnejše sobe, ki so okrašene z zlatom in dragulji, bi bile preslabe za takšno Božje veličastvo, ki se je ustavilo v tej kamri, ki je primerna kvečjemu za kaznjence!
13 Pojdi pa tja in se dotakni Deteta, da bo s tvojih oči odpadlo debelo zagrinjalo in boš videl, Kdo te je obiskal! Jaz kot babica imam staro pravico, da ti dovolim dotakniti se Otroka.«
14 Tu je šel Nikodem tja in se dotaknil deteta; in ko se Ga je dotaknil, se mu je za kratek čas odprlo notranje oko, da je zagledal Božje veličastvo.
15 Pri tej priči je pokleknil pred Otrokom in Ga molil in govoril: »Kakšna milost, kakšna ljubezen in usmiljenje mora biti, o Gospod, v Tebi, da tako obiskuješ svoje ljudstvo!
16 Kaj pa naj sedaj starim s svojo hišo in kaj s seboj, ker nisem spoznal Božjega veličastva!«
17 Babica pa je dejala: »Ostani v vsem tak kakršen si, toda najgloblje molči o vsem, kar si videl, sicer boš zapadel Božji sodbi!« Tu je Nikodem vrnil groš, odšel jokajoč ven in dal zatem kamro okrasiti z zlatom in dragimi kamni. Jožef pa je takoj odšel na pot.

27. Vrnitev svete družine v Betlehem. V votlini jih ostali prisrčno sprejmejo. Jasli kot posteljica za Dete. Dober počitek v mrzli noči.

1 Zvečer, še eno uro pred sončnim zahodom, so visoki popotniki spet prispeli v Betlehem in se vrnili v že znano votlino.
2 Oba čakajoča sinova, Saloma in stotnik so jim prišli naproti z odprtimi rokami in vrnjene popotnike najskrbneje spraševali, kako je bilo na potovanju.
3 In Jožef je pripovedoval vse, kar se jim je pripetilo in je nazadnje priznal, da je ta dan z vsemi sopotniki še popolnoma tešč, kajti skrajno pičla zaloga je zadostovala komaj za slabotno Marijo.
4 Ko je stotnik to od Jožefa slišal, je nemudoma odšel v notranjost votline in prinesel obilico Judom dovoljenih jedi in nato dejal Jožefu:
5 »Tukaj naj ti to blagoslovi tvoj Bog, ti pa blagoslovi po tvojem običaju, ter se s tem vsi okrepite in nasitite!«
6 In Jožef se je zahvalil Gospodu Bogu in blagoslovil hrano in potem prav veselo jedel z Marijo, s svojimi sinovi in babico.
7 Mariji pa je Dete skozi ves dan že postalo težko, zato je torej tudi rekla Jožefu:
8 »Jožef, glej, ko bi le imela poleg sebe prostorček, kamor bi položila Dete, bi privoščila svojim rokam nekoliko počitka, potem bi bila z vsem preskrbljena, pa tudi Dete samo bi se lahko bolj mirno okrepilo v spanju!«
9 Komaj je stotnik zaznal to Marijino željo, je že takoj skočil v notranjost votline in kar najhitreje prinesel male jasli, ki so bile namenjene ovcam (In so izgledale tako, kakor danes korita pred gostišči na deželi - le nižje).
10 Saloma pa je naglo vzela najlepšo slamo in sveže seno ter s tem obložila jaslice, nato je to prekrila s svežim prtom in tako naredila mehko posteljico za Dete.
11 Marija pa je povila Dete v sveže platno, Ga nato pritisnila na svoje prsi, Ga poljubila in Ga dala poljubiti že Jožefu, potem pa vsem navzočim; potem pa Ga je položila v to, za Gospoda nebes in zemlje, res zelo ubožno posteljico.
12 Prav mirno je Dete spalo in Marija je lahko sedaj nemoteno jedla in se krepčala z obedom, ki

jim ga je pripravil nadvse dobrosrčni stotnik.
13 Po obedu pa je Marija spet rekla Jožefu: »Jožef, daj mi pripraviti moje ležišče, kajti silno sem utrujena od potovanja in bi zato rada šla počivat!«
14 Saloma pa je rekla: »0 ti mati mojega Gospoda, za to je že zdavnaj najbolje poskrbljeno; le pridi in poglej!«
15 In Marija se je dvignila, spet: vzela Dete in si dala tudi jaslice prinesti v svoj šotor ter tako legla k počitku; to je bila prva noč po Marijinem porodu, katero je vso prespala.
16 Stotnik pa je dal pridno kuriti v ognjišču in greti bele kamne ter z njimi obdati Marijin šotor, da ji ja ne bi bilo treba z otrokom trpeti mraza; kajti to je bila mrzla noč, v kateri je voda na prostem zmrznila v trden led.

28. Jožefovo priganjanje k odhodu v Nazaret. Stotnikov nasvet naj počakajo. Sporočilo o perzijski karavani in o Herodovem iskanju otroka. Marijina neustrašnost in zaupanje v Boga.

1 Zjutraj naslednjega dne je Jožef dejal: »Kaj naj zdaj še dalje počnemo tu? Marija se je spet okrepčala, zato odidimo tja, v Nazaret, kjer imamo stalno bivališče!«
2 Ko pa se je Jožef že začel pripravljati za odhod, tedaj je prišel stotnik, ki je imel že pred svitanjem nekaj opraviti v mestu, spet nazaj in je govoril Jožefu:
3 »Boga vredni mož! Odriniti hočeš na pot domov; toda za danes, jutri in pojutrišnjem ti to odsvetujem!
4 Kajti, glej, pravkar so prišle od mojih ljudi, ki so že prav zgodaj prispeli iz Jeruzalema, do mojih ušes novice, da so tja v Jeruzalem prišle tri mogočne perzijske karavane!
5 Trije najvišji vodje, ki so magi, so pri Herodu na vso moč poizvedovali o novorojenem judovskem kralju!
6 Ker ta kot rimski vazal iz Grčije o tem ni ničesar vedel, se je obrnil na velike duhovnike, da bi mu naznanili, kje bi moral biti rojen Novomaziljeni.
7 Ti pa so mu naznanili, da bi se to moralo zgoditi v Judeji in sicer v Betlehemu, kajti tako je zapisano.
8 Nato je Herod odpustil duhovnike in je z vsem svojim spremstvom spet odšel k trem vodjem in jim naznanil, kar je izvedel od velikih duhovnikov,
9 nakar pa je naročil tem trem, naj v Judeji najskrbneje iščejo judovskega Novomaziljenca in ko bi Ga našli, naj bi se ja takoj spet vrnili nazaj k njemu, da bi potem tudi on prišel in se poklonil Otroku.
10 Ali pa veš, moj najljubši prijatelj Jožef, da jaz ne zaupam niti Perzijcem, še najmanj pa nadvse oblastihlepnemu Herodu!
11 Perzijci naj bi bili magi in naj bi odkrili rojstvo po neki nenavadni zvezdi! Temu sploh ne oporekam; kajti kakor so se tukaj ob rojstvu tega dečka pokazali tako veliki čudeži, tako bi se to lahko zgodilo tudi v Perziji.
12 Toda to je za stvar tudi najneprijetnejša okoliščin, kajti očitno se tiče tega Otroka! Če Ga najdejo Perzijci, ga bo našel tudi Herod,
13 in potem se bomo morali zelo potruditi, da bomo ušli iz krempljev tega starega lisjaka!
14 Zato moraš, kot rečeno, ostati še najmanj tri dni v tem odročnem kraju, v tem času pa bom

jaz prav gotovo obrnil to zadevo z iskalci kralja na dobro;kajti glej, jaz tukaj poveljujem dvanajstim trumam vojakov! - Za tvoj mir mi ni treba več povedati. Ker zdaj veš najnujnejše, zato ostani! Jaz pa spet odhajam in se sredi dneva vrnem k tebi!«
15 Jožef, katerega je, skupaj z njegovo družino, ta novica preplašila, je ostal in v vsej svoji vdanosti pričakoval Gospodovo voljo, kaj bo nastalo iz te nenavadne Božje previdnosti.
16 In šel je k Mariji in ji pripovedoval, kar je pravkar slišal od stotnika.
17 Marija pa je dejala: »Gospodova volja naj se zgodi! Kakšne grenkobe so nas že doslej doletele in Gospod jih je vse spremenil v med!
18 Gotovo nam tudi Perzijci ne bodo storili nič žalega, če bi zares prišli k nam in če bi hoteli nad nami izvajati skrivaj kakršnokoli nasilje, tedaj imamo vendar za nas po Božji milosti stotnikovo varstvo!«
19 In Jožef je rekel: »Marija, vse to je v redu! Perzijcev se tudi ne bojim preveč, pač pa sivo bradatega Heroda, ta divja zver v človeški podobi je tisti, katerega se bojim, pa tudi stotnika je strah pred njim!
20 Ko bodo Perzijci vsekakor dokazali, da je naš fantek Novomaziljeni kralj, nam ne bo preostalo nič drugega kot sramoten pobeg!
21 Kajti potem bo tudi naš stotnik, zaradi državnih rimskih ozirov in da bi rešil samega sebe, moral postati naš sovražnik in namesto da bi nas rešil, nas bo moral celo preganjati, če ne bo hotel veljati za odpadnika in skrivnega izdajalca svojega cesarja!
22 In gotovo uvidi to skrivoma tudi sam, ker mi je dal sam glede Heroda spoznati pomembne pomisleke.
23 Zaradi tega, menim, nas pušča tukaj čakati tudi še tri dni! Če bo šlo vse dobro, bo gotovo ostal naš prijatelj;
24 če bo šlo pa slabo, nas ima obenem v roki, da nas izroči Herodovi krutosti, in bo s tem povrh vsega dobil od svojega cesarja še veliko odlikovanje zato, ker je na tako pretkan način spravil s sveta judovskega kralja, ki bi lahko nekoč postal državi nevaren!«
25 Marija pa je na to dejala: »Jožef! Ne plaši zastonj tebe in mene! Glej, saj sva vendar pila vodo prekletstva in se nama ni nič zgodilo! Zakaj bi se morala plašiti zdaj, ko sva že vendar videla in izkusila toliko Božjega veličastja zaradi tega Otroka?!
26 Naj bo, kakor hoče, ampak jaz ti to povem: Gospod je močnejši od Perzijcev, Heroda, od rimskega cesarja in rimskega stotnika skupaj z njegovimi dvanajstimi trumami! Zato bodi miren, kot vidiš, da sem mirna jaz!
27 Sicer pa sem prepričana, da bo stotnik prej poskusil vse drugo, kot pa da bi po sili razmer postal naš sovražnik.«
28 S tem je bil dobri, pobožni Jožef zadovoljen in spet pomirjen, odšel je ter pričakoval stotnika in naročil sinovom kuriti v votlini ter skuhati nekaj sadežev za Marijo, zase in sinove.

29. Prošnja preplašenega Jožefa Gospodu. Perzijska karavana pred votlino. Začudeni stotnik. Pričevanje treh modrih o Otroku: Kralj kraljev, Gospod gospodov od vekomaj! Njihovo svarilo pred Herodom.

1 Poldan se je že približal; toda stotnik je tokrat zamujal. In Jožef je z boječim pričakovanjem štel trenutke; toda stotnika ni bilo od nikoder.

2 Zato se je Jožef obrnil h Gospodu in govoril: »Moj Bog in moj Gospod, prosim Te vendar, ne pusti me tako zelo plašiti; kajti glej, jaz sem že star in precej slaboten v vseh mojih členkih!
3 Zato me okrepi z oznanilom, kaj moram storiti, da ne bom osramočen pred vsemi Izraelovimi sinovi!«
4 Ko je Jožef takole molil, glej je prišel stotnik skoraj brez sape in dejal Jožefu:
5 »Mož mojega najvišjega spoštovanja! Pravkar se vračam s pohoda, ki sem ga jaz s celo trumo naredil blizu tretjine poti do Jeruzalema, da bi izsledil kaj o Perzijcih,
6 in sem vsepovsod postavil tudi vohune, toda doslej nisem mogel ničesar odkriti! Toda bodi le miren; kajti če pridejo, bodo naleteli na moje straže, ki sem jih razpostavil!
7 Tedaj jim ne bo ravno lahko, kjerkoli se prebiti in dospeti semkaj, preden bi jih jaz zaslišal in ocenil!Zato takoj odhajam in bom okrepil straže; zvečer bom spet pri tebi!«
8 Tu je stotnik spet odhitel stran, Jožef pa je hvalil Boga in naročil svojim sinovom: »Postavite jedi na mizo in ti, Saloma, vprašaj Marijo, ali želi jesti z nami za mizo, ali pa naj ji prinesemo jedi na ležišče?«
9 Marija pa je prišla dobro razpoložena sama z Otrokom iz svojega šotora in rekla: »Ker sem dovolj krepka, bom jedla pri vas za mizo; samo jaslice za Otročiča prinesite sem!«
10 Jožef pa je bil tega zelo vesel in je postavil pred Marijo najboljše kose in hvalili so Gospoda Boga, ter jedli in pili.
11 Komaj pa so pojedli, glej, je nastal pred votlino močan trušč. Jožef je poslal Joela pogledat, kaj se dogaja.
12 Ko pa je Joel pogledal ven skozi vrata (kajti votlina je imela na izhodu obtesana vrata), je zagledal celo karavano Perzijcev z otovorjenimi kamelami in spregovoril je s prestrašenim glasom:
13 »Oče Jožef, za Božjo voljo, izgubljeni smo! Kajti glej zloglasni Perzijci so tukaj z mnogimi kamelami in veliko služinčadi!
14 Postavljajo svoje šotore in se utaborijo v velikem krogu; našo votlino so povsem obkolili, trije z zlatom, srebrom in dragulji okrašeni voditelji raztovarjajo zlate vreče in se očitno pripravljajo vstopiti v votlino!«
15 Ta novica je našemu dobremu Jožefu skoraj vzela dar govora; z velikim naporom je izdavil iz sebe besede: »Gospod, bodi milostljiv meni, ubogemu grešniku! Da, zdaj smo izgubljeni!« Marija pa je vzela Otročiča in pohitela z njim v svoj šotor ter rekla: »Samo mrtvi mi Ga boste iztrgali!«
16 Jožef pa je šel k vratom v spremstvu svojih sinov in kradoma pogledal, kaj počno Perzijci.
17 Ko pa je zagledal veliko karavano in postavljene šotore, tedaj mu je postalo dvakrat tesneje pri srcu, da je zaradi tega začel nadvse goreče moledovati, da naj bi mu Gospod samo še tokrat pomagal iz tako neznanske stiske.
18 Ko pa je tako moledoval, glej, je prišel stotnik popolnoma bojno oborožen, v spremljavi tisoč vojščakov, katere je takoj razporedil na obe strani votline.
19 On sam pa je odšel tja in povprašal tri mage, iz kakšnega vzroka in kako - zanj čisto neopazno - so dospeli semkaj.
20 In trije so v en glas govorili stotniku: »Nikar nas ne imej za sovražnike, saj vidiš, da nimamo s seboj nobenega orožja, niti odkritega niti skritega!

21 Mi smo namreč zvezdoslovci iz Perzije in imamo staro prerokbo, v kateri je zapisano, da bo v tem času Judom rojen kralj vseh kraljev in da bo njegovo rojstvo naznanila zvezda.
22 In tisti, ki bodo tedaj videli zvezdo se morajo odpraviti na pot in potovati tja, kamor jih bo vodila mogočna zvezda, kajti tam, kjer se bo zvezda ustavila, tam bodo našli Zveličarja ali Odrešenika sveta!
23 Poglej vendar, nad tem hlevom stoji zvezda, katero zagotovo vidi vsak celo pri belem dnevu! Ta je bila naša vodnica semkaj; tukaj pa je obstala nad tem hlevom in mi smo gotovo brez vsake težave dosegli tisto mesto, kjer se nahaja živ čudež vseh čudežev, novorojen Otrok, Kralj vseh kraljev, Gospod gospodov od večnosti!
24 Tega moramo videti, Ga moliti in se Mu kar najgloblje pokloniti! Zato nam nikar ne zastavljaj poti, kajti zanesljivo nas ni pripeljala sem hudobna zvezda!«
25 Stotnik se je tedaj ozrl na zvezdo in se zelo začudil nad njo, kajti prvič je stala čisto nizko, drugič pa je bila njena svetloba skoraj tako močna kot naravna sončna svetloba.
26 Ko pa se je stotnik prepričal o vsem tem, tedaj je njim trem dejal: »Dobro, iz vaših besed in od zvezde sem se prepričal, da ste prišli sem s poštenimi nameni, toda ne uvidim, kaj ste pred tem počeli v Jeruzalemu pri Herodu! Vam je zvezda pokazala tudi tisto pot!?
27 Zakaj vas ni vaš čudežni vodnik pripeljal naravnost semkaj, ko je potemtakem gotovo tukaj cilj vašega poslanstva? - O tem še zahtevam odgovor od vas, sicer ne pridete v votlino!«
28 Trije pa so dejali: »Veliki Bog bo to vedel! Gotovo je bilo v Njegovem načrtu; kajti nihče od nas ni nikoli niti pomislil, da bi se približal Jeruzalemu tudi le od daleč!
29 In popolnoma nam lahko verjameš, da nam ljudje v Jeruzalemu niso bili niti najmanj všeč, še najmanj pa knez Herod! Ko pa smo že bili tam in je bila pozornost vsega mesta usmerjena na nas, smo vendarle morali pokazati, kakšen je naš namen!
30 Duhovniki so nam prinesli vest od kneza, ki nas je prosil, naj mu sporočimo o najdenem kralju, da bi lahko prišel tudi on in se poklonil novemu kralju.«
31 Stotnik pa je rekel: »Tega mi ne boste nikoli storili; kajti jaz poznam namen tega kneza. Prej ostanete tukaj za talce! Jaz pa grem zdaj noter in se bom pogovoril z Otrokovim očetom o vas.

30. Zvezda treh modrih in stara prerokba perzijskih zvezdoznalcev. Trije modri molijo Gospoda, Stvarnika neskončnosti in večnosti v Otroku. Njihova imena: Kasper, Melhiar in Baltazar. Duhovi, ki jih spremljajo Adam, Kajn, Abraham. Ti se priklanjajo Gospodu in Mu izročijo darove.

1 Ko je dobri Jožef vse to slišal, mu je postalo lažje v tesnobnem srcu, in ker je slišal, da bo stotnik prišel k njemu, se je pripravil, da ga sprejme.
2 In stotnik je vstopil, pozdravil Jožefa in mu nato dejal: »Mož mojega najvišjega spoštovanja!
3 Glej, po čudežni Božji previdnosti so prišli semkaj ti orientalci - prebivalci Jutrove dežele, ki tam zunaj čakajo; ostro sem jih preizkusil in nisem na njih odkril nobene hudobije!
4 Po obljubi svojega boga bi se radi Otroku poklonili, zato menim, da jih lahko sprejmeš brez najmanjšega strahu, kadar ti bo prav.«
5 In Jožef je dejal: »Če je tako, tedaj bom hvalil in slavil svojega Boga; Kajti On je spet odvzel razbeljen kamen z mojega srca!
6 Toda prej se je Marija nekoliko zgrozila, ko so se pričeli Perzijci utaborjevati okoli te votline,

zato moram vendar najprej pogledati kako ji gre, da je ne bi nepripravljen vstop teh gostov še bolj prestrašil, kot se jih je že prestrašila.«
7 Stotnik pa je odobraval to Jožefovo previdnost in Jožef je šel k Mariji in jo obvestil o vsem, kar je slišal od stotnika.
8 In Marija je prav vedro povedala: »Mir vsem ljudem na zemlji, ki so zvestega in dobrega srca in so volje, ki se da voditi Bogu!
9 Naj kar pridejo tisti, ko jim bo Gospodov Duh naznanil in naj žanjejo blagoslov svoje zvestobe! Kajti niti najmanj me ni strah pred njimi!
10 Toda, ko bodo vstopili, mi moraš ti stati tesno ob strani; saj se vendar ne bi spodobilo, da bi jih jaz čisto sama sprejela v tem šotoru!«
11 Jožef pa je rekel: »Marija, če imaš toliko moči, tedaj vstani z Otrokom, vzemi jaslice in Ga položi vanje pred seboj, potem pa lahko gostje vstopijo in počastijo Otroka!«
12 In Marija je takoj izpolnila Jožefovo voljo, in Jožef je nato dejal stotniku:
13 »Glej, pripravljeni smo; če hočejo oni trije vstopiti, tedaj jim že lahko omenimo, da smo glede na našo revščino popolnoma pripravljeni na njihov sprejem!«
14 In stotnik je šel ven ter to najavil trojici: -Ti trije pa so takoj padli na zemljo, hvalili - Boga za to dovoljenje, nato so vzeli zlate vreče ter se napotili prepolni strahospoštovanja proti votlini.
15 Stotnik je odprl vrata in ti trije so z največjim strahospoštovanjem vstopili v votlino; kajti v trenutku, ko so vstopali, je izhajala iz Otroka mogočna luč
16 Ko so se, namreč ti trije modreci, na nekaj korakov približali jaslicam, v katerih je ležalo Dete, so takoj padli na svoje obraze in Ga molili.
17 Eno uro so prevzeti od najvišjega spoštovanja sklonjeni ležali pred Otrokom; šele potem so se počasi vzravnali in kleče dvignili svoje od solz mokre obraze in si ogledali Gospoda, Stvarnika neskončnosti in večnosti.
18 Imena teh treh pa so bila: Kaspara, Melheor, Balthasara (Kasper, Melhiar in Baltazar).
19 Prvi, ki je bil v družbi Adamovega duha, je dejal: »Dajte Bogu čast, hvalo in slavo! Hozana, hozana Bogu, Troedinemu od vekomaj do vekomaj!«
20 Tu je vzel z zlatom pretkano mošnjo, v kateri je bilo triintrideset funtov najboljšega kadila, ter jo z največjim spoštovanjem izročil Mariji z besedami:
21 »Vzemi brez strahu, o mati, to majhno pričevanje tistega, kar bo za večno napolnjevalo vse moje bitje! Sprejmi ta slab zunanji davek, ki ga je vsako misleče bitje iz dna svojega srca za večne čase dolžno svojemu vsemogočnemu Stvarniku!«
22 Marija je vzela težko mošnjo in jo izročila Jožefu, darovalec pa se je dvignil, se postavil k vratom in tam spet pokleknil ter molil Gospoda v Otroku.
23 In takoj se je dvignil drugi, ki je bil zamorec in je imel v svoji družbi Kajnovega duha (po razodetju J. Lorberja so zamorci Kajnovi potomci), nekoliko manjšo mošnjo, toda enako težko, napolnjeno s čistim zlatom, ter jo izročil Mariji z besedami:
24 »Kar pripada kralju duhov in ljudi na zemlji, prinašam tu najmanjši dar Tebi, Ti Gospod veličastva na veke! Sprejmi, o mati, ki si rodila, kar ne bodo mogli nikoli, vso večnost, izgovoriti jeziki vseh angelov!«
25 Tu je Marija prevzela drugo mošnjo in jo izročila Jožefu! In darujoči modrec se je dvignil ter odšel k prvemu in storil, kar je delal ta.

26 Nato se je dvignil tretji, vzel svojo mošnjo, napolnjeno z najfinejšo zlato miro, tedaj eno najdragocenejših dišav, ter jo izročil Mariji z besedami:
27 »Abrahamov duh je v moji družbi in gleda Gospodov dan, katerega se je tako silno veselil!
28 Jaz pa, Baltazar, darujem v majhnem darilu tisto, kar pripada temu Otroku vseh otrok! Sprejmi, o mati vse milosti! Bolj še darilo pa skrivam v svojih prsih, to je moja ljubezen - ta naj bo vedno temu Otroku najresničnejše darilo!«
29 Tu je Marija vzela prav tako triintrideset funtov težko malho in jo izročila Jožefu. Modrec pa se je nato dvignil in odšel k prvima dvema, molil Dete in po končani molitvi odšel s prvima dvema ven, kjer so bili postavljeni njihovi šotori.

31. Marijino opozorilo na Božje milostno vodstvo. Jožefova poštenost in zvestoba. Trije blagoslovljeni Božji darovi: Njegova sveta volja, Njegova milost in Njegova ljubezen. Marijino, stotnikovo in Detetovo najplemenitejše pričevanje za Jožefa.

1 Ko pa so bili trije modreci spet povsem zunaj in so odšli k počitku v svoje šotore, tedaj je rekla Marija Jožefu:
2 »Glej, poglej, ti boječi, zaskrbljeni mož, kako čudovit in dober je Gospod, naš Bog, kako On prav očetovsko skrbi za nas!
3 Komu izmed nas bi lahko prišlo kaj takega tudi v sanjah na misel? Iz našega velikega strahu je naredil On takšen blagoslov za nas in je spremenil ves naš veliki strah in vso skrb v tako veliko veselje!
4 Od tistih, katerih smo se bali,da bi hoteli streči Otroku po življenju, ravno od njih smo doživeli, da so Mu samo izkazali čast, kot smo jo mi vedno dolžni izkazovati edino Gospodu Bogu.
5 Povrhu so nas še tako bogato obdarili, da bi si lahko za vrednost daril kupili v popolno last zelo imenitno posestvo in bi lahko tam prav gotovo po Gospodovi volji najboljše skrbeli za vzgojo Božjega Otroka!
6 O Jožef, danes se bom še posebej zahvalila najljubeznivejšemu Gospodu, Ga hvalila in slavila skozi vso noč, kajti On je zdaj tako zelo prehitel in odpravil našo revščino, da si lahko res dobro pomagamo! Kaj torej praviš ti k temu, ljubi oče Jožef?«
7 In Jožef je dejal: »Da, Marija, neskončno dober je Gospod Bog njim, ki Ga nad vse ljubijo in vse svoje upanje polagajo samo Vanj; tod jaz menim, da darila niso namenjena nam, ampak le Otroku, in potemtakem nimamo pravice razpolagati z njimi, po lastni presoji.
8 Otrok pa se imenuje Jezus in je Sin Najvišjega; zato moramo najprej vprašati najvzvišenejšega Očeta, kaj naj se zgodi s temi zakladi!
9 In kar bo On o tem odločil, to bomo tudi storili, brez Njegove volje se jih vse svoje življenje nočem dotakniti in hočem raje zate in zame na najtežji način na svetu zaslužiti blagoslovljeni košček kruha!
10 Saj sem vendar tudi doslej tebe in moje sinove hranil z, od Gospoda blagoslovljenim, delom svojih rok; torej bom z Gospodovo pomočjo zmogel to tudi v prihodnje!
11 Zato ne gledam na ta darila, temveč le na Gospodovo voljo in na njegovo milost in ljubezen.
12 To so trije največji Božji darovi, ki nas vedno mogočno blagoslavljajo! Njegova sveta volja mi je najčudovitejše kadilo, Njegova milost najčistejše, najtežje zlato in Njegova ljubezen najslastnejša mira.

13 Te tri darove smemo vsak čas razkošno uporabljati brez strahu; toda tega kadila, tega zlata in te mire tu v zlatih vrečah se ne smemo dotakniti brez prvih treh glavnih zakladov, ki so nam bili doslej še vedno v največjo korist.
14 Tako, ljuba Marija, bomo naredili in jaz vem, da bomo zaradi tega Gospodu zelo všeč; Njegova naklonjenost pa naj bo naš največji zaklad!
15 Kaj meniš, najmilejša Marija, imam prav ali ne? Mar ni to najboljša odločitev glede teh zakladov?«
16 To je Marijo ganilo do solz in hvalila je Jožefovo modrost. In stotnik je padel Jožefu okrog vratu in govoril: »Da, ti si še pravi človek po volji tvojega Boga!« Dete pa je smehljaje pogledalo Jožefa in dvignilo ročico, kot da bi blagoslavljalo krušnega očeta, najpobožnejšega Jožefa.

32. Angel kot svetovalec treh modrih. Odhod modrecev proti Jutrovi deželi. Jožefova nestrpnost. Kornelijeve pomirjujoče besede Jožefu. Jožefovo opozorilo na Božjo moč in dobroto.

1 Trije modreci pa so se zbrali v šotoru in se posvetovali, kaj naj bi zdaj storili.
2 Ali naj držijo besedo, ki so jo dali Herodu, ali naj tukaj prvič prelomijo dano besedo?
3 In če bi krenili po drugi poti v svojo deželo, potem je vprašanje, po kateri, da jih bo spet pripeljala v njihovo deželo.
4 In drug drugega so spraševali: »Ali nas bo čudovita zvezda, ki nas je vodila semkaj, morda tudi po drugi poti spet privedla domov?«
5 Ko pa so se takole posvetovali, glej, tedaj je naenkrat stopil mednje angel in jim rekel: »Ne skrbite po nepotrebnem, pot je že pripravljena!
6 Tako naravnost, kot pade opoldne sončni žarek na zemljo, enako ravna pot vas bo jutri popeljala v vašo deželo po drugi poti, ne pa skozi Jeruzalem!«
7 Nato je angel izginil in trojica je odšla počivat. In zgodaj zjutraj so odpotovali od tam in dospeli po najkrajši poti, kmalu spet v svojo domovino, kjer so v pravi veri v enega Boga mnogim prijateljem oznanjali veliko Božje veličastvo in znova obudili njihovo vero v edinega Boga.
8 Istega jutra pa je Jožef vprašal stotnika, kako dolgo bo še moral ostati v tej votlini.
9 Stotnik pa je najprijaznejše dejal Jožefu: »Mož mojega najvišjega spoštovanja! Kaj res verjameš, da te držim tukaj kot ujetnika?!
10 O kakšna misel! Kako bi te mogel jaz, črv v prahu pred oblastjo tvojega Boga, kdaj držati ujetega?! Kar pa dela moja ljubezen do tebe, glej, to vendar ni nobeno ujetništvo!
11 Kar se moje oblasti tiče, si prost vsak trenutek in lahko odideš kamor hočeš! Toda kar zadeva moje srce, pa nisi tako svoboden; to bi te seveda rado obdržalo tukaj za zmeraj - kajti z nepopisno močjo ljubi tebe in tvojega Otroka!
12 Ostani pa še nekaj dni miren; takoj bom poslal oglednike v Jeruzalem, in tam dal izvedeti, kaj bo naredil sivi lisjak, ker Perzijci niso držali besede, ki so mu jo dali!
13 Potem pa se bom že znal obrniti in te bom varoval pred vsakim preganjanjem tega divjaka.
14 Kajti lahko mi verjameš: ta Herod je največji sovražnik mojega srca in udaril ga bom kjerkoli ga bom mogel!

15 Jaz sem seveda samo stotnik in sem še sam podrejen višjemu vojskovodji, ki prebiva v Sidonu in Smirni in poveljuje dvanajstim legijam v Aziji.
16 Toda jaz nisem navaden stotnik, temveč sem patricij in po svojem naslovu sopoveljujem dvanajstim legijam v Aziji! Če bi hotel uporabiti eno ali drugo, mi ni treba pošiljati povelja v Smirno, temveč kot patricij samo ukažem in legija me mora ubogati! Zaradi tega že lahko računaš name, če bi se Herod dvignil!«
17 Jožef se je zahvalil stotniku za to najbolj prijateljsko skrbnost, potem pa je še dodal govoreč:
18 »Poslušaj me zdaj, tudi ti spoštovanja vredni prijatelj! Glej, saj si pred tem tudi z največjo budnostjo skrbel glede Perzijcev; toda kaj je vse to koristilo?
19 Perzijci so prišli, ne da bi jih opazilo vseh tvojih tisoč oči in so postavili svoj tabor že veliko prej, preden si ti lahko odkril le enega od njih.
20 Glej, če me ne bi varoval Gospod moj Bog, kje bi že bil zdaj ob vsej tvoji pomoči?! Preden si se pojavil ti, bi me lahko Perzijci skupaj z vso mojo družino zadavili !
21 Zato ti pravim kot prijatelj poln najtoplejše hvaležnosti: Človeška pomoč nič ne koristi; kajti vsi ljudje so nič pred Bogom!
22 Če pa nam hoče pomagati Gospod Bog in nam tudi Edini lahko pomaga, tedaj se mi sami ne smemo preveč truditi; kajti kljub vsemu našemu trudu se bo vendar zgodilo vse tako, kakor hoče Gospod, - nikoli pa, kot hočemo mi!
23 Opusti zato težavno in nevarno poizvedovanje v Jeruzalemu, s katerim boš prvič, lahko izvedel le malo pomembnega in drugič, če bi se izvedelo, bi si zaradi mene lahko pripravil še bridko usodo!
24 V tej noči pa mi bo Gospod tako in tako gotovo naznanil, kaj namerava Herod in kaj bom moral storiti jaz; zato si lahko z menoj vred popolnoma miren in pusti, naj Gospod sam ravna z menoj in s teboj, pa bo že vse prav!«
25 Ko pa je stotnik slišal ta Jožefov govor, je bil zelo ganjen v svojem srcu in bolelo ga je, da je Jožef zavrnil njegovo pomoč.
26 Jožef pa je dejal: »Dobri, najljubši prijatelj, boli te, ker sem ti odsvetoval, da bi še naprej skrbel za moje potrebe.
27 Toda, če gledaš stvar pri dnevni luči, tedaj moraš nujno tudi ti sam spoznati, da je tako.
28 Glej, kdo izmed nas je že kdaj vodil sonce in luno in vse zvezde na nebu? Kdo od nas je že ukazoval vetrovom, viharjem in bliskom?!
29 Kdo je izkopal mogočnemu morju njegovo posteljo? Kdo izmed nas je zaznamoval pot veletokom?!
30 Katerega ptiča smo mi naučili hitrega leta in kdaj smo uredili njegovo perje?! Kdaj smo uglasili zvok in bogato petje njegovega grla?
31 Le kje stoji tista trava, za katere rast smo mi naredili živo seme?!
32 Glej, vse to dela Gospod vsak dan! – Če te pa Njegovo mogočno čudovito vladanje vendar v vsakem trenutku spominja na Njegovo neskončno, ljubezni prepolno skrb, kako naj bi te potem čudilo, če te prav prijateljsko opozarjam na to, da se pred Bogom vsaka človeška pomoč sesuje v prah ničnosti?!«
33 Te besede so spravile stotnika spet v boljše razpoloženje; toda ne glede nanje je kljub temu poslal skrivaj oglednike v Jeruzalem, da bi izvedel, kaj se tam dogaja.

33 Priprave za beg v Egipt. Gospodova skrbnost. Dogovor s Kornelijem.

1 V tej noči se je prikazal v sanjah Jožefu, in tudi Mariji, angel, ter povedal:
2 »Jožef, prodaj zaklade in si kupi še nekaj tovornih živali; kajti ti s svojo družino moraš bežati v Egipt!
3 Glej, Herod se je razsrdil in sklenil umoriti vse otroke od enega do dvanajstih let starosti, ker so ga modreci ukanili!
4 Le-ti bi mu morali naznaniti, kje je bil rojen novi kralj, da bi on nato poslal svoje biriče, ki naj bi umorili Otroka, ki je novi kralj.
5 Mi nebeški angeli smo dobili naročilo od Gospoda, še prej ko je On šel v svet, da naj najskrbneje bedimo nad vsem, kar zadeva vašo varnost.
6 Zato sem ti sedaj prišel sporočiti, kaj bo storil Herod, ker se Njega zagotovo ne bo mogel polastiti.
7 Stotnik sam bo prisiljen nuditi Herodu pomoč, če noče, da ga bo izdal cesarju; zato moraš odpotovati že jutri!
8 To pa lahko sporočiš tudi stotniku in on ti bo v pomoč pri pospešenem odhodu! - Tako naj se zgodi v imenu Njega, ki tu živi in sesa na Marijinih prsih!«
9 Tu se je Jožef zbudil, prav tako pa tudi Marija, ki je takoj s prestrašenim glasom poklicala Jožefa k sebi in mu takoj povedala svoje sanje.
10 Jožef pa je v Marijini pripovedi prepoznal svoje videnje in na to rekel: »Marija, ne delaj si skrbi, še pred poldnevom smo preko gora - in v sedmih dneh v Egiptu!
11 Jaz pa bom sedaj, ko se že dani, takoj šel ven in naročil vse za hitri odhod.«
12 Tu je Jožef takoj šel s svojimi tremi najstarejšimi sinovi, vzel zaklade in jih nesel k menjalcu, ki mu je hitro odprl vrata in mu vse zamenjal za primerni znesek.
13 Nato je Jožef šel k trgovcu s tovorno živino, spremljal ga je služabnik menjalca, in kupil še šest tovornih oslov in se tako dobro opremljen vrnil nazaj v votlino.
14 Tamkaj pa je že čakal nanj stotnik in mu hitro povedal, kakšne najgrozovitejše, najsramotnejše novice so mu prinesli iz Jeruzalema.
15 Jožef pa se ni preveč čudil tej stotnikovi pripovedi, temveč je govoril le z v Boga vdanim glasom:
16 »Spoštovani prijatelj, kar mi tu naznanjaš, vse to kaj vse je sklenil Herod in mnogo bolj podrobno mi je dal v tej noči, kot sem ti včeraj povedal, naznaniti Gospod !
17 Glej, še ti sam mu boš moral povrh vsega nuditi pomoč; kajti on namerava dati v okolici Betlehema in v samem mestu zadaviti vse otroke od nekaj tednov starosti pa vse do dvanajstega leta, da bi med njimi prišel tudi do mojega!
18 Zato moram od tu še danes pobegniti tja, kamor me bo vodil Gospodov Duh, da bom ušel Herodovi grozovitosti.
19 Zato te prosim, da mi pokažeš varno pot proti Sidonu; kajti že v eni uri moram na pot.«
20 Ko pa je stotnik to slišal, se je nadvse razjezil na Heroda in mu je prisegel neusahljivo maščevanje govoreč:
21 »Jožef, kakor resnično bo sedaj dan in sonce že stoji nad obzorjem, kakor resnično živi tvoj Bog, tako resnično se kot plemeniti rimski patricij dam prej dati privezati na križ, kot da dovolim temu divjaku storiti takšno početje nekaznovano!
22 Takoj te popeljem sam z dobro zaščito prek gora; in ko bom vedel, da ste na varnem, bom pohitel nazaj in bom nemudoma poslal hitrega sla v Rim, ki bo cesarju sporočil vse, kar namerava tu storiti Herod.
23 Sam pa bom storil vse, kar je v mojih možnostih, da bi tukaj spodleteli nameni te pošasti.«
24 In Jožef je odvrnil: »Dobri, visoko spoštovani prijatelj! Če že moreš kaj storiti, potem zaščiti vsaj otroke od treh do dvanajstih let! To bo v tvoji moči!

25 Toda pravkar rojenih otročičev pa tja do drugega leta ne boš mogel obvarovati.
26 Pa tudi zaščite prvih ne boš mogel doseči s silo, ampak z modrostjo!
27 Gospod pa te bo v takšni modrosti vodil! Zato ne misli veliko, kaj boš storil; kajti Gospod te bo na skrivaj vodil!«
28 Stotnik pa je dejal: »Ne, ne, otroška kri ne sme teči; prej bom uporabil vojaško silo!«
29 Jožef pa je govoril: »Glej, le kaj lahko storiš, če Herod pravkar zapušča Jeruzalem že s celo rimsko legijo?! Ali se boš boril proti svoji lastni vojski?! Zato stori tako, kot te bo vodil Gospod, da po prijateljski poti vendar rešiš tri do dvanajstletne otroke.« - Zdaj je stotnik popustil.

34 Priprava na beg. Jožefov pogovor s Salomo. Slovo od stotnika. Odhod. Kornelijevo zaščitno pismo za k Cireniju. Jožefovo potovanje. Doživetje z razbojniki. Jožefov prihod v Tir k Cireniju. Cirenijeve tolažilne besede in pomoč.
1 Po tem Jožefovem razgovoru s stotnikom je dejal Jožef svojim sinovom: »Pojdite in pripravite tovorne živali!
2 Šest novih oslov osedlajte zame in zase, in starega preizkušenega za Marijo! Vzemite hrane, kolikor jo največ morete;vola s cizo pa pustimo tukaj babici v spomin in v plačilo za njeno pozornost do nas!«
3 Vola s cizo je torej vzela v last babica in odslej ni opravljal nobenega dela več.
4 Saloma pa je vprašala Jožefa, ali ne bi smela oditi z njimi.
5 In Jožef je dejal: »To je odvisno od tebe; jaz sam sem reven, to veš, in ti ne morem dati nobene plače, če bi hotela biti kot dekla pri meni.
6 Če pa imaš sredstva in lahko z mano skrbiš za usta in kožo telesa, tedaj mi seveda lahko slediš!«
7 Saloma pa je govorila: »Poslušaj, sin velikega kralja Davida! Ne le zame, ampak za celo tvojo družino mora moje premoženje zadostovati vsaj za sto let!
8 Kajti jaz sem bogatejša z dobrinami tega sveta, kot si ti lahko predstavljaš. Počakaj samo še eno uro in jaz bom,
obložena z zakladi, tukaj, pripravljena na potovanje!«
9 Jožef pa je dejal: »Saloma, glej, ti si mlada vdova in si mati; torej moraš vzeti s sabo tudi tvoja dva sinova!
10 Glej, s tem se boš zelo zamudila, jaz pa ne smem izgubiti niti minute časa več; kajti v treh urah bo Herod slovesno vkorakal semkaj in že v eni uri bodo prispeli njegovi tekači in naznanjevalci!
11 Iz tega pa lahko uvidiš, da je zame nemogoče čakati na to, kdaj boš gotova!
12 Zato menim, najbolje narediš, če ostaneš, da se ne bom zadrževal zaradi tebe; če pa se nekoč po Gospodovi volji vrnem, tedaj se bom spet naselil v Nazaretu.
13 Če pa mi že hočeš narediti uslugo, tedaj pojdi ob priliki v Nazaret in najemi za naslednja tri, sedem ali deset let mojo zemljo, da ne bo prišla v tuje roke!«
14 In Saloma je odstopila od svoje zahteve in se zadovoljila s tem naročilom.
15 Po tem je Jožef objel stotnika in ga blagoslovil, nato pa je poklical Marijo, da naj z Detetom sede na svoje tovorno živinče.
16 Ko je bilo s tem vse pripravljeno za odhod, je dejal
stotnik Jožefu: »Mož mojega najvišjega spoštovanja, ali bom še kdaj videl tebe, tega Otroka in mater?«
17 In Jožef mu je odvrnil: »Komaj tri leta bodo pretekla, ko te bomo spet pozdravili jaz, Otrok in Njegova mati! To ti zagotavljam; sedaj pa pojdimo! Amen!«
18 Zdaj je Jožef zajahal svoje tovorno živinče in njegovi sinovi so mu sledili, Jožef pa je prijel uzdo Marijine živali in jo med hvaljenjem Gospoda popeljal iz votline.

19 Ko pa so bili vsi že na prostem, je Jožef zagledal, kako se začenja gnesti množica ljudi iz mesta, da bi videli odhod Novorojenca, ki so od babice, ki se je vrnila domov, in od menjalca, izvedeli, kaj se je zgodilo.
20 Zijala so Jožefa zelo motila; zato je prosil Gospoda, naj ga čimprej reši odurnega zijanja pohajkujočih ljudi.
21 In glej, takoj se je spustila gosta megla nad vse mesto in nihče ni mogel videti niti pet korakov daleč.
22 Ljudstvo pa je bilo zaradi tega nejevoljno in se je zopet vrnilo nazaj v mesto, Jožef pa, ki sta ga spremljala stotnik in Saloma, je lahko dosegel bližnje gore, ne da bi ga kdo opazil.
23 Ko je tako dosegel mejo med Judejo in Sirijo, je dal stotnik Jožefu zaščitno pismo za deželnega oblastnika Cirenija, ki je bil postavljen nad Sirijo.
24 Jožef ga je hvaležno sprejel, stotnik pa je dejal: »Cirenij mi je brat; več mi ni treba reči, in tako torej potuj srečno in se tako tudi vrni!« Tu se je stotnik obrnil s Salomo, Jožef pa je potoval naprej v Gospodovem imenu.
25 Okrog poldneva je Jožef dosegel vrhove pogorja, oddaljene dvanajst ur od Betlehema, ki so bili že čisto v Siriji, in so se v času Rimljanov imenovali Calesirija.
26 Jožef je namreč moral napraviti ta večji ovinek, kajti iz Palestine ni bilo varne poti, ki bi vodila v Egipt.
27 Njegov red potovanja je bil naslednji: Prvega dne je prišel v bližin
o majhnega mesta Bostra. Tukaj je prenočil, slaveč Gospoda. Tu se je tudi zgodilo, da so prišli k njemu razbojniki, da bi ga oropali.
28 Ko pa so zagledali Detece, so padli na svoj obraz, Ga molili in nato nadvse prestrašeni pobegnili v gore.
29 Od tu je Jožef odšel drugega dne preko visokih gora in prišel zvečer v okolico Paneja, majhnega mesteca med Palestino in Sirijo na severu.
30 Iz Paneja je tretjega dne dosegel provinco Fenicijo in prišel v okolico Tira, kjer se je naslednjega dne s svojim zaščitnim pismom podal k Cireniju, ki se je tedaj zaradi poslov zadrževal v Tiru.
31 Cirerzij je najprijazneje sprejel Jožefa in ga vprašal, kaj naj zanj naredi.
32 Jožef pa je rekel: »Da bi varno prišel v Egipt!« - In Cirenij je dejal: »Dobri mož, naredil si velik ovinek; kajti Palestina je vendar veliko bližje Egiptu kot Fenicija! Torej moraš vendar spet prepotovati Palestino in moraš od tu v Samarijo, od tam v Jopo, od tam v Askalon, od tam v Gazo, od tam v Geras in šele potem v Eluso v Arabiji!«
33 Tedaj je postal Jožef žalosten, ker je tako zašel. Toda Cirenija je zgrabilo sočutje z Jožefom in je dejal: »Dobri mož, boli me tvoja stiska. Ti si sicer Jud in sovražnik Rimljanov, toda ker te ima moj brat, moje vse, tako rad, ti hočem tudi jaz izkazati prijateljstvo.
34 »Glej, jutri odpluje v Ostrazino majhna, toda varna ladja! Z njo boš v treh dneh prišel tja; in ko si v Ostrazini, tedaj si že v Egiptu! Jaz pa ti bom dal zaščitno pismo, s pomočjo katerega boš lahko neovirano ostal v Ostrazini in si tam lahko tudi kaj kupil. Za danes pa si moj gost; zato daj prinesti svojo prtljago noter!«

35 Sveta družina pri Cireniju. Jožefov pogovor s Cirenijem. Cirenij, prijatelj otrok in Otrok Jezus. Notranje in zunanje izkustveno pričevanje o Božanstvu otroka Jezusa.
1 In Jožef je šel ven in pripeljal svojo družino pred hišo, v kateri je stanoval Cirenij, ta pa je takoj ukazal svojim služabnikom, naj poskrbe za Jožefove tovorne živali.
2 Povedel je Jožefa z Marijo in petimi sinovi v svojo najodličnejšo sobo, ki je bila natlačena z dragulji, zlatom in srebrom.
3 Stala pa je tam na beli, najgladkeje zbrušeni marmornati mizi, množica približno en čevelj

visokih kipov, zelo lepo oblikovanih iz korintskega brona.
4 In Jožef je vprašal deželnega oblastnika, kaj pač predstavljajo ti liki.
5 Deželni oblastnik pa je odgovoril prav prijazno: »Dobri mož, glej, to so naši bogovi! Dolžni smo jih imeti, četudi ne verjamemo vanje!
6 »Jaz jih gledam le iz zornega kota umetnine; v tem je tudi edina, majhna vrednost teh podob bogov; sicer pa jih moram vedno gledati samo z kar najbolj utemeljenim zaničevanjem.«
7 In Jožef je nato vprašal Cirenija; »Poslušaj, če tako misliš, potem si ti vendar človek brez boga in vere! Mar ti to ne vznemirja vesti?!«
8 In Cirenij je dejal: »Niti najmanj; kajti če ni nobenega drugega Boga, kot ti bronasti kipi, tedaj je vendar vsak človek prej bog, kot pa ta neumni bron, v katerem ni življenja! Jaz pa menim, da je nekakšen pravi Bog, ki večno živi in je vse mogočen, - zato zaničujem takšen star ne smisel!
9 Cirenij pa je bil tudi velik prijatelj otrok in se je zato približal Mariji, ki je držala Otroka v svojem naročju in je vprašal mater, ali ni utrujena zaradi stalnega nošenja Otroka. «
10 Marija je dejala: »O mogočni gospod te dežele! Seveda sem že utrujena; toda zaradi svoje velike ljubezni do mojega Otroka pozabljam na vso utrujenost!«
11 In deželni oblastnik je odvrnil Mariji: »Glej, tudi jaz sem velik prijatelj otrok, saj sem poročen, toda narava ali Bog me še nista blagoslovila z naraščajem; zato jemljem neredko tuje otroke - celo otroke sužnjev - k sebi!
12 S tem pa nočem reči, da mi moraš dati tudi ti svojega; saj je vendar tvoje življenje.
13 Vendarle bi te pa rad prosil, če bi ga hotela položiti v moje naročje, da bi ga samo malo objemal in čebljal z njim.«
14 Ker je Marija videla v deželnem oblastniku toliko prisrčnosti, je rekla: »Kdor je tvojega srca, lahko vzame to moje Dete v svoje naročje!«
15 Marija je izročila Dete deželnemu oblastniku v naročje - in ko ga je le-ta dobil v naročje, ga je prevzelo tako radostno čustvo, kakršnega še ni nikoli občutil.
16 In nosil je Dete v dvorani sem ter tja - in prišel z njim tudi blizu mize z bogovi.
17 To približevanje pa je takoj stalo obstoja vse malike, kajti raztalili so se kot vosek na razbeljenem železu.
18 Ob tem se je Cirenij zgrozil in dejal: »Kaj pa je to? Trdi bron se je stalil tako popolnoma, da za njim ni ostala niti sled! Modri mož iz Palestine, pojasni mi to vendar! Ali si čarovnik?!«

36 Jožef na strogem zaslišanju in njegovo poro
čilo o naravi in rojstvu otroka Jezusa. Kornelijevo pismo. Jožefov nasvet za molk. Protislovja in dvomi. Jožefovo energično opravičilo pred »Javnim tožilcem«.
1 Jožef pa je bil sam nad vse začuden in je zato odgovoril Cireniju: »Poslušaj me mogočni deželni oblastnik! Ne more ti biti neznano, da mora biti po postavi mojega ljudstva vsak čarovnik sežgan.
2 »Če bi torej bil čarovnik, tedaj ne bi postal tako star, kot sem; kajti že zdavnaj bi kot takšen padel v roke velikim duhovnikom v Jeruzalemu.«
3 »Zato ti tu ne morem reči nič drugega, kot da je ta pojav gotovo povezan z veliko svetostjo tega Otroka.
4 »Kajti že pri rojstvu tega Otroka so se godila znamenja, ob katerih so vsi ostrmeli: vsa nebesa so bila odprta; vetrovi so molčali; potoki in reke so mirovali; sonce je obstalo na obzorju;
5 luna se ni premaknila z mesta, še po treh urah ne; tako se tudi zvezde niso premikale; živali niso ne žrle in ne žlampale, in vse, kar se sicer premika in giblje, je otrpnilo; jaz sam sem hodil in sem moral obstati!«
6 Ko je Cirenij to slišal, je Jožefu odgovoril: »Torej je to nenavadni Otrok, o katerem mi je moj

brat pisal v pismu s temi besedami:
7 »Brat moj, moram ti sporočiti novico: V bližini Betlehema je mlada žena judovskega naroda rodila Otroka, iz katerega izhaja velika čudežna moč; lahko bi trdil, daje to otrok bogov!
8 Toda njegov oče je tako nadvse pošten Jud, da mi srce ni dalo, o temu podrobneje poizvedovati!
9 Če bi ti morda v kratkem potoval v Jeruzalem, potem bi vsekakor moral v Betlehemu obiskati tega moža. Povsem sem prepričan, da je ta Otrok takole prikrit mlad Jupiter ali vsaj Apolon. Pa pridi in presodi sam!«
10 Glej, dobri mož, toliko mi je znanega o tej stvari; toda to, kar si mi sedaj povedal, mi je popolnoma neznano. Zato mi povej, ali si ti omenjeni mož, o katerem mi je sporočil moj brat iz Betlehema!«
11 In Jožef je dejal: »Ja, mogočni gospod, jaz sem ta! Sreča pa je za tvojega brata, da ti ni še več sporočil o tem Otroku!
12 Kajti iz nebes je dobil besedo, naj molči o vsem tistem, kar se je tam zgodilo. Resnično, če bi ti bil povedal še kaj, bi se z Rimom zgodilo to, kar se je pred tvojimi očmi zgodilo s kipi bogov, ki so stali na mizi!
13 Blagor pa tebi in tvojemu bratu, če bosta hotela molčati! Kajti zaradi tega bosta blagoslovljena od Gospoda, večno živega Boga, stvarnika nebes in zemlje!«
14 Te besede so vlile Cireniju veliko spoštovanje do Jožefa in tak strah pred Otrokom, da Ga je zaradi tega takoj položil nazaj na Marijine roke.
15 Potem pa se je spet obrnil k Jožefu in mu dejal: »Dobri, pošteni mož, sedaj pa dobro pazi na to, kar ti bom povedal;
16 kajti pravkar mi je prišla v glavo dobra misel in to moraš slišati in mi o tem odgovarjati!
17 Glej, če je ta otrok božjega izvora, potem moraš biti ti njegov oče, kajti ex trunco non fit Mercurius (Iz štora se ne rodi Merkur!), in na trnju ne raste grozdje! Tako pač tudi iz navadnega človeka ne more zrasti božji otrok!
18 Ti pa se mi sicer vendarle zdiš navaden človek, prav tako tudi tvojih pet ostalih sinov, ki stoje tu kaj za tabo; pa tudi mladi materi sami, sicer spodobni Judinji, je videti, da nima ničesar bogovom podobnega na sebi!
19 K temu spadata velika, skoraj nadzemeljska lepota in velika modrost, kot vemo iz izročil o tistih ženah, s katerimi naj bi se nekoč družili bogovi, - k čemur pa spada seveda nadvse močna vera, ki jo jaz nikakor nimam.
20 Poleg tega pa te moram opozoriti še na nekaj, in to je, da si ti

s svojim božanskim Otrokom kot popotnik, ki je hotel priti iz Betlehema v Egipt, zašel semkaj, kar je jasno razvidno iz tega, da si bil žalosten in v zadregi, ko sem ti oznanil, kako zelo si zašel!
21 Ali naj bi bila tvojemu bogu - ali rimskim bogovom - neznana bližja pot iz Betlehema v Egipt?!
22 Glej, to so velika protislovja, ki se kopičijo tembolj, čim bolj se zasleduje zadeva! Poleg tega pa si celo zagrozil s propadom Rima, če bi jaz ali moj brat Otroka izdala!
23 Zakaj pa naj bi bogovi grozili slabotnemu smrtniku, kot da bi se ga bali? Saj jim je treba samo prosto stopiti na zemljo in vse mora slepo u
bogati njihovo mogočno voljo!
24 Glej, zatorej se mi zdi tvoje oznanilo kot slab izgovor, da bi me prevaral, da ne bi spoznal, kdo si v resnici, ali judovski *čarovnik,* ki se podaja v Egipt, da bi si tam s tem rokodelstvom služil kruh, ker v svoji domovini ni varno njegovo življenje, -
25 ali pa morda celo premeten judovski vohun, ki ga je oblastiželjni Herod podkupil, da bi izsledil, kako so postavljene rimske obalne utrdbe?!

26 Seveda imam zaščitno pismo mojega brata in pismo, ki sem ti ga omenil, - toda s svojim bratom o tem še nisem govoril in tako bi lahko bili ti dokumenti ponarejeni; kajti tudi pisava mojega brata se lahko ponaredi!
27 Jaz pa te imam sedaj za oboje, torej za čarovnika in vohuna! Sedaj se pa najtemeljiteje opraviči - sicer si moj ujetnik in ne boš ušel zasluženi kazni!«
28 Pri tem govoru je gledal Jožef Cireniju trdno v obraz in dejal: »Pošlji hitrega sla tvojemu bratu Korneliju, daj mu s seboj obe pismi in tvoj brat naj potrdi, ali je ta zadeva z menoj tako sramotna, kakor me ti obrekuješ!
29 In to sedaj zahtevam od tebe; kajti moja čast je pravična pred Bogom, Večnim, in jo pogan ne sme teptati! Četudi si ti rimski patricij, Jaz pa sem potomec velikega kralja Davida, pred katerim je trepetal zemeljski krog, in kot takšen se ne pustim sramotiti nobenemu poganu!
30 Jaz pa ne bom prej odšel od tebe, dokler mi ne vrneš moje časti; kajti časti, ki mi jo je dal Bog, mi naj ne vzame noben pogan!«
31 Te energične besede so osupnile Cirenija; kajti kot deželni oblastnik, ki neomejeno vlada nad življenjem in smrtjo, še ni slišal, da bi kdo tako govoril z njim! Zato je mislil sam pri sebi: »Če se ta človek ne bi nasproti mene zavedal neke izredne moči, potem z mano ne bi mogel takole govoriti! Zaradi tega se moram z njim takoj začeti drugače pogovarjati!«

37 Cirenijevo bolj krotko pojasnilo in Jožefov odgovor. Čast, zaklad reveža. Spravni obed. Jožefov dober nasvet. Cirenijeva kaznovana radovednost. Zgodba o Otrokovem spočetju. Cirenijeva počastitev Otroka in potrditev resnice.
1 Po tem sklepu se je Cirenij spet obrnil k Jožefu in rekel: »Dobri mož, zaradi tega se ti ni treba jeziti name; kajti to mi boš vendarle priznal, da bom kot deželni oblastnik imel pravico nekoga preiskovati, da ugotovim čigavega duha je!
2 Da pa tebe nisem mogel od tega izvzeti, - kakor že bi rad drugače storil - tu moraš pogledati na tisto usodno mizo, ki je ostala brez svojega okrasa. Tebi mora biti vendar jasno, da je treba ljudi tvoje vrste pogledati nekoliko ostreje, kot samo take, ki se nepomembni potikajo naokrog, enaki muham enodnevnicam.
3 Menim pa, da te s tem nikakor nisem užalil, ampak nasprotno odlikoval, ko sem te imel za tako pomembnega in sem govoril s teboj tako, kot se zame kot deželnega oblastnika spodobi.
4 Kajti glej, meni gre edino samo za popolno resnico o tvojem izvoru, ker te imam za zelo pomembnega!
5 In zaradi tega sem tudi nalašč podvomil o tebi, da bi ti takšen kot si v resnici nastopil pred menoj!
6 Tvoje govorjenje pa mi je pokazalo, da si človek, katerega se ne drži goljufija! In tako ne potrebujem niti nadalnjega sporočila od mojega brata, niti višjega spričevala od kjerkoli drugod; kajti sedaj vidim, da si popolnoma pošten Jud! -Povej, je potrebno še kaj?«
7 In Jožef je dejal: »Prijatelj, glej, jaz sem reven; ti pa si mogočen gospod! Moje bogastvo je moja zvestoba in ljubezen do mojega Boga in popolna poštenost do vsakogar!
8 Ti pa si poleg svoje zvestobe cesarju prebogat še z dobrinami tega sveta, ki jih jaz pogrešam. Če kdo razžali tvojo čast, tedaj ti še vendarle ostanejo svetne dobrine.
9 Kaj pa ostane tedaj meni, če izgubim svojo čast? S posvetnimi zakoni si lahko kupiš svojo čast. S čim pa jo bom odkupil jaz?!
10 Zato postane revež suženj, ako je enkrat izgubil svojo čast in svobodo pred bogatinom; če pa ima nad tem kakšne skrite zaklade, tedaj lahko spet odkupi svojo čast in svobodo.
11 Ti pa si mi grozil, da me boš naredil za svojega ujetnika; reci, ali ne bi tedaj jaz izgubil svoje časti in svobode?!
12 Ali nisem imel tedaj prav, ko sem se pred tem branil očitkov, ko si me ti, deželni oblastnik Sirije in

sooblastnik obale pri Tiru in Sidonu pozval na odgovor?! «
13 Cirenij pa je dejal: »Dobri mož, sedaj pa te prosim - povsem pozabiva ta pripetljaj!
14 Glej, sonce je že blizu obzorja! Moji služabniki so pripravili obed v jedilnici; zato pojdite z menoj in se okrepčajte! Zakaj pripraviti sem dal jedi vašega ljudstva, ki jih smete jesti, ne pa rimskih! Zato pojdite z menoj, ki sem sedaj vaš prijatelj, ne da bi se jezili name!«
15 In Jožef je sledil Cireniju z Marijo in petimi sinovi v jedilnico in nadvse ostrmel nad nepopisno bogatim sijajem jedilnice same, pa tudi nad sijajem namizne posode, ki je bila narejena večinoma iz zlata, srebra in dragih kamnov.
16 Ker pa so bile te bogate posode okrašene s poganskimi podobami bogov, je Jožef rekel Cireniju:
17 »Prijatelj, vidim, da so vse te tvoje namizne posode okrašene s tvojimi bogovi; ti pa že vendar poznaš moč, ki izhaja iz mojega Otroka.
18 Glej, če bom s svojo ženo sedel k mizi in moja žena z Otrokom, boš v trenutku ob vso tvojo bogato posodo in opravo!
19 Zaradi tega ti svetujem, ali daj postaviti čisto neokrašeno posodo, ali pa čisto navadno glinasto, sicer ne odgovarjam za tvoje zlato in srebro!«
20 Ko je Cirenij to slišal od Jožefa, se je prestrašil in takoj sledil Jožefovemu nasvetu. Služabniki so naglo prinesli v čisto gladki glinasti posodi jedila, zlato in srebrno posodo pa so dali na stran.
21 Radovednost pa je vendarle zapeljala Cirenija, da je prinesel čudovit zlat pokal v Otrokovo bližino, da bi se prepričal, ali bo Otrokova bližina tudi na zlato delovala tako, kot na bakrene kipce.
22 In Cirenij je moral v resnici plačati to radovednost z nenadno izgubo pokala za nekaj časa.
23 Ko pa je izgubil pokal, se je prestrašil in je obstal kot od strele zadet.
24 Šele čez nekaj časa je spregovoril: »Jožef, ti veliki mož, ti si mi dobro svetoval, zato se ti zahvaljujem!
25 Jaz pa naj bom preklet, če se prej premaknem s tega mesta, dokler od tebe ne izvem, kdo je ta Otrok tu, ki ima v sebi takšno moč!«
26 Tu se je Jožef obrnil k Cireniju in mu pripovedoval čisto na kratko zgodbo o Otrokovem spočetju in rojstvu.
27 Cirenij pa, ko je vse to slišal od Jožefa, je pri priči padel pred Otrokom na kolena in ga molil.
28 In glej, v trenutku je stal uničeni pokal, toda čisto gladek, enake teže na tleh pred Cirenijem; Cirenij se je dvignil in si od veselja in sreče ni znal pomagati.

38 Cirenijev poganski predlog, da bi spravili čudežnega otroka na cesarjev dvor v Rim. Jožefov dober odgovor z opozorilom na Gospodovo nizkost. Preroške besede o duhovnem soncu življenja.

1 Blaženo razneženi Cirenij je govoril Jožefu: »Poslušaj me še naprej, ti veliki mož! Če bi bil jaz sedaj cesar v Rimu, bi ti odstopil prestol in cesarsko krono.
2 In če bi cesar Avgust vedel za tega Otroka tako, kot vem sedaj jaz, tedaj bi on storil enako! Čeprav da veliko na to,da je najmogočnejši cesar na zemlji, pa vendar tudi vem, kako zelo postavlja vse božansko daleč nad seboj.
3 Če hočeš, bom pisal cesarju in vnaprej ti zagotavljam, da te bo z največjo častjo pripeljal v Rim, in Otroku, kot nedvoumnemu sinu Najvišjega, bo zgradil največji in najveličastnejši tempelj
4 in Ga v njem povišal v Infinitum (v neskončno, op. prev.) in on sam bo legel v prah pred Gospodom, ki ga morajo poslušati elementi in vsi bogovi!
5 Da pa gre pri tem Otroku za to, sem se sedaj že drugič prepričal, ker se pred Njim niti Jupiter ni mogel ubraniti in pred Njegovo močjo ne obstane noben bron!
6 Kot že rečeno, če ti hočeš, bom še danes poslal sle v Rim! Resnično, to bi v velikem cesarskem

mestu vzbudilo neskončno pozornost in bi gotovo nekoliko ponižalo ponosno duhovščino, ki tako ali tako ne ve več, na kakšen način bi človeštvo namenu najprimerneje sleparila in mu lagala!«
7 Jožef pa je odvrnil Cireniju: »Ljubi, dobri prijatelj! Mar meniš, da je Njemu, ki ga morajo ubogati sonce, mesec, zvezde in vsi elementi zemlje, kaj do rimskega čaščenja?!
8 Če bi On hotel, da bi ga ves svet častil kot malika, potem bi prišel na zemljo pred očmi vsega sveta v vsem Svojem sijaju! S tem pa bi bil ves svet obsojen na propad.
9 On pa je izvolil nizkost sveta, da bi svet osrečil, kot je zapisano v knjigi prerokov; in tako pozabi na pismo v Rim!
10 Če pa hočeš videti Rim uničen, tedaj stori, kot se ti zdi, kajti glej, Ta je prišel za padec sveta velikih in mogočnih in v odrešenje ubogih, v tolažbo potrtih in v vstajenje tistih, ki so v smrti!
11 Jaz to trdno verujem v svojem srcu! Toda samo tebi sem sedaj naznanil svojo vero; sicer pa je ne sme nihče slišati od mene!
12 Ohrani pa tudi ti te besede kot svetišče vseh svetišč v svojem srcu do časa, ko ti bo vzšlo novo sonce življenja in dobro boš vozil s tem!«
13 Te Jožefove besede so prodrle kot puščica v Cirenijevo srce in so ga čisto spremenile, in sicer tako, da je bil takoj pripravljen odložiti ves svoj ugled in sprejeti nizkost.
14 Toda Jožef mu je govoril: »Prijatelj, prijatelj, ostani, kar si; kajti oblast v roki ljudi tvoje vrste je božji blagoslov za ljudstvo! Kajti glej; to kar si, nisi niti od sebe, niti od Rima, ampak edino od Boga! Zato ostani, kar si!« - In Cirenij je hvalil neznanega Boga ter sedel za mizo in veselo razpoložen jedel in pil z Jožefom in Marijo.

39 Cirenijeva zmernost pri jedi in pijači. Jožefova zahvalna molitev in njeno dobro učinkovanje na Cirenija. Jožefove besede o smrti in večnem življenju. Bistvo in vrednost milosti.
1 Čeprav so bili sicer Rimljani navajeni na dolgotrajne požrtije, pa je bil Cirenij glede tega izjema.
2 Kadar ni bil občasno primoran prirejati takšne požrtije v čast rimskemu cesarju, tedaj je bil obed pri njem le kratek; kajti bil je eden tistih modrecev, ki pravijo: »Človek ne živi zato, da bi jedel, ampak je zato, da bi živel, - in za to niso potrebne dolge požrtije, ki trajajo cele dneve.«
3 In tako je bil tudi ta posvečeni obed le kratek in je bil preračunan le za potrebno telesno okrepčilo.
4 Po tem kratkem obedu se je Jožef zahvalil Gospodu zajed in pijačo ter blagoslovil gostitelja.
5 Ta pa je bil zaradi tega zelo ganjen in je dejal Jožefu: »O, kako visoko je vendar tvoja vera nad mojo! Kako mnogo bližje si ti vsemogočnemu božanstvu kot jaz!
6 In za kako mnogo si ti zato bolj človek, kot bom jaz lahko kdajkoli postal!«
7 Jožef pa je odvrnil Cireniju: »Plemeniti prijatelj, delaš si skrbi zaradi nečesa, kar ti je Gospod ravnokar dal!
8 Jaz pa ti pravim: Ostani to, kar si; samo v svojem srcu pa se edino pred Bogom, večnim Gospodom, ponižaj in skušaj vsem ljudem na skrivaj delati dobro, pa boš Bogu tako blizu, kot moji očetje Abraham, Izak in Jakob!
9 Glej, v tem otroku te je vendar obiskal vsemogočni Bog; ti si Ga nosil na svojih rokah! Kaj hočeš še več? Rečem ti: Rešen si večne smrti in odslej jo ne boš več niti videl niti čutil niti okusil na sebi!«
10 Tu je Cirenij od veselja skočil kvišku in dejal: »O mož, - kaj govoriš? Jaz ne bom umrl?
11 O povej mi, kako. je to mogoče? Kajti glej, doslej ni še noben človek ušel smrti! Ali bom torej jaz resnično_sprejet v število večno živečih bogov, tako kot sedaj živim?«
12 Jožef pa je govoril: »Plemeniti prijatelj, nisi me razumel; hočem pa ti povedati, kako bo ob tvojem zemeljskem koncu:

13 Če bi umrl brez te milosti, tedaj bi težka bolezen, bolečine, skrb in obup ubili tvojega duha in tvojo dušo s telesom vred, in po tej ne bi ostalo nič drugega, kot mučna in topa zavest samega sebe.
14 V tem primeru bi bil podoben nekomu, ki bi bil v lastni hiši, ki se je nad njim zrušila na pol mrtev zasut in bi bil torej pri živem telesu pokopan in bi moral čutiti smrt in jo grenko okušati, pa si ne bi mogel pomagati.
15 Če umreš sedaj, v tej božji milosti, tedaj ti bo odvzeto samo to težko telo in zbudil se boš v večno in najpopolnejše življenje, v katerem ne boš več spraševal: Kje je moje zemeljsko telo?
16 In ti boš lahko, ko te bo poklical Gospod življenja, po svoji duhovni svobodi sam slekel svoje telo, kot staro, nadležno obleko!«
17 Te besede so naredile na Cirenija kar najmogočnejši vtis. Zaradi tega je padel pred Otroka na tla in dejal: »O Gospod nebes, obdrži me torej v takšni milosti!« Otrok pa se mu je nasmehnil in dvignil eno ročico nad njim.

40 Cirenijevo spoštovanje pred Marijo. Marijin tolažilni odgovor. Cirenijevo voščilo Jožefu. Jožefove besede o pravi modrosti.

1 Po tem je Cirenij vstal in rekel Mariji: »O ti najsrečnejša vseh žena in vseh mater na zemlji! Povej mi vendar, kako ti je pri srcu, ko si v sebi popolnoma prepričana, da tu na tvojih rokah počivata nebo in zemlja?!«
2 Marija pa je dejala: »Prijatelj, kako me sprašuješ o tem, kar ti pravi tvoje lastno srce?!
3 Glej, mi hodimo po isti zemlji, ki jo je Bog ustvaril iz Sebe, Njegove čudeže kar naprej teptamo s svojimi nogami - in vendar so milijoni in milijoni ljudi, ki raje upognejo svoja kolena pred deli svojih rok, kot pa pred večno resničnim živim Bogom!
4 Če pa velika božja dela ne morejo prebuditi ljudi, kako naj to sedaj doseže Otrok, povit v plenice?
5 Zato bo samo malokaterim dano spoznati v tem Otroku Gospoda! Samo tisti, ki imajo tako kot ti dobro voljo!
6 Tistim pa, ki imajo dobro voljo, ne bo potrebno priti k meni, da bi jim sporočila, kako mi je pri srcu.
7 Otrok se bo sam razodel v njihovem srcu in jih blagoslovil in jim dal čutiti, kako čuti mati, ki nosi tega Otroka v svojem naročju!
8 Srečna, presrečna sem, ker nosim tega Otroka v svojem naročju;
9 toda še večji in srečnejši bodo v prihodnosti tisti, ki ga bodo nosili samo v svojem srcu!
10 Nosi Ga tudi ti neiztrebljivo v tvojem srcu in zgodilo se ti bo, kakor ti je zagotovil moj soprog Jožef!«
11 Ko je Cirenij slišal te besede od mile Marije, se ni mogel dovolj načuditi njeni modrosti.
12 Zato je rekel Jožefu: »Poslušaj, ti najsrečnejši vseh mož na zemlji! Kdo bi iskal v tvoji mladi ženi takšno najglobljo modrost?!
13 Resnično, če bi obstajala kakršnakoli Minerva, tedaj bi se vendar morala neskončno globoko skriti pred njo, to najmilejšo materjo!
14 Jožef pa je dejal: »Glej, vsak človek je lahko moder na svoj način iz Boga; brez Njega pa ni modrosti na zemlji.
15 Iz tega pa se da pojasniti tudi modrost moje žene.
16 Ker pa je Gospod že z gobci živali govoril ljudem, kako ne bi On tega mogel s človeškimi usti?!
17 Toda pustimo sedaj to; kajti menim, da bo čas, da poskrbimo za jutrišnji odhod!«
18 Cirenij pa je rekel: »Jožef, zaradi tega bodi brez skrbi; kajti za to je že bilo zdavnaj poskrbljeno; jaz sam te bom jutri spremljal do Ostrazine!«

41 Jožefova napoved pomora otrok. Cirenijeva jeza nad Herodom. Srečna vožnja po morju do Egipta. Jožefov blagoslov kot voznina mornarjem in Cireniju.

1 Na to je Jožef dejal Cireniju: »Plemeniti prijatelj, dober in plemenit je tvoj namen; toda ti ga boš težko uresničil.
2 Kajti glej, še v tej noči bodo dospela do tebe pisma od Heroda, v katerih te bo pozval, da zbereš vse otročiče moškega spola od enega do dveh let vzdolž morske obale in jih pošlješ v Betlehem, kjer jih bo Herod ubil.
3 Ti se sicer lahko Herodu upreš; toda tvoj ubogi brat mora molče požreti to hudobno igro, da se ne bo izpostavil ugrizu te najstrupenejše vseh kač.
4 Verjemi mi, medtem, ko sem jaz sedaj pri tebi, se v Betlehemu mori in sto mater si v obupu trga svoja oblačila zaradi grozne izgube otrok.
5 In vse to se dogaja zaradi tega Otroka, o katerem so trije modri Perzijci duhovno izpovedali, da bo judovski kralj.
6 Herod pa je pod tem razumel posvetnega kralja; zato ga hoče umoriti,
ker hoče sam pridobiti dedno gospostvo nad Judejo in se boji, da mu ga hoče ta iztrgati,
medtem ko je prišel ta Otrok vendar na svet samo zato, da bi odrešil človeški rod večne smrti! «
7 Ko je Cirenij to slišal, je planil pokonci od jeze nad Herodom in rekel Jožefu:
8 »Poslušaj me, božji mož! Ta pošast me ne sme najeti za svoje orodje! Še danes bom s teboj odpotoval in v moji lastni tridesetveselni ladji boš našel dobro prenočišče!
9 Mojim najzaupnejšim in pri vseh bogovih zapriseženim pomočnikom pa bom dal naročilo, kaj naj storijo z vsemi sli,
ki bi prispeli semkaj z meni namenjenimi državniškimi brzojavkami.
10 Glej, po naših tajnih zakonih jih morajo držati na varnem tako dolgo, dokler ne pridem spet semkaj!
11 Pisma pa jim bodo odvzeli in jih morajo brez vednosti Herodovih slov poslati za menoj, da bom tako razvidel, kakšna je njihova vsebina.
12 Jaz pa že sedaj vem, kakšna bo vsebina teh pisem in vem tudi, kako dolgo bom izostal: če bodo prišli novi sli, bo
tudi njih sprejel stražarski stolp tako dolgo, dokler se ne vrnem!
13 In tako sedaj pripravi svojo družino za potovanje in takoj se bomo podvizali na mojo varno ladjo!«
14 Sedaj pa je bil Jožef zadovoljen in v eni uri so bili vsi na varnem v ladji; celo Jožefove tovorne živali so dobro
spravili pod streho. Pihal je severni veter in vožnja je šla po sreči.
15 Sedem dni je trajala vožnja in vsi mornarji in posadka ladje
so zatrjevali, da še nikoli niso preveslali teh voda tako brez vsake najmanjše ovire, kot tokrat, -
16 kar se jim je za ta čas zdelo še toliko bolj čudno, ker naj bi
- tako kot jim je pravila njihova vera - Neptun v tem času prav čudaško ravnal s svojim elementom, ker je menda urejal svoje stvaritve na morskem dnu in se posvetoval s svojimi služabniki!
17 Cirenij pa je rekel mornarjem, ki so se čudili: »Poslušajte, dvojna neumnost je: ena je prostovoljna, druga zapovedana!
18 Če bi bili vi v prostovoljni, bi vam lahko pomagali; toda vi ste v zapovedani, ki je uzakonjena, in tu vam ni pomoči,
19 in tako lahko seveda ostanete pri tem, da je Neptun izgubil svoj trizob in se nas sedaj ne upa kaznovati s svojo luskinasto roko za hudobijo, s katero smo se pregrešili nad njim!«

20 Jožef pa je govoril Cireniju, vprašujoč: »Ali ni običajno dati mornarjem plačilo? Povej mi in jaz bom storil tako kot je prav, da ne bodo o nas slabo govorili!«
21 Cirenij pa je dejal: »Pusti, - je že dobro! Kajti glej, mornarji so pod moji poveljstvom in imajo svojo mezdo, zato ti vnaprej ni treba skrbeti! «
22 Jožef pa je odvrnil: »To je gotovo in resnično - toda oni so vendar ljudje tako, kot mi; zato moramo tudi ravnati z njimi kot z ljudmi!
23 Če je njihova neumnost zapovedana, tedaj morajo svojo kožo posvetiti zapovedi, toda njihovega duha bo osvobodil
moj dar!
24 Zato jih pokliči semkaj, da jih blagoslovim in v svojih srcih bodo lahko začeli spoznavati, da je tudi njim vzšlo
sonce milosti in odrešenja!«
25 Tu je Cirenij sklical mornarje in Jožef je govoril nad njimi naslednje besede:
26 »Poslušajte me, zvesti služabniki Rima in tega vašega gospoda! Zvesto in pridno ste vodili ladjo; in jaz, kateremu je bila ta vožnja namenjena, bi vam moral dati dobro plačilo!
27 Toda jaz sem reven in nimam niti zlata niti srebra; toda Božjo milost imam v obilni meri, in to je milost tistega Boga, ki ga vi imenu-je te »Neznani«!
28 To milost naj vam vlije v vaše prsi veliki Bog, da bo vaš duh oživel!«
29 Na te besede je prišel nad vse neskončen zanos in vsi so začeli hvaliti in slaviti neznanega Boga.
30 In Cirenij je strmel nad takšnim učinkom Jožefovega blagoslova in se je dal še sam blagosloviti.

42 Delovanje milostnega blagoslova na Cirenija. Jožefovo ponižno priznanje o samem sebi in najboljši nasvet Cireniju. Prihod v Ostrazine (Egipt).
1 Tudi Cirenija je prevzel velik občutek slasti, da je zaradi tega dejal: »Poslušaj, moj najčastitljivejši mož, sedaj čutim tako, kot sem čutil, ko sem držal Dete v naročju.
2 Ali si ti z njim ene narave? Kako je to, da sedaj občutim enak blagoslov?«
3 Jožef pa je dejal: »Plemeniti prijatelj, ne od mene, temveč edino od Gospoda nebes in zemlje izhaja takšna moč!
4 Mene obhaja takšna moč samo ob takšni priložnosti, da bi se nato prelila vate; toda jaz sam vekomaj nimam takšne moči, kajti samo Bog je
vse v vsem!
5 Časti pa v svojem srcu vedno enega, pravega Boga, in izobilje Njegovega blagoslova se ne bo nikoli umaknilo od tebe! «
6 In Jožef je nadaljeval: »In sedaj, prijatelj, glej, z vsemogočno Gospodovo pomočjo smo dosegli to obalo, toda kot se mi zdi, še zdaleč nismo v Ostrazini!
7 V kateri smeri leži, da bomo odšli tjakaj? Kajti glej, dan se že nagiba! Kaj bomo storili? Bomo šli naprej, ali pa bomo ostali tukaj do jutra?«
8 In Cirenij je odgovoril: »Glej, smo na vhodu v velik zaliv, v čigar najbolj notranjem kotu na naši desni strani leži Ostrazine kot bogato trgovsko mesto!
9 V skromnih treh urah bi ga lahko dosegli; toda če prispemo tja ponoči, bomo težko našli prenočišče! Zato menim,naj danes prenočimo na ladji in se jutri podamo tja.«
10 Jožef pa je dejal: »O prijatelj, če so samo tri ure, potem ne smemo tukaj prenočiti! Tvoja ladja lahko ostane tu, da ne zbudiš pozornosti v tem mestu - in jaz odidem skrivaj na moj cilj!
11 Kajti, če bi rimska posadka v tem mestu odkrila ladjo rimskega deželnega oblastnika, potem bi te morala sprejeti z velikimi častmi,
12 in jaz bi moral potem kot tvoj prijatelj nolens volens (hočeš nočeš, op. prev.) deliti s

teboj tvojo počastitev, kar bi mi bilo resnično v najvišji meri neprijetno.
13 Zato bi si pač zelo želel takoj odpotovati naprej! Kajti glej, moje tovorne živali so sedaj dovolj spočite in nas lahko v zelo kratkem času spravijo v Ostrazine!
14 Moji sinovi so močni in dobrih nog; ti lahko gredo peš, ti in pa potrebna služinčad pa uporabite teh pet tovornih živali in z lahkoto bomo prehodili pot do ne več oddaljenega mesta!«
15 Cirenij je sprejel Jožefov nasvet, izročil ladjo mornarjem v zvesto varstvo, vzel nato štiri služabnike s seboj, zajahal Jožefove tovorne živali in pohitel nato z Jožefom v mesto.
16 Dosegli so ga v dveh urah. Ko pa so prišli v mesto, je straža na mestnih vratih zahtevala od njih zaščitna pisma.
17 Cirenij pa se je dal spoznati poveljniku straže; ta ga je dal takoj vojaško pozdraviti in se nato brž lotil priprav za prenočišče.
18 In tako je bila naša popotna družba brez najmanjšega zadržka takoj dobro sprejeta v tem mestu in zelo ugodno spravljena pod streho.

43 Cirenijev nakup hiše na deželi za sveto družino.

1 Drugega dne zjutraj pa je poslal Cirenij takoj sla k poveljniku vojaške posadke in mu dal sporoči ti, da mora priti k njemu takoj, ko bo mogoče, toda brez vsega blišča.
2 In poveljnik je prišel k Cireniju in govoril: »Visoki namestnik velikega cesarja v Calesiriji in najvišji poveljnik Tira in Sidona, naj čujem tvojo voljo!«
3 In Cirenij je dejal: »Moj visoko spoštovani poveljnik! Kot prvo želim, da mi tokrat ne izkažete nobene počastitve; kajti tukaj sem inkognito (neznan, naskrivaj, op. prev.).
4 Kot drugo pa bi rad od tebe izvedel, ali je mogoče tukaj v samem mestu ali vsaj nedaleč od tod kupiti ali pa vsaj najeti skromno stanovanjsko hišo ali pa kakšno vilo.
5 Namreč rad bi tukaj kupil nekaj takšnega za nadvse velecenjeno, častivredno judovsko družino.
6 Kajti ta družina je morala iz nam dobro znanih razlogov bežati iz Palestine pred zasledovanjem podlega Heroda, in sedaj išče varstva v naši rimski poštenosti in vseskozi strogi pravičnosti.
7 Natančno sem preiskal vse okoliščine te družine in sem ugotovil, da je nadvse čista in poštena; da pa v takih okoliščinah seveda ne more obstati pod Herodom, je prav tako dobro razumljivo, kot je razumljivo, da je ta gnusni oblastnik četrtine Palestine in dela Judeje največji sovražnik Rima.
8 Menim, da razumeš, kaj ti hočem s tem reči! Zaradi tega bi torej rad za to imenovano družino tukaj kupil nekaj malega in koristnega!
9 Če ti je kaj takega znano, mi naredi uslugo in mi sporoči! Kajti glej, tokrat se ne morem dolgo zadržati, ker me čakajo v Tiru pomembni posli; zato mora biti vse še danes urejeno!
10 In poveljnik je dejal Cireniju: »Presvetli gospod! Glede tega ne bo težav; jaz sam sem si približno pol milje iz mesta zgradil prav lično vilo in tam uredil sadne vrtove in tri žitna polja.
11 Meni pa preostaja premalo časa, da bi se s tem ukvarjal tako, kot je treba. To je popolnoma moja last; če jo želiš imeti, je naprodaj za sto flintov, z vsemi varščinami vred in se lahko poseduje kot neobdavčeno premoženje .«
12 Ko je Cirenij to slišal, je ponudil poveljniku roko, naročil služabniku, naj prinese mošnjo z denarjem in je poveljniku takoj vnaprej plačal vilo,
ne da bi jo videl, v gotovini, nato pa je, ne da bi Jožef kaj opazil, odšel v spremstvu poveljnika tjakaj, ogledati si svoj nakup.
13 Ko si je ogledal vilo, ki mu je bila nadvse všeč, je takoj ukazal svojim služabnikom, naj ostanejo v vili tako dolgo, dokler se ne bo vrnil z družino.
14 Nato se je s poveljnikom podal nazaj v mesto, kjer mu je ta na pergament napisal zaščitno in

varovalno pismo, nato se je od poveljnika poslovil in se poln veselja podal k Jožefu.
15 Ta (Jožef) ga je takoj vprašal: »Dobri ljubi prijatelj, zahvaliti se moram svojemu Bogu, da te je tako blagoslovil, da si mi doslej lahko izkazal toliko prijateljstva!
16 Sedaj sem rešen in tukaj sem imel čudovito prenočišče za to noč! Toda tukaj moram ostati še naprej; kako bo v prihodnosti ? Kje bom stanoval, kako se bom prebijal naprej? Glej, zato moram takoj pogledati naokrog!«
17 In Cirenij je rekel: »Popolnoma pravilno, moj najbolj spoštovani mož in prijatelj! Zato naj tvoja družina pospravi svoje stvari, potem pa pojdi z vso prtljago z menoj in nekaj sto korakov izven mesta bomo našli nekaj, ker po mojih poizvedbah ni v mestu nič na razpolago!« To je bilo Jožefu zelo všeč, in naredil je, kar je Cirenij zahteval.

44 Jožef s sveto družino v novem domu. Cirenij kot gost. Jožefova in Marijina zahvala.

1 Ko je Cirenij z Jožefom in njegovo družino prispel do kupljene vile, je rekel Jožef Cireniju:
2 »Plemeniti prijatelj! Tukaj bi mi bilo všeč; preprosta vila, spodoben sadovnjak poln datljev, fig, granatnih jabolk, pomaranč, jabolk, hrušk in češenj,
3 grozdja, mandljev, melon in veliko zelenjave! Zraven pa še kos travnika in tri žitna polja; - vse to gotovo spada zraven!
4 Resnično, ničesar bleščečega in sijajnega ne želim; toda to koristno urejeno vilo, ki je zelo podobna posestvu, ki sem ga imel v najemu v Nazaretu v Judeji, bi pa rad kupil ali pa vzel v najem!«
5 Tu je Cirenij pokazal kupno, zaščitno in varovalno pismo in ga predal Jožefu z besedami:
6 »Gospod tvoj, sedaj pa tudi moj Bog, naj te blagoslovi! S tem ti izročam to vilo v popolno last, oproščeno vsega davka.
7 Vse, kar vidiš gosto obraslo z grmovjem in ograjeno s palisadno ograjo, spada k tej vili! Zadaj za stanovanjsko stavbo je še prostoren hlev za osle in krave! Našel boš dve kravi; tovornih živali pa imaš že itak dovolj za svoje potrebe.
8 Če pa bi sčasoma hotel oditi nazaj v domovino, tedaj lahko to posestvo prodaš in si s tem denarjem kjerkoli kupiš kaj drugega.
9 Z eno besedo, - ti, moj veliki prijatelj, si odslej popolni lastnik te vile in lahko z njo počneš, kar te je volja.
10 Jaz bom danes, jutri in pojutrišnjem še ostal tu zato, da bodo morali Herodovi hudobni sli čimdlje čakati name!
11 in samo ta kratek čas bom souporabljal to vilo, iz velike ljubezni do tebe!
12 Jaz bi sicer moral samo ukazati in v trenutku bi mi morali izprazniti cesarsko palačo; prvič zaradi tega, ker sem opremljen s cesarskim pooblastilom
13 in drugič zaradi tega, ker sem cesarjev bližnji sorodnik.
14 Toda vsemu temu se izognem zaradi velikega spoštovanja in ljubezni do tebe, prav posebej pa še do Otroka, ki ga imam povsem nepreklicno za sina najvišjega Boga!«
15 Jožef pa je bil zaradi tega plemenitega presenečenja tako zelo ganjen, da je lahko zaradi tega najhvaležnejšega veselja samo jokal, ni pa se mogel smejati.
16 Tudi Mariji se ni boljše godilo; toda prej se je zbrala ter šla k Cireniju in izrazila svojo hvaležnost s tem, da je položila Dete Cireniju v naročje. In Cirenij je govoril povsem ganjen: »O Ti moj veliki Bog in Gospod! Ali je tudi grešnik vreden, da Te nosi v svojem naročju? Bodi mi torej milostljiv in usmiljen!«

45 Ogled novega doma. Marijine in Jožefove besede zahvale. Cirenijevo zanimanje za zgodovino Izraela.

1 Ko si je Jožef opomogel od velikega presenečenja, je skupaj s Cirenijem vse pregledal.
2 In Marija, ki je spet vzela Dete s Cirenijevih rok, si je tudi vse ogledala in je bila res vesela velike Gospodove dobrote,ker je tudi zemeljsko On tako dobro poskrbel zanje.
3 In ko so si vse ogledali in vstopili v snažno stanovanjsko hišo, tedaj je Marija vsa blažena govorila Jožefu:
4 »O moj dragi, Ljubi Jožef! Glej, nadvse sem vesela, da je Gospod tako dobro poskrbel za nas!
5 Ja, nasploh se mi zdi. kot da bi Gospod prekucnil ves stari red!
6 Kajti glej, nekoč je On vodil Izraelove otroke iz Egipta v obljubljeno deželo Palestino, ki se je takrat imenovala Kanaan;
7 sedaj pa je On spet naredil Egipt za obljubljeno deželo in bežal z nami, oziroma nas veliko bolj Sam vodil semkaj, od koder je nekoč odrešilno vodil naše očete skozi puščavo v obljubljeno deželo, ki je prekipevala od mleka in medu.«
8 In Jožef je dejal: »Marija, pravzaprav imaš prav s svojo vedro pripombo;
9 toda jaz sem mnenja, da tvoja izjava velja samo za naš sedanji položaj tukaj.
10 Na splošno pa se mi zdi, kot da bi sedaj Gospod z nami naredil tisto, kar je nekoč naredil z Jakobovimi sinovi, ko je izbruhnila prav v Kanaanu velika stiska zaradi lakote,
11 »Izraelsko ljudstvo je potem ostalo v Egiptu vse do Mojzesa; toda Mojzes ga je popeljal spet domov skozi puščavo.
12 In jaz verujem, da se bo tudi nam tako zgodilo; tudi nas ne bodo tukaj pokopali, ampak se bomo gotovo morali
vrniti ob pravem času spet v Kanaan!
13 Za vrnitev naših očetov domov je moral Bog najprej obuditi Mojzesa; mi pa imamo Mojzesa vseh Mojzesov že v naši sredini!
14 In tako mislim, da se bo zgodilo, kot sem izrekel.«
15 In Marija je ohranila vse te besede v svojem srcu in je dala Jožefu prav.
16 Tudi Cirenij je najpazljiveje poslušal pogovor, nato pa je dal Jožefu vedeti, da bi se rad pobliže seznanil z judovsko prazgodovino.

46 Skupni obed in Jožefova pripoved o zgodovini stvarstva, človeštva in judovskega ljudstva. Cirenijevo previdno poročilo cesarju in njegovo dobro delovanje

1 Jožef je nato ukazal svojim sinovom poskrbeti za živali in potem pogledati, kako je s hrano.
2 In ti so odšli in naredili vse po Jožefovi volji, oskrbeli živali, pomolzli krave,
3 nato šli v shrambo in našli tam veliko zalogo moke, kruha, sadja in tudi več loncev, polnih medu.
4 Kajti poveljnik straže je bil velik čebelar, ki je gojil čebele po načrtnem načinu, ki je bil v Rimu običajen, da ga je zaradi tega opeval celo nek tedanji rimski pesnik.
5 In zato so kmalu prinesli kruh, mleko, maslo in med v dnevno sobo.
6 In Jožef je vse pregledal, se zahvalil Bogu in vse jedi blagoslovil, nato jih je dal položiti na mizo in zaprosil je Cirenija, naj se jim pridruži pri jedi.
7 Ta je rad izpolnil Jožefovo željo; kajti tudi on je bil velik prijatelj mleka in medenega kruha.
8 Med obedom pa je Jožef pripovedoval na kratko zgodovino judov stvarstva in človeškega rodu,
9 kar je predstavil tako jedrnato in v pravilnem zaporedju, da je postalo Cireniju popolnoma jasno, da Jožef pripoveduje najzanesljivejšo resnico.
10 Zato je bil po eni strani zelo zadovoljen zase, po drugi strani pa spet potrt zaradi svojcev v Rimu, o katerih je dobro vedel, v kako sramotni temi so živeli.
11 Zaradi tega je Cirenij govoril Jožefu: »Vzvišeni mož in sedaj največji prijatelj mojega življenja!

12 Glej, sedaj sem naredil načrt! Vse, kar sem pravkar slišal od tebe, bom sporočil svojemu skoraj telesnemu bratu, cesarju Avgustu, ampak tako, kot da bi to slučajno slišal od nekega, meni sicer povsem neznanega Juda, ki je poštenjak.
13 Tvojega imena in tvojega bivališča se ne bom dotaknil niti v najbolj oddaljenem pomenu; kajti zakaj bi moral najboljši človek v Rimu, cesar Avgust, moj brat za večno umreti?«
14 Tokrat je Jožef privolil in Cirenij je ostal in pisal še v Ostrazini tri dni, ter poslal dopis cesarju s posebno ladjo v Rim, z edinim podpisom: Tvoj brat Cirenij.
15 Branje tega Cirenijevega sporočila je odprlo cesarju oči; jel je spoštovati judovsko ljudstvo in mu celo ustvaril možnost, da so proti plačilu majhne takse lahko postali pravi rimski državljani.
16 Istočasno pa so bili vsi posebno imenitni pridigarji poganstva pod različnimi pretvezami pregnani iz Rima.
17 Sicer v Rimu tako priljubljeni pesnik Ovid je bil pregnan zaradi podobnega razloga, katerega se ni razvedelo, iz Rima; in tako se torej pod Avgustom duhovniškemu stanu ni godilo najbolje.

47 Cirenijev odhod in njegova skrb za sveto družino. Strašna novica prič pomora otrok. Cirenijevo pismo Herodu.
1 Četrtega dne se je Cirenij poslovil, toda šele po tem, ko je prej mestnemu poveljniku še posebej položil na srce, da naj vendar ob vsaki priložnosti brez odloga ščiti to družino.

2 Ko pa je odhajal, ga je hotela vsa družina spremljati do morja, kjer je bila zasidrana njegova ladja.
3 Toda Cirenij je to najprijaznejše odklonil in dejal: »Prijatelj, ostani sedaj mirno tukaj!
4 Kajti ne moremo vedeti, kakšni novi sli so že dosegli mojo ladjo - in s kakšnimi novicami!
5 Čeprav si sedaj popolnoma zavarovan, pa je vendar tu zame potrebna tista modrost, po kateri nihče od teh zapoznelih selov ne sme izvedeti, zakaj sem tokrat v januarju obiskal Egipt!«
6 Jožef pa je dobro razumel Cirenija, ostal doma in na hišnem pragu blagoslovil tega dobrotnika.
7 Nato se je Cirenij s svojimi štirimi služabniki odpravil od tam z obljubo, da bo Jožefa kmalu spet obiskal, in tako peš kar kmalu dosegel ladjo.
8 Ko pa je prispel, je bil takoj sprejet z velikim odobravanjem, - toda neposredno za tem so ga sprejeli nekateri seli z glasnim tarnanjem.
9 Kajti mnogi starši so pobegnili s palestinske obale pred preganjanjem Heroda, morilca otrok, in v naglici pripovedovali brez repa in glave, kakšno grozodejstvo zganja Herod s pomočjo rimskih vojakov okrog Betlehema in v vsem južnem delu Palestine.
10 Tu je Cirenij takoj napisal pismo deželnemu oblastniku v Jeruzalem, Herodu samemu pa drugo, z enako vsebino.
11 Pismo pa se je na kratko glasilo takole: »Jaz, Cirenij, cesarjev brat in najvišji deželni oblastnik nad Azijo in Egiptom, vam v cesarjevem imenu zapovedujem, da pri priči prenehate s temi grozodejstvi,
12 v nasprotnem primeru bom smatral Heroda za navadnega upornika in ga bom kaznoval po zakonu, po teži prestopka in po moji pravični jezi!
13 Njegove grozote pa mora jeruzalemski deželni oblastnik natančno preiskati in me o tem brez odloga obvestiti, da ta divjak ne bo ušel
pravični kazni za svoje dejanje!
14 Napisano na moji ladji »Augustus«, ob obali Ostrazine, v cesarjevem imenu, njegov najvišji namestnik v Aziji in Egiptu, ter posebni deželni oblastnik v Calesiriji, Tiru in Sidonu. Cyrenius vice Augusti. « (Cirenij, Augustov namestnik, op. prev.)

48 Učinek in posledice tega pisma. Herodova zvijača. Cirenijevo drugo pismo Herodu.

1 Jeruzalemski deželni oblastnik in Herod pa sta se strašno zgrozila nad Cirenijevim pismom, prenehala s svojimi grozodejstvi in poslala v Tir sle, ki naj bi Cireniju sporočili, zaradi kakšnega pomembnega vzroka sta to počela.
2 V najbolj kričečih barvah sta opisovala poslanstvo že tako pohujšljivih Perzijcev ter celo trdila, da sta odkrila prav pomembne, tajne sledove, po katerih je celo Cirenijev brat Kornelij, kot voditelj vpleten v to tajno, čisto azijsko zaroto.
3 Kajti izvedelo se je, da je Kornelij vzel tega novega judovskega kralja v svoje varstvo.
4 In Herod je sedaj pripravljen poslati v Rim zaradi tega sle razen, če mu bo Cirenij porok.
5 Cirenij naj zaradi tega Kornelija najstrožje preišče - ako ne, tedaj bo šlo poročilo neizogibno k cesarju!
6 Ob temu protiudarcu, ki ga je Cirenij dobil že ko je bil zopet v Tiru, je najprej ostrmel.
7 Toda takoj se je zbral in pod vodstvom božjega Duha napisal in Herodu naslednje vrstice:
8 »Kako se glasi Avgustov tajni zakon za katerokoli odkrivanje zarot? Glasi se takole: Če nekdo odkrije kakršno koli tajno zaroto, naj se obnaša kar najbolj mirno in vse takoj najpodrobneje prijavi najvišji državni oblasti dežele!
9 Niti posebni deželni oblastnik, še manj pa fevdni gospod, ne sme položiti niti prsta na meč brez izrecnega ukaza vrhovne državne oblasti, katera je dolžna prej vse dobro raziskati.
10 Kajti nikjer ne more napad ob nepravem času povzročiti večje škode za državo kakor prav v tej točki,
11 ker se zarota zaradi tega umakne in skrije svoje nameravano rovarjenje v še bolj premetene prijeme ter izbruhne na dan v ugodnejših razmerah in gotovo ne zgreši svojega namena
12 To je v tem kar najvažnejšem oziru osebna zapoved najmodrejšega cesarja!
13 Sta se ravnala po njej? - Moj brat Kornelij pa se je ravnal po njej! Takoj se je polastil osebe, ki naj bi morala postati novi judovski kralj,
14 jo izročil v moje roke in jaz sem z njo že davno najpravičnejše ukrepal po oblasti, ki mi pripada nad Azijo in Egiptom.
15 Moj brat vam je vse to pojasnil, - vendar je govoril gluhim ušesom.
16 Kot resnična upornika sta se v nasprotju z vsemi ugovori mojega brata lotila pomora otrok in sta me povrh vsega še predrzno pozvala, naj vaju podprem! Ali to pomeni ravnati po cesarjevem zakonu?
17 Jaz pa vama pravim: cesar je že o vsem obveščen in me je pooblastil, da odstavim jeruzalemskega deželnega oblastnika, čeprav je moj sorodnik, Herodu pa naj naložim kazen deset tisoč funtov zlata.
18 Odstavljeni deželni oblastnik mora priti k meni v petih dneh, Herod pa mora svojo denarno kazen v celoti oddati tukaj v roku največ trideset dni, v nasprotnem primeru mu bo odvzeta njegova fevdna pravica. Fiat!« (zgodi se!, op.prev.) Cyrenius vice Augusti

49 Učinek drugega pisma. Prihod Heroda in deželnega oblastnika v Tir. Sprejem pri Cireniju. Razburjenje prestrašenega ljudstva. Maronij Pilla pred Cirenijem.

1 To Cirenijevo pismo je najprej jeruzalemskega deželnega oblastnika popolnoma, potem pa tudi Heroda zelo prestrašilo.
2 Herod in deželni oblastnik, po imenu Maronij Pilla sta se zaradi tega kar se da hitro odpravila k Cireniju, -
3 Herod, da bi zbarantal nižjo kazen, deželni oblastnik pa zato, da bi bil spet sprejet v svojo službo.
4 Ko sta z velikim spremstvom prispela v Tir, se je ljudstvo zgrozilo; menilo je namreč, da bo

Herod tudi tukaj izvajal svoja grozodejstva s Cirenijevim soglasjem.
5 Cirenij pa, ki ni poznal vzroka za ta pojav, se je najprej zelo prestrašil,
6 nato pa se je hitro zbral in čisto prijazno vprašal ljudstvo, kaj se je torej zgodilo, da tako silno preplašeni kričijo pred njim.
7 Ljudstvo pa je kričalo: »On je tu, on je tu, najgrozovitejši vseh grozovitežev, ki je v vsej Palestini dal pomoriti tisoče najnedolžnejših otrok!«
8 Šele sedaj je Cirenij spoznal vzrok strahu ljudstva, jih tolažil, nakar se je ljudstvo spet pomirilo in razšlo; on pa se je pripravil na sprejem obeh.
9 Komaj je ljudstvo odšlo, sta se že oba najavila.
10 Herod je stopil prvi pred Cirenija, se najgloblje priklonil pred cesarskim veličastvom in si izprosil besedo.
11 In Cirenij je spregovoril zelo razburjen: »Govori ti, za katerega je še pekel predober, da bi ti dal ime! Govori ti, najhudobnejši izrodek globokega pekla! Kaj hočeš od mene?«
12 In Herod, močno bledeč od grmečih Cirenijevih besed, je trepetajoč govoril: »Gospod rimskega veličastva! Nedosegljivo visoka je kazen, ki jo ukazuješ; zato mi odpusti polovico!
13 Kajti Zeus mi je priča, da sem to, kar sem storil, naredil v pravični gorečnosti za Rim!
14 Seveda sem ravnal grozovito; toda drugače ni bilo mogoče, kajti k temu me je očitno zavedlo sijajno perzijsko poslanstvo, ki me je prevaralo v nasprotju z dano besedo. «
15 Cirenij pa je dejal: »V lastno korist pojdi od tod, hudobni lažnivec! Vse mi je znano! Brez odlašanja sprejmi kazen, ki sem ti jo naložil, ali pa ti tukaj dam pri priči odbiti glavo od telesa!«
16 Tu je Herod sprejel kazen, in to pod zastavo fevdnega pisma, ki ga je moral oddati in bi mu bilo izročeno nazaj šele po plačilu kazni.
17 Cirenij ga je nato odslovil ter poklical Maronija Pilla.
18 Ta pa, ker je v predsobi slišal Cirenijev glas, je prišel pred Cirenija bolj podoben mrliču kot pa živemu človeku.
19 Cirenij pa je dejal: »Pilla, zberi se, kajti ti si bil prisiljen! Dati mi moraš pomembna pojasnila; zato sem te dal poklicati! Ne čaka te nobena kazen, razen tiste tvojega srca pred Bogom «

50 Cirenijevo zaslišanje deželnega oblastnika. Olepševalni poizkus deželnega vodje. Cirenijevo vprašanje vesti Maroniju, njegovo priznanje in obsodba.

1 Po tem Cirenijevem nagovoru se je Maroniju Pillu odvalil ogromen kamen s srca; utrip se mu je umiril in kmalu je bil sposoben odgovarjati Cireniju.
2 Ko pa je Cirenij videl, da si je Maronij Pilla oddahnil, ga je vprašl takole:
3 »Rečem ti, po vesti mi odgovori, kar te bom vprašal! Kajti vsak neiskren odgovor bo zbudil moje upravičeno nezadovoljstvo!
4 Povej mi, ali poznaš družino, katere prvorojeni otrok bi naj bil tako imenovani judovski kralj?«
5 Maronij Pilla je odgovoril: »Da, osebno jo poznam po sporočilu judovskih duhovnikov! Očetu je ime Jožef in je tesar, ki slovi kot odličen v vsej Judeji in polovici Palestine, stanuje pa blizu Nazareta.
6 Njegova poštenost je znana po vsej deželi, pa tudi v Jeruzalemu. Pred približno enajstimi meseci je moral vzeti iz judovskega templja v varstvo dozorelo dekle, zdi se mi, da z neke vrste žrebanjem.
7 Ta deklica se je verjetno, ko je bil ta vrli tesar odsoten, nekoliko prezgodaj poklonila Veneri (boginja ljubezni, op.prev.), postala noseča in kolikor vem, je moral ta mož zaradi tega prestati surove težave z judovsko duhovščino.
8 Do tukaj mi je ta stvar dobro poznana; toda v zvezi s porodom tega dekleta - ki jo je moral ta mož, da bi se izognil sramoti, ki mu je pretila s strani njegovih tovarišev, še pred porodom vzeti za ženo, - so se med ljudstvom razširile nadvse skrivnostne pripovedke in o tem si ni možno

priti na jasno.
9 Med popisovanjem ljudstva je Betlehemu rodila; in sicer v nekem hlevu, kot sem uspel zvedeti.
10 Vse ostalo mi je popolnoma neznano, to sem povedal tudi Herodu.
11 Ta pa je menil, da je hotel Kornelij to družino, ki mu je (Herodu) zaradi Perzijcev postala sumljiva, skriti nekje v ljudstvu, da bi mu oporekal fevdni prestol, ker je dobro vedel, da tvoj brat ni ravno njegov prijatelj.
12 Zaradi tega se je torej tudi zatekel k temu prenapetemu grozodejstvu, bolj zato, da bi Korneliju preprečil njegov načrt, kot pa da bi se čisto zares polastil tega novega kralja.
13 Tako je torej bolj iz maščevanja proti tvojemu bratu, kot pa iz strahu pred tem novim kraljem storil to detemorno maščevanje. To je vse, kar ti vem povedati o tem čudnem dogodku.«
14 In Cirenij je govoril naprej: »Doslej sem iz tvojih besed uvidel, da govoriš resnico; pa tudi to, da si hotel na neki način pred menoj oprati Heroda, mi nikakor ni ušlo.
15 Rečem pa ti: Herodovo dejanje se, kot sem zapisal, ne more z ničemer opravičiti!
16 Kajti jaz ti bom povedal, zakaj je Herod naredil to skrajno nečloveško grozodejstvo.
17 Poslušaj! Herod sam je najbolj oblastiželjen človek, kar jih je kdaj hranila Zemlja.
18 Če bi mogel in ko bi imel le kolikor toliko ustrezno moč za to, bi še danes naredil z nami Rimljani, vključno z Avgustom to, kar je naredil s popolnoma nedolžnimi otroci! Me razumeš?
19 Tega pomora otrok se je lotil samo zato, ker je menil, da nam dela zelo pomembno uslugo in da se bo s tem izkazal kot pravi rimski rodoljub, zaradi česar bi mu naj cesar poleg fevdnega kneževstva zaupal tudi moj urad,
20 s čimer bi potem kot jaz vice Caesaris (kot cesarjev namestnik, op. prev.) neomejeno razpolagal s tretjino celotne rimske moči in bi se s tem mogel popolnoma ločiti od Rima in postati neodvisen in edini vladar nad Azijo in Egiptom.
21 Me razumeš? - Glej, to je načrte stare pošasti, ki mi je dobro poznan; in kakor ga poznam jaz, tako ga sedaj pozna tudi Avgust!
22 Sedaj pa te vprašam in ti mi jamčiš s svojo glavo za resničnost tega, kar mi moraš o tem povedati, ali si vedel za Herodov načrt, ko te je najel za svoje najsramotnejše orodje.
23 Govori; toda pomisli, da te bo pri tem vsak neresničen, izmikajoč se zlog, stal glavo! Kajti v tej stvari mi je vsaka posameznost znana do potankosti.«
24 Tu je Maronij Pilla ponovno postal kot mrlič in je zajecljal: »Ja, prav imaš, vedel sem tudi, kaj ima Herod za bregom!
25 Toda bal sem se njegovega hudobnega spletkarskega duha, zato sem moral ravnati tako, kot je zahteval, da sem mu tako uničil osnovo za še večje spletke.
26 Tako temeljito, kot poznam sedaj Heroda po tvojem pripovedovanju, pa ga vendarle nisem poznal; kajti če bi ga, potem on ne bi bil več živ!« 27 »Dobro«, je dejal Cirenij. »V cesarjevem imenu ti poklanjam življenje; toda svoje službe ne boš znova dobil, dokler tvoja duša ne bo ozdravela od težke bolezni! Tu pri meni te bodo negovali, tvoje mesto pa bo začasno zasedel moj brat Kornelij; kajti glej, ne zaupam ti več! Zato ostaneš tu, dokler ne boš ozdravel!«

51 Popolno priznanje Maronija Pilla. Cirenij kot modri sodnik.

1 Ko je Maronij Pilla slišal takšno Cirenijevo sodbo, je spregovoril s tresočim glasom:
2 »Gorje meni; kajti vse je izdano! Jaz sem republikanec in to je cesarju očitno znano! Gorje izgubljen sem!«
3 Cirenij pa je dejal: »Dobro sem vedel, katerega duha otroci ste in kateri razlog te je povezal s Herodom za pomor otrok. Zato sem tudi ravnal tako, kakor sem.
5 Resnično, če ne bi ti skupaj z menoj izhajal iz po ugledu prve rimske družine, bi ti brez milosti

dal odsekati glavo,
6 Če te ne bi celo dal pribiti na križ! Pomilostil pa sem te zaradi tega, ker te je prvič Herod bolj zavedel k temu koraku in ker si skupaj z menoj in cesarjem Avgustom eden prvih rimskih patricijev.
7 Toda svoje službe ne boš dobil nazaj, dokler bo Herod živel in dokler ne boš popolnoma ozdravel!
8 Pogoj za tvoje življenje tukaj pa boš izpolnil s tem, da se boš brez vsakega ugovora lotil dela, ki ti ga bom dodelil in s tem, da boš ravnal strogo pod mojim nadzorom.
9 Spomladi pa bom naredil službeni izlet v Egipt - tja me boš spremljal!
10 Tam stanuje zunaj mesta stari modrec; njemu te bom postavil pred oči, in on ti bo razodel vso tvojo bolezen!
11 In tam se bo na prvi pogled pokazalo, koliko smemo zaupati tvojim izjavam!
12 Zato se dobro pripravi; kajti tam boš srečal več kot delfijsko preročišče!
13 Kajti tam boš stopil pred sodnika, katerega ostri pogled topi bron kot vosek! - Zato se dobro pripravi; kajti pri tem izreku bo ostalo!«

52 Cirenijevo potovanje v Egipt in njegov prihod v Ostrazine. Jožefova in Marijina odločitev o dobrodošlici Cireniju. Detetove prve besede.
1 Omenjena pomlad je prišla prav kmalu; kajti v tej okolici se pomlad začne že sredi februarja.
2 Toda Cirenij je določil svoje potovanje v Egipt šele za sredino marca meseca, ki je bil pri Rimljanih običajno določen za vojaške posle.
3 Ko je nato minila polovica marca, je dal Cirenij hitro spet opremiti svojo ladjo in začel svojo pot v Egipt, skupaj z Maronijem Pillo, ravno petnajstega marca.
4 Tokrat so potovanje končali v petih dneh.
5 To pot se je dal Cirenij v Ostrazini sprejeti z vsemi častmi; kajti tokrat je moral opraviti večje vojaške oglede in podrobne preglede.
6 Zato se je tokrat moral pustiti sprejeti z vsemi častmi.
7 Tako je vzbudil ta Cirenijev prihod veliko pozornost v Ostrazini, ki se je razširila tudi do naše vile.
8 Zato je poslal Jožef svoja dva najstarejša sinova v mesto, da bi podrobno poizvedela, kaj je vzrok za to, da je vse mesto precej vznemirjeno.
9 In oba sinova sta odhitela in se kmalu vrnila z dobro novico o Cirenijevem prihodu v mesto in o tem, kje se je nastanil.
10 Ko je Jožef to slišal, je dejal Mariji: »Poslušaj, tega velikega dobrotnika moramo v naši hvaležnosti takoj obiskati in Dete pri tem ne sme ostati doma!
11 In Marija, vsa vesela ob tej novici, je govorila: »O, ljubi Jožef, to je samoumevno; kajti Dete je pravzaprav Cirenijev ljubljenec!«
12 In Marija je Otroku, ki je res močno zrasel, oblekla popolnoma nove obleke, ki jih je sama naredila in vprašala Otroka tako v svoj i materinski ljubezni in nedolžnosti:
13 »Kajne, ti mojemu srcu najljubši sinček, Ti moj preljubi Jezus, Ti greš tudi zraven obiskati ljubega Cirenija?«
14 In Dete se je nasmehnilo Mariji prav živahno in razločno spregovorilo prvo besedo; in ta beseda se je glasila:
15 »Marija, sedaj sledim Jaz tebi, dokler ne boš nekoč ti sledila Meni!«
16 Te besede so povzročile v Jožefovi hiši tako vzvišeno vzdušje, da bi ob tem skoraj pozabili na obisk pri Cireniju.
17 Toda Dete samo je opozorilo Jožefa, da ne sme odlagati tega, kar se je namenil storiti; kajti Cirenij naj bi imel tokrat veliko opravkov v blagor ljudi.

53 Jožefov in Marijin strah in misel na beg na trgu za parade. Srečanje s Cirenijem in Maronijem Pillo. Konec pregleda čet in vrnitev svete družine domov, v Cirenijevem spremstvu.

1 Nato sta se Jožef in Marija takoj podala na kratko pot; in najstarejši Jožefov sin ju je spremljal ter jima kazal najkrajšo pot do trdnjave, v kateri se je zadrževal Cirenij.
2 Ko pa so prispeli na veliki trg, je bil ta poln vojakov, tako, da ni bilo lahko priti do vhoda v trdnjavo.
3 In Jožef je dejal Mariji: »Ljuba žena, glej, kar je za nas ljudi nemogoče, ostane nemogoče!
4 Tako je tudi sedaj nemogoče, da bi skozi vse te vojaške vrste prišli do trdnjave; zato se kar takoj spet obrnimo in počakajmo na ugodnejši trenutek!
5 Tudi Dete si ogleduje te surove vojaške vrste čisto prestrašeno! Lahko bi se prestrašilo in od tega zbolelo; midva bi bila kriva vsega; zato se vrnimo!«
6 Marija pa je dejala: »Preljubi Jožef! Glej, če me oči ne varajo, tedaj je tisti mož pred zadnjo vrsto, z bleščečo čelado na glavi, ki prihaja semkaj, ravno Cirenij!
7 Zato nekoliko počakajmo, dokler ne pride semkaj; morda nas bo opazil in nam potem gotovo dal namig, kaj naj storimo - ali naj pridemo k njemu, ali ne!«
8 In Jožef je dejal: »Ja, ljuba žena, prav imaš; to je očitno sam Cirenij!
9 Toda poglej še enkrat drugega junaka, ki stopa poleg njega, res dobro v obraz! Če ni to razvpiti jeruzalemski deželni oblastnik, tedaj naj se ne imenujem Jožef!
10 Kaj počne ta tukaj? Ali velja njegova navzočnost nam? Ali nas je torej Cirenij sramotno izdal Herodu?!
11 Najbolje pri vsem je, da tebe in mene osebno gotovo ne pozna; in tako se še lahko rešimo z novim begom globlje v Egipt.
12 Namreč če bi spoznal tebe ali mene, tedaj bi bili že vsi izgubljeni; kajti sedaj je oddaljen od nas komaj dvajset korakov in bi nas lahko dal takoj zgrabiti.
13 Zato se le najhitreje umaknimo, sicer smo opravili ako nas opazi Cirenij, ki se nas gotovo še dobro spominja! «
14 Tu se je Marija prestrašila in se hotela takoj umakniti. Toda gneča ni dopuščala bega; kajti radovednost je prignala na trg toliko ljudi, da je bilo nemogoče zdrenjati se skoznje.
15 Jožef je zato rekel: »Kar je nemogoče, je nemogoče; vdajmo se zato v božjo voljo! Gospod nas gotovo tudi tokrat ne bo zapustil!
16 Iz previdnosti pa staknimo glave lepo skupaj, da nas vsaj Cirenij ne bo spoznal po obrazih! «
17 Pri tem pa je prišel Cirenij tako tesno do Jožefa, da ga je nekoliko odrinil s poti. Jožef pa se zaradi gneče ni mogel odmakniti; zato si je Cirenij trdovratnega moža, ki se ni umaknil, ogledal natančneje in takoj prepoznal Jožefa.
18 Ko pa je zagledal Jožefa z Marijo in Otrokom, ki se mu je smehljal, so bile njegove oči od veselja polne solz; ja, Cirenij se je tako razveselil, da je komaj mogel govoriti!
19 Vendar pa se je zbral kakor hitro se je dalo, sunkovito zgrabil Jožefovo roko, jo pritisnil na svoje srce, in govoril:
20 »Moj najvišji prijatelj! Vidiš koliko dela imam!
21 O odpusti mi, da te še nisem mogel obiskati; toda pravkar je pregled pri koncu! Takoj bom odpustil čete v njihove vojašnice,
22 nato bom dal poveljniku kratek ukaz za jutri, potem pa se bom vrnil preoblečen sem k tebi in te bom spremil v tvoj dom!«
23 Tu se je še poln veselja obrnil k Mariji in Detetu in vprašal, obenem ljubkujoč otroka:
24 »O, Ti moje Življenje, Ti moje vse, me še poznaš? Me imaš rad, Ti moj najmilejši Otrok, Ti?«
25 In Dete je dvignilo Svoje ročice, široko razprostrte, proti Cireniju, se mu prav nežno

nasmehnilo in nato razločno spregovorilo:
26 »O Cirenij! Dobro te poznam in ljubim te, ker ti tako zelo ljubiš mene! - Pridi, le pridi k meni; kajti moram te blagosloviti!«
27 To je bilo preveč za Cirenijevo srce; vzel je Dete v svoje roke, ga pritisnil na svoje srce in dejal:
28 »Ja, Ti moje življenje, s Teboj v svojem naročju bom dal ukaz za dolg mir med narodi!«
29 Tu je poklical k sebi poveljnika, mu izrazil svoje popolno zadovoljstvo in mu ukazal, naj odpusti čete in naj jih tri dni oskrbuje iz lastne mošnje (se pravi iz Cirenijeve), nato pa je povabil poveljnika poleg več stotnikov, na dober obed v Jožefovo vilo.
30 On pa je takoj šel, kakor je bil, v spremstvu Maronija Pilla, ki se je vedno bolj čudil, z Otrokom v naročju, z Jožefom in Marijo k vili in tam je hitro ukazal svojim služabnikom pripraviti slavnostno kosilo. To pa je vzbudilo veliko pozornost v mestu; kajti vse ljudstvo je zagorelo v ljubezni do Cirenija, ker je v njem spoznalo tako velikega ljubitelja otrok.

54 Jožefovo tesnobno vprašanje Cireniju zaradi prisotnosti Maronija Pilla. Cirenijev pomirjujoč odgovor. Prihod v Jožefovo podeželsko hišo.
1 Jožefu pa je bilo vse prav, in v svojem srcu je tudi goreče hvalil Gospoda Boga za ta nadvse srečen preobrat svoje boječe skrbi.
2 Kljub temu pa ga je nekoliko motil Maronij; kajti še vedno ni vedel, kaj počne ta Herodov prijatelj tukaj.
3 Zato se je še med potjo čisto neopazno približal Cireniju in ga bolj tiho vprašal:
4 »Najplemenitejši prijatelj ljudi! Ali ni ta junak, ki gre pred teboj, Maronij Pilla iz Jeruzalema?
5 Če je to on, ta Herodov prijatelj, kaj vendar počne tukaj?
6 Da ni morda kaj zvedel o meni in me hoče poiskati in ujeti?
7 O najplemenitejši prijatelj ljudi, nikar me ne puščaj še naprej v tej tesnobni negotovosti! «
8 Cirenij pa je zgrabil Jožefovo roko in mu prav po tihem dejal:
9 »O ti moj najljubši prijatelj, nikar se niti najmanj ne boj tega človeka, ki je res bivši jeruzalemski deželni oblastnik!
10 Kajti še danes se boš sam prepričal, da ima on veliko večji razlog, da se boji tebe, kot pa ti njega!
11 Kajti glej, sedaj ni več deželni oblastnik v Jeruzalemu, temveč je sedaj, tako kot ga vidiš, moj čisto navaden ujetnik in ne bo dobil svojega urada nazaj, dokler ne bo popolnoma ozdravljen!
12 S seboj pa sem ga vzel ravno zaradi tebe; kajti ko sem ga zasliševal zaradi grozodejstev v Palestini,
13 je trdil, da pozna tebe in Marijo osebno! Kot pa sedaj kaže, ne pozna niti tebe, niti tvoje žene Marije!
14 In to je že zelo dobra voda na naš mlin.
15 On pa ne ve niti enega zloga o tem, da si ti tukaj; zato se tudi ne smeš izdati!
16 Kajti on pričakuje tukaj samo nadvse modrega moža, ki mu bo razkril njegovo drobovje,
17 in ta ni nihče drug kot ti osebno! Kakor sem mu povedal, sem ga vzel s seboj zato, da ga pripeljem k tebi, modrecu, da ga preizkusiš v njegovo lastno dobro.
18 Zato se te že vnaprej strašno boji in, če sklepamo po njegovem zelo bledem videzu, gotovo že meni, da si ti tisti mož, ki sem mu ga omenil!
19 Na podlagi tega, kar sem ti povedal, se že lahko popolnoma pomiriš; nadaljevanje pa ti bo vse to pokazalo v najjasnejši luči!«
20 Ko je Jožef to slišal od Cirenija, je bil nadvse vesel, skrivaj je poučil Marijo in najstarejšega sina, kako naj se obnašajo do Maronija, da se tako nikakor ne bi moglo izdati ničesar od

Cirenijevega načrta. In tako so s previdnimi koraki dosegli tudi vilo in prav tako pripravili obed, kot je bilo že prej oznanjeno.

55 Gostija v Jožefovi podeželski hiši. Marijina ponižnost in ljubeznivo prerekanje s Cirenijem. Božanska modrost svetega Otroka, ko osramoti vse modroslovje.

1 Obed je bil pripravljen in tudi gostje, ki so bili povabljeni, so prišli; in Cirenij, dotlej še vedno vabeč Otroka, naj se igra z njim, in pri tem Ga je tudi ljubkoval, je Dete vrnil Mariji in dal znamenje za začetek obeda.
2 Vsi so sedli za čisto mizo; toda Marija, ki ni imela nobene lepe obleke, je šla z Otrokom v stranski prostor in sedla k mizi Jožefovih sinov.
3 To pa je takoj opazil Cirenij brž je pohitel za ljubo materjo in dejal:
4 »O, ti najljubša mati tega mojega življenja, kaj vendar počneš?
5 Ti in tvoj Otrok mi vendar pomenita največ; ti si kraljica naše družbe in ravno ti se nočeš udeležiti mojega obeda veselja, ki sem ga dal pripraviti zaradi tebe?!
6 O glej, to nikakor ne gre! Zato le hitro pridi sem v veliko sobo in sedi na mojo desnico, - poleg mene na levi pa sedi tvoj mož!«
7 Marija pa je dejala: »O glej, ljubi gospod, jaz imam zelo revno obleko; kako bo izstopala ob tvoji tako bleščeči soseščini?«
8 Cirenij pa je dejal: »O ljuba mati, če bi te motila moja zlata obleka, ki nima zame nobene vrednosti, potem bi jo rad takoj vrgel stran in namesto nje oblekel najbolj preprosto mornarsko suknjo, samo da te ne bi pogrešal pri mizi!«
9 Ker pa je bila Marija prepričana o Cirenijevi veliki ponižnosti, se je obrnila in sedla k mizi poleg Cirenija z Otrokom v svojem naročju.
10 Ko so sedaj vsi sedeli za mizo, je Dete neprestano smehljaje gledalo Cirenija; pa tudi Cirenij ni mogel zaradi silne ljubezni do tega Otroka odvrniti svojih oči od Njega.
11 Kratek čas je vzdržal, toda potem je postala njegova ljubezen do Otroka premočna,
12 in vprašal je ljubega Malega; »Kaj ne, Ti moje življenje, Ti bi rad spet k meni v moje naročje?«
13 In Detece se je smehljalo Cireniju prav ljubeznivo in dejalo spet zelo razumljivo:
14 »O moj ljubljeni Cirenij, k tebi grem zelo rad; ker Me tako ljubiš, zato te tudi Jaz tako ljubim!«
15 In takoj je Cirenij stegnil svoje roke k Otroku, Ga vzel k sebi in Ga goreče ljubkoval.
16 Marija pa je šaljivo dejala Detetu: »Toda nikar gospoda Cirenija kakorkoli ne umaži!«
17 Cirenij pa je dejal močno ganjen: »O ljuba mati! Jaz bi si želel, da bi bil tako čist, da bi bil vreden nositi tega Otroka v svojem naročju!
18 Ta Otrok me lahko samo očisti, nikoli pa ne umaže! «
19 Tu se je spet obrnil k Otroku in dejal: »Otročiček moj, kajne, jaz sem še res zelo nečist, ne zaslužim, da bi Te nosil?«
20 Dete pa je dejalo znova razumljivo: »Cirenij, kdor Me ljubi tako kot ti, je čist, in Jaz ga ljubim tako, kot on ljubi Mene!«
21 In Cirenij povsem očaran, je vprašal Dete dalje, govoreč: »Kako to, Ti moje Dete, da Ti, komaj nekaj mesecev star, že tako razumno in razumljivo govoriš? Te je Tvoja ljuba mati tako naučila?«
22 Dete pa, smehljajoče se prav milo, se je v Cirenijevem naročju postavilo čisto pokonci in govorilo kot majhen Gospod:
23 »Cirenij, to ni odvisno od starosti, niti od naučenosti, temveč od tega, kakšnega duha ima kdo! Učiti se morata samo telo in duša; toda duh že ima vse v sebi od Boga!

24 Jaz pa imam pravega duha s polno močjo iz Boga; glej, zato lahko že tako zgodaj govorim!«
25 Ob tem odgovoru je bil Cirenij, pa tudi vsa ostala družba, popolnoma iz sebe od začudenja, in poveljnik sam je zinil: »Pri Zeusu, ta Otrok že sedaj s svojim odgovorom osramoti vse naše modrece! Kaj je tu Platon, Sokrat in še sto drugih modrecev?! Kaj pa bo ta Otrok šele delal, ko bo odrasel mož?« - In Cirenij je dodal: »Gotovo več kot naši modreci
skupaj z vsemi našimi bogovi!

56 Maronijevo visoko mnenje o Otroku in Cirenijevo zadovoljstvo z njim.
1 Cirenij pa se je kmalu po teh čudežnih Otrokovih besedah obrnil k Maroniju, ki je postajal vedno bolj bled, in mu rekel:
2 »Maronij Pilla, kaj pa ti praviš o temu Otroku? Ali si že kdaj videl ali slišal kaj podobnega?
3 Ali ni to očitno več kot naše bajke o Zeusu, ki naj bi na nekem otoku sesal kozo?!
4 Mar ni veliko več kot dvomljivo izročilo o ustanoviteljema Rima, rejencema neke volkulje?!
5 Govori, kaj se ti zdi na temu? Kajti zaradi tega si v mojem spremstvu, da bi nekaj slišal, videl, se naučil in nato o tem pred mano presojal!«
6 Tu se je Maronij Pilla zbral, kolikor se je le mogel, in dejal:
7 »Visoki poveljnik Azije in Egipta, kaj naj jaz siromak rečem tu, kjer bi morali umolkniti največji stari svetovni modrijani in kjer se razblini Apolonova in Minervina modrost, kot na žarečem Vulkanovem nakovalu, prav bedno v najtanjšo pločevino?!
8 Tu ne morem reči nič drugega kot: bogovom je ugajalo iz svoje srede poslati na zemljo najmodrejšega boga; in Egipt, kot stara zemlja, ki so ji bili naklonjeni vsi bogovi, je morala biti domovina tudi temu bogu vseh bogov, dežela, ki ne pozna snega in ledu!«
9 In Cirenij je nekoliko z nasmeškom dejal: »Na nek način imaš prav;
10 toda glej, zdi se mi, da si se zmotil samo v tem, da si tega Otroka imenoval otroka vseh bogov!
11 Kajti glej, tu na obeh mojih straneh sedita vendar Otrokova oče in mati, in ta dva sta človeka, enako kot midva!
12 Kako naj bi se po tem takem iz njiju pojavil božji Otrok vseh bogov?!
13 Povrh tega pa bi si s tem očitno visoki prebivalci Olimpa sami zadejali nadlego, ki bi jih zaradi ogromne premoči v modrosti kaj kmalu popolnoma uničila.
14 Zato te prosim, razmišljaj drugače; sicer ti grozi nevarnost, da te bodo za takšno pričevanje napadli vsi bogovi naenkrat in te bodo pri živem telesu postavili pred Minosa, Eakusa in Radamantisa in te nato postavili ob stran Tantalu!«
15 Tu je Maronij osupnil in dejal čez nekaj časa: »Konzulsko, cesarsko veličastvo! Verujem, da je sodišče treh sodnikov podzemlja že skoraj propadlo, in kot se mi zdi, so bogovi že tudi kar precej močno prezračili svoj Olimp!
16 Če bi mi le imeli modre ljudi, ki svoje modrosti gotovo tudi nimajo iz mlak, tedaj bi se kmalu naučili živeti brezna svetov naših bogov!
17 Resnično, besede tega čudežnega Otroka imajo pri meni že sedaj več ugleda, kot trije Olimpi, polni sveže pečenih bogov!«
18 In Cirenij je dejal: »Maronij, če zares tako misliš, potem ti je vse odpuščeno; toda pred tem bova o tem izmenjala še marsikatero besedo! Zato za zdaj ničesar več o tem!«

57 Konec obeda. Cirenijevo zaslišanje Maronija Pilla o sveti družini. Maronijevo priznanje njegove laži v sili.
1 Po končanem obedu, ki pri Cireniju nikoli ni trajal več kot dve uri, so odšli poveljnik in stotniki spet nazaj v mesto z izrecnim ukazom, naj mu (Cireniju) ta dan ne izkazujejo nobenih časti več.
2 Ko so se torej vsi oddaljili, tedaj šele je Cirenij Maronija vzel tako rekoč ad coram (ga je

osebno izprašal, op. prev.).
3 Zato ga je vprašal v navzočnosti Jožefa in Marije, ki je spet imela Dete v naročju:
4 »Maronij! Ko sem te v Tiru zasliševal o Herodu, si mi rekel in to tudi slovesno potrdil, da osebno poznaš nekega vrlega tesarja Jožefa iz okolice Nazareta;
5 prav tako pa tudi neko Marijo, ki naj bi jo tesar dobil iz templja za ženo, ali jo prejel samo v varstvo!
6 Zato mi sedaj, ko imava ravno čas pri tem mojem gostitelju, natančneje opiši vse to!
7 Kajti te dni sem izvedel, da naj bi se ta družina zares nahajala tukaj v Egiptu in naj bi bila povsem druga kot tista, ki mi jo je izročil moj brat, in ki je po mojem ukazu še vedno v zaporu.
8 Saj toliko čuta za pravico in človečnost boš vendar še imel kljub herodovski grozoviti družbi, da boš priznal, da bi bilo vendar kar najbolj grozno, če bi imel brez nuje zaprte nedolžne ljudi - pa od koderkoli bi že bili!
9 Zato mi daj zanesljiv opis razvpitega para, da ga bom lahko poiskal v tej okolici in dal zapreti; kajti to strogo zahtevajo zakoni naše države!
10 Jaz pa sem upravičen to zahtevati od tebe še toliko bolj, ker si mi sam priznal, da osebno poznaš to družino, do katere pravega prijetja mi je zelo veliko.«
11 Tu je Maronij spet silno osupnil in ni vedel, kaj naj sedaj reče, kajti niti Jožefa, niti Marije ni pred tem še nikoli videl.
12 Čez nekaj časa je z jecljajočim glasom spregovoril:
13 »Konzulsko cesarsko veličastvo! Zanašajoč se na tvojo dobroto in razumevanje ti moram končno pri Zeusu in vseh drugih bogovih zatrditi in pod prisego priznati, da omenjenega Jožefa skupaj z neko Marijo niti najmanj ne poznam!
14 Moje priznanje v Tiru je bilo namreč samo prazen izgovor, ker sem te poskušal takrat le hudobno prevarati.
15 Sedaj pa sem pri tebi prepričan, da te ni mogoče ogoljufati; tako se je spremenila tudi moja volja in tako sem ti razodel popolno resnico!«
16 Tu je Cirenij namignil Jožefu, ki je hotel govoriti, naj še molči, in je dejal Maroniju:
17 »Da, če je tako s teboj, se bova midva morala že malo dalj opazovati in pogovarjati; kajti šele sedaj sem te prepoznal kot državi popolnoma nevarnega človeka! Zato mi boš na vsako moje vprašanje odgovoril pod prisego!«

58 Obrambni govor in dober sklep Maronija Pilla. Jožef kot razsodnik. Cirenijeva plemenita razsodba.

1 Maronij pa je na to rekel Cireniju: »Konzulsko, cesarsko veličastvo! Le kako bi še sedaj bil državi nevaren Herodov pristaš?!
2 Kajti sedaj vendar razumem, da hlepi ta divjak po despotovstvu nad Azijo!
3 Naj bi mu jaz pri tem pomagal?! Kako bi bilo kaj takega mogoče?! S peščico Jeruzalemčanov si je upal Herod iti le nad judovske otroke!
4 In to nasilno dejanje mu je prineslo takšen poraz, da bo podobno podjetje za vseh časov čase opustil!
5 Jaz pa sem bil itak prisiljeno orodje in sem moral ravnati po volji tega divjaka, ker mi je grozil z Rimom!
6 Ker pa sedaj čisto jasno vem, kako stvari stojijo, poleg tega pa tudi nimam nobene oblasti v svojih rokah in nobene tudi ne maram več,
7 resnično ne razumem, kako in zakaj bi še lahko bil državi nevaren človek?!
8 Obdrži me pri sebi kot večnega talca moje zvestobe Rimu in naredil me boš srečnejšega, kot če bi me spet naredil za deželnega oblastnika Palestine in Judeje!«
9 Te besede je Maronij povedal čisto resno in v njegovih besedah ni bilo mogoče razbrati

nikakršne dvoličnosti.
10 Zato mu je Cirenij dejal: »Dobro, moj brat, verjel ti bom, kar si govoril; kajti v tvojih besedah sem našel veliko resnosti!
11 Toda še nekaj mi manjka za popolno potrditev resničnosti tvojih besed, in to je sodba tistega modrega moža, ki sem ga omenil že v Tiru.
12 In glej, ta mož, to preročišče vseh preročišč, stoji pred nama!
13 Ta mož te je spregledal do najtajnejših vzgibov misli; zato ga bova sedaj vprašala, kaj on misli o tebi!
14 In naj se zgodi po njegovem izreku! Če te bo spet postavil za deželnega oblastnika v Jeruzalemu, tedaj boš še danes imenovan;
15 Če pa zaradi najmodrejših in najboljših razlogov tega
Ne bo storil, tedaj ostaneš moj talec!«
16 Tu so vprašali Jožefa o tem in on je dejal: »Najplemenitejši prijatelj Cirenij! Glede mene je Maronij sedaj čist in brez pomislekov mu lahko vrneš njegov urad!
17 Mi pa stojimo v roki vsemogočnega večnega Boga, kakšna moč se bi nam lahko uprla?!«
18 Tu je Cirenij dvignil svojo roko in dejal: »Tako torej prisegam tudi tebi, Maronij Pilla, pri živem Bogu tega modreca, da si od sedaj naprej spet deželni oblastnik v Jeruzalemu!«
19 Maronij pa je dejal: »Daj ta urad komu drugemu, mene pa obdrži pri sebi kot svojega prijatelja; kajti to me bolj osrečuje!«
20 In Cirenij je rekel: »Tako bodi moj tovariš v službi, dokler bo Herod živel in šele nato nadoblastnik celotne judovske dežele!« In Maironij je hvaležno sprejel to ponudbo.

59 Jožefovo vprašanje o Herodu. Odgovor Maronija Pilla. Krona trpljenja in strašen Herodov konec.

1 Po vsem tem pa je Jožef dejal Maroniju: »Ker sem te sedaj po veliki milosti mojega Boga in mojega Gospoda spregledal in spoznal, da v tebi ne tiči nobena hudobna volja več,
2 tako mi pojasni, kako si ti spoznal, kakšno je Herodovo srce do otrok, ki jih je umoril zaradi novega kralja Judov!
3 Ali ga ni omehčala najnedolžnejša kri otrok in objokovanje mater?
4 Kaj bi on storil, če bi po kakšni novici izvedel, da med mnogimi umorjenimi pravega ni umoril?
5 Če bi izvedel, da pravi Otrok čil in zdrav še vedno Živi nekje v Judeji ali Palestini?«
6 Tu je pogledal Maronij Jožefa povsem osuplo in čez nekaj časa dejal:
7 »Resnično, najglobokoumnejši mož, tu ti ne morem reči nič drugega kot:
8 Če bi ti tvojo modrost zlorabil in bi zahteval od Heroda deset tisoč funtov zlata za to, da bi mu izdal natančno pravega otroka,
9 resnično, to ogromno vsoto denarja bi dobil vnaprej!
10 Kajti zlato ni temu divjaku nič v primerjavi z njegovo oblastiželnostjo.
11 Ker ima toliko zlata, da bi lahko gradil hiše iz čistega zlata, se komaj kaj zmeni zanj; če pa bi si lahko s tem zavaroval prestol, tedaj bi rad pometal vse svoje zlato v morje in za to pobil kar za en svet ljudi!
12 Glej, tudi mene je hotel v začetku močno podkupiti z zlatom, diamanti, rubini in največjimi biseri;
13 samo moja pristno rimska patricijska krepost je to strogo zavrnila staremu krvoloku.
14 To pa je še bolj razvnelo njegovo jezo in potem mi je grozil z Rimom zaradi svojih navideznih domoljubnih razlogov.
15 Potem šele sem moral delati, kar je hotel in ni mi preostal noben izhod; kajti iz lastne roke mi je dal listino, po kateri on prevzema glede na Rim vso odgovornost nase.
16 Zaradi tega sem bil prisiljen ravnati tako, kot ti je znano.

17 Lahko si popolnoma prepričan, da po tem takem ne moremo od njegovega srca vse do tega trenutka pričakovati nič dobrega!
18 Mislim, da mi ni treba tebi, ki si tako globoko moder, govoriti še več o tem resničnem kralju vseh furij (tri boginje maščevanja, s kačami namesto las, peklenščice, op. prev.), o tej živi meduzini (strahotno krilato žensko bitje, s kačami namesto las, op. prev.) glavi!«
19 In Jožef je dejal: »Večno edini, resnični Bog, naj te blagoslovi za te zveste besede!
20 Verjemi mi, prepričal se boš: Bog, večno pravični bo temu izrodku človeštva še na tem svetu posadil na glavo krono, po kateri tako krvoločno hrepeni, kateri se bo čudil ves svet!«
21 Tu je Dete dvignilo visoko svojo roko in spet čisto razločno spregovorilo: »Herod, Herod, nobenega prekletstva nimam zate; toda na tem svetu boš nosil krono, ki ti bo v veliko trpljenje in bo bolj boleča kot breme zlata, ki si ga moral plačati Rimu!«
22 Ob tem času, ko je Dete v Egiptu to izreklo, je bil Herod posejan z ušmi in njegovi služabniki niso vse ostalo Herodovo življenje imeli drugega dela, kot da so ga čistili od uši, ki so se stalno množile in končno povzročile njegovo telesno smrt.

60 Cirenijeva jeza nad Herodom in pomirjevalne besede otroka Jezusa. Detetovo vprašanje: »Kdo ima najdaljšo roko?« Čudež uničenja.

1 Ko pa je Cirenij to slišal od Maronija Pille in zraven Jožefov in Detetov izrek, se je močno prestrašil in dejal:
2 »O, vi večne moči najvišjega vladarja neskončnosti! Ali nimate nobene strele več, da bi jo zagnale v to pošast, rimskega vazala?!
3 O Avgustus Cesar, moj dobri brat! Katera furija ti je tedaj zaslepila oči, ko si tej pošasti, temu izmečku iz najnižjega Tartara, iz pravega Orkusa, dal Palestino iz Judejo v fevd?!
4 Ne, ne, to je za slišati preveč naenkrat! - Maronij, zakaj mi nisi o tem nič povedal takrat, ko je Herod stal pred menoj v Tiru na zaslišanju?
5 Po hitrem postopku bi mu bil dal odsekati meduzino glavo od trupa,
6 in že dolgo bi stal vrednejši vazal iz Grčije na mestu te pošasti!
7 Kaj pa lahko sedaj storim? Svojo pokoro je opravil; sedaj mu ne morem naložiti druge, ne smem ga več kaznovati!
8 Toda počakaj, ti stari krvolok, ti hijena vseh hijen! Nate bom naredil lov, o katerem se vsem furijam skupaj ni še nikoli nič sanjalo!«
9 Maronij, Jožef in Marija so trepetali pred Cirenijevim besom; kajti niso vedeli, kaj vse bi Cirenij lahko ukrenil.
10 Nihče si mu ni upal postaviti kakšno vprašanje; bil je preveč razburjen.
11 Samo Dete ni pokazalo nikakršnega strahu pred silnim Cirenijevim glasom, temveč mu je ves čas mirno zrlo v obraz.
12 In ko se je Cirenijev vihar malo pomiril, je naenkrat spregovorilo
Dete Cireniju povsem razločno:
13 »O Cirenij! Poslušaj Me! Pridi semkaj k Meni, vzemi Me v naročje in Me nesi ven na prosto; tam ti bom nekaj pokazal!«
14 Te besede so tekle kot balzam na Cirenijevo ranjeno srce, in hitro je šel z razprostrtimi rokami k Detetu, Ga vzel poln ljubezni v naročje in Ga v spremstvu Jožefa, Marije in Maronija Pille odnesel na prosto.
15 Kmalu so prišli na prosto in Dete je vprašalo Cirenija:
16 »Kdo od naju dveh ima daljšo roko? Izmeri Mojo proti tvoji!«
17 Cirenija je to vprašanje zmedlo, saj ni vedel, kaj naj na to odgovori Otroku; saj je vendar jasno videl svojo trikrat daljšo roko od Otrokovih obeh rok skupaj.
18 Dete pa je spet reklo: »Cirenij, ti imaš tvojo roko za mnogo daljšo kot Mojo;

19 Jaz pa ti pravim, da je Moja kljub temu mnogo daljša kot tvoja!
20 Ali vidiš tam, precej daleč, steber, okrašen z malikom?
21 Sezi s tvojo daljšo roko od tu do tja, poderi ga in ga potem zdrobi s svojimi prsti!
22 Cirenij, še bolj presenečen kot prej, je po kratkem premoru dejal: »O Dete, Ti moje življenje, tega pač ne zmore nihče, razen Boga!«
23 Dete pa je stegnilo Svojo roko proti stebru, ki je stal skoraj tisoč korakov oddaljen, in steber se je zrušil in se takoj spremenil v prah.
24 In Dete je nato dejalo: »Ne delaj si zaman skrbi zaradi Heroda; kajti Moja roka seže dalj kot tvoja! Herod ima svoje plačilo; ti mu odpusti, kot sem mu Jaz odpustil, tako boš bolje ravnal! Zakaj tudi on je slepi sin Zemlje!« - Te besede so odpihnile Cireniju vso jezo; in začel je skrivaj moliti Dete.

61 Groza Maronija Pilla in Jožefovo vprašanje. Maronijevo pogansko priznanje. Cirenijevo svarilo k previdnosti. Jožefova skromna razlaga.

1 Maronij Pilla pa se je tega čudežnega pojava tako silno prestrašil, da je trepetal po vsem telesu kot list trepetlike ob
silnem viharju.
2 Jožef pa je kmalu videl veliko Maronijevo stisko, zato je hitro stopil k njemu in dejal:
3 »Maronij Pilla, zakaj vendar tako zelo trepetaš? Ali ti je kdo storil kaj žalega?«
4 In Maronij je odvrnil Jožefu: »O mož, ki ga ni tebi enakega na vsej zemlji, tebi je lahko; kajti ti si Bog, ki ga morajo ubogati vsi elementi!
5 »Jaz sam pa sem slaboten, umrljiv človek, katerega življenje je, tako kot obstoj tistega stebra, v tvoji roki!
6 S svojo mislijo me lahko, tako kot gotovo nek cel svet, v trenutku uničiš!
7 Kako naj ne bi trepetal pred teboj, ker si gotovo najmočnejši praoče vseh bogov, če oni kakorkoli resnično obstajajo?!
8 Jupitru Statorju je bil tisti steber posvečen že od pradavnine; vsi viharji in strele so se iz velikega strahospoštovanja umaknili, trepetajoč pred njim!
9 In sedaj ga je uničil celo tvoj nedorasli Otrok! Če pa že tvoj Otrok zmore to, kakšna moč mora počivati šele v tebi?!
10 Pusti pa, naj te molim jaz, najnevrednejši črv zemlje!«
11 Jožef pa je dejal: »Poslušaj, prijatelj in brat Maronij, ti si v zelo veliki zmoti!
12 Jaz nisem nič več kot ti, torej sem samo umrljiv človek; če pa lahko pred vsem svetom molčiš za ceno svojega življenja, tedaj ti bom nekaj povedal!
13 Če pa ne boš molčal, tedaj se ti bo zgodilo kot tistemu stebru!
14 In tako me poslušaj, če hočeš in če si upaš!«
15 Maronij pa je na kolenih prosil Jožefa, naj mu vendar ničesar ne pripoveduje; kajti lahko bi kdaj povsem slučajno kaj ušlo iz jezika, in potem bi bil izgubljen.
16 Jožef pa je dejal: »To naj te popolnoma nič ne skrbi; Gospod nebes in zemlje nikoli nikogar ne kaznuje zaradi naključja!
17 Zato me lahko poslušaš čisto brez strahu; kar ti bom povedal te ne bo uničilo, pač pa ohranilo za večno!«
18 In Cirenij, ki je molil Dete in Ga še ljubkoval na svojih rokah, je stopil k Jožefu in mu rekel:
19 »Moj največji in najboljši prijatelj! Pusti sedaj Maronija takšnega kot je; jaz sam ga bom danes najprej pripravil pri meni in jutri mu boš lahko dal višje posvečenje.
20 In Jožef se je s tem strinjal in se takoj z družbo vred podal nazaj v hišo.

62 Cirenij in Jožef v ljubezenski gorečnosti za blagor človeške duše. Jožefove

besede o bratovski in človeški ljubezni. Zakaj imamo mi ljudje dve očesi, dvoje ušes, toda samo ena usta.

1 Zvečer pa je govoril Cirenij Jožefu: »Prijatelj moj, moj božanski brat, kako zelo mi je žal, da ne morem danes prenočiti pri tebi!
2 In kako žal mi je, da moram jutrišnji dan do popoldneva posvetiti državnim poslom!
3 Toda okrog tretje ure popoldne bom prišel z Maronijem spet k tebi in tedaj mu boš ti na mojo nižjo posvetitev dal sveto višje posvečenje!
4 Kajti glej, mnogo mi je do tega, da bi bil ta, sicer znanja zelo bogat človek, rešen po sveti šoli življenja tvojega Boga, ki jo imam za edino resnično in življenjsko!«
5 In Jožef mu je dejal: »Ja, visoki prijatelj, to je prav in pravično; kajti nič ni Gospodu bolj prijetno kot to, če s svojimi sovražniki ravnamo z ljubeznijo in skrbimo za njihov posvetni in večni blagor!
6 Če gledamo vsakega grešnika kot blodečega brata, tedaj bo tudi Bog nas gledal kot Svoje blodeče otroke,
7 v nasprotnem primeru pa samo kot hudobne stvore, ki so ves čas podvrženi njegovi sodbi in bodo pokončani tako kot muhe enodnevnice.
8 Kajti glej, zato je dal Gospod nam ljudem dva očesa in samo ena usta za govorjenje, da bi opazovali ljudi z enim očesom sam o kot ljudi, z drugim pa kot brate!
9 Če grešijo ljudje pred nami, tedaj moramo imeti odprto oko za brate in zaprto oko za ljudi;
10 če pa grešijo pred nami kot bratje, potem moramo zapreti oko za brate in oko za ljudi usmeriti na nas same in se potemtakem proti bratom, ki grešijo, sami imeti za grešne ljudi.
11Z enimi usti pa moramo vsi enako priznavati enega Boga, enega Gospoda in enega Očeta, tako nas bo On priznal vse za svoje otroke!
12 Kajti tudi Bog ima dve očesi in ena usta; z enim očesom gleda Svoje Stvarjenje - in z drugim Svoje otroke.
13 Če se mi gledamo z bratovskim očesom, tedaj nas Oče gleda z Očetovskim očesom;
14 Če pa se mi gledamo s človeškim očesom, tedaj nas Bog gleda samo z očesom Stvarnika, in Njegova prav tako samo ena usta oznanjajo otrokom Njegovo ljubezen, toda Njegovim stvarjenjem Svojo sodbo!
15 Torej je prav in pravično, da mi tako skrbimo za našega brata Maronija!«
16 Tu je Jožef blagoslovil Cirenija in Maronija; oba sta nato s svojim spremstvom odšla v mesto, Jožef pa je urejal svoje gospodarstvo.

63

Jakob kot pestunja ob Detetovi zibelki; njegova radovednost. Mali Odrešenik ga pouči. Jakobova slutnja, kdo je v tem Otroku.

1 Zvečer je Marija položila Dete v zibelko, ki jo je Jožef izdelal že v Ostrazini.
2 In Jožefov najmlajši sin (Jakob, prvi pisec te knjige, op. prev.) je po navadi moral biti za pestunjo in je tudi sedaj zibal Dete, da bi lažje zaspalo.
3 In Marija je šla v kuhinjo, da bi pripravila potrebno večerjo.
4 Jožefov sin, ki je zibal, pa bi rad videl, da bi Dete tokrat nekoliko prej zaspalo, ker bi rad skupaj s svojimi brati gledal osvetlitev slavoloka, ki je bil medtem nedaleč od vile prirejen za Cirenija.
5 Zato je pridno zibal Dete, zraven pa pel in žvižgal.
6 Toda Dete kljub temu ni moglo zaspati; čim je prenehal z zibanjem, se je Dete takoj spet začelo premikati in pokazalo zibavcu, da še ne spi.

7 To je spravilo našo moško pestunjo skoraj v obup, saj je zunaj zaradi mnogih gorečih bakelj postalo že čisto svetlo.
8 Zato je sklenil Dete, četudi je še bedelo, malo zapustiti, da bi lahko vsaj malo zijal v kričeč prizor zunaj.
9 Ko se je torej naš Jakob nekoliko dvignil, je Dete spregovorilo: »Jakob, če Me sedaj zapustiš, se ti bo slabo godilo!
10 Mar nisem Jaz vreden več, kot neumni kričav prizor zunaj in tvoja puhla radovednost?
11 Glej, vse zvezde in vsi angeli ti zavidajo tvojo službo, ki Mi jo sedaj izkazuješ, ti pa si poln nepotrpežljivosti nad Menoj in Me hočeš zapustiti?!
12 Resnično, če to narediš, potem nisi vreden, da bi Me imel za brata!
13 Le pojdi ven, če ti je kričav prizor sveta ljubši kakor Jaz!
14 Glej, vsa soba je polna angelov, ki so pripravljeni Meni služiti, če je tebi tvoja majhna in lahka služba Meni nadležna!«
15 Ta govor je naenkrat pobral Jakobu vse veselje, da bi šel ven;
16 ostal je ob zibelki, prosil Dete odpuščanja in ga spet pridno zibal naprej.
17 In Dete je dejalo Jakobu: »Naj ti bo vse odpuščeno; toda drugič se vendar ne pusti podkupiti od sveta!
18 Kajti Jaz sem več kot ves svet, vsa nebesa in vsi ljudje in angeli!«
19 Te besede so spravile Jakoba skoraj ob življenje; kajti počasi mu je postajalo jasno, kdo je čisto zanesljivo skrit za tem Otrokom.
20 Zdaj so prišli v sobo tudi Marija in Jožef ter ostali štirje Jožefovi sinovi in sedli za mizo; Jakob pa jim je takoj povedal, kaj se mu je pripetilo.

64 Jožefova pridiga o ljubezni do Boga in ljubezni do sveta z opozorili na Davida,Salomona in Cirenija. Ganjenost Jožefovih sinov in blagoslov otroka Jezusa.
1 Ko je Jakob končal svojo pripoved, je dejal Jožef Jakobu:
2 »Ja, tako je, tako je vedno bilo in tako vedno bo; Boga je treba že v najmanjšem delu ljubiti bolj kot vse veličastvo sveta!
3 Kajti kaj lahko da človeku celokupni kričeči sijaj sveta?!
4 Sam David je moral bežati pred svojim lastnim sinom, in Salomon je moral na koncu bridko izkusiti Gospodovo nemilost, ker se je preveč navezal na lesket tega sveta!
5 Bog pa nam vsako sekundo podarja novo življenje; kako Ga ne bi potem v najmanjšem delu ljubili bolj kot ves svet,ki mine in je poln mrhovine in nesnage?!
6 Mi pa smo med nami vendar vsi prepričani, da je to naše Dete od zgoraj in se imenuje Božji sin.
7 Torej ni samo majhen del Boga; zato je tudi vredno, da Ga bolj ljubimo kot ves svet.
8 Poglejte pogana Cirenija! To, kar dela za nas ne velja nam, ampak Detetu; kajti njegovo srce mu pravi, da je po njegovem pojmovanju najvišje božanstvo v najtesnejši povezavi s tem našim Otrokom, zato čuti do Njega hkrati strah in ljubezen.
9 Če pa to počne pogan, koliko bolj moramo enako delati mi, ki popolnoma vemo, od kod je to Dete prišlo in kdo je Njegov Oče!
10 Zato mora biti vedno vsak naš pogled uprt na tega Otroka; kajti ta Otrok je več kot mi in ves svet!
11 Vzemite si za vzgled mene in glejte, kako težke žrtve sem že jaz, star mož, daroval temu božjemu Otroku!
12 Toda dal sem jih z lahkoto in z veliko ljubeznijo, ker ljubim Boga bolj kot ves svet.
13 Ali pa smo zaradi tega mi kdaj karkoli izgubili? - Ne! Še po vsaki žrtvi smo pridobili!
14 Torej mislite in delajte tudi vsi vi enako in nikoli ne boste kaj izgubili, temveč vedno le visoko

pridobili!
15 Poleg tega je ta Otrok sploh tako blag, daje resnično veselje biti pri Njemu!
16 Samo zelo redko Se glasno joče! Še nikoli ni bil bolan; in če Ga kdo vzpodbuja, tedaj gleda tako živahno in veselo okrog in se vsakemu človeku tako prisrčno smehlja, da ga to gane do solz.
17 In sedaj, ko je tako čudežno začel naenkrat govoriti, bi Ga človek od silne ljubezni kar strl!
18 Zato torej, otroci moji, premislite dobro, kdo je to Dete, ter Ga negujte in najskrbneje varujte!
19 Kajti sicer bi vas lahko zasluženo kaznoval, če bi Ga kot naše najvišje dobro hoteli manj ceniti kot vse prazne neumnosti tega sveta!«
20 Ta govor je spravil vseh pet sinov v jok in vsi so vstali od mize in obstopili Otrokovo zibelko.
21 Dete pa je pogledalo Svoje brate kar najbolj prijazno, jih blagoslovilo in dejalo: »O bratje, bodite enaki Meni, če hočete biti vedno srečni!« In bratje so jokali in niso ta večer ničesar jedli.

65 Jožefov klic k nočnemu počitku. Detetova zapoved, naj bedijo zaradi bližajočega se viharja. Jožefov dvom in izbruh orkana. Prihod bežečega Cirenija s spremstvom.
1 Jožefovi sinovi pa niso hoteli več zapustiti zibelke; kajti premočno jih je prevzela ljubezen do njihovega božjega malega brata.
2 Ker pa je bilo že precej pozno, je Jožef dejal svojim sinovom:
3 »Sedaj ste dovolj pokazali, da ljubite Dete.
4 Nastala je že pozna noč in jutri bo spet zgodaj dan; zato lahko greste počivat v Gospodovem imenu!
5 Dete sedaj že spi, previdno postavite zibelko ob materino posteljo in nato pojdite v svojo spalnico!«
6 Komaj je Jožef to izgovoril, je Dete odprlo oči in dejalo:
7 »Za to noč ostanite tu in hranite spalnico za tujce, ki bodo še danes tukaj iskali pribežališče!
8 Kajti kmalu bo prizadel to okolico najsilnejši vihar, o kakršnem se v tej okolici še ni slišalo.
9 Toda naj se nihče od vas ne boji; kajti zaradi tega se ne bo nikomur skrivil las na glavi!
10 Vrat pa nikar ne zaklepajte zato, da se bodo begunci lahko rešili v tej hiši!«
11 Jožef se je prestrašil ob tem Otrokovem izreku in je pri priči pohitel ven, da bi videl, od kod bo prišla nevihta.
12 Ko pa je bil zunaj, ni nikjer videl niti oblačka; nebo je bilo čisto in niti sapica ni premaknila zraka.
13 Grobna tišina je lebdela nad vso okolico in o kakšnem bližajočem se viharju sploh ni bilo ne duha ne sluha.
14 Jožef se je zato takoj vrnil nazaj, počastil Boga in rekel:
15 »Otrok je najbrž sanjal; kajti o kakšnem viharju ni niti sledu!
16 Nebo je čisto na vse strani in nikjer niti sapice; od kod naj potem pride vihar?«
17 Komaj je Jožef izgovoril te besede, je naenkrat treščilo kot tisoč gromov; zemlja se je stresla tako silno, da se je v mestu sesulo več hiš in tempelj.
18 Takoj nato je začel divjati tako togoten orkan, da je bližnje morje gnal v mesto tri sežnje visoko; in vse ljudstvo, katerega je silni potres zbudil, je hitelo na višje ležeče lege.
19 In sam Cirenij z Maronijem in spremstvom je kmalu kar najhitreje pribežal v vilo k Jožefu in mu nato na hitro pripovedoval o grozljivih prizorih, ki sta jih povzročila potres in vihar.
20 Jožef pa je pomiril Cirenija s tem, da mu je takoj razodel, kaj je Dete pred tem naznanilo. Tu je Cirenij lažje zadihal in divjanje viharja ga ni več plašilo; kajti počutil se je kot v zavetju.

66 Naraščanje viharja. Speče Dete. Cirenijeva tesnoba. Detetove tolažilne besede.

Veliko veselo oznanilo narave in zaupanja v Boga.
1 Ko je Cirenij prišel k sebi, je stopil k zibelki in opazoval Otroka, poln velikih misli v svojih prsih.
2 Dete pa je spalo čisto mirno in grozno divjanje viharja Ga ni motilo v spanju.
3 V kratkem času pa je orkan začel tako silno butati v hišo, da se je
Cirenij bal, da se bo zrušila.
4 Zato je dejal Jožefu: »Vzvišeni prijatelj! Menim, da bi zaradi stalnega naraščanja viharja vendarle rajši šli iz hiše.
5 »Kajti zlahka lahko to - četudi trdno stavbo - zajame zračni vrtinec in nas vse skupaj pokoplje pod ruševinami!
6 Zato rajši pravočasno pobegnimo, ker ne moremo z gotovostjo vedeti ali nas ne bo doletelo isto, kot se je zgodilo v mestu!«
7 Tu je Dete nenadoma odprlo Svoje nebeško božje oči in takoj prepoznalo Cirenija in mu dejalo prav razločno:
8 »Cirenij, če si pri Meni, se ti ni treba bati tega viharja;
9 kajti tudi viharji so, kot ves svet, v roki tvojega Boga!
10 Viharji morajo biti in morajo prepoditi izkoteno hudobijo pekla!
11 Toda tistim, ki so okrog Mene, nikoli ne morejo do živega; kajti tudi viharji poznajo svojega Gospoda in ne delajo nenačrtno tega, kar sedaj vidiš.
12 Kajti Edini, ki je najbolj poln ljubezni, moder in vsemogočen, drži njihove vajeti v Svoji roki.
13 »Zato se ne boj, moj Cirenij, tukaj pri meni, in bodi prepričan, da se tukaj nikomur ne bo skrivil niti las na glavi!
14 Kajti ti viharji vedo natančno, kdo je tukaj doma.
15 Glej, celo tebi, ki si samo človek, so ljudje danes zvečer pripravili ognjeno počastitev!
16 Tu pa častijo viharji Nekoga, ki je več, kot samo človek! Se ti zdi to morda neprimerno?
17 Glej, to je hvalnica narave, ki slavi svojega Gospoda in Stvarnika. Ali ni to pravično?!
18 O Cirenij, zrak, ki veje okrog tebe, tudi razume Njega, ki ga je ustvaril: zato Ga lahko tudi slavi!«
19 Ob teh Detetovih besedah, ki je kmalu ponovno zaspalo, so vsi ostali brez besed in Cirenij je pokleknil ob zibelki in skrivaj molil Dete.

67 Strašna sporočila hitrih slov. Krvoločna zahteva poganskih žrecev. Cirenij v primežu med srcem in svetom. Detetov nasvet.
1 Tako je minila ena mirna ura in nihče si ni več delal preveč skrbi zaradi bučanja in divjanja viharja.
2 Po preteku ene ure pa so prišli hitri sli k Cireniju v Jožefovo hišo in pripovedovali:
3 »Visoki, mogočni gospod! Nezaslišane stvari se dogajajo:
4 na več krajih bruha ogenj iz zemlje;
5 leteče ognjene stebre nosi orkan sem ter tja in vse kar dosežejo, uničijo.
6 Nič ni dovolj trdno in močno, da bi se uprlo njihovi strašni sili.
7 Žreci so dejali: vsi bogovi skupaj so se razjezili in nas hočejo vse uničiti!
8 Tako pa tudi je; kajti jasno se sliši Cerberov lajež in furije že povsod plešejo! Vulkan je usmeril svoje dimnike na gornji svet;
9 njegovi mogočni ciklopi objestno razbijajo hiše in hribe.
10 In Neptun je vse svoje moči združil v eno!
11 Morje dviguje v gore in nas hoče vse utopiti.
12 Če ne bodo takoj darovane številne človeške žrtve nadvse razjarjenim bogovom, tedaj bo po vseh nas!
13 Tisoč mladeničev in tisoč devic so določili žreci za spravo; in nas z največjo naglico poslali k

tebi zato, da bi od tebe dobili Fiat (Zgodi se, op. prev.)!«
14 Cirenij se je zgrozil ob tem sporočilu in ni vedel, kaj naj bi sedaj počel.
15 Zaradi državne politike ni upal naravnost nasprotovati pozivu žrecev;
16 privoliti v žrtvovanje pa mu je bilo še bolj nemogoče, kot pa nasprotovati žrecem.
17 Zato seje obrnil na Dete, ki se je ravno zbudilo in Ga vprašal za nasvet v tej strašni zadevi.
18 Dete pa je dejalo: »Bodi miren;kajti v eni minuti se bo vihar polegel, -
in tistih, ki so hoteli klati ljudi, ni več! Zato bodi miren, moj Cirenij !«

68 Cirenijev odgovor slom. Priganjanje treh krvoločnih žrecev za privolitev v žrtvovanje. Cirenijeva previdnost. Tarnanje dveh tisočev klavnih žrtev

1 Hitri seli pa so še vedno čakali na Cirenijevo najvišje povelje.
2 Cirenij pa se je dvignil od zibelke in dejal hitrim slom:
3 »Pojdite k žrecem in mi prinesite listo mladeničev in deklic, ki so določeni za žrtve;
4 kajti prepričati se moram, da je izbira pravična!
5 Hitri seli so zdirjali proč, ker se je vihar že popolnoma pomiril.
6 Ko pa so dospeli v mesto, so v svojo grozo našli žrecevsko zgradbo, že spremenjeno v kup ruševin, pod katerimi so našli svoj konec vsi višji žreci z izjemo treh nižjih žrecev.
7 Hitri sli pa so se zaradi tega naglo obrnili in prinesli Cireniju sporočilo, kaj se je tam zgodilo.
8 Cirenij, ki je bil sedaj popolnoma prepričan o pravilnosti Detetove izjave, ni vedel, kaj naj počne in je hotel spet vprašati Dete za nasvet.
9 Toda v tistem trenutku so prišli tudi tisti trije še preostali nižji žreci;
10 ti so hitro vprašali, kaj je za storiti, ker je nov potresni sunek pokopal vse pobožne služabnike bogov v njihovi palači, ko so bili že pripravljeni na veliko žrtvovanje.
11 Tisoč mladeničev in tisoč deklic je že stalo pripravljenih za veliko daritev na tistem trgu, na katerem je stal Jupitrov steber, ki pa je bil sedaj popolnoma uničen.
12 Ali naj bi se darovanje izvršilo takoj ali pa šele ob sončnem vzhodu?
13 Na noben način pa ne sme biti preklicano, ker bi se s tem bogovi zaradi nehvaležnosti in človeške nezvestobe gotovo
še bolj razsrdili!
14 Cirenij je odvrnil trem nižjim žrecem:
15 »Danes ne sme biti žrtvovanje na noben način opravljeno, jutri zjutraj pa pod smrtno kaznijo ne prej, dokler ne bom jaz osebno dal ukaza za to!«
16 Na to so trije nižji žreci zapustili Cirenija in se podali na trg, kjer so uboge žrtve jokale in tožile in v smrtnem strahu dvigale roke k bogovom in prosile, naj jim prizanesejo.
17 Cirenij pa je komaj dočakal naslednje jutro; kajti bilo mu je preveč žal prestrašenih žrtev, ki so morale prestati tako grozotno noč.

69 Strašna noč mladih človeških žrtev. Trije hudičevi hlapci malikov. Cirenijeva notranja razkačenost in upravičeno stroga sodba: svoboda žrtvam in smrt trem duhovnikom.

1 Trije nižji žreci pa so takoj, ko so prispeli na daritveni prostor, naznanili stražarjem žrtev, pa tudi ubogim mladim žrtvam, ki so bile popolnoma prevzete od smrtnega strahu, da se bo vnaprej določeno in nespremenljivo žrtvovanje izvedlo šele naslednje jutro, to pa toliko bolj zagotovo, ker je tako odredil sam visoki Cirenij.
2 V kakšno razpoloženje je ta novica spravila dva tisoč žrtev, ni treba podrobneje opisovati tistemu, ki iz zgodovinskega izročila ve, da so takšne žrtve za spravo raznoraznih bogov tudi na zelo različne načine mučili in ubijali.

3 Ker bi postal marsikdo ogorčen, če bi slišal za vse te skoraj tisočere različne načine mučenja, jih bomo tu zamolčali.
4 Zato pa bomo takoj zjutraj s Cirenijem, Maronijem in Jožefom obiskali žrtveni prostor in se tam nekoliko razgledali! -
5 Zgodaj zjutraj in v nadvse jasnem in vedrem vremenu so se trije zgoraj omenjeni napotili na prej določen žrtveni prostor.
6 Z največjo zagrenjenostjo je Cirenij že od daleč zaslišal grozno prestrašeno kričanje mladine, ki bi jo morali žrtvovati.
7 Zaradi tega je pospešil svoje korake, da bi čim prej naredil konec temu grozljivemu dogajanju.
8 Ko so dospeli na trg, se je zgrozil nad nečloveškimi čustvi treh žrecev, ki so že z največjim hrepenenjem čakali na Cirenijevo povelje za začetek davljenja.
9 Cirenij je takoj dal poklicati žrece k sebi in jih vprašal: »Povejte mi, ali vam ni prav nič žal te čudovite mladine, ki naj bi bila najbolj grozovito pomorjena? Ali nimate nobenega sočutja zanje v svojih prsih?!«
10 In žreci so dejali: »Kjer bogovi preizkušajo, tam je konec s človeškimi čustvi!
11 Bogovom človeško življenje ne pomeni nič, - pogosto celo samo gnus; zato nas, njihove služabnike na zemlji, to uglašuje na njihov način, in zaradi tega ne moremo čutiti v sebi usmiljenja,
12 pač pa samo radost in veselje nad tem, kako moremo bogovom natančno služiti!
13 Tako se tudi sedaj nadvse veselimo klanja teh žrtev, ki jih visoki bogovi tako in tako redko zahtevajo!«
14 Izjava je zadala Cireniju tako močan sunek v srce, da je začel od jeze nad tremi žreci trepetati.
15 Ko se je v kratkem času obvladal, pa je spet govoril žrecem: »Kako pa, če bi bil tukaj sam Zeus in bi tem žrtvam podaril življenje?! - Kaj bi vi tedaj naredili?«
16 In žreci so odvrnili: »Tedaj bi morali toliko bolj odločno darovati, ker bi bila to le preizkušnja za našo žrecevsko gorečnost!
17 »Če bi se mi tedaj usmilili določenih žrtev, bi nas Zeus gledal kot brezbožneže in bi nas z bliskom in gromom uničil!«
18 Cirenij pa je naprej spraševal žrece in je govoril: »Kaj pa so se tedaj drugi visoki žreci pregrešili pred bogovi, da so bili tako nesrečno pokončani v svoji palači?«
19 In žreci so odvrnili: »Ali ne veš, da vlada nad vsemi bogovi in njihovimi žreci neizprosni Fatum (usoda, op. prev.)?
20 Ta je ubil te žrece, prav tako pa tudi pred tem razdražil bogove; toda bogov ne more ubiti, lahko pa še tu in tam umrljive žrece!«
21 »Dobro«, je dejal Cirenij, »danes po polnoči je prišel k meni fatum in mi naznanil, da naj vsej tej mladini poklonim življenje - zato pa naj
Vas žrtvujem, in to tako gotovo, kot se jaz imenujem Cirenij in kot moj brat Julij Avgust Cezar vlada v Rimu kot najvišji konzul in cesar! -
Kaj torej pravite k temu sporočilu?«
22 Ob tem grozotnem sporočilu so žreci prebledeli, druge žrtve pa so spet prišle k zavesti. Kajti tu je dal Cirenij takoj vsem žrtvam naznaniti svobodo, žrece pa zvezati in pripraviti za usmrtitev.

70 Jožefov poskus ublažitve. Cirenijev srd nad tremi na smrt obsojenimi žreci. Moledovanje obsojenih za milost.
1 Jožef pa je tedaj stopil k Cireniju in ga vprašal: »Najbolj spoštovani, najljubši prijatelj, misliš popolnoma resno usmrtiti te tri hlapce malikov?«

2 In Cirenij, razsrjen nad temi tremi najbolj brezčutnimi človeškimi tigri, je dejal Jožefu:
3 »Ja, moj prijatelj! To bo vsem za zgled, po katerem bo vse ljudstvo spoznalo, da ničesar ne kaznujem huje kot popolno pomanjkanje ljubezni!
4 Kajti človek brez ljubezni in brez vsakega sočutnega čustva je največje zlo na zemlji.
5 Vse roparske zveri so ovce proti njemu in peklenske furije bi v primerjavi z njim komaj lahko imenovali slabe učenke.
6 Zato tudi smatram za prvo in najvišjo dolžnost resničnega ljudskega vladarja iztrebiti takšne pošasti z zemlje in jih popolnoma uničiti.
7 Duhovniki morajo vendar prav posebno poučevati ljudstvo v ljubezni; z dobrim vzgledom morajo iti pred vsemi!
8 Če se pa ti prvi učitelji in voditelji spremenijo v furije, kaj bo potem iz njihovih učencev?!
9 Zato proč s takšnimi zverinami! Sedaj snujem samo najbolj mučeniško smrt, in ko se je bom domislil, naj bo takoj nad njimi zlomljena palica!«
10 Jožef pa si je komaj še upal Cireniju kaj ugovarjati, kajti ta je govoril te besede s presilno resnobo.
10 Čez nekaj časa pa so trije žreci pokleknili pred Cirenija in ga prosili za milost z zagotovilom, da bodo gotovo spremenili svoje življenje in da so se tudi pripravljeni na licu mesta odpovedati svojemu duhovništvu.
12 Za pridobitev milosti pa so se sklicevali na žrecevski zakon, ki je določal, da morajo ravnati tako in nič drugače.
13 Cirenij pa je dejal: »Mar menite vi hudobneži, da jaz ne poznam žrecevskega zakona?!
14 Poslušajte, izredni zakon o darovanju se glasi takole: »Če postane katero ljudstvo bogovom očitno nezvesto s svojo razuzdanostjo in ga potem bogovi prizadenejo z vojno, lakoto in kugo, tedaj morajo ljudstvo pozvati k poboljšanju.
15 Če se ljudstvo zaradi tega spreobrne, tedaj ga morajo duhovniki spet blagosloviti in naložiti ljudstvu dolžnost prinesti pred duhovnike za spravo z bogovi nekatere darove v zlatu, živini in žitu. Duhovniki morajo te darove posvetiti in z njimi narediti pokadilo.
16 Če pa bi bilo kje tako trdovratno in nepoboljšljivo ljudstvo, ki bi ob tem duhovnike zasramovalo, tedaj morajo dati duhovniki zgrabiti zasramovalce skupaj z njihovimi otroci in jih v podzemskih prostorih poučevati s šibo strahovalko sedem mesecev!
17 Če se tedaj brezbožneži spreobrnejo, morajo biti izpuščeni na prostost; če pa se ne spreobrnejo, tedaj morajo pasti pod mečem - in šele potem biti položeni v plamene kot sprava z bogovi!
18 Se torej stari modri daritveni zakon ne glasi tako?! - Je bila tukaj vojna, lakota in kuga? Je ta lepa mladina odpadla od bogov? Ste jih pred tem sedem mesecev poučevali? - Ne, temveč iz častihlepja in pohote ste jih hoteli umoriti! In zaradi tega morate umreti kot najhujši kršilci lastnega zakona! «

71 Jožefov blagi ugovor Cireniju z opozorilom na Gospodovo sodbo. Cirenijevo popuščanje. Navidezna obsodba na smrt na križu kot sredstvo za poboljšanje treh žrecev.

1 Po tem Cirenijevem pojasnilu pa je spet stopil Jožef k njemu in dejal:
2 »Cirenij, ti moj nadvse veličastni prijatelj in brat! Menim, da bi moral sodbo nad temi tremi hlapci malikov, ki so v resnici hudobni, prepustiti Gospodu!
3 Kajti verjemi mi, nihče ne naredi Gospodu, vsemogočnemu Bogu nebes in zemlje všečne službe niti tedaj, če da pokončati največje hudodelce!
4 Prepusti zato brez skrbi Vsemogočnemu pravično kaznovanje teh treh in Gospod te bo blagoslovil s kaznijo, ki bo zagotovo doletela te tri, če se ne bodo temeljito kesali in

popolnoma spreobrnili!«
5 Te besede so pripravile Cirenija k razmišljanju o tem, kaj bi pravzaprav končno moral storiti.
6 Čez nekaj časa je sklenil te tri izpostaviti vsaj močnemu smrtnemu strahu kot povračilo za tisti strah, ki so ga oni povzročili ubogi mladini.
7 Zato je dejal (Cirenij) Jožefu: »Moj najiskrenejši, najvzvišenejši prijatelj in brat! Jaz sem sedaj dobro pretehtal tvoj nasvet in ga bom tudi upošteval!
8 »Toda sedaj, v tem trenutku tega ne morem storiti! Nad temi zlobnimi služabniki moram zlomiti palico, s katero sem jim zagrozil in jih obsoditi na najbolj mučeniško smrt!
9 šele ko bodo prestali štiriindvajseturni smrtni strah, potem me ti pred vsem ljudstvom glasno prosi na tem sodnem trgu za milost in odvrnitev smrtne kazni,
10 in jaz te bom javno uslišal in nato po pravnem redu tem trem malopridnežem podaril življenje!
11 Menim, da bo tako prav; kajti glej, takoj jih ne morem pomilostiti, kajti spoznal sem jih za črne hudodelce nad duhovniškim zakonom!
12 Po zakonu bi morali slišati smrtno obsodbo; ko se to zgodi, šele tedaj lahko v izjemnih primerih nastopi pomilostitev namesto izpolnitve obsodbe.
13 In sedaj se bom lotil takoj tega!«
14 Jožef je to potrdil in Cirenij je takoj sklical sodnike, liktorje (služabnik najvišjih starorimskih oblastnikov, noseč pred seboj sekiro vsajeno v zvezano butaro šibja, op. prev.) in biriče k sebi in dejal:
15 »Privlecite sem tri železne križe in verige; križe pritrdite v tla in kurite štiriindvajset ur okrog postavljenih križev!
16 Ko bodo ti križi po tem času prav razbeljeni, tedaj bom jaz prišel in dal te tri zločince pritrditi na žareče križe! Fiat! (zgodi se, op. prev.)« Nato je vzel Cirenij palico, jo zlomil, vrgel obsojencem pod noge in dejal:
18 »Sedaj ste slišali svojo obsodbo! Zato se pripravite; kajti vredni ste takšne smrti! Fiat!
19 Kot tisoč bliskov je ta sodba treščila v tri žrece; takoj so začeli tuliti in tarnati in klicati vse bogove na pomoč.
20 Tedaj so jih tudi močno zastražili in biriči so šli hitro v sodno hišo in privlekli zapovedano mučilno orodje. Cirenij, Jožef in Maronij pa so se takoj po tem podali domov.

72 Marijin dvom nad vsemogočnostjo otroka Jezusa. Jožefova pomirjevalna pripoved. Zakaj je mogočni lev iz Jude bežal pred Herodom. Blaženost umorjenih otročičev. Pillova zrelost.

1 Ko se je Cirenij z Maronijem in Jožefom spet bližal vili, je šla Marija
z Otrokom v naročju trojici čisto prestrašeno naproti in takoj vprašala Jožefa:
2 »Moj Jožef, moj najljubši soprog! O reci mi, kaj se je tam zgodilo z mladino!
3 Kajti če se tukaj pri vsakem takšnem elementarnem viharju, ki gotovo ni nobena redkost, vedno izvajajo takšna darovanja, tedaj tudi mi z našim Otrokom nismo več varni!
4 Četudi ima On veliko moč - pa smo vendarle morali bežati pred Herodom iz Palestine,
5 iz česar sem tudi naredila sklep: Za nekatere primere ima otrok še premalo moči! Zato je naša dolžnost obvarovati Ga pred vsemi nevarnostmi!«
6 In Jožef je dejal Mariji: »O ti moja žena, ki te mi je zaupal Sam Gospod Bog, ne boj se zaradi tega!
7 Kajti glej, niti en las se ni skrivil mladini, ki je bila določena za sramotno spravno daritev!
8 Naš ljubi Cirenij ji je takoj podaril svobodo, zato pa je obsodil tiste tri žrece, ki so bili včeraj tukaj in so od Cirenija zahtevali privolitev za pomor mladi ne, na najbolj bolečo smrt na žarečih križih!

9 Toda - med nami rečeno - samo navidez! Jutri zjutraj bodo namesto izpolnitve smrtne obsodbe sprejeli pomilostitev!
10 In ta poduk jim bo gotovo služil za popolno zmodritev, zaradi
katerega v prihodnosti gotovo ne bodo več predlagali nobene podobne spravne daritve malikom!
11 Zaradi tega bodi ti, moja preljuba žena, popolnoma brez skrbi in pomisli: Gospod, ki nas je doslej tako varno vodil, nas tudi v prihodnosti ne bo izročil poganom v roke!«
12 Te Jožefove besede so Marijo popolnoma pomirile in njen obraz se je spet razjasnil.
13 In Dete se je nasmehnilo materi in ji dejalo:
14 »Marija, če bi nekdo leva tako ukrotil, da bi ga le - ta nosil okrog enako kakor nekakšno pohlevno tovorno živinče,
15 mar meniš, da bi bilo pohvalno, če bi se krotilec na najmogočnejšem levjem hrbtu bal ubežnega zajca?«
16 Marija je ostrmela nad globoko modrostjo teh besed, ni jih pa razumela.
17 Zato je Dete še enkrat spregovorilo Mariji in sicer s čisto resnim obrazom:
18 »Vidiš, Jaz sem tisti mogočni lev iz Jude, ki te nosi na Svojem hrbtu; kako se moreš torej bati pred tistimi, ki jih Jaz lahko z enim dihom odpihnem kot prazne pleve?!
19 Ali torej meniš, da sem Jaz bežal pred Herodom, da bi se zavaroval pred njegovo jezo?
20 O, ne! Bežal sem samo zato, da bi mu prizanesel; kajti če bi ga Moje obličje videlo, potem bi bilo z njim za večno konec! -
21 Glej, tisti otročički pa, ki so bili umorjeni Zame, so že nadvse srečni v Mojem kraljestvu - in so vsak dan pri Meni, ter v Meni popolnoma spoznavajo svojega Gospoda za večno!
22 Glej, Marija, tako stoje stvari! Zaradi tega pač moraš o vsem tem molčati, kakor je bilo zapovedano; toda ti sama zase pa vedi, kdo je Tisti, ki bi ga morala imenovati »Božji Sin« in ki si Ga tako tudi imenovala!«
23 Te besede so pretresle Marijo skozi in skozi; kajti sedaj je popolnoma uvidela, da nosi Gospoda v svojem naročju.
24 Toda tudi Maronij, ki je bil za Marijo, je slišal Otrokove besede in je
pokleknil pred Njim.
25 Šele sedaj je odkril Cirenij Marijo; kajti doslej je bil zatopljen v pogovor z enim izmed svojih tajnikov, ki so ga spremljali.
26 Naenkrat je torej pohitel k Otroku in Ga pozdravil in ljubkoval, Dete
pa je storilo enako, ter odgovorilo: »Cirenij, dvigni Maronija, - kajti sedaj je že obdelan; sedaj Me sme spoznati! - Ali Me razumeš, kaj hočem reči?«

73 Cirenijev odlok: odpoved vojaških vaj. Odhod v mesto in pogoj Deteta Jezusa v prid treh smrtnih žrtev.

1 Ko pa je vsa družba dospela do vile, tedaj je Cirenij takoj poslal svojega pribočnika v mesto k mestnemu poveljniku in mu dal ukazati, da se ta in prihodnji dan ne smejo izvajati nobene parade in vojaške vaje.
2 Kajti pri Rimljanih je bilo ob izjemnih priložnostih v navadi, da pri nekaterih pojavih - kot na primer sončni ali lunin mrk ali hudo neurje,
3 ognjeni meteorji, kometi, nenaden pojav kakega duševno bolnega, pojav padavice,
4 enako tudi izredni rabeljski sodni dnevi - običaji Rimljanom niso dovoljevali obenem opravljati druge državniške posle.
5 Kajti vsi takšni dnevi so pri sicer mnogostranskih, vrlih Rimljanih veljali za nesrečne dneve ali pa za posebne dneve bogov, katere morajo ljudje takoj posvečevati, ne pa uporabljati za svoje lastne opravke.

6 Čeprav Cirenij sam pri sebi ni dal ravno veliko na te prazne običaje, je moral to vendarle narediti zaradi ljudstva, ki se je še trdno držalo takšnih neumnosti.
7 Ko pa je pribočnik odšel, je Cirenij spregovoril Jožefu: »Moj brat in prijatelj! Sedaj daj pripraviti zajtrk! Po zajtrku pa bomo vsi skupaj šli v mesto in si tam ogledali uničenje, ki ga je naredil vihar!
8 Ob tej priložnosti bomo naleteli na mnoge revne in ponesrečene meščane tega kraja in jim bomo tudi na vse možne načine pomagali.
9 Nato bomo pogledali pristanišče in videli, kako je z ladjami, ali in kako so bile poškodovane.
10 Tu se bo gotovo našlo kakšno delo tudi za tvoje sinove, ki jih hočem takoj imenovati za višje nadzornike, ker ravno v tem mestu primanjkuje ljudi, ki se spoznajo na zidarska dela.
11 Kajti Egipt z gradbenega vidika danes še daleč ni več tisto, kar je bil nekoč pred tisoč leti za časa starih faraonov.«
12 Jožef je takoj izpolnil Cirenijevo zahtevo, in dal pripraviti preprost zajtrk. Na mizo je dal postaviti kruh, mleko, med ter nekaj sadežev.
13 Po jedi pa so se Cirenij in vse omizje dvignili in so hoteli, kakor so prej sklenili, takoj oditi v mesto;
14 toda Dete je poklicalo Cirenija k sebi in mu dejalo: »Moj Cirenij, ti greš v mesto, da bi kakorkoli pomagal ljudstvu, ki trpi v stiski in tvoja največja želja je, da naj bi bil Jaz pri tebi!
15 Ja, Jaz tudi grem s teboj, toda ti Me moraš poslušati in se ravnati po Mojem nasvetu!
16 Glej, tisti, ki trpijo največjo stisko so ravno tisti trije, ki si jih ti obsodil na štiriindvajseturni smrtni strah!
17 Poleg tega pa upoštevaj, da Jaz nimam nobenega veselja nad prevelikimi bolečinami teh bednikov; zato pojdimo torej najprej tja in pomagajmo tem najbolj nesrečnim! Šele nato bomo obiskali tiste manj nesrečne v mestu in pristanišču!
18 Če boš naredil tako, potem bom šel s tabo; če pa tega ne narediš, tedaj ostanem doma! Kajti glej Jaz sem tudi Gospod na Moj način in lahko delam kar hočem, ne da bi Se ravnal po tebi! Če pa boš ti poslušal moj nasvet, tedaj Se bom tudi Jaz držal tebe!«

74 Cirenij na razpotju. Detetov nasvet. Maronij kot poznavalec rimskega prava. Pomilostitev treh žrecev na sodnem trgu, njihova smrt od veselja in njihova ponovna oživitev po otroku Jezusu.

1 Ko je Cirenij to slišal od malega govornika v zibelki, kakor Ga je včasih imenoval in ki mu je nadvse veliko pomenil, je ostrmel sam pri sebi in ni vedel, kaj bi pravzaprav moral storiti.
2 Kajti po eni strani se je pred ljudstvom videl kot omahljiv vojskovodja in najvišji oblastnik silno osramočen,
3 po drugi strani pa je imel vendarle preveč spoštovanja pred preizkušeno Otrokovo močjo.
4 Nekaj časa je razmišljal sem ter tja in čez nekaj časa je dejal kakor samemu sebi:
5 »O Scila (morski vrtinec pri Messini, op. prev.), o Karibda (čeri, prav tako pri Messini. Mornarji, ki so ušli Scili, so se običajno ponesrečili pri Karibdi, ali obratno, op. prev.), o bajka o Herkulu na razpotju!
6 Tu stoji junak na razpotju med dvema prepadoma; če se izogne enemu, tedaj neizogibno pade v drugega!
7 Le kaj naj storim, kam naj se obrnem? Ali naj se prvič pokažem pred ljudstvom kot omahljiv in izpolnim voljo tega mogočnega Otroka?
8 Ali pa naj storim po mojem sklepu, ki je že tako blag?«
9 Tu je Dete ponovno poklicalo Cirenija k Sebi in mu smeje dejalo: »Ti moj ljubi prijatelj! Ti mešaš med seboj prazna jajca in votle orehe!
10 Kaj je Scila, kaj Karibda, in kaj je junak Herkul pred Menoj?!

Poslušaj Mene in ne boš imel opravka z nobeno od teh ničnosti!«
11 In Cirenij, ki si je opomogel od svoje omahljivosti, je dejal Otroku:
12 »Ja, Ti moje življenje, Ti moj mali Sokrat, Platon in Aristotel v zibelki, Tebe bom zadovoljil, pa naj pride iz tega kar hoče!
13 In tako pojdimo sedaj na sodni trg in tam takoj spremenimo našo sodbo v milost!«
14 Tu se je tudi Maronij približal Cireniju in čisto rahlo dejal:
15 »Cesarsko, konzulsko veličanstvo! Popolnoma se strinjam z Otrokovim nasvetom; kajti ravno sedaj sem se spomnil, da se duhovnikom v duhovniških zadevah ne more izreči smrtna kazen brez privolitve pontifexa maximusa (vrhovni graditelj mostov, naziv najvišjega duhovnika poganskih Rimljanov, pozneje naslov papeža, op. prev.) v Rimu, -
16 razen, Če bi ti bili uporniki proti državi, kar pa tukaj niso, ampak so samo slepi gorečneži za svojo stvar.
17 Zato zelo odobravam Otrokov nasvet; če se boš ravnal po njem, ti lahko samo koristi, nikoli pa ti ne more škoditi!«
18 Maronijeva pripomba je razveselila Cirenija in zato se je takoj podal na pot z vso vnaprej določeno družbo.
19 Ko je dospel na sodni trg, je našel žrece že v zadnjih vzdihljajih - od velikega strahu pred strašno mučeniško smrtjo.
20 Samo eden od njih je bil še toliko priseben, da se je pred Cirenijem mukoma dvignil in prosil za milosten način smrti.
21 Cirenij pa je dejal njemu kot tudi drugima dvema: »Poglejte Otroka, ki Ga ta mati nosi v svojem naročju! Ta vam vrača vaša življenja in tako vam jih podarjam tudi jaz in preklicujem mojo sodbo!
22 Zato se spet dvignite in svobodno odidite! Fiat! In vi stražarji, vi sodniki, liktorji in biriči, odidite z vsem! Fiat!«
23 Ta milostni klic je vzel trem žrecem življenje; toda Dete je stegnilo roko nad njimi in spet so se zbudili v življenje in vsi veseli takoj sledili svojemu malemu rešitelju življenj.

75 Ogled mesta po viharju. Dober učinek orkana. Neumen namen Cirenija, odvreči svoj meč. Modre besede svetega Deteta o meču kot pastirski palici.

1 Oddaljujoč se hitro od sodnega trga, je sedaj šla vsa družba v mesto v spremstvu treh pomiloščenih žrecev.
2 Ko so, družba namreč, dospeli v mestu na velik trg - pred mogočen kup ruševin velikega templja in celotne, še večje duhovniške palače -,
3 je Cirenij sklenil roke nad glavo in govoril z močnim glasom:
4 »Kako zelo spremenjen si videti! Ja, tako lahko deluje samo moč Boga!
5 Ne potrebuje dolgih vekov, ampak samo migljaj vsemogočnosti zadostuje in se ves zemeljski krog spremeni v prah!
6 O ljudje, se hočete boriti z njim, ki ukazuje elementom in oni ga ubogajo na migljaj?!
7 Hočete biti sodniki tam, kjer ukazuje vsemogočnost božanstva, in vladati tam, kjer vas lahko zdrobi najmanjši mig večnega vladarja?!
8 Ne, ne! Jaz sem norec, ker še nosim opasan svoj meč, kot da bi imel kakšno oblast!
9 Proč s teboj, ti bedna stvar! Tu v tem kupu ruševin je najboljše mesto zate! Moj resnični meč pa bodi Ti, ki Te nosi mati v svojem naročju!«
10 Tu je naenkrat Cirenij odpel svoj meč skupaj s častnim pasom in ga hotel z vso silo zagnati v kup ruševin.
11 Toda Dete, ki je bilo v Marijinem naročju na Cirenijevi strani, mu je reklo:
12 Cirenij, ne stori, kar hočeš storiti! Kajti resnično, kdor nosi meč na tvoj način, ga

nosi upravičeno!
13 Kdor uporablja meč kot orožje, naj ga vrže od sebe;
14 kdor pa ga uporablja kot pastirsko palico, naj ga obdrži! Kajti takšna je volja Tistega, ki ga morata večno ubogati nebo in zemlja!
15 Ti pa si pastir tistim, ki so zapisani v knjigi tvojega meča;
16 zato se le spet opasaj s pravično častjo, da bo tvoje ljudstvo spoznalo, da si mu pastir!
17 Če bi sestavljala tvojo čredo samo jagnjeta, potem ne bi potreboval nobene palice!
18 Toda med njimi je zelo veliko kozlov; zaradi tega bi ti Jaz rajši eno palico dodal, kot pa ti to eno vzel!
19 Resnično je: razen v Bogu ni nobene oblasti; če pa ti je Bog dal oblast, potem je ne smeš kar tako vreči od sebe k tistemu, kar je obsodila božja kletev. «
20 Te besede so pripravile Cirenija do tega, da je takoj opasal meč med stalnim tihim češčenjem Deteta.
21 Trije žreci pa so silno ostrmeli nad modrostjo tega Deteta.

76 Začudenje treh žrecev nad Detetovo in Jožefovo modrostjo. Jožefova kratko in dobro bajeslovje bogov.
1 Z največjim spoštovanjem so se trije žreci približali Jožefu in ga vprašali, kako je ta otrok dosegel takšno prečudovito modrost in koliko let mu je.
2 Jožef pa jim je dejal: »Dragi prijatelji, ne sprašujte prezgodaj o tem; kajti en predčasen odgovor bi vas lahko stal življenja!
3 Ravnajte se po nas in odvrzite vaše številne bogove in verjemite, da je samo eden pravi Bog Neba in Zemlje in verujte, da je ta eden pravi Bog Tisti, ki Ga Izraelsko ljudstvo moli in časti v Jeruzalemu, tedaj boste v sebi iz tega Otroka spoznali, od kod je Njegova modrost!«
4 Žreci pa so govorili: »Mož, ti govoriš tu svojevrstne besede!
5 Kaj so potem naši glavni bogovi Zeus, Apolon, Merkur, Vulkan, Pluton, Mars in Neptun, Juno, Minerva, Venera in ostali nič drugega kakor samo plod človeške domišljije?«
6 In Jožef je odvrnil: »Poslušajte me, prijatelji! Vsi vaši bogovi so nastali iz domišljije vaših pradedov, ki so tega enega Boga še prav dobro poznali!
7 Bili pa so redki pesniki in pevci na dvorih starih kraljev te dežele in so uteleševali - v sicer dobrih prispodobah –lastnosti enega pravega Boga
8 Jupiter jim je predstavljal dobroto in ljubezen Očeta od vekomaj, Apolon je bil Očetova modrost, Minerva pa je predstavljala moč te modrosti
9 Merkur je pomenil vseprisotnost enega Boga po Njegovi vsemogočni volji.
10 Venera je predstavljala veličastvo in lepoto, ter večno enako mladost Božjega bitja.
11 Vulkan in Pluton sta predstavljala popolno oblast enega Boga nad vso Zemljo.
12 Mars je predstavljal božjo resnobo, sodbo in smrt za sojene.
13 Neptun je predstavljal delujočega duha enega Boga v vseh vodovjih,
s katerimi On oživlja Zemljo.
14 Tako sta predstavljala stara Izis in tudi Oziris božansko, nedotakljivo svetost, ki je božja ljubezen in modrost od vekomaj v Sebi.
15 In tako tudi vsi drugi nižji bogovi niso predstavljali nič drugega kot same lastnosti enega Boga v ustreznih podobah!
16 In to je bila resnično pohvalna predstavitev; kajti vedeli niso nič drugega kot to, da vse to označuje samo enega Boga v različnih oblikah Njegovega brezštevilnega delovanja.
17 Toda sčasoma so koristoljubje, samoljubje in oblastiželjnost zaslepili in zatemnili ljudi.
18 Izgubili so duha in ni jim ostalo ničesar razen zunanje materije in postali so pogani, kar pomeni toliko kot: postali so grobi materialisti in izgubili so enega Boga, zato so glodali

zunanje, prazne, nerazumljive podobe, podobni psom, ki lakotno glodajo gole kosti, na katerih ni več nobenega mesa. - Ali me razumete?«
19 Trije žreci so se debelo spogledali in dejali: »Resnično, ti si v naši veri bolj doma kot mi! Kje si pa to izvedel?'
20 Jožef pa je dejal: »Samo potrpite; Otrok vam bo to razodel! Zato nam sledite in se ne odvračajte spet!«

77 Cirenij in trije žreci. Izkopavanje zasutih. Detetova čudežna pomoč. Oživitev sedmih navidezno mrtvih vodičev po katakombah.
1 Žreci sedaj niso več spraševali; kajti v Jožefu so spoznali moža, kateremu je bilo videti, da dobro pozna stare egipčanske skrivnosti, kar je sicer veljalo le za najvišje duhovnike te dežele.
2 Cirenij pa se je obrnil okrog in vprašal žrece, koliko njim enakih je izgubilo Življenje v potresu.
3 In ti trije so mu odgovorili: »Najmogočnejši oblastnik, čisto natančno ti ne moremo povedati števila;
4 toda gotovo jih je bilo več kot sedemsto, ki jih je tu zasulo, ne računajoč gojencev obeh spolov!«
5 »Dobro«, je dejal Cirenij, »kmalu se bomo o stvari natančneje prepričali!«
6 Nato je vprašal Jožefa, ali ne bi bilo pametno, da bi zasute odkopali!
7 In Jožef je odvrnil: »To je celo stroga dolžnost; kajti tu in tam bi lahko bili gojenci v katakombah še živi, in naša dolžnost je, da jih rešimo!
8 Ko je Cirenij to slišal, je dal precej najeti dva tisoč delavcev, ki so morali brž začeti z odkopavanjem zasutih.
9 V nekaj urah so potegnili na dan že sedem trupel. To so bili ravno vodiči po katakombah (podzemni prostori v več nadstropjih, z dolgimi hodniki, op. prev.).
10 In Cirenij je dejal: »Resnično, za te mi je žal; kajti brez njihove pomoči ne bomo veliko opravili v tem podzemskem
blodnjaku neštetih hodnikov!«
11 Dete pa je dejalo Cireniju: »Moj Cirenij, kar se tiče katakomb, v njih ne boste naleteli na veliko koristnega
12 kajti te so že več stoletij neuporabljane in so polne blata in vseh vrst golazni.
13 Teh sedem vodičev po katakombah ima samo tak naslov; toda nobeden od njih še ni vstopil v katakombe.
14 Glej, da Mi boš pa verjel, kar ti govorim, ti rečem, da teh sedem vodičev ni čisto mrtvih, ampak ležijo tu samo v globoki nezavesti in jih lahko zato spet prikličemo v življenje.
15 Pusti, naj jih krepke ženske drgnejo po sencih, prsih, tilniku, po rokah in nogah in kmalu se bodo zbudili!«
16 In Cirenij je vprašal Dete: »O Ti moje življenje! Če bi se jih Ti dotaknil, tedaj bi se gotovo prebudili!«
17 In Dete je dejalo: »Naredi, kar sem ti svetoval; kajti Jaz ne smem preveč delovati, če nočem svetu dati sodbo namesto blagoslova!
18 Cirenij sicer ni razumel teh besed; toda kljub temu je poslušal Detetov nasvet.
19 Takoj je dal pripeljati deset krepkih devic, da so drgnile teh sedem vodičev.
20 Čez nekaj minut se je teh sedem zbudilo in vprašali so okoli stoječe, kaj se je le z njimi zgodilo in kaj se tukaj dogaja.
21 In Cirenij jih je dal hitro odpeljati v dobro prenočišče; toda ljudstvo se je zelo čudilo tej obuditvi in je izkazalo devicam veliko čast.

78 Delo usmiljenja. Pametni vihar. Cirenijeva dobra slutnja. Obisk pristanišča.

1 Nato so kopali naprej in Cirenij je izdal ukaz, da morajo vsa trupla, ki niso kakorkoli preveč pohabljena, položiti na določen prostor, prekrit z rogoznicami, z obrazi k zemlji;
2 samo zelo pohabljene pa morajo takoj na običajen način sežgati ali pa pokopati osem čevljev globok o na javnem pokopališču.
3 Pri manj pohabljenih pa morajo takoj narediti podobne poskuse oživljanja kot pri sedmerici vodičev.
4 In če bi eden ali drugi spet oživel, bi ga morali takoj prenesti v prenočišče k drugim sedmim!
5 Ko je izdal ta ukaz, je odšel Cirenij s svojo družbo od tam, pogledat še druge mestne četrti.
6 Na svoje veliko začudenje pa je odkril, da ni bila nikjer nobena meščanska hiša kakorkoli poškodovana;
7 pač pa ni bilo nikjer več najti nobenega templja bogov, ki ne bi ležal porušen v razvalinah, razen enega samega majhnega zaprtega, z napisom: »Neznanemu Bogu!«
8 Ko je družba v spremstvu velike množice ljudstva prehodila celo, ne ravno nepomembno mesto z osemdeset tisoč prebivalci, je Cirenij
poklical Jožefa k sebi in mu dejal:
9 »Poslušaj, moj najbolj vzvišeni prijatelj in brat, skrivaj se moram nenavadnemu delovanju in posledicam potresa, pa tudi viharja prav smejati!
10 Kajti samo poglej enkrat tja! Ob tej ulici pred nami stojijo tako bedno grajene hiše; neobdelani kamni in brez malte - povrh vsega pa še precej nesorazmerni - naloženi drug vrh drugega v zid.
11 Verjeti moramo, da so komaj dovolj trdne, da bi prenesle pretres, ki ga povzroči udarec samo enega težjega konja!
12 Toda glej, ta prava mravljišča stojijo tu nepoškodovana! Nobeno ni niti najmanj poškodovano,
13 medtem, ko so sredi med temi resnično »od danes do jutri« hišami, oni vseskozi za tisočletja grajeni templji vsi po vrsti spremenjeni v ruševine!
14 Kaj meniš o tem nadvse nenavadnem pojavu? Mar ni povsem očitno, da sta se tako potres kot vihar morala lotiti svojega dela zelo s premislekom?!
15 Resnično, v svoje veliko veselje ti moram priznati in reči:
16 »Če se ni tvoj Sinček s Svojimi vsemogočnimi prsti v družbi z viharjem nekoliko poigral s templji, tedaj se nočem več imenovati 'Cirenij '!«
17 Jožef pa je dejal: »Ohrani samo zase, kar verjameš in ja nikomur ne govori o tem - kajti čisto tako se je zgodilo!
18 Mi pa se podajmo sedaj v pristanišče in poglejmo, ali se tam najde kakšno delo zame!« - In Cirenij je takoj poslušal Jožefov nasvet in odšel na morsko obalo.

79 Neznatna škoda v pristanišču. Vrnitev domov. Marija v nosilnici. Namerni ovinek na poti domov.

1 Ko so prispeli na morsko obalo, tja, kjer je bilo deloma naravno, deloma pa s človeško umetnostjo postavljeno pristanišče, se je Cirenij spet nemalo začudil.
2 Kajti nikjer niso odkrili nobene škode, razen na najsijajnejši Cirenijevi ladji, kjer so bili vsi tako imenovani bajeslovni okraski po možnosti uničeni.
3 Cirenij je zato dejal Jožefu: »Moj najbolj vzvišeni prijatelj, v danih okoliščinah bodo tvoji sinovi dobili le malo dela!
4 Glej, niti eno plovilo ni poškodovano, razen, da so tukaj - kar mi je zelo dobrodošlo - maliki na moji ladji morali poskusiti morsko vodo,
5 kar mi je ravno zelo ljubo; kajti gotovo ne bom nikoli več pustil na mojo ladjo postaviti drugih!

6 Tvojemu Bogu vsa čast in slava za to!
7 Tvoje sinove pa bom brez ozira na to, da so potrebna le majhna popravila, ki se bodo tu in tam pokazala kot nujna, že tako dobro poplačal, kot da bi naredili kaj velikega!«
8 In Jožef je govoril Cireniju: »O prijatelj in brat, ne skrbi preveč za zaslužek mojih otrok!
9 Glej, ne zaradi zaslužka, ampak zato, da bi tebi naredili uslugo, bi ti s svojimi sinovi rad prišel na pomoč pri gradbenih popravilih; pomagal pa ti je Gospod in bolje je tako, ti pa boš mojo pomoč zlahka pogrešal.
10 Mi pa smo sedaj že vse videli; zato menim, ker je med tem postalo že pozno popoldne, da bi odšli nazaj domov in jutri pogledali tisto, kar je morda še ostalo!
11 In Cirenij je dejal: »Tega mnenja sem tudi jaz; kajti nadvse mi je žal uboge matere. Zato se moramo podvizati, da bomo prišli čimprej domov!
12 Jaz pa bom dal zanjo takoj prinesti nosilnico, da jo bodo z Detetom nosili domov«
13 In Dete se je oglasilo takoj za Cirenijem in mu dejalo:
14 »Gotovo to stori; kajti ta mati je že tako zelo utrujena, ker sem ji že težak.
15 Na poti domov, ne smemo iti, tako kot ti misliš, preko določenega duhovniškega trga!
16 Kajti če bi bil Jaz z mojo materjo prenesen tam preko, kjer že sedaj leži preko sto zasutih na rogoznicah,
17 tedaj bi naenkrat vsi oživeli in to bi bilo zate in za vse tvoje ljudstvo obsodba, pri kateri bi se vsakemu slabo godilo!
18 Tako pa bodo pod Mojim tajnim vplivanjem s človeško pomočjo v teku noči vsi obujeni!
19 s tem se izognemo videzu čudežnega, in tebi ter vsemu ljudstvu bo prizanešena sodba, ki za večno ubija duha!«
20 Cirenij je ravnal natančno po tem nasvetu, radosten vesel v svojem srcu; v trenutku so prinesli nosilnico in Marija z Detetom je stopila vanjo.
21 In Cirenij je določil drugo pot, po kateri je vsa družba, vključno s tremi duhovniki kmalu povsem udobno dosegla Jožefovo vilo.

80 Jožefova skrb kot hišni gospodar. Detetovo veselje nad Jakobom. »Tistim, katere Jaz ljubim, jim tudi nagajam in jih ščipam in dražim! Jakobovo srečno in zavidanja vredno poslanstvo.

1 Ko so spet dospeli v vilo, se je Jožef takoj podal k svojim sinovom, ki so bili ravno zaposleni s pripravljanjem kosila in jim dejal:
2 »Dobro, dobro, sinovi moji, mojo željo ste izpolnili, preden sem jo izrekel; toda danes imamo tri goste več, namreč tiste tri duhovnike, ki so bili danes zjutraj določeni za usmrtitev!
3 Le-tem bomo še posebej dobro postregli, da bodo tako postali prijatelji v priznavanju našega Očeta v nebesih,
4 ki nas je izvolil za Svoje otroke po zavezi, ki jo je sklenil z našimi očeti!
5 Ti, Jakob pa pojdi takoj ven materi naproti, ki se je zelo utrudila in ji vzemi nam vsem najljubše Dete,
6 ter ga spravi k počitku; kajti tudi Ono je že vidno utrujeno in hrepeni po zibelki!«
7 In Jakob je hitro stekel ven k Mariji, ki je ravno stopila iz nosilnice in ji je takoj, z veliko ljubeznijo in veseljem, vzel iz naročja Otroka.
8 Dete pa je Jakobu prav tako izkazalo enako veliko veselje; kajti poskakovalo je v njegovem naročju in se smejalo, ga dražilo in ga ščipalo, kjer ga je le moglo doseči s Svojimi ročicami.
9 Trije žreci pa, ki so imeli kar najogronejše spoštovanje do tega Otroka, so se v vsemu veselju svoje nravi začudili, ker so odkrili na tem Otroku tudi nekaj pristno otroškega.
10 Eden izmed njih pa je šel k Jakobu in ga vprašal v dobri hebrejščini:
11 »Reci mi, ali je ta čudežni Otrok vseh otrok vedno tako živahen, človek bi skoraj rekel

nekoliko nagajivo poreden, kot so običajni otroci včasih seveda šele v dveh ali treh letih?«
12 Dete pa mu je takoj odgovorilo Samo namesto Jakoba;
13 »Ja, ja, Moj prijatelj! Tistim katere Jaz ljubim, jim tudi nagajam in jih ščipam in cukam; toda to se zgodi samo tistim, ki Me ljubijo tako kot Moj Jakob - in jih tudi Jaz ljubim tako kot tega Mojega Jakoba.
14 Toda Jaz jim zato vendar ne povzročam bolečine! - Kajne, ti Moj ljubi Jakob, saj te ne boli, če te cukam in ščipam?«
15 In Jakob, kot navadno takoj ganjen do solz, je dejal: »O Ti moj božansko najljubši bratec, kako bi mi Ti lahko povzročil bolečino?!«
16 In Dete je nato odvrnilo Jakobu: »Jakob, Moj brat, ti Me imaš resnično rad!
17 Tudi Jaz te imam tako rad, da ti tega v večnosti nikoli ne boš mogel razumeti, kako te ljubim!
18 Glej, ti Moj ljubljeni brat Jakob, nebesa so prostorna in neskončno velika; neštete bleščeče svetove luči vsebujejo, tako kot zemlja kapljico rose;
19 in svetovi so nosilci neštetih najsrečnejših bitij tvoje vrste; toda
nihče med njimi ni srečnejši, kot si ti, sedaj Moj najljubši brat! Sedaj Me še ne razumeš; toda sčasoma Me boš že še prav dobro razumel! Jaz pa ne morem sedaj spati, ko ljudje okrog Mene bedijo! Toda pri tebi
hočem ostati!«
20 Ta govor je znova zlomil srce našemu Jakobu, da je zaradi tega jokal iz veselja in ljubezni; žrec, ki je spraševal, pa se je od svojega strahu in spoštovanja pred tem Otrokom skoraj pogreznil v tla.

81 Cirenijeva želja, da bi sveto Dete tudi njemu nagajalo, Detetov odgovor. Obljuba Rimu. Marijino opozorilo, da je treba nerazumljene Detetove besede ohraniti v srcu.
1 Cirenij, ki je Detetove besede tudi prav dobro slišal, se je precej podal k Detetu in ga zelo ljubeznivo vprašal:
2 »O ti moje življenje! Mene potem gotovo nimaš tako rad, ker me še nikoli nisi, ko sem Te imel v svojem naročju, ščipal in me cukal?«
3 Dete pa je dejalo: »O Cirenij, ne delaj si skrbi zaradi tega; kajti glej, vse neprijetnosti, ki si jih moral zaradi Mene že prestati, so bile samo moja nagajivost in cukanje, ker te imam tako zelo rad!
4 Mar sedaj razumeš, kaj Sem ti povedal?
5 Jaz pa te bom že še pogosto dražil in ščipal - in bom iz same ljubezni do tebe prav poreden!
6 Toda poslušaj, zaradi tega se ti mene vseeno ni treba bati; kajti pri tem se ti ne bo zgodilo nič hudega, tako kot doslej; Me razumeš, Moj ljubi Cirenij?«
7 Cirenij, v svojem srcu poln najglobljega spoštovanja do Otroka, je dejal močno prizadet:
8 »Ja, ja, Ti moje življenje! Jaz Tebe prav dobro razumem in vem, kako velike stvari Si mi povedal!
9 Toda ne glede na to bi vendarle tudi jaz rad, če bi me Ti ščipal in cukal tako kot Tvojega brata!«
10 In Dete je dejalo Cireniju: »O moj ljubi prijatelj, ti vendar ne boš bolj otročji kot Jaz?
11 Ali misliš, da te bom zaradi tega bolj ljubil?
12 O glej, tu se pa zelo motiš; kajti še bolj kot te že ljubim, te Jaz sploh ne morem ljubiti!
13 Resnično, tudi ti ne boš mogel večno nikoli dojeti popolnoma velikosti in moči Moje ljubezni do tebe!
14 Poslušaj, niti stoletje ne bo minilo, ko se bo Rim množično zatekel v mojo trdnjavo!
15 Sedaj sicer še ni čas, toda verjemi mi, ti že sedaj stojiš na pragu, na katerega bodo stopili

prav kmalu mnogi!
16 Razumi, - toda ne telesno, ampak duhovno, v mojem prihodnjem kraljestvu za večno!«
17 Otrokove besede so vzbudile veliko zanimanje pri vseh navzočih in
Cirenij ni vedel, kaj naj sklepa iz tega.
18 Zato se je obrnil k Mariji, ki je stala zraven, in jo vprašal, ali je razumela, kaj je božje Dete sedaj izreklo.
19 Marija pa je dejala: »O prijatelj, če bi bil To navaden človeški otrok, bi ga mi ljudje tudi razumeli;
20 ker pa je višje narave, ga mi ne razumemo! Ohranimo pa vse Njegove besede v nas; čas nam jih bo že razodel v pravi luči!«

82 Cirenijevo vprašanje Jožefu in njegov odgovor o dvigu pajčolana boginje Izis. Maronijevo dobro pojasnilo. Obed. Strahospoštovanje treh duhovnikov.

1 Tu je prišel Jožef spet iz vile in povabil družbo k že pripravljenemu obedu.
2 Cirenij pa, v čigar glavi so rojile velike misli, je poklical Jožefa k sebi in mu pripovedoval, kaj sta mu sedaj povedala Dete in na koncu Marija,
3 in zato je tudi takoj vprašal dobrega Jožefa, kako je treba razumeti takšne besede in govore.
4 Jožef pa je odgovoril nekoliko preveč vznemirjenemu Cireniju:
5 »O prijatelj in brat, ali ti je ne - poznana bajeslovna pripoved, ki
omenja nekega človeka, ki je nekoč hotel dvigniti plašč boginje Izis?«
6 In Cirenij, popolnoma presenečen nad tem vprašanjem, je dejal:
7 »O vzvišeni prijatelj, to bajko zelo dobro poznam; tisti človek
je bedno propadel! Toda kaj mi hočeš sedaj s tem povedati na moje vprašanje?
8 In Jožef je odvrnil Cireniju: »Prijatelj, nič drugega kot: Tukaj je več kot Izis!
9 Zato poslušaj nasvet moje žene in vedno se ti bo dobro godilo!«
10 Poleg pa je stal tudi Maronij Pilla in ob tej priliki je dejal:
11 »Konzulsko, cesarsko veličanstvo! Jaz sem sicer v takšnih stvareh še zelo neumen, toda tokrat se mi zdi, kot da bi razumel modreca na las natančno!«
12 In Cirenij je odvrnil: »Blagor ti, če si o tem v sebi prepričan;
13 jaz pa se s tem zaenkrat še ne morem pohvaliti!
14 Moji možgani sicer niso križem kražem zabiti; toda tokrat mi nočejo prav služiti!«
15 In Maronij je govoril: »Kar se mene tiče, razumem to stvar takole: Ne segaj po preveč oddaljenih stvareh, kajti za to je tvoja roka prekratka!
16 Prav gotovo bi bilo zelo častno biti srečni Faeton (svetel, bleščeč: vzdevek in kasneje ime sončnega boga Heliosa, op. prev.);
17 toda kaj lahko naredi slabotni smrtnik, ko pa potuje sonce previsoko nad njim?!
18 Zadovoljiti se mora samo z njegovo lučjo in pri tem z dobro voljo prepustiti čast in moč vodenja sonca tistim, ki imajo gotovo daljše roke kot on, slabotni smrtnik!
19 Kako dolga pa je nevidna roka tega Otroka, o tem smo se prepričali včeraj.
20 Glej, konzulsko, cesarsko veličanstvo! Mar ne razumem prav v osnovi tega, kar je ta modri mož govoril?!«
21 In Cirenij je dal Maroniju prav, pomiril svoje srce in se dobro razpoložen podal z Jožefom v vilo ter se okrepčal s preprostim obedom.
22 Trije žreci pa so si komaj upali odpreti oči; kajti menili so, da je ta Otrok Zeus ali celo sam Fatum (= usoda, op. prev.).

83 Slepota, strahospoštovanje in misli na beg treh žrecev. Detetova modra navodila za Jožefovo in Cirenijevo ravnanje.

1 Ko pa je obed minil in so se vsi spet dvignili od mize, je stopil
eden od žrecev k Jožefu in ga vprašal v najgloblji ponižnosti:
2 »Uran ali pa vsaj Saturn kot Zeusov oče! Kajti ti si gotovo le - ta utelešen; čeprav si se prej v mestu trudil, da bi pred nami prikril svoje božanstvo,
3 si vendar to storil zato, da bi nas preizkusil, ali te bomo v resnici prepoznali ali ne.
4 Samo nekaj časa te nismo spoznali in zato te prosimo za odpuščanje naše velike slepote.
5 Takratni govor tvojega sina pa nam je povsem prižgal luč in sedaj vemo natančno, pri čem smo.
6 O naredi nas tako srečne, da bi nam razodel, kako naj bi darovali žrtev tebi, kako tvoji božanski ženi in kako tvojemu Otroku, ki je gotovo skozi tvojo vsemoč pomlajeni Zeus!
7 Jožef pa se je zelo začudil tej nenadni spremembi treh žrecev, katerim je vendar prej v mestu jasno in razumljivo razložil zmotni temelj njihovega poganstva.
8 Zato je razmišljal o tem, kako naj jim odgovori. – Toda Dete je hotelo takoj k Jožefu;
9 In ko ga je Jakob v svojem naročju prinesel tja, je takoj dejalo
Jožefu:
10 »Pusti te reveže in ne zameri jim; kajti slepi so in spijo ter sanjajo!
11 Obdrži jih pa nekaj dni tukaj in Moji bratje jih bodo že zbudili iz njihovega spanja in sanj! Ko bodo videli, kako vi molite k Bogu, tedaj bodo že sami zapustili svojega Urana, Saturna in Zeusa!«
12 Te besede so popolnoma pomirile Jožefa in takoj je predlagal trem žrecem bivati pod njegovo streho, dokler se ne bi nekako uredilo glede njihove nadaljnje zaposlitve.
13 Trije žreci pa, ki so od samega strahospoštovanja komaj upali dihati, so si še toliko manj upali zavrniti predlog, ker sedaj sploh niso vedeli, pri čem pravzaprav so.
14 Torej so sprejeli predlog; toda med seboj so mrmrali:
15 »Ah, ko bi le bilo mogoče zbežati od tu in se zavleči v kakšen najoddaljenejši kotiček na koncu sveta, kako srečni bi bili tedaj!
16 Tako pa moramo ostati tukaj, pred obličjem očitno glavnih bogov. O kakšno trpljenje je to za nas najnevrednejše!«
17 Cirenij pa je opazil med trojico takšno mrmranje, zato je stopil k njim, in jih hotel zaslišati glede tega.
18 Dete pa je dejalo: »Moj Cirenij, ostani, kjer si; kajti Meni ni neznano kaj se dogaja v teh treh.
19 Njihov načrt je sad njihove slepote in njihovega neumnega strahu. Za bregom nimajo nič drugega, kot beg od nas v kakšen najbolj oddaljen kotiček na svetu.
20 Glej to je vse in zaradi tega se ti ni treba takoj razburjati!
21 Prepusti v tej hiši sodbo samo Meni, in bodi prepričan, da se nikomur ne bo zgodila krivica!«
22 In Cirenij je bil s tem zadovoljen in se je podal z Jožefom spet na prosto; trije žreci pa so se napotili v njim določen prostor.

84 Izročilo o nastanku mesta Ostrazine. Cirenijeva skrb za prihodnost zaradi templja bogov.

1 Ko sta prispela ven, sta se začela Jožef in Cirenij pogovarjati o marsičem medtem, ko je Marija poskrbela za Otroka v hiši,
2 Jožefovi sinovi pa so bili zaposleni z urejanjem hiše, pri čemer so jim v nekaterih stvareh pomagali Cirenijevi služabniki.
3 Po več manj pomembnih pogovorih med Jožefom in Cirenijem v spremstvu Maronija Pilla pa je nanesla beseda tudi na pomembno točko, ki se je iz Cirenijevih ust glasila takole:
4 »Vzvišeni prijatelj in brat! Glej, mesto in celo veliko področje, ki še spada pod mestno oblast,

šteje gotovo okrog osemdeset tisoč ljudi!
5 Med njimi so samo zelo redki tvoje vere in veroizpovedi.
6 Kot je meni znano, so več ali manj že tisočletja zakrknjeni služabniki malikov.
7 Vsi oni imajo svoje templje malikov v tem prastarem mestu, o katerem pravi bajeslovna pripoved, da je bilo zgrajeno med vojno bogov z velikani zemlje, da ga je zgradil sam Zeus kot znamenje zmage nad temi zemeljskimi velikani.
8 Merkur je moral zbrati kosti teh velikanov in jih potopiti v morje; s tem je nastala ta dežela.
9 Nad temi kostmi velikanov je dal nato Zeus ves mesec deževati pesek in pepel, vmes pa tudi velike in težke kamne.
10 Nato je Zeus ukazal stari Ceres (ali Cerara, iz lat. creare ustvariti, po starorimski bajki boginja poljedelstva, hči Saturna in Ree, op. prev.), da naj naredi to deželo rodovitno in v njeni sredini nedaleč od morja zgradi trdnjavo in mesto kot znamenje velike zmage.
11 Zeus sam bo nato poklical iz zemlje ljudstvo, ki bo za vse čase prebivalo v tem mestu in tej deželi -
12 Iz tega mojega pričevanja boš sedaj lahko uvidel, da je prav to ljudstvo, kot zlahka ne nobeno drugo na zemlji, še trdno prepričano, da živi v tistem mestu, ki so ga zgradili sami bogovi,
13 in zaradi tega lahko vsak čas vidiš povsod razpadle stanovanjske hiše, ker si noben človek ne upa kaj popraviti na delu bogov, da se ne bi pregrešil proti njim.
14 Prav posebej naj bi stara Ceres z Merkurjevo in Apolonovo pomočjo lastnoročno zgradila templje-.
15 To je bajeslovna pripoved, obenem pa še trdna vera tega sicer dobrodušnega ljudstva, ki je kljub svoji revščini zelo gostoljubno in izjemno pošteno.
16 Toda kaj sedaj tukaj storiti, če bi morda ljudstvo zahtevalo ponovno postavitev templja?
17 Ali mu naj tempelj spet zgradimo ali ne, ali naj ga spreobrnemo k tvojemu nauku?
18 In če to naredimo, kaj bodo k temu dejala sosednja ljudstva, ki tudi neredko obiskujejo to mesto, ki je zdaj še toliko bolj kot je bilo seveda že dolgo prej, prej ruševina kot pa pravo mesto?«

85 Jožefov namig na zaupanje v Boga in napoved o koncu Ostrazine.
1 In Cirenij je govoril naprej: »O prijatelj, resnično, tu bi bil dober nasvet veliko vreden!
2 Če imaš za to v živi kamrici tvoje prave božje modrosti nasvet, potem mi ga daj!
3 Kajti resnično, bolj ko sedaj razmišljam o tej stvari, toliko bolj kočljiva in zamotana postaja!«
4 In Jožef je na to dejal Cireniju: »Poslušaj me, najplemenitejši prijatelj! Iz te zadrege ti zelo lahko pomagam!
5 Zato ti bom dal dober nasvet, ki ti bo pokazal kaj moraš delati ob tej priložnosti.
6 Glej, ti imaš sedaj v srcu mojo živo vero in ljubiš in častiš skupaj z menoj edinega in resničnega Boga!
7 Rečem ti pa: dokler si boš delal skrbi, tako dolgo tudi Bog ne bo ničesar storil zate!
8 Ko pa vse svoje skrbi preložiš Nanj in se ne brigaš in ne skrbiš za nič drugega kot za to, da bi prav tega resničnega Boga vedno bolj spoznaval in vedno bolj ljubil,
9 tedaj ti bo On začel v vsem pomagati, in vse, kar vidiš danes še skrivljeno, bo jutri stalo pred teboj ravno!
10 Zato daj to mesto samo tam očistiti ruševin, kjer bi morda lahko bili pod njimi pokopani ljudje, kar se pravkar dela.
11 Vse druge templje, pod katerih ruševinami ni nič drugega kot kvečjemu nekaj zelo okornih, ničvrednih razbitih malikov, pa pusti kot ruševine!
12 Kajti kar so razdejali elementi, velja temu slepemu ljudstvu toliko, kot da bi porušili bogovi.

13 Zaradi tega se ljudstvo sploh ne bo trudilo te templje znova postaviti;
14 kajti boji se, da bi ga lahko, če bi delalo proti volji bogov, zadela velika kazen.
15 Žrecev pa, ki bi se tega lotili na izmišljeno zahtevo bogov z rokami in sredstvi ljudstva v svojo korist, ni več -
16 in tisti, ki so še tukaj ne bodo nikoli več gradili templjev za malike!
17 Torej si lahko glede tega popolnoma brez skrbi; Gospod nebes in zemlje bo naredil najboljše zate in za vse ljudstvo!
18 V tem času pa bo tako in tako mnogo mest zadela podobna usoda, da bodo tu in tam porušena in tako bo manj opazno, ko bo to staro mesto v desetih letih postalo v celoti ruševina!«
19 Ta Jožefov govor je potolažil Cirenija in povsem dobre volje se je z Jožefom spet vrnil nazaj v stanovanje.

86 Vrnitev Cirenija z njegovimi služabniki v Ostrazine. Marija pri molitvi. Jožefove tolažilne besede.

1 Ko sta prišla v obednico, je Cirenij vprašal Jožefa: »Ljubi prijatelj, ti moje vse, pravkar mi je šinila dobra misel skozi prsa v glavo!
2 Kaj meniš, ali ne bi bilo v moji stvari, o kateri sva se zunaj pogovarjala in o kateri si mi gotovo povedal najboljše in najbolj tolažilno, koristno za popolno pomiritev mojega srca,
3 če bi obenem čuli tri tukaj navzoče žrece, kakšno je njihovo mnenje o tem?«
4 In Jožef je dejal: »Če ti moja beseda še ne zadostuje, - tukaj si ti gospodar in lahko storiš, kar hočeš za svojo pomiritev,
5 Čeprav sem jaz mišljenja, da se tukaj s temi žreci ne bo dalo ravno veliko govoriti,
dokler bodo mene imeli za Urana ali Saturna in Dete za Zeusa, ki se pomlajuje!
6 Če jih boš torej vprašal o tem, za kar ti gre, tedaj te bodo očitno napotili k Detetu in meni!«
7 Ko je Cirenij to slišal od Jožefa, je kar takoj opustil svojo namero in nato dejal:
8 Sedaj mi je čisto jasno; moje srce je popolnoma mirno in jaz lahko moj nadaljnji čas posvetim rednim državnim poslom.
9 Ravnokar se je zvečerilo, zato se bom z mojim spremstvom vrnil nazaj v mesto!
10 Jutri popoldne pa bom spet pri tebi! Če pa bi vendarle prej potreboval kakšen tvoj nasvet, potem te bom še dopoldne prosil, da prideš k meni!«
11 Tu je Jožef blagoslovil Cirenija in Maronija in Cirenij se je podal še k zibelki in je čisto rahlo poljubil speče Dete;
12 nato pa se je dvignil in s solzami v svojih očeh odšel od tam.
13 Med potjo se je najmanj nekaj stokrat ozrl na vilo, ki je bila sedaj zanj
več kot vsi zakladi sveta.
14 Jožef pa je tudi pošiljal Cireniju blagoslov za blagoslovom, dokler je lahko videl še vsaj nekaj od Cirenijeve kolone.
15 Ko ni mogel več ničesar videti, se je Jožef napotil spet v hišo in tam k Mariji, ki je bila ravno-kot običajno ob tem času - globoko zatopljena v molitvi k Bogu.
16 Ko pa je ob sebi zaznala Jožefa, se je dvignila in dejala: »Ljubi mož, resnično, ta dan me je popolnoma spremenil! Svet, svet, ta za človeka ni noben dobiček!«
17 In Jožef je dejal: »Moja najzvestejša žena, ti imaš prav; jaz pa mislim: Dokler je Gospod z nami, tedaj v svetu tudi ne izgubimo ničesar! Zato bodi pogumna; jutri nam bo znova in spet čudovito vzšlo staro
sonce! Samo Gospodu vsa čast in slava vekomaj. Amen!«

87 Marija kot vzor ženske ponižnosti. Hvalna in zahvalna pesem Jožefa in njegovih

sinov. Dobro delovanje na tri služabnike malikov.
1 Marija pa, ki od nekdaj ni veliko govorila in tudi nikoli ni hotela po ženski navadi imeti zadnjo besedo, se je v svojem srcu zadovoljila s čisto preprosto in prav kratko Jožefovo tolažbo.
2 Nato je šla k počitku, Jožef pa jo je v svojem srcu daroval Gospodu.
3 Jožef pa se je nato podal k svojim sinovom in jim rekel: »Otroci, večer je čudovit; pojdimo ven na prosto!
4 Tam bomo v velikem svetem božjem templju zapeli hvalnico in se Gospodu zahvalili za vse neskončne dobrote, ki jih je nam in našim očetom izkazal On od začetka sveta!
5 Takoj so Jožefovi sinovi pustili vse in sledili očetu.
6 In on jih je povedel na prosto, na majhen holm, ki je oddaljen približno sto korakov od vile, pripadal k Jožefovemu posestvu in je bil nekako dvajset sežnjev visok.
7 Ta njihov odhod pa so opazili trije žreci in menili, da so se bogovi za to noč morda podali na Olimp, da bi imeli tam splošno posvetovanje z vsemi bogovi.
8 Zato so se takoj dvignili iz svojega prostora in se čisto na skrivaj tiho plazili za Jožefom.
9 Ko so prispeli na grič, so prisluškovali pod gosto krošnjo figovega drevesa, kaj naj bi bogovi na Olimpu sklepali.
10 Kako zelo pa so se začeli med seboj čuditi, ko so slišali domnevne najvišje bogove prav mogočno in ganljivo moliti in slaviti enega Boga
11 Prav posebno pa so nanje delovala naslednja mesta Davidove slovesne hvalnice (Ps 90, op.prev.), mesta, ki so se glasila takole:
12 »Gospod Bog ti si naše pribežališče od rodu do rodu! Preden so nastale gore in sta bila ustvarjena nebo in zemlja, si Ti Bog od vekomaj do vekomaj!
13 Ti pustiš tudi umreti in praviš: Povrnite se človeški otroci!
14 Kajti tisoč let je pred teboj kakor en dan, ki je včeraj minil kot ena nočna straža.
15 Ti jih pustiš odteči kot reko in potem so kot spanec in enaki travi, ki je uvenela,
16 ki zjutraj cvete in kmalu uvene, zvečer pa se pokosi in usahne.
17 Tvoja jeza povzroča, da tako ginemo in Tvoj gnev, da moramo tako nenadoma izginiti!
18 Kajti naše hudodelstvo si postavil predse in naše nepriznane grehe v luč pred Tvoje obličje!
19 Zato minevajo vsi naši dnevi v Tvoji jezi in mi zapravljamo svoja leta kot blebetanje.
20 Naše življenje traja okrog sedemdeset let in v najboljšem primeru, jih je osemdeset, in tudi, če je bilo čudovito, je bilo polno dela in truda; kajti hitro mine, kot da bi mi leteli stran od njega.
21 Kdo pa verjame, da se ti tako zelo ježiš in kdo se boji takšnega tvojega srda?
22 Uči nas misliti, da bomo morali umreti, da bi se iz tega spametovali!
23 Gospod, obrni se vendar zopet k nam in bodi milostljiv svojim hlapcem!
24 Zgodaj nas napolni s Tvojo milostjo, pa te bomo slavili in se veselili v Tebi vse svoje življenje!
25 Razveseli nas sedaj zopet potem, ko si nas dolgo pestil z nadlogami in smo bili tako dolgo v nesreči!
26 Pokaži Tvojim hlapcem Tvoja dela in Tvojo slavo njihovim otrokom!
27 In Ti, Gospod, naš Bog, nam bodi prijazen in podpiraj delo naših rok med nami; ja, Tip odpiraj delo naših rok!« -
28 Ko so ti trije žreci prav jasno slišali to petje, so se spet takoj vrnili v svoj prostor.
29 In eden izmed njih je rekel drugima dvema: »Resnično, to ne morejo biti bogovi, ki tako molijo k enemu Bogu in celo priznavajo nad seboj njegovo jezo in srd!«
30 In drugi je govoril: »To bi bilo pravzaprav najmanj; toda grozno je to, da je ta molitev prav nas zadela, v tem grmu leži zajec!
31 Zato sedaj utihnimo; molivci se vračajo! Jutri pa bomo za nas globlje preizkusili to, kar smo slišali; torej samo tiho za danes, kajti oni prihajajo!«

88 Zlata jutranja ura. Jožef in njegovi sinovi pri delu na polju. Joelova smrt zaradi ugriza strupene kače. Vrnitev domov in groza doma. Detetove tolažilne besede. Obuditev mrtvega.

1 Jožef pa je nato pozval svoje sinove, da naj končajo svoje delo in gredo nato takoj k počitku.
2 On sam pa, ker je tudi že začel čutiti utrujenost v svojih udih, se je takoj podal k počitku.
3 Tako je bil ta dan, ki je bil bogat z dogodki, končan -.
4 Naslednjega pa je bil naš Jožef, kot ponavadi že dolgo pred sončnim
vzhodom pokonci in je zbudil tudi svoje sinove za na delo.
5 Kajti govoril je: »Zlata je jutranja ura; kar naredimo zarana, je bolj blagoslovljeno kot trud vsega nadalnjega dne!«
6 In tako je šel, z izjemo Jakoba, ki je moral ostati pri Detetu, s starejšimi štirimi sinovi takoj ven obdelovat polje.
7 Najstarejši sin pa je delal najbolj pridno in je hotel prehiteti ostale tri.
8 Toda glej, ko je tako zares marljivo zabadal lopato v zemljo, je naenkrat dvignil iz zemlje zelo strupeno kačo!
9 In kača se je hitro stegnila proti njemu in ga pičila v nogo.
10 Trije mlajši bratje so sicer prihiteli in pobili kačo; medtem je njegova noga vidno otekala. Obšla ga je slabost in kmalu se je zgrudil v smrt.
11 Jožef in trije mlajši bratje so začeli tarnati in milo prositi Boga, da bi jim obudil Joela.
12 In Jožef je preklel kačo in dejal ostalim trem: »Odslej naj se nobena kača nikdar več ne plazi po teh tleh!
13 Brata pa dvignite in ga odnesite domov; kajti Gospodu je moralo biti všeč, da mi je vzel prvorojenca!«
14 In trije bratje so jokajoč dvignili Joela in ga nesli domov, Jožef pa je raztrgal svoja oblačila in jim tarnajoč sledil.
15 Ko so dospeli v hišo, jim je prišla, zaradi tarnanja prestrašena, Marija z otrokom hitro naproti, sledil pa jima je Jakob.
16 Oba pa sta silno zatarnala, ko sta ugledala mrtvega Joela in Jožefa z pretrganimi oblačili.
17 Tudi trije žreci so takoj prišli zraven in se nemalo prestrašili ob pogledu na truplo.
18 In eden je dejal Jožefu: »Šele sedaj ti popolnoma verjamem, da si tudi ti samo človek; kajti če bi bil bog, kako bi mogli tedaj tvoji otroci umreti in kako jih ti sedaj ne bi mogel obuditi?!«
19 Dete pa je govorilo: »Vsi vi se motite! Joel je pač omamljen in spi; mrtev pa ni!
20 Prinesite sem eno morsko čebulo; položite mu jo na rano in z njim bo hitro bolje!«
21 Jožef je jadrno prinesel eno takšno čebulo in jo položil Joelu na rano.
22 In ta je prišel v nekaj trenutkih zopet k zavesti in je vprašal vse, kaj se z njim zgodilo.
23 Okoli stoječi pa so mu takoj vse povedali in hvalili in slavili Boga za rešitev; trije žreci pa so dobili veliko spoštovanje do Deteta, - toda še večje do čebule.

89 Jožefova zaobljuba za daritev. Protest in namig Deteta Jezusa na Bogu najbolj všečno daritev. Jožefov ugovor in Detetova zavrnitev le-tega.

1 Nato se je Jožef z vso svojo družino podal v spalnico in hvalil in slavil Boga vso uro.
2 Naredil pa je tudi zaobljubo, po kateri se je zavezal, da bo takoj, ko bo spet prišel v Jeruzalem, daroval Gospodu.
3 Dete pa je dejalo Jožefu: »Poslušaj me! Ali meniš, da je to
Gospodu všeč?
4 Oh, tedaj se strašno motiš! Glej, niti žgalne daritve, niti kri živali in prav tako moka, olje in žito niso všeč Gospodu,
5 temveč edino skesano, skrušeno in ponižno srce, ki Njega ljubi nad vse.

6 Če pa imaš kaj odveč, tedaj daj tistim, ki so goli, lačni in žejni, tedaj boš poklonil Gospodu pravo daritev!
7 Zato te jaz odvezujem od tvoje zaobljube in dolžnosti do templja, ker imam za to popolno oblast.
8 Jaz sam pa bom nekoč v Jeruzalemu tvojo zaobljubo izpolnil na tak način, da bo od tega sita vsa zemlja za vekomaj! «
9 Jožef pa je vzel Dete v naročje, Ga poljubil in mu nato dejal:
10 »Ti moj najljubši mali Jezus, tvoj Jožef se ti sicer za to zahvaljuje iz vsega srca in priznava najpopolnejšo sveto resnico Tvojega najčudovitejšega izreka,
11 toda glej, Bog Tvoj in nas vseh Oče je kljub temu to odredil po Mojzesu in prerokih nam, Svojim otrokom, kar moramo izpolnjevati!
12 O reci mi: Imaš Ti, moj Sinček, čeprav božjega, svetega čudežnega izvora, res pravico razveljaviti postave velikega Očeta, ki vekomaj stanuje v Svojih nebesih?«
13 Dete pa je dejalo: »Jožef, tudi če bi ti povedal, kdo sem Jaz, mi ne bi mogel verjeti, ker vidiš v meni samo Človeškega otroka!
14 Toda kljub temu ti Jaz pravim: Kjer sem Jaz,tam je tudi Oče; kjer pa Mene ni, tam tudi Očeta ni!
15 Jaz pa sem sedaj tukaj in ne v templju; kako naj bi bil potem Oče v templju?!
16 Razumeš to? - Glej, kjer je Očetova ljubezen, tam je tudi Njegovo
srce; v Meni pa je Očetova ljubezen in s tem njegovo srce!
17 Nihče pa svojega srca ne nosi zunaj sebe, torej tudi Oče ne; kjer je njegovo srce, tam je tudi On! - Razumeš to?«
18 Te besede so napolnile Jožefa, Marijo, kot tudi pet sinov z globokim, svetim predvidevanjem. In nato so odšli ven, ter slavili v svojih srcih Očeta, ki je tako blizu; Marija pa se je nato lotila pripravljanja zajtrka.

90 Zajtrk. Jožefovo vprašanje glede umivanja. Upor treh žrecev proti Jožefovim navodilom in kako jih je Dete vzgajalo k poslušnosti. Pomembno vprašanje treh žrecev in Jožefova zadrega.

1 Zajtrk je bil kmalu pripravljen, kajti sestavljen ni bil iz ničesar drugega kot iz lonca prevretega svežega mleka z nekoliko meda s timijanom in iz kruha.
2 Marija sama ga je prinesla na mizo in poklicala Jožefa in sinove, kakor tudi tri duhovnike k mizi.
3 In Jožef se je takoj pojavil z Otrokom v naročju, podal Ga je materi in stopil k mizi.
4 Tu je takoj zapel Gospodu svojo hvalnico; in ko je bila hvalnica odpeta, tedaj je vprašal Jožef po takratnem običaju, ali so vsi umiti.
5 In Marija, sinovi in Dete so dejali: »Ja, mi smo vsi prav dobro umiti!«
6 In Jožef je odvrnil: »Torej lahko tudi jeste! Kako pa je z vami tremi? Ste se tudi vi umili?«
7 Trije žreci pa so dejali: »Pri nas ni običaj, da bi se zjutraj umivali z vodo, pač pa zvečer.
8 Zjutraj se mazilimo z oljem, da nam vročina dneva ne postane preveč nadležna.«
9 In Jožef je dejal: »To je morda dobro; toda če bi jaz prišel v vašo hišo, bi naredil enako kot vi.
10 Ker pa ste vi sedaj v moji hiši, zato spoštujte moj običaj; kajti boljši je od vašega!«
11 Žreci pa so prosili, če bi jim lahko to prihranili.
12 Tedaj je hotel Jožef žrecem spregledati umivanje;
13 toda Dete je dejalo: »Resnično, vsak grižljaj naj se spremeni v vaših želodcih v kamen ako se ne umijete z vodo prej, preden sedete za mizo, ob kateri sem Jaz navzoč!«
14 Te besede so naglo zlomile žrecem njihovo navado, takoj so zahtevali vodo in se umili.
15 Ko pa so se umili, jih je Jožef takoj spet povabil za mizo;

16 toda žreci so se branili iti za mizo; - bali so se namreč Otroka.
17 Dete pa je dejalo:
»Če se boste sedaj branili iti za mizo in tu skupaj z nami jesti
blagoslovljeni zajtrk, potem boste umrli!«
18 In takoj so žreci sedli k mizi in jedli z velikim in skrivnim strahospoštovanjem pred Otrokom.
19 Ko pa so pojedli zajtrk, se je Jožef spet dvignil in dal Bogu zahvalo.
20 Žreci pa so ga nato vprašali: »Kateremu bogu se zahvaljuješ? Ali ni ta Otrok edini pravi Bog? Kako se tedaj zahvaljuješ še nekemu drugemu?«
21 To vprašanje je zelo zmedlo Jožefa in ni vedel, kako naj bi na to odgovoril.
22 Dete pa je dejalo: »Jožef, ne skrbi zaman; kajti, kar so ti trije vprašali, jim bo odgovorjeno!Toda sedaj bodi brez skrbi; kajti ti kljub temu moliš samo k enemu Bogu in Očetu!«

91 Ljubezen kot resnična molitev k Bogu. Jezus kot božji Sin. Poganske misli treh žrecev in Detetov odgovor.
1 Jožef je poljubil Dete in dejal: »Ja, resnično, če ne bi bilo v Tebi Očetovo srce, nikoli ne bi bi sposoben takšnih besed!
2 Kajti le kje na vsej zemlji je otrok Tvoje starosti, ki bi sam od sebe lahko govoril takšne besede, ki jih še nikoli noben modrec ni govoril?
3 Zato mi reci, ali Te moram moliti popolnoma kot mojega Boga in Gospoda!«
4 To Jožefovo vprašanje Otroku je presenetilo vse navzoče.
5 Toda Dete je dejalo nežno, smehljaje, Jožefu: »Jožef, ali ti sploh veš, kako mora človek moliti k Bogu?
6 Glej, ti tega ne veš popolnoma; zato ti bom jaz povedal!
7 Poslušaj! V duhu in resnici mora človek moliti k Bogu, ne pa z ustnicami kot to počno otroci sveta, ki menijo, da Bogu služijo s tem, da nekaj časa premikajo ustnice.
8 Če pa hočeš moliti v duhu in resnici, tedaj ljubi Boga v svojem srcu in delaj dobro
vsem prijateljem in sovražnikom, tako bo tvoja molitev
pravična pred Bogom!
9 Če pa je nekdo v določenih časih kratek čas govoril samo z ustnicami in je med takšnim govorjenjem mislil na najrazličnejše posvetne stvari, ki so mu bolj pri srcu, kot vsa njegova lahkomiselna molitev, celo bolj kot Sam Bog, - povej, ali je to potem še molitev?!
10 Resnično, milijoni takšnih molitev bodo pri Bogu uslišani ravno tako, kot kamen usliši glas vpijočega!
11 Če pa moliš v ljubezni do Boga, tedaj ni treba nikoli več vprašati, ali
moraš sedaj moliti Mene kot najsvetejšega Boga in Očeta.
12 Kajti kdor tako moli k bogu, moli tudi k Meni; kajti Oče in Jaz sva ene ljubezni in enega srca.«
13 Te besede so vse prepričale in sedaj so vedeli, zakaj se mora Jezus imenovati Božji Sin.
14 Jožefova prsa so sedaj postala polna najvišje nebeške slasti.
15 In Marija je od veselja skrivaj vriskala nad Otrokom in ohranila vse te besede v svojem srcu; enako tudi Jožefovi sinovi.
16 Trije duhovniki pa so dejali Jožefu: »Najbolj vzvišeni modrec vseh časov!
17 Samo s teboj bi radi spregovorili nekaj čisto na skrivaj o tistem griču, kjer si včeraj zvečer s svojimi sinovi tako prisrčno in vzpodbudno molil k svojemu Bogu! «
18 Dete pa je tu spregovorilo kar na sredi, rekoč:
19 »Ali menite, da bi bila moja ušesa prekratka in ne bi dosegla vaših ust na hribu?! Oh, motite se; kajti moja ušesa segajo tako daleč kot moje roke! Zato se pogovarjajte kar tukaj pred

Menoj!

92 Razkritje slepote in neumnosti treh žrecev. O gradnji templja v srcu in pravem bogoslužju.

1 Trije žreci pa so bili ob tem zelo v zadregi in niso vedeli, kaj naj bi storili; kajti svoje prošnje niso upali razodeti Jožefu v Otrokovi navzočnosti.
2 Dete pa jih je pogledalo in spregovorilo nato z zelo trdnim glasom:
3 »Ali ne bi radi tudi iz Mene naredili malika?
4 Tam na tistem griču bi radi postavili tempelj; vanj postavili rezbarijo, narejeno po Meni, na zlat oltar in temu kipu nato darovali na vaš način.
5 Samo poskusite narediti kaj takega; resnično, povem vam, prvi, ki bo za to naredil en korak in dvignil en sam prst, zapade takoj na mestu smrti!
6 Če pa Mi že hočete postaviti tempelj, potem Mi postavite živega v vašem srcu!
7 Kajti Jaz sem živ, ne pa mrtev in zato hočem žive, nikoli pa ne mrtve templje!
8 Če pa že verujete, da v Meni telesno prebiva polnost božanstva, ali nisem tedaj že Jaz Sam zadosten živi tempelj pred vami?! Zakaj bi tedaj moral biti pred Mano še kip in kamnit tempelj?!
9 Kaj je tedaj več, Jaz, - ali pa takšen tempelj, ki nič ne pomeni in rezbarije po moji podobi?
10 Če je živi pri vas in med vami, zakaj naj bi bil tedaj dober mrtvi in čemu naj bi služil?
11 O vi slepi neumneži! Ali ni več to, če ljubite Mene, kot pa če bi Mi hoteli sezidati tisoč kamnitih templjev in bi potem tisoč let v njih pred Mojimi izrezljanimi podobami brusili svoje jezike v obširnih ogrinjalih?!
12 Če pa bi prišel k vam reven človek, ki bi bil nag in lačen in žejen,
13 vi pa bi rekli: Glej, to je en polbog, kajti tako se prikazujejo ta visoka bitja;
14 naredimo njegovo podobo in jo nato postavimo v tempelj, da jo bomo častili! -
15 Povejte mi, če bi gotovo naredili tako, ali bi s tem revnemu človeku pomagali, pa tudi če bi naredili njegovo podobo iz čistega zlata?!
16 Ali ne bi revežu bolj koristilo, če bi ga iz vaše ljubezni najprej oblekli in mu nato dali jesti in piti?!
17 Mar ni Bog še bolj živ kot katerikoli človek na Zemlji, ko ima vendar vse kar živi življenje iz Njega?!
18 Ali bi naj bil Bog, ki je ustvaril Sonce in dal tebi videče oko, slep?!
19 Ali naj bo gluh Tisti, ki je ustvaril uho, in brezčuten Tisti, ki ti je dal občutke?!
20 Glej, kako neumno bi bilo to zamišljeno in rečeno!
21 Bog je torej najpopolnejše življenje Samo, torej najpopolnejša ljubezen; kako bi Ga vi hoteli častiti in moliti kot mrtvega?! -
22 Pomislite na to, da boste ozdraveli od vaše slepote!«
23 Ta govor je pognal tri žrece na tla; uvideli so sveto resnico in ta dan niso več spregovorili.

93 Vsestransko dobri učinki tega pouka. Hišno življenje svete družine. Slepa beračica in njene sanje. Ozdravitev slepice z vodo, v kateri se je kopal Otrok.

1 Ko so tako izkazali svoje največje spoštovanje, so se trije žreci spet vrnili v njim določen prostor in so tam ostali do sončnega zahoda.
2 Govorili niso nič, vsak izmed njih pa je razmišljal o besedah čudovito govorečega Otroka.
3 Jožef pa je počastil Boga v svojem srcu in se mu najgloblje zahvalil za neskončno veliko milost, daje on postal krušni oče Božjega Sina.
4 Ko je z Marijo in svojimi sinovi tako počastil in se zahvalil Bogu in je Marija zatem poskrbela za Otroka,

5 tedaj so Dete spet predali Jakobu in Marija je Jožefu potrgano obleko pošila, nato pa je Jožef šel s svojimi sinovi spet ven na polje in ga obdeloval.
6 Marija pa je medtem čistila hišno pohištvo, da bi bilo čisto za sprejem gostov, ki so obljubili, da bodo popoldne spet prišli tja.
7 Ko je končala s čiščenjem, je spet pogledala po Otroku, če mu nič ne manjka.
8 Dete pa si je zaželelo dojk in nato kopel in to s čisto, mrzlo vodo.
9 Marija pa je vse to takoj naredila; in ko je kopala Otroka, je prišla neka slepa žena v sobo k Mariji in veliko tožila o svoji bedi.
10 Marija pa je dejala tej slepi ženi: »Dobro vidim, da si zelo bedna; toda kaj bi jaz lahko storila, da bi ti s tem bilo pomagano?«
11 In žena je dejala: »Čuj me! V tej noči se mi je sanjalo nekaj prav čudežnega.
12 Videla sem, kako si imela prav jarko sijočega Otroka; ta Otrok je želel od tebe dojke in kopeli.
13 Kopel je bila presna voda; in ko si ti Otroka v njej skopala, je postala voda polna sijočih zvezd.
14 Tedaj sem se spomnila, da sem slepa in sem se nemalo začudila, kako lahko vse to vidim.
15 Ti pa si poleg tega govorila: Žena, vzemi torej to vodo in si umij oči - in spregledala boš!
16 Tedaj sem hotela hitro seči po vodi in si umiti oči; toda hipoma sem se zbudila, - in ostala slepa!
17 Danes zjutraj mi je nekdo govoril: Pojdi ven in išči! Srečala boš ženo z Otrokom; kajti prej ne boš prišla v drugo hišo, kot ravno v to!
18 Tu sem sedaj na cilju svojega velikega truda, strahu in nevarnosti!«
19 Tu je podala Marija slepi ženi vodo od kopanja in žena si je z njo umila obraz in je v trenutku spregledala.
20 Žena pa si je od velikega veselja in hvaležnosti ni znala pomagati in je hotela to raztrobiti po vsej Ostrazini; Marija pa ji je to najstrožje prepovedala.

94 Hvaležnost ozdravljene in njena prošnja za sprejem ter pojasnilo o Marijinem plahem obnašanju, ki ji ga je dal Jakob. Ženina napoved Marijine prihodnosti. Marijina skromnost. Jožef se vrne domov.

1Žena pa je prosila Marijo, ali ji ne bi hotela dovoliti, da bi nekaj časa ostala pri njej, da bi služila hiši, v kateri se ji je zgodilo tako veliko odrešenje.
2 Marija pa je dejala: »Žena, to ni odvisno od mene, kajti tudi jaz sama sem le Gospodova dekla;
3 ostani pa nekaj časa, dokler se moj mož ne vrne s polja domov. Od njega boš dobila pravi odgovor!«
4 Žena pa je padla Mariji k nogam in jo je hotela začeti oboževati naravnost kot boginjo; kajti ozdravitev vida je bila zanjo prevelik čudež, saj je bila slepa že rojena.
5 Marija pa ji je to najstrožje prepovedala in se oddaljila v drug prostor.
6 Žena pa je začela zaradi tega jokati, ker je bila prepričana, da je s tem užalila svojo največjo dobrotnico.
7 Jakob pa, ki se je v isti sobi igral z Otrokom, je pogledal ženo in ji dejal:
8 »Kaj jokaš, kakor da bi ti kdo storil kaj žalega?«
9 Žena pa je dejala: »Ah, ljubi mladenič! Jaz sem vendar užalila njo, ki mi je dala luč oči! Kako tedaj ne bi jokala?!«
10 Jakob pa je dejal: »Ah, skrbi za kaj drugega! Mlada žena, ki ti je podala vodo od kopanja, je milejša kot grlica; zato ne more biti užaljena.

11 Tudi če bi jo hotel kdo užaliti, tega vendar ne bi mogel storiti!
12 Kajti tedaj ga desetkrat blagoslovi za eno žalitev in sama spet prosi žalilca za njegovo prijateljstvo na tak način, kateremu se tudi najtrši kamen ne bi mogel upirati!
13 Glej, tako dobra je ta žena! Zato bodi vendar brez skrbi; zagotavljam ti, da ravno sedaj molik Bogu zate!«
14 In tako je tudi bilo: Marija je resnično molila k Bogu za to ženo, da bi ji On razsvetlil razum, da bi potem uvidela, da je Marija tudi samo slabotna žena.
15 Marija je sicer bila iz najvišjega plemstva ne samo po naravni poti (kot kraljeva hči), vendar je bilo njeno veselje v tem, da jo je vsakdo in povsod poniževal.
16 Čez nekaj časa pa je prišla dobra, ljuba Marija spet nazaj in zares prosila ženo odpuščanja, ker ji je prej preveč trdo odgovorila.
17 Takšno ravnanje z Marijine strani je to hvaležno ženo od same ljubezni do Marije skoraj zadušilo.
18 In žena je dejala v popolni zamaknjenosti svoje ljubezni:
19 »O svetla duša mojega spola, pred čemer me je najprej posvarilo tvoje najplemenitejše srce,to bodo nekoč narodi storili tebi!
20 Kajti gotovo si ti prva med vsemi ženami Zemlje, ki je z visokimi bogovi toliko bolj gotovo povezana, ker je poleg svojih resničnih božanskih kreposti tudi prav tako neizrekljivo ljubezniva. «
21 Marija pa je dejala: »Draga žena, po moji smrti naj ljudje delajo, kar hočejo; toda v času mojega življenja se to ne sme zgoditi!«
22 Tu je prišel Jožef s svojimi sinovi spet nazaj; in Marija je takoj pripeljala ženo k njemu in mu pripovedovala vse, kar se je tukaj zgodilo.

95 Jožef sprejme ozdravljeno. Ženina bajna zgodba. Jožefove tolažilne besede ubogi siroti.

1 Takoj, ko je žena spoznala, da je Jožef Marijin soprog, je stopila k njemu in ga prosila, da bi smela ostati v njegovi hiši.
2 In Jožef je dejal ženi: »Ako si bila deležna take milosti, kot mi je naznanila moja žena v tvoji navzočnosti in želiš biti zaradi tega hvaležna tej hiši, potem pač lahko ostaneš.
3 Kajti glej, tukaj imam precej veliko posestvo in imam več domačih živali in prostorno hišo!
4 In tako ne bo manjkalo zaposlitve, prostora za stanovanje pa je tukaj tudi dovolj.
5 Moja žena je po svojem bitju tako in tako bolj slabotne telesne moči; zato mi boš naredila veliko uslugo, če boš tu in tam hotela pomagati moji ženi pri gospodinjskem delu.
6 Za vse tvoje potrebe bo poskrbljeno; toda v denarju ti ne morem dati nobene plače zato, ker ga tudi sam nimam.
7 Če si zadovoljna s to ponudbo, tedaj lahko ostaneš tukaj po svoji želji, toda ne zaradi kakšne namišljene dolžnosti!
8 Te besede so ženo, ki je bila itak povsem revna sirota, nadvse osrečile in čez vse mere je hvalila hišo, v kateri jo je doletelo toliko dobrega.
11 Jožef pa jo je vprašal o rojstnem kraju in njeni starosti in katere veroizpovedi je.
10 In žena je odvrnila: »Vse časti najvrednejši mož, po rodu sem iz Rima, sem hčerka mogočnega patricija!
11 Moj starikav videz ne ustreza moji starosti; kajti jaz sem komaj dvajset poletij prebivalka zemlje.
12 Na svet sem prišla slepa; mojim staršem pa je neki svečenik svetoval, naj me odpeljejo v Delfe, da bom tam po Apolovem usmiljenju dobila luč oči.

13 Ko je bil ta nasvet dan mojim staršem, sem bila stara deset let in sedem mesecev.
14 Moji starši, ki so bili zelo bogati in so me kot edinko nadvse ljubili, so ubogali ta nasvet.
15 Najeli so ladjo, da bi z menoj odpluli v Delfe.
16 Bili pa so komaj tri dni na morju, ko je prišel najsilnejši vihar in gnal ladjo z največjo hitrostjo v to okolico.
17 Približno dvesto sežnjev pred obalo - kot mi je moj rešitelj pogosto pripovedoval - je ladjo vrglo na čer,
18 in vsi - razen mene in enega mornarja, ki meje rešil - so umrli, in tako tudi moji dobri starši.
19 Nikoli pa se ni pojavila priložnost, ki bi me vrnila nazaj v moje rodno mesto. Mornar je umrl tukaj, že pred petimi leti in jaz sem sedaj osirotela beračica v tem kraju, izčrpana od velike stiske in žalosti.
20 Toda ker sem takšno milost gotovo našla pri bogovih in sem dobila luč svojih oči in lahko sedaj vidim svoje dobrotnike, bom seveda rada pozabila svojo veliko bridkost!«
21 Ta pripoved navidezne žene je spravila vse v jok; in Jožef je dejal: »O ti uboga sirota, potolaži se; kajti tukaj boš spet mnogokratno našla svoje starše!«

96 Ženino vprašanje zaradi pridobitve mnogokratnih staršev. Jožefovo pojasnilo. Ženina zabloda, da je Jožef Zeus. Jožefova odvrnitev.

1 Domnevna žena pa Jožefa ni popolnoma razumela, kaj je menil s pridobitvijo mnogokratnih staršev, zato ga je vprašala:
2 »O ti ljubi, predobri mož, v čigar hiši me je zadela tako neskončno velika milost, kaj pač meniš s tem, da naj bi po tvoji besedi tukaj mnogokratno našla svoje starše?«
3 Jožef pa ji je dejal: »Resnično, v moji hiši bodi enaka mojim otrokom vse svoje življenje!«
4 Pri meni boš spoznala edinega in večno resničnega Boga, ker je to Tisti, ki te je ustvaril in ti je sedaj znova dal luč tvojih oči!
5 Ja, ti boš tvojega Boga in Gospoda osebno spoznala in On Sam te bo učil!
6 Zelo kmalu pa boš tukaj v tej hiši spoznala tudi pomembnega Rimljana, ki bo uredil tvoje stvari v Rimu!
7 In ta Rimljan je Cirenij, Avgustov brat.
8 Gotovo je poznal tvoje starše in se bo po mojem nasvetu potrudil za stvar tvojih staršev v Rimu. In to bodo vendar tvoji starši večkratno, duhovno in telesno?!
9 Kajti če bi tvoji telesni starši kakorkoli še živeli, povej, ali bi oni več storili zate?
10 Ali bi ti oni lahko vrnili luč tvojih oči, in ali bi ti morda zmogli pokazati edinega, večnega in resničnega Boga?!
11 Tvoji telesni starši bi te sicer lahko posvetno preskrbeli, tukaj pa boš preskrbljena za večno, če le hočeš sprejeti to oskrbo!
12 Povej, kaj je tedaj več? Tvoji telesni starši, ki jih je morje pogoltnilo, ali tvoji sedanji, katere mora morje v imenu enega Boga ubogati?«
13 Tu je dozdevna žena popolnoma onemela od samega spoštovanja in ljubezni do Jožefa.
14 Kajti menila je, ker je že poprej tu in tam slišala čisto tihe govorice, da stanuje nekje v okolici Ostrazine Zeus, da se ona sedaj nahaja v osebni navzočnosti istega.
15 Jožef pa je prav kmalu spoznal ženino zablodo in ji je dejal:
16 »O dekla, o hči! Nikar me ne imej za več, kakor sem; najmanj pa za nekaj kar je nič!
17 Jaz sem prav tako kot ti človek; to naj ti zaenkrat zadošča! Sčasoma pa bo postalo svetleje okrog tebe; zato dovolj za sedaj!
18 Sedaj pa prinesite kosilo; potem bomo zvedeli več! Tako bodi!«

97 Jožefove besede zaradi treh postečih se svečenikov. Ponižnost nove stanovalke in njena posvojitev po Jožefu. Blagoslov in veselje Deteta Jezusa.

1 Jožefovi sinovi so takoj odšli ven in se vrnili s kosilom.
2 Jožef pa je spregovoril: »Kaj pa je z onimi tremi? Se nam bodo
pridružili pri kosilu ali pa bodo danes rajši jedli v svojih prostorih?
3 Pojdite ven in poizvedite o tem in naj bo po njihovi želji!«
4 In sinovi so odšli in vprašali one tri; ti pa niso nič odgovorili, temveč so sinovom pokazali, da pred zatonom ne bodo nič govorili in nič zaužili, niti jedi, niti pijače.
5 To so sinovi sporočili Jožefu in Jožef je bil s tem zadovoljen ter je dejal:
6 »Če so si ti trije to naredili za stvar vesti, potem bi se pregrešili nad njimi, če jih ne bi hoteli pustiti v zvestobi njihove zaobljube!
7 Zato sedimo v Gospodovem imenu za mizo in hvaležno zaužijmo, kar nam je Bog podaril!«
8 Dozdevna žena pa je dejala: »O gospodar te hiše! Ti si predober in jaz sem nevredna; zato pač nisem vredna jesti pri tvoji mizi! Na hišnem hodniku bom zaužila, kar mi bo podarila tvoja dobrota.
9 Poleg tega pa tudi moja kar preveč razcapana obleka in neumito telo gotovo nista primerna za mizo takšnega gospoda kot si ti!«
10Jožef pa je dejal sinovom: »Pojdite in prinesite štiri velike vrče vode; postavite jih v Marijino stransko sobo!
11 Ti žena pa pojdi in umij to ženo, jo počeši in obleči v tvojo najboljšo obleko!
12 In ko bo tako žlahtno in praznično oblečena, jo privedi semkaj, da bo upala brez sramu kositi z nami!«
13 V pol ure je bila Jožefova volja izpolnjena in povsem očiščeno je stalo sedaj namesto žene prav ljubeznivo, plaho in nadvse hvaležno dekle tam, na njenem obrazu pa je bilo videti le še sledove nekdanje žalosti.
14 Njene poteze so bile zelo lepe in v njenih očeh je ležala globoka ponižnost, pa tudi globoka ljubezen.
15 Jožef pa se je sedaj resnično razveselil tega otroka in je dejal: »O Gospod, zahvaljujem se ti, da si me izbral za to, da rešiš to revo! V Tvojem najsvetejšem imenu jo hočem sprejeti za pravo hčerko!«
16 Obrnil se je k sinovom in jim dejal: »Poglejte svojo ubogo sestro in jo pozdravite kot bratje!«
17 Z velikim veseljem so Jožefovi sinovi to storili in na koncu je spregovorilo tudi Dete:
18 »Prav tako kot vi, jo sprejemam tudi Jaz; to dobro delo Mi je v veliko veselje!«
19 Ko pa je dekle slišalo Dete tako govoriti, se je
začudilo in dejalo: »O čudež, kaj je to, da govori to dete kot kakšen bog?«

98 Ljubezniv prizor med dekletom in Detetom. Nevarnosti svete skrivnosti. Dekletova blaženost in čezmerno veselje.

1 Dekle se je naglo podalo k Detetu in dejalo:
2 »O kakšen nenavaden čudežni Otrok si Ti!
3 Ja, Ti si tisto bleščeče Dete, o katerem se mi je tako čudežno sanjalo, da Ga je mati kopala in mi je nato tista voda od kopanja dala luč mojih oči.
4 Ja, ja, Ti božje Dete! Ti si mi dal luč oči! Ti si moj Odrešenik; Ti si resnični Apolon iz Delfov!
5 Ja, Ti si v mojem srcu že sedaj več kot vsi rimski, grški in egipčanski bogovi!
6 Kakšen visok, božanski Duh mora prebivati v Tebi, ki Ti je že tako zgodaj razvezal Tvoj jezik in ki se po Tebi že sedaj daje spoznati tako odrešujoče in mogočno delujoče!
7 Zveličanje vam ljudem Zemlje, ki skupaj z menoj živite v veliki temi in žalosti!
8 Tu je nebeško sonce, ki bo vam, slepim tako kot meni, vrnilo vid!

9 O Rim, ti mogočni zavojevalec zemlje, glej, tu pred menoj se mi smehlja junak, ki te bo spremenil v kup ruševin!
10 Svojo zastavo bo zasadil nad tvoje zidove in ti boš odšel v grob! Kakor vihar raznese prazne pleve, tako boš ti raznesen!«
11 Dete pa je ponudilo dekletu roko in je hotelo k njej.
12 In deklica Gaje z velikim veseljem vzela k sebi in Ga objemala in ljubkovala.
13 Dete pa se je igralo z bogatimi dekletovimi kodri in ji pri tem čisto tiho spregovorilo:
14 Ali ti, Moja ljuba sestra, veruješ besedam, ki si jih pred tem spregovorila pred Menoj, ko Sem bil še na rokah Mojega brata?«
15 In dekle je prav tako čisto tiho dejalo Detetu:
16 »Ja, Ti moj Odrešenik, Ti moje prvo jutranje sonce, - sedaj verujem še toliko trdneje, ker si me Ti vprašal o tem!«
17 In Dete je nato dejalo: »Blagor ti, da v svojem srcu veruješ tako, kot si govorila!
18 Toda Jaz ti povem še tole: Zaenkrat ne skrivaj ničesar bolj kot ravno
to tvojo izpoved verovanja!
19 Kajti nikoli ni sovražnik vsega življenja tako napenjal ušesa kot ravno sedaj!
20 Zato molči o Meni in nikar Me ne izdaj, če ti je kaj do tega, da bi te ta sovražnik ne umoril za večno!«
21 Deklica pa je to najtrdneje obljubila in je postala v času, ko je
ljubkovala Dete, tako čisto popolnoma mladostno lepa,
da so se vsi začenjali temu nadvse čuditi, in dekle si od same blaženosti skoraj ni znalo pomaga ti. Da, bila je tako blažena, da je začela vriskati in
postajati vedno bolj zaupljiva.

99 Prihod Cirenija in Pilla. Jožefovo poročilo o dekletu. Cirenijevo snubljenje Jožefove posvojene hčerke.

1 Ko je bilo dekle še v svojem največjem veselju, ravno tedaj je spet prišel Cirenij v družbi Maronija Pille k Jožefu, kot je prejšnji večer obljubil.
2 Jožef in Marija sta ga sprejela z velikim srčnim veseljem in Cirenij je dejal:
3 »O ti moj vzvišeni prijatelj in brat, kaj ste vendar doživeli, da ste zaradi tega v moje veliko veselje tako vedri?«
4 Jožef pa je takoj opozoril Cirenija na dekle in dejal:
5 »Glej, tam z Detetom v naročju in v globoko radost zatopljeno, vidiš predmet našega veselja!«
6 Cirenij je pobliže pogledal dekle in je nato dejal Jožefu:
7 »Ali si jo torej sprejel za pestunjo? Od kod je le prišlo to lepo izraelsko dekle?«
8 In Jožef je odvrnil Cireniju, ki je gorel od radovednosti:
9 »O visoki prijatelj, glej, čudež jo je prinesel pod to streho! Prišla je slepa k meni, videti je bila kot prijetna skrajno revna beračica.
10 Po Detetovi čudežni moči pa je dobila vid in potem se je pokazalo, da je šele dekle, s komaj dvajsetimi leti in sirota, zato sem jo torej tudi vzel za svojo hčerko in tako je to tisti pravi razlog našega veselja!«
11 In Cirenij, ki je opazoval dekle z vse večjo naklonjenostjo medtem, ko deklica od same radosti Cirenija še opazila ni, čeprav je bil navzoč v svojem polnem sijaju, je dejal Jožefu:
12 »O prijatelj, o brat, kako zelo sedaj obžalujem, da sem visok rimski patricij!
13 Resnično, vse bi dal za to, da bi bil Jud in bi si mogel to čudovito Judinjo sedaj izprositi od tebe za ženo!
14 Kajti ti veš, da sem samski in brez otrok. O kaj bi mi lahko bila takšna žena, ki bi jo ti

blagoslovil!«
15 In Jožef se je nasmehnil Cireniju ter ga vprašal: »Kaj bi torej storil, ko ta deklica ne bi bila Judinja, temveč Rimljanka visokega rodu, enaka tebi?
16 Ko bi bila edina hči nekega patricija, katere starši so končali v morskih valovih pri neki vožnji v Delfe?«
17 Tu je Cirenij pogledal Jožefa popolnoma presenečen in je po kratkem molku rekel:
18 »O vzvišeni prijatelj in brat! Kaj ti tu govoriš? Prosim te, izrazi se jasneje; kajti zdi se mi, da se me ta stvar pobliže tiče!«
19 Jožef pa je rekel: »Moj visoki prijatelj! Glej, vse ima svoj čas, zato tudi ti pri tem nekoliko potrpi; kajti dekle samo ti bo vse povedalo!
20 Ti pa mi najprej poročaj, kaj je s tistimi iz tempeljskih ruševin izkopanimi trupli!«

100 Cirenijevo poročilo o ponovni oživitvi 200 navidezno mrtvih in njegovo rastoče zanimanje za tujo deklico. Jožefovi pomisleki. Trojna pravica do poroke v starem Rimu.

1 Cirenij pa je dejal Jožefu: »O prijatelj in brat, ne skrbi za trupla; kajti v tej noči jih je kakšnih dvesto oživelo in jaz sem danes vse dopoldne skrbel za njihovo zavetje!
2 In če se bo z nadaljnjim odstranjevanjem ruševin našlo še več nepoškodovanih trupel, bo tudi zanje poskrbljeno tako kot za dosedanje.
3 Glej, to je na kratko vse in me niti približno ne zanima toliko, kot ravno to dekle, ki naj bi bilo po tvoji izjavi, ki se mi zdi zelo verjetna, hči ponesrečenega rimskega patricija!
4 Zato dovoli naj najprej natančno poizvem, kako je s tem otrokom, da bom potem lahko ukrenil vse, kar je potrebno za blagor te sirote!
5 Glej, kot sem ti že prej povedal, sem samski in nimam otrok; ali bi lahko bila
bolje preskrbljena, kot če jo jaz kot cesarjev brat vzamem za stalno ženo?!
6 Zato mi je zgodba te deklice, pred vsem ostalim, vedno bolj pri srcu.
7 Le daj mi možnost, da se s tem krasnim otrokom pogovorim in temeljito posvetujem!«
8 In Jožef je dejal Cireniju: »Visoki prijatelj in brat, ti mi zdaj praviš, da si samski, vendar pa si mi v Tiru sam rekel, da si poročen z neko ženo - le otrok nimaš z njo!
9 Povej mi, kako naj to razumem? Ti si pač lahko (kot Rimljan, op. prev.) vzameš drugo ženo, če je prva jalova; toda kako bi lahko bil kot poročen mož še samski, resnično, tega ne razumem! Izjasni se bolj razumljivo!«
10 In Cirenij se je ob tej priliki nasmehnil in dejal: »Ljubi prijatelj, vidim, da ne poznaš rimskih zakonov; zato ti moram dati podrobnejše pojasnilo, - in tako torej poslušaj:
11 Glej, mi Rimljani imamo tri postave za zakonski stan;
dve med njimi nista obvezujoči, samo ena je obvezujoča.
12 Po dveh neobvezujočih zakonih se lahko poročim celo s sužnjo; kljub temu pa nimam stalne žene, temveč samo eno zakonsko dovoljeno priležnico in pri tem sem še samski in si vsak čas lahko vzamem mojemu stanu primerno ženo.
13 Razlika med prvima dvema neobvezujočima zakonoma pa je samo v tem, da si lahko v prvem primeru vzamem samo priležnico, - brez najmanjše obveznosti, da bi jo kdajkoli vzel za pravo ženo;
14 v drugem primeru pa se lahko dam zvezati tudi s hčerko neke mojemu stanu primerne družine, pod pogojem, da jo bom vzel za pravo ženo, ko bom z njo spočel enega do tri žive otroke, med katerimi bo vsaj eden deček.
15 Šele v tretjem primeru nato nastopi obvezujoči zakon, po katerem postanem šele pred Himenovim oltarjem (bog poroke, op. prev.) in pred za to določenim svečenikom trdno zvezan z zakonsko ženo in po tem nisem več samski ampak poročen.

16 Torej po zakonih, ki sedaj obstajajo, pri nas ne ukinja samskega stanu niti poroka (nuptias capere) niti poskusni zakon (patrimonium facere), temveč edino resnična zveza (uxorem ducere).
17 Torej poznamo nuptias capere, patrimonium facere in uxorem ducere, in samo to poslednje ukinja samski stan!
18 Glej, zato sem jaz toliko bolj samski, ker s priležnico ne morem imeti otrok, in bi bil še celo tedaj samski, če bi z njo imel otroka, ker pri nas otroci iz zakona s priležnico nimajo pravice do očeta razen ako jih oče posvoji s cesarjevim privoljenjem!
19 Sedaj veš vse, zato te prosim, seznani me sedaj podrobneje z zgodbo tega dekleta; kajti sedaj sem popolnoma odločen, da se z njo takoj popolnoma poročim!
20 Ko je Jožef to slišal, je dejal: »Če je tako, potem hočem jaz sam pred tem dekle podučiti in pripraviti, da je takšna ponudba ne bi oslabila ali celo ubila!«

101 J**ožef seznani Tulijo s Cirenijem. Čudežno odkritje: Tulija, Cirenijeva sestrična in mladostna ljubezen. Cirenijeva ganjenost.**
1 Nato je šel Jožef k dekletu, ki se je še vedno ukvarjalo z Detetom, jo pocukal za rokav in ji dejal:
2 »Poslušaj, moja draga hči, ali še res nisi opazila kdo je sedaj tukaj?
- Dvigni vendar glavo in poglej ! «
3 Tu se je dekle zbudilo iz svoje zamaknjenosti in ugledalo sijajnega Cirenija.
4 Prav prestrašila se je in čisto boječe vprašala: »O moj ljubi oče Jožef, kdo je ta tako zelo lesketajoč se mož? Kaj hoče tu? Od kod je sploh prišel?«
5 In Jožef je dejal dekletu: »O ne boj se, moja hči Tulija! Glej, to je nadvse dobri Cirenij, cesarjev brat in namestnik v Aziji in v enem delu Afrike!
6 Ta bo gotovo najbolje uredil tvojo zadevo v Rimu; kajti ti si mu že na prvi pogled postala zelo draga!
7 Pojdi zdaj k njemu in ga prosi, da bi ti prisluhnil; povej mu vso svojo življenjsko zgodbo, in bodi prepričana, da ne boš govorila gluhim ušesom!«
8 Dekle pa je dejalo: »O, moj ljubi oče, tega si ne upam; kajti jaz vem, da en tak gospod takšne zadeve preverja prav grozno strogo in če najde kakršnokoli točko, ki se ne da dokazati, človeku takoj grozi s smrtjo!
9 Kot se mi je v moji revščini že enkrat zgodilo,
ko me je začel preizkušati tudi en takšen
gospod, od kod da sem!
10 In ko sem mu vse po pravici povedala, potem je zahteval od mene prav stroge dokaze!
11 Ker pa mu takšnih v moji popolni osirotelosti in goli revščini nisem mogla preskrbeti, mi je zapovedal najstrožji molk in mi zagrozil s smrtjo, če bi o tem hotela pripovedovati komu še kaj več!
12 Zato te prosim, tudi ti me ne izdaj, sicer sem gotovo izgubljena!«
13 Tu je stopil Cirenij, ki je slišal ta tihi razgovor, k Tuliji in ji dejal:
14 »O Tulija, nikar se ne boj tistega, ki je pripravljen narediti vse, da bi te kolikor mogoče osrečil!
15 Ne povej mi ničesar, razen imena tvojega očeta, če se ga še spominjaš, več ne potrebujem!
16 Vendar se nič ne boj, tudi če si pozabila ime tvojega očeta! Ti mi ostaneš enako draga zato,ker si sedaj hči tega mojega največjega prijatelja!«
17 Tu je dobila Tulija že več poguma in je dejala Cireniju: »Resnično, če me tvoje blago oko ne vara, tedaj je ves svet laž! Zato ti bom seveda povedala, kako se je imenoval moj dobri oče.
18 Glej, njegovo ime je bilo Victor Aurelius Dexter Latii; ker si cesarjev brat, ti to ime ne more

biti tuje.«
19 Ko je Cirenij slišal to ime, je postal vidno ganjen in je z zlomljenim glasom spregovoril:
20 »O Tulija, to je bil vendar rodni brat moje matere! Ja, ja, o njemu vem, da je imel s svojo pravo ženo sleporojeno hčerko, ki jo je nad vse ljubil!
21 O kako pogosto sem mu zavidal njegovo srečo, ki je bila pravzaprav nesreča! Toda njemu je bila slepa Tulija več kot ves svet.
22 Ja, celo jaz sem bil v to Tulijo, ko je bila še komaj štiri do pet let stara, prav zaljubljen in sem često sam pri sebi prisegal: Ta, pa nobena druga, mora nekoč postati moja prava žena!
23 In -, o Bog, sedaj najdem to isto nebeško Tulijo tukaj v hiši mojega nebeškega, božanskega prijatelja!
24 O Bog, o Bog, to je preveč plačila naenkrat za slabotnega smrtnika za tisto malo, kar sem jaz, nič pred Teboj, o Gospod, storil!« - Tu se je oslabeli Cirenij sesedel v stol in se je še le čez nekaj časa zbral za nadaljnji pogovor s Tulijo

102 Cirenijevo snubljenje Tulije in preizkušnja njega s strani Tulije. Evangelij zakona.

1 Ko si je opomogel, je Cirenij spet dejal Tuliji: »Tulija, ali mi tedaj ne bi hotela dati roke in postati moja prava žena, če bi te jaz prosil za to iz najglobljega dna mojega srca?«
2 In Tulija je dejala: »Le kaj bi mi ti storil, če bi to odklonila?«
3 In Cirenij je odvrnil, nekoliko razburjen, toda še vedno iskreno:
4 »Potem bi to daroval Njemu, ki ga držiš v svojem naročju in bi nato žalosten odšel od tu!«
5 In Tulija je dalje vprašala Cirenija, rekoč namreč: »Kaj pa bi naredil tedaj, če bi jaz Njega, ki sedaj počiva v mojem naročju, vprašala za nasvet, kaj naj storim,
6 in bi mi On odsvetoval sprejeti tvojo ponudbo in bi zahteval, naj ostanem zvesta hiši, ki me je nadvse prijazno sprejela?«
7 In Cirenij je nekoliko osupnil pri tem vprašanju, nato pa kljub temu, nekoliko v zadregi, dejal:
8 »Ja, tedaj, moja najčudovitejša Tulija, tedaj bi moral seveda brez ugovora takoj odstopiti od svoje želje!
9 Kajti volji Tistega, katerega ubogajo vsi elementi, se umrljivi človek nikdar in nikoli ne more upreti.
10 O vprašaj vendar Dete takoj, da čimprej zvem, pri čem sem!«
11 Dete pa se je takoj dvignilo in dejalo: »Jaz nisem Gospod tega, kar pripada svetu; zato sta glede Mene v vsem posvetnem prosta!
12 Če pa se je v vajinih srcih vnela ljubezen drug do drugega, tedaj je na smeta prelomiti!
13 Kajti pri meni ne velja noben drug zakon, kot tisti, ki je s plamenečo pisavo zapisan v vajinih srcih.
14 Če pa sta se že pri prvem pogledu po tem živem zakonu spoznala in povezala, potem se ne smeta več ločiti, če nočeta grešiti pred Menoj!
15 Jaz pa nimam za veljavno nobeno posvetno zakonsko zvezo, temveč samo tisto, ki pride iz srca;
16 kdor to prelomi, ta je pred Menoj resnični prešuštnik!
17 Ti, moj Cirenij, si na to hčer močno navezal srce, zato ga ne smeš več odvrniti od nje!
18 In ti, hči, si se že pri prvem pogledu v srcu vnela za Cirenija, zato si že pred Menoj njegova žena in ti ni treba to šele postati!
19 Kajti pri meni zunanji nasvet ali zunanji ugovor ne velja nič, temveč edino svèt vajinih src je pri Meni veljaven.
20 Ostanita torej temu vedno zvesta, če nočeta postati resnična prešuštnika pred Menoj!
21 Preklet bodi odsvetovalec, ki zaradi posvetnih razlogov odsvetuje v stvareh ljubezni, ki je od

Mene!
22 Kaj je namreč več: živa ljubezen, ki je iz Mene, ali posvetni razlog, ki je iz pekla?
23 Gorje pa tudi ljubezni, katere temelj je svèt, - naj bo prekleta!«
24 Te Detetove besede so storile, da so vsi odreveneli in nihče ni upal še kaj spregovoriti o zakonu.

103 Nadaljnje pojasnilo božjega Deteta glede žive zakonske postave. Ljubezen izvirajoča iz glave in ljubezen iz srca. Zveza obeh ljubečih po Detetu. Tulijino priznanje Božanstva v Detetu.
1 Ker pa so vsi po tem Detetovem govoru čisto zmedeno gledali predse in si ni nihče upal ničesar govoriti, je naenkrat Dete spet odprlo usta in dejalo:
2 »Kaj pa stojite sedaj vsi tako žalostno okrog mene? Saj vam vendar
nisem nič žalega storil!
3 Tebi, moj ljubi Cirenij, sem dal tisto, po čemer je žejalo tvoje srce, in tudi tebi, ljuba Tulija;kaj torej hočete še več?
4 Bi naj mar Jaz odobraval živo prešuštvo, ko ste vendar vi ljudje za
Mrtvega postavili smrtno kazen?!
5 Kakšna želja bi pač to bila? Mar ni več to, kar se dogaja v življenju,
kot tisto, kar je ukleto v smrti?!
6 Menim, da se morate veseliti, ne pa žalovati, ker je tako!
7 Kdor torej ljubi, ali ljubi v srcu ali v glavi?
8 Vi pa vašega zakona o zakonski zvezi niste izvabili iz srca, ampak v celoti iz glave!
9 Življenje pa je samo v srcu in gre od tod v vse dele človeka in s tem tudi v glavo, ki v sebi nima nič več življenja, temveč je mrtva.
10 Če pa že zakone glave, ki izvirajo iz glave in ki so z glavo vred mrtvi, podkrepite s smrtno kaznijo, koliko lažje je potem spoštovati žive večne zakone srca!
11 Zato pa se veselite, da Jaz kot Živi med vami, trdno držim zakone življenja; kajti če jih ne bi, tedaj bi nad vas že zdavnaj prišla večna smrt!
12 Za to pa sem prišel Jaz na svet uničiti vsa dela in zakone smrti in na njihovo mesto bodo morali stopiti davni zakoni življenja!
13 Če vam Jaz vnaprej nakažem, kaj so tu postave življenja in kaj postave smrti, kakšno krivico vam s tem povzročam, da ste zaradi tega žalostni in se Me bojite, kot da bi vam bil namesto življenja prinesel smrt?
14 O vi neumneži! V Meni je prišlo k vam davno, večno življenje; zato se veselite in ne bodite nikdar več žalostni!
15 In ti, moj Cirenij, vzemi si ženo, ki ti jo Jaz dajem, in ti, Tulija, vzemi moža, ki sem ti ga povsem zares pripeljal Jaz; sedaj ne smeta zapustiti drug drugega nikoli več!
16 Če pa vaju bo ločila telesna smrt, potem naj bo tisti, ki bo preživel, svoboden na zunaj, toda ljubezen mora trajati večno, Amen!«
17 Te Detetove besede so spravile vse v največje začudenje,
18 in Tulija je dejala, vsa trepetajoča od največjega strahospoštovanja:
19 »O ljudje! Ta otrok ni človeški rod, temveč Je najvišje Božanstvo Samo!
20 Kajti tako ne more govoriti noben človek, ampak samo Bog; edinole Bog Sam kot osnova življenja, lahko pozna zakone življenja in jih lahko v nas prebudi!
21 Mi ljudje pa smo vsi mrtvi; kako bi mi zmogli najti zakone življenja in jih kot takšne uzakoniti?!
22 O Ti nadvse sveto Dete, šele sedaj jasno spoznam, kar sem pred tem nejasno predvidevala: Ti si Gospod nebes in zemlje od vekomaj! In Tebi vse moje čaščenje!«

104 Cirenijeva prošnja za Detetov blagoslov. Detetova zahteva Cireniju, da naj se zaradi Tulije odpove Evdokiji. Cirenij v notranjem boju. Detetova trdna volja. Privedba Evdokije.

1 Ta žlahtni govor s strani Tulije je Cirenija povsem navdušil, in stopil je k Tuliji, ki je še držala Dete v naročju in v največji ganjenosti dejal Detetu:
2 »O Ti moje življenje, Ti resnični Bog mojega srca, ker si me že najmilostneje povezal s tem dekletom, te prosim jaz, ubogi grešnik tedaj tudi za tvoj blagoslov, kateremu bom ostal zvest vse svoje življenje!«
3 In Dete se je takoj vzravnalo in dejalo: »Ja, ti Moj ljubi Cirenij, tebe blagoslovim s tvojo ženo Tulijo!
4 Toda ženo, ki je bila doslej tvoja soproga, moraš dati Meni!
5 Kajti če tega ne boš storil, tedaj ostaneš pred Menoj v grehu prešuštva; kajti ti si ženo močno ljubil in jo ljubiš še sedaj!
6 Če pa izročiš ženo Meni in Mi jo popolnoma daš in daruješ, tedaj si Mi dal tudi svoj greh!
7 Jaz pa Sem vendar prišel na svet, prevzeti vse grehe ljudi Nase in jih izbrisati z Mojo ljubeznijo pred njenim božjim obličjem za vedno. Torej naj se zgodi!«
8 In Cirenij je najprej nekoliko otrpnil ob tej zahtevi; kajti njegova žena je bila nadvse lepa grška sužnja, ki jo je za drag denar odkupil.
9 Zelo jo je ljubil zaradi njene velike lepote, čeprav ni imel z njo otrok.
10 Ta Grkinja je bila sicer stara že trideset let, toda ne glede na to je bila še tako lepa, da so jo pogani nizkega rodu častili kot pravo Venero.
11 Zato je bila ta zahteva za Cirenija nekoliko huda in bilo bi mu ljubše, če ta zahteva ne bi bila izrečena.
12 Toda Dete Se s tem ni dalo premotiti, temveč je ostalo trdno pri Svoji zahtevi.
13 Ker pa je Cirenij videl, da Dete nikakor noče odstopiti od Svoje zahteve, Mu je dejal:
14 »O, Ti moje življenje! Glej, moja žena, lepa Evdokija, mi je zelo prirasla k srcu in težko jo bom pogrešal!
15 Resnično, če bi bilo mogoče, bi Ti prej pustil Tulijo, kot pa
se odrekel tako zelo lepe Evdokije!«
16 Dete pa se je nasmehnilo in dejalo: »Ali Me imaš za barantača?
17 Glej, Jaz to gotovo nisem! Ali me imaš za bitje, ki dovoljuje s seboj barantati za izrečeno besedo?
18 O povem ti, če bi Mi dejal: »Pusti, naj izgineta vse vidno nebo in Zemlja!«, bi te Jaz prej uslišal, kot pa da bi vzel enkrat izrečeno besedo nazaj!
19 Resnično ti povem: Sonce, Mesec in zvezde in ta Zemlja bodo minili, kakor obleka bodo zastareli in propadli; toda Moje besede na veke nikoli!
20 Zato boš tudi dal čimprej sem pripeljati Evdokijo, šele nato boš sprejel Tulijo od Mene blagoslovljeno.
21 Če pa se boš upiral, tedaj ti Bom pustil Evdokijo umreti -
Tulije pa ti ne bom več dal.
22 Kajti kar delaš, moraš delati svobodno; prisiljeno delovanje nima pred Menoj nobene vrednosti.
23 Če umre Evdokija, potem si že obsojen z njeno smrtjo in ne moreš več postati Tuilijin mož.
24 Če pa Mi daruješ Evdokijo, potem si resnično svoboden in Tulija lahko postane tvoja prava žena!
25 Dveh žena pa po moji odredbi ne moreš imeti; kajti v začetku sta bila ustvarjena le en možin ena žena.

26 Torej stori, kar Sem ti sedaj govoril, da ne pride sodba čez tebe!«
27 Te otrokove besede so pripeljale Cirenija do hipnega sklepa pustiti pripeljati Evdokijo iz mesta;
28 kajti vzel jo je s seboj iz Tira, ni pa je pustil nikomur videti, da ne bi kdo podlegel njeni lepoti.
29 Toda kljub temu je tudi sedaj ni zaupal nikomur drugemu kot Jožefovemu najstarejšemu sinu in Maroniju Pillu.
30 Ta dva sta šla v spremstvu Cirenijeve telesne straže v Cirenijevo palačo in prav kmalu pripeljala lepo Evdokijo v Jožefovo hišo; Evdokija pa se je temu zelo čudila in ni vedela, kako je prišlo do tega, da je Cirenij prvič poslal tuje moške po njo.

105 Cirenijeva ponovna prošnja, da bi smel obdržafi Evdokijo. Detetov trdni ne. Evdokijino razburjenje. Zmaga Duha v Cireniju. Marijine tolažilne besede Evdokiji.
1 Ko je sedaj Cirenij zagledal Evdokijo nasproti Tulije, je spoznal, da je bistveno lepša kot Tulija in bilo mu je žal, da se bo sedaj za vedno ločil od nje.
2 In zato je še enkrat vprašal Dete, ali je ne bi smel obdržati vsaj kot deklo in Tulijino družico.
3 Dete pa je dejalo: »Moj Cirenij! Ti lahko vzameš v svojo hišo toliko dekel kot hočeš,
4 toda samo Evdokije ne! Njo moraš pustiti tukaj, in to zato, ker tako hočem Jaz v tvoje dobro!«
5 Ko pa je Evdokija to videla in prav dojela, kako je to nedoraslo Dete Cireniju ukazovalno govorilo,
6 se je zgrozila in dejala: »Toda za voljo vseh bogov, kaj je vendar to? Nedorasel otrok ukazuje temu, pred katerim trepetata Azija in Egipt, kadar govori?!
7 In veliki zapovednik bojazljivo posluša tega tako odločno ukazujočega Otroka in se voljno pokorava njegovim izrekom?!
8 O, to se ne bo zgodilo tako lahko, kot ta nedorasli Otrok meni!
9 Zate, mogočni Cirenij, bi bila to največja sramota, če bi si pustil ukazovati celo od tega Otroka! Zato bodi mož in Rimljan!«
10 Ko pa je Cirenij to slišal od Evdokije, se je razburil in dejal:
11 »Ja, Evdokija! Ravno sedaj ti bom pokazal, da sem mož in Rimljan!
12 Glej, tudi če ta Otrok, ki se igra s Tulijinimi kodri ne bi bil božanskega izvora, in bi mi govoril približno tako, bi mu sledil!
13 Ta Otrok pa je najvišjega, božanskega izvora, in zato Ga bom toliko bolj poslušal, pa naj hoče karkoli!
14 Kaj ti bi pač bilo ljubše: delati, kar ta najvišji Otrok vseh otrok hoče, ali za večno umreti?«
15 Te Cirenijeve besede Evdokiji so imele velik učinek.
16 Začela je sicer jokati, ker mora sedaj naenkrat zapustiti toliko veličastva,
17 ob tem pa si je sama pri sebi mislila, da se božji sklep ne da več spremeniti; in tako se je vdala v usodo.
18 Stopila pa je k Evdokiji Marija in ji dejala: »Evdokija, ne žaluj zaradi te zamenjave!
19 Kajti dala si čisto majhno veličastvo, da bi zanj dobila veliko in čisto drugačno!
20 Glej, tudi jaz sem kraljeva hči, toda kraljevsko veličastvo je že davno minilo in glej, sedaj sem dekla Gospodova in to je večje veličastvo, kot vsa kraljestva sveta!
21 Te besede so prav močno delovale na Evdokijo in začela se je osrčevati v Jožefovi hiši.

106 Evdokijina zahteva po luči o Otroku. Marijino svarilo k potrpežljivosti. Otrok Jezus v Evdokijinem naročju in v pogovoru z njo.
1 Vprašala pa je Evdokija Marijo, od kod neki to, da je Dete tako polno čudežne moči in tako

najvišje božanske narave.
2 In kako je pač prišlo do tega, da je sedaj Cirenij tako zelo odvisen od Detetovih besed.
3 Marija pa je dejala Evdokiji prav ljubeznivo: »Ljuba Evdokija! Glej, ne da se vsak krepelec zlomiti na kolenu!
4 Vsaka stvar potrebuje svoj čas; z ljubo potrpežljivostjo pridemo pač najdlje!
5 Šele ko boš nekaj časa pri meni, tedaj boš za vse izvedela; za sedaj pa verjemi, da je ta Otrok večji kot vsi junaki in bogovi Rima!
6 Ali predvčerajšnjim nisi občutila velike moči viharja?!
7 Glej, ta je prišel iz mogočnih rok Njega, s čigar kodri se še igra Tulija!
8 Glej, kar pa je moč tega viharja naredila s templji v mestu, to bi lahko naredila tudi z vso Zemljo!
9 Tako veš zaenkrat dovolj in zaradi tvojega zveličanja ne smeš
več vedeti;
10 ko boš pa bolj zrela, tedaj boš tudi več zvedela!
11 Zato te prosim tudi zaradi tvojega zveličanja, da o tem molčiš pred vsakomur; če pa boš o tem govorila, boš takoj obsojena!«
12 Te Marijine besede so umirile Evdokijo, in začela je sama pri sebi zelo razmišljati o tem, kar je slišala od Marije.
13 Marija pa je šla k Tuliji in ji spet vzela Dete iz rok in ji dejala:
14 »Glej, tebe je ta moj sinek že blagoslovil in zaradi tega boš srečna za vedno!
15 Tam pa je uboga Evdokija; ta doslej še ni občutila neskončno velike blagodejnosti Detetovega blagoslova! Zato bom sedaj položila Dete tudi Evdokiji v naročje, da bo občutila, kakšna moč izhaja iz Deteta!«
16 Nato je Marija nesla Dete k Evdokiji in ji dejala:
17 »Tukaj, Evdokija, je moje in tvoje zveličanje! Vzemi ga za kratek čas na svoje roke in občuti, kako sladko je biti mati takšnega otroka!«
18 Z velikim strahospoštovanjem je vzela Evdokija Dete v svoje naročje;
19 toda bala se je tega skrivnostnega Otroka in se je pri tem komaj upala premakniti
20 Dete pa se je smehljalo in dejalo: »O Evdokija, ne boj se Me; kajti Jaz nisem tvoj pogubljivec, ampak tvoj Zveličar!
21 V kratkem času pa me boš že bolje spoznala, kot me poznaš sedaj!
22 Potem pa se Me ne boš več bala, temveč me boš ljubila, kot ljubim Jaz tebe!' - Te besede so Evdokiji odvzele strah, in začela je Dete ljubkovati in objemati.

107 Cirenijeva zahvala. Plemenitost in modrost skromnega Jožefa. Cirenijeva izročitev osmih revnih otrok Jožefu v zaščito in vzgojo.

1 Tedaj pa je dejal Cirenij Jožefu: »Vzvišeni prijatelj in brat! V tvoji hiši sem sedaj našel svojo največjo srečo v vsakem oziru; Sedaj pa mi povej, kakšno plačilo zase zahtevaš od mene!
2 O povej, kako ti lahko vsaj v najmanjšem merilu povrnem tisto, kar vse si zame storil?
3 Nikar pa pri tem upoštevati te vile, katera je za tvoje plačilo gotovo nekaj premajhnega in prebednega!«
4 In Jožef je dejal: »O brat in prijatelj, za koga me pa imaš?!
5 Mar meniš, da sem jaz dobrodelnostni mešetar in delam dobro samo zaradi plačila?
6 O kako se pri tem motiš, če o meni verjameš kaj takega!
7 Glej, ne poznam nič bednejšega kot plačanega dobrotnika in plačano dobro delo!
8 Resnično, naj bom preklet in dan in ura, v kateri sem se rodil, če hočem vzeti od tebe en sam stater (antični novec, op. prev)!
9 Zato le pogumno vzemi tvojo ženo k sebi, očiščeno Tulijo; kar boš storil njej in še

marsikateremu revežu, to bom vedno gledal kot plačilo za moja dejanja tebi!
10 Tej hiši pa prizanesi s vsakršnim darilom kajti to, kar imam, je dovolj za nas vse! Čemu še več?
11 Morda meniš, da bom zahteval za Evdokijo kakršen koli denar za prehrano? - Oh, zaradi tega bodi miren!
12 Sprejemam jo kot hčer in jo bom vzgajal v božji milosti.
13 Kje pa je neki oče, ki bi si za vzgojo svoje hčere dal od koga še kaj plačati?!
14 Povem ti, Evdokija je več vredna kot ves svet; zato na vsem svetu ni plačila, ki bi bilo lahko ponujeno zanjo kot sprejemljivo!
15 Veliko plačilo pa, ki ga imam za vse moje delo, glej, to leži sedaj v Evdokijinem naročju!«
16 Ko pa je Cirenj dojel veliko Jožefovo nesebičnost, je, zelo ganjen rekel:
17 »Resnično, pred Bogom in vsemi ljudmi na zemlji stojiš tukaj ti sam kot človek vseh ljudi!
18 z besedami te slaviti, bi bil zaman trud; kajti ti si vzvišen nad vsako človeško besedo!
19 Jaz pa vem, kaj bom storil, da ti bom pokazal, kako nad vse te spoštujem in cenim.
20 Dal ti bom darilo, ki ga prav gotovo ne boš zavrnil!
21 Glej, v Tiru imam tri deklice in pet dečkov od zelo revnih staršev, ki so že pokojni!
22 Te ljube otroke bom dal pripeljati k tebi, da jih boš ti vzgajal!
23 Da bom skrbel za njihovo vzdrževanje, na to se lahko zaneseš.
24 Mi boš tudi to zavrnil? Ne, Jožef, ti moj najvzvišenejši brat, tega prav gotovo ne boš storil!«
25 In Jožef je dejal, čisto ganjen: »Ne, brat, tega ti ne bom nikoli odrekel! Pošlji zato te otroke čimprej semkaj; najbolje bomo poskrbeli zanje v vsem, kar potrebujejo!«

108 Cirenijevi pomisleki zaradi blagoslovitve zakona po Himenovem višjem duhovniku. Jožefov dober nasvet in Cirenijevo veliko veselje.

1 Cirenij, s tem Jožefovim zagotovilom popolnoma zadovoljen, je nato rekel Jožefu:
2 »Najvzvišenejši prijatelj, sedaj je izpolnjena vsaka moja želja, in sedaj ni ničesar več, kar bi si še lahko želel!
3 Samo ena usodna okoliščina je še poleg moje velike sreče, in ta je v tem:
4 Tulija, nebeška, je sicer sedaj od Boga blagoslovljena moja prava žena; toda glej, jaz sem na zunaj Rimljan in moram zato tudi zaradi pričevanja ljudstva, dati blagosloviti mene in Tulijo duhovniku!
5 Takšno blagoslovitev pa lahko naredi samo Himenov višji duhovnik,
s čimer šele postane zveza pravnomočna.
6 Kako pa naj to izvedemo tukaj, ko razen treh nižjih duhovnikov ni niti
enega več?
7 In Jožef je dejal Cireniju: »Kaj te skrbi to, kar nič ne pomeni?
8 Ko se boš vrnil nazaj v Tir, boš tam srečal dovolj duhovnikov, ki te bodo za denar blagoslovili, če ti ta blagoslovitev karkoli pomeni.
9 Če pa ostaneš tak, kot si sedaj, tedaj boš storil bolje; kajti ti si vendar tudi gospod nad tvojim lastnim zakonom.
10 Jaz pa se spominjam, da sem enkrat od nekega Rimljana slišal, da tam v Rimu obstaja neki zakon,
11 Če mož izvoli dekle v navzočnosti nemega, norca ali nedoraslega otroka,
12 in so ti ob izvolitvi dobre volje in se pri tem smehljajo, tedaj je zakon s tem popolnoma veljaven, samo pristojnemu duhovniku je treba to sporočiti,
13 pri čemer seveda ne sme manjkati majhen, bleščeč dar.
14 Če je s tem tajnim zakonom vse v redu, kaj je tu treba še več?
15 Pusti, naj pridejo trije svečeniki, ki so tu pri meni; tisti ti bojo dali potrdilo, da si izvolil Tulijo

v navzočnosti otroka, ki se ti je smehljal in te blagoslovil in ki je komaj v četrtem mesecu starosti!
16 Če imaš to čisto nedolžno pričevanje in nekaj zlata, kaj je tu treba še več za celotno rimsko ljudstvo?! «
17 In Cirenij je od veselja kar skočil v zrak in dejal Jožefu:
18 »Resnično, najvzvišenejši brat, popolnoma prav imaš! Res obstaja takšen zakon; samo v začetku se ga jaz nisem mogel spomniti!
19 Sedaj je vse v najlepšem redu; naroči mi zato tri svečenike in jaz se bom o tej točki primerno pogovoril z njimi! «- In Jožef je dal takoj nato poklicati tri duhovnike, še vedno neme ,naj stopijo v sobo!

109 Pomisleki svečenikov. Cirenijev prevzem odgovornosti. Slabo spričevalo za rimsko lakomnost. Cirenijeva sklenitev zakona s Tulijo.

1 Trije svečeniki so prišli takoj in eden je dejal: »Samo namestnikov ukaz nam je lahko danes razvezal jezike;
2 kajti danes zjutraj smo se zaobljubili, da ves dan ne bomo spregovorili niti besede in dali v usta niti grižljaja!
3 Toda, kot rečeno, sedaj zvečer prelamljamo to zaobljubo, ker smo k temu prisiljeni z namestnikovim ukazom! Naj torej on odgovarja za naše dejanje!«
4 Cirenij pa je dejal: »Resnično, prisilil vas nisem z ničemer; če pa vas zaradi tega peče vest, tedaj prav rad prevzamem odgovornost nase!
5 Kajti jaz sem vendar v hiši Tistega, v katerega osnovni domeni so takšni računi in tu verjamem, da mi pri polaganju tega računa ne bi smelo biti tako težko, kot si vi nespametno predstavljate! «
6 In Jožef je dejal: »O brat, preskus je že opravljen, zato povej tem trem samo, kar od njih zahtevaš!«
7 Eden od svečenikov pa je prehitel Cirenija in ga vprašal, kaj naj bi morali zanj storiti.
8 In Cirenij je takoj kratko in jedrnato predstavil tem trem svojo željo.
9 Trije pa so dejali: »Zakon je pravilen in dejanje tudi; toda mi smo samo nižji duhovniki in naše dejanje ne bo sprejeto kot veljavno!
10 In Cirenij jim je pojasnil, da je v tem primeru zaradi popolnega pomanjkanja višjih duhovnikov, vsak nižji duhovnik celo dolžan opravljati višjo duhovniško službo in pravico.
11 Svečeniki pa so dejali: »To je res, toda glej, ko smo pred dvema dnevoma hoteli izvrševati višjo duhovniško oblast, tedaj si nas obsojal!
12 Če bomo pred teboj sedaj spet izvajali višjo duhovniško pravico, ali nas tedaj ne boš spet obsodil? «
13 Cirenij pa je dejal nekoliko razburjen: »Takrat sem vas obsodil, ker ste hoteli izvrševati višjo duhovniško službo popolnoma protizakonito;
14 Sedaj pa imate zakonito pravico pred seboj! Če boste ravnali po njej, se od mene nimate bati nikakršne obsodbe!
15 Pač pa vam bom zaradi tega dal dar, ki naj bi zagotovil vašo življenjsko preskrbo! In tudi dar za Rim ne bo manjkal!«
16 In trije svečeniki so dejali: »Dobro; toda mi trije odslej ne pripadamo več bogovom in nočemo imeti več opravka z rimskim poganstvom!
17 Ali bo naše pričevanje veljavno, če bodo v Rimu odkrili, da smo prestopili k Izraelovi veri?«
18 In Cirenij je dejal: »Vi veste prav tako dobro kot jaz, da je v Rimu za denar vsako pričevanje veljavno!
19 Zato naredite to, kar od vas zahtevam! Vse drugo naj ne bo vaša skrb; kajti za to bom že jaz

poskrbel! «
20 To zagotovilo je pripravilo svečenike, da so izstavili Cireniju zahtevano potrdilo in ga z njim blagoslovili.
21 Ko je sedaj Cirenij imel potrdilo, je podal Tuliji roko in jo dvignil kot svojo zakonito ženo.
22 In dal ji je prstan in ukazal iz mesta prinesti kraljevska oblačila zanjo.

110 Tulija v kraljevskih oblačilih in Evdokijine bolečina. Detetove tolažilne besede Evdokiji in Evdokijine solze veselja. Marijino sočutje.
1 V kratkem času so prinesli kraljevska oblačila za Tulijo in jo, kot že rečeno, z njimi oblekli.
2 Marija pa je spet vzela svojo obleko, jo oprala in jo nato ponovno obdržala zase.
3 Cirenij je seveda tudi Mariji hotel za to dati kraljevske obleke;
4 toda tako Marija, kot tudi Jožef sta to vljudno odklonila.
5 Ko pa je Evdokija videla Tulijo v njenem pravem kraljevskem sijaju, ji je vendar postalo težko pri srcu, tako da je začela skrivaj vzdihovati.
6Toda Dete ji je tiho dejalo: »Evdokija, Jaz ti pravim, nikar ne vzdihuj
zaradi sveta, temveč vzdihuj zaradi svojih grehov. Tako boš boljše shajala!
7 Kajti glej, Jaz sem več kot Cirenij in Rim; če imaš Mene, potem imaš več, kot če bi imela ves svet!
8 Toda, če me hočeš popolnoma imeti, tedaj moraš obžalovati svoj greh, zaradi katerega si postala jalova!
9 Če pa boš iz ljubezni do Mene obžalovala svoje grehe, šele potem boš po meri svoje ljubezni do Mene spoznala, kdo sem pravzaprav Jaz!
10 Ko Me boš pa spoznala, tedaj boš srečnejša, kot če bi bila žena cesarja!
11 Kajti glej, cesar mora imeti močne straže, da ga ne preženejo s prestola!
12 Jaz pa sem sam sebi zadosten! Duhovi, sonca, lune, zemlje in vsi elementi so mi poslušni; kljub temu Jaz ne potrebujem nobene straže in se celo pustim tebi na rokah nositi, čeprav si grešnica!
13 Zato bodi mirna in ne jokaj; kajti ti si sprejela, kar je bilo Tuliji odvzeto, ko je sprejela kraljevska oblačila!
14 In to je neskončno več kot tiste zlato bleščeče kraljevske obleke, ki so mrtve in prinašajo smrt,
15 medtem ko ti nosiš življenje na svojih rokah in ne boš vekomaj nikoli okusila smrti, če Me ljubiš!«
16 Te Detetove besede so zelo zdravilno delovale na Evdokijino razpoloženje, tako da je začela od zelo velikega veselja zaradi preblaženega začudenja jokati.
17 Marija pa je opazila, da koplje Evdokija svoje oči v solzah veselja, zato je stopila k njej in jo vprašala:
18 »Mila Evdokija, le kaj ti je, da sem odkrila v tvojih očeh sladke solze?«
19 In Evdokija je odvrnila po globokem radostnem vzdihu:
20 »O ti najsrečnejša vseh mater na zemlji, glej, tvoje Dete mi je čudovito govorilo!
21 Resnično, ne smrtniki v vsej svoji posvetni veličini, temveč samo
Bogovi zmorejo takšne besede!
22 Moje prsi so sedaj polne velikih misli in slutenj! Kot iz skrite globine se dvigajo v meni enako kot svetle zvezde iz morja kvišku; in zato jokam iz očaranosti!
23 Marija pa je dejala: »Evdokija, le potrpi! Po zvezdah bo prišlo tudi
sonce. Šele v njegovi luči boš videla, kje si! - Sedaj pa tiho, Cirenij prihaja!«

111 Cirenijeva zahvala Detetu. Detetove blagoslovilne besede poročnemu paru.

Jožefove besede povabila k poročni pojedini. Cirenijeva vrnitev v mesto.
1 Ko je Cirenij s Tulijo prišel k Evdokiji, ki je še držala Dete v naročju, je dejal Detetu:
2 »O ti moje življenje, ti moje vse! Samo Tebi se moram zahvaliti za vso to mojo veliko, čudovito srečo.
3 Jaz sem storil samo nekaj malega Zate in Ti mi plačuješ tako neizrekljivo in me delaš za najsrečnejšega človeka na zemlji.
4 O kako bi se Ti lahko jaz, ubogi grešnik, za to dovolj zahvalil?«
5 Dete pa Se je vzravnalo, dvignilo Svojo desno roko kvišku in dejalo:
6 »O moj ljubi Cirenij Kvirinij, Jaz blagoslavljam sedaj tebe in tvojo ženo Tulijo, da bosta mogla na svetu skupaj srečno živeti!
7 »Toda Jaz ti tudi povem: Ne imej se v sreči sveta nikoli za preveč srečnega, temveč imej svet z njegovo srečo vred za prizorišče prevare, tedaj boš živel v pravi modrosti sveta!
8 kajti glej, vse v svetu je ravno nasprotje tega, za kar se predstavlja; edino ljubezen sama, če prihaja iz dna srca, je resnična in pravična!
9 Kjer uzreš življenje brez ljubezni, tam ni življenja, ampak je smrt;
10 kjer pa zaradi miru resnične ljubezni domnevaš smrt, tam je življenje doma, in ga nihče ne more uničiti!
11 Ti ne veš, kako puhla je podlaga na kateri stojiš; Jaz pa vem, zato ti vse to govorim!
12 Koplji tukaj samo tisoč sežnjev globoko in pred seboj boš uzrl mogočen prepad, ki te bo pogoltnil!
13 Torej ne koplji pregloboko v svet, in ne veseli se odkritij v globini sveta;
14 kajti kjer koli kdo koplje pregloboko v svet, tam si tudi pripravlja lastno uničenje.
15 Ne zaupaj točki, na kateri stojiš; kajti majava je in te lahko pogoltne, če jo boš razkopal in naredil rov v tleh!
16 Pomisli: vse na svetu te lahko ubije, ker vse samo v sebi nosi smrt, - edino sama ljubezen ne, če jo boš ohranil v njeni čistosti!
17 Če pa jo pomešaš s posvetnimi stvarmi, tedaj bo postala težka in te lahko tudi ubije, tako telesno kot duhovno.
18 Ostani torej v čisti, nesebični ljubezni, ljubi enega Boga kot tvojega Očeta in stvarnika nad vse, in vse ljudi kot tvoje brate, kakor samega sebe, tedaj boš imel večno življenje v takšni tvoji ljubezni! Amen.«
19 Te premodre Detetove besede so vlile Cireniju, kot tudi vsem prisotnim tako globoko spoštovanje, da so trepetali po vsem telesu.
20 Jožef pa je šel k Cireniju in dejal: »Brat, zberi se in pojdi z blagoslovom te hiše v mesto! Zaenkrat pa skrivaj vse, kar si tukaj slišal in prejel! Jutri pa pridi in imej tukaj poročno pojedino!« - In Cirenij se je takoj podal v mesto s Tulijo in svojim spremstvom.

112 Novo presenečenje v Jožefovi hiši: tuji belo oblečeni mladeniči kot pomočniki v gospodinjstvu.
1 Ko se je bil Cirenij že precej pozno zvečer iz Jožefove hiše podal s svojimi v mesto, je rekel Jožef svojim sinovom:
2 »Otroci, pojdite in uredite naše gospodarstvo! Poskrbite za krave in osle, potem pa nam pripravite večerjo, in to dobro in svežo! Kajti jaz moram še danes pri veselem obedu mojo novo hčer posvojiti in blagosloviti!«
3 Na to so Jožefovi sinovi takoj odšli in storili tisto, kar jim je Jožef ukazal.
4 Toda, kako so ostrmeli, ko so v hlevu naleteli na več belo oblečenih mladeničev, ki so prav marljivo oskrbovali Jožefovo živino.
5 Jožefovi sinovi so jih vprašali, kdo jim je zapovedal to delati in čigavi služabniki so.

6 Mladeniči pa so dejali: »Mi smo venomer služabniki Gospoda in Gospod nam je to zapovedal; zato smo tudi delali!«
7 Jožefovi sinovi pa so vprašali mladeniče: »Kdo je vaš gospod in kje je doma? Ali je to morda Cirenij?«
8 In mladeniči so dejali: »Naš Gospod je tudi vaš, stanuje pri vas, toda Cirenij ni njegovo ime!«
9 Tu so menili Jožefovi sinovi, da bo to očitno njihov oče sam in so zato dejali mladeničem:
10 »Če je tako, tedaj pojdite z nami, da vas naš oče, ki je tukaj gospodar te hiše, spozna, ali ste resnično njegovi služabniki!«
11 In mladeniči so dejali: »Najprej pomolzite krave, nato pa gremo z vami predstavit se vašemu gospodu!
12 Tedaj so vzeli sinovi posode za molžo in so namolzli trikrat toliko mleka kot običajno, pa naj so še tako dobro skrbeli za svoje krave.
13 Tedaj pa so se nadvse začudili in si niso znali pojasniti, kako da so krave tokrat dale tako veliko mleka.
14 Ko pa so končali z molžo krav, so dejali mladeniči:
15 »Sedaj, ko ste s svojim delom končali, pojdimo v hišo, kjer stanuje vaš in naš gospod.
16 »Toda vaš o če je pri vas naročil tudi dobro večerjo; ta mora biti pripravljena še preden stopimo v Gospodov prostor!«
17 Takoj so šli mladeniči v kuhinjo in glej, tam so marljivo tudi že mnogi mladeniči pripravljali okusno večerjo!
18 Jožefu pa se je zdelo delo njegovih sinov nekaj čez mero dolgo, zato je šel pogledat, kaj počno.
19 Kako pa se je začudil, ko je zagledal kuhinjo nabito polno delavcev!
20 Takoj je vprašal sinove, kaj za Božjo voljo je to.
21 Toda mladeniči so odgovorili: »Jožef, nič ne skrbi; kajti kar je tu in kar se tukaj dogaja, je in se dogaja resnično po volji Gospoda! Pusti nas najprej pripraviti večerjo, potem pa boš vse izvedel od Gospoda Samega!«

113 Marijino začudenje nad trajnimi nadlogami. Jožefova tolažba. Spoštovanje angelov do Deteta in Njegov nagovor nadangelom. Skupna večerja.

1 Jožef pa se je takoj nato vrnil v sobo in povedal Mariji in Evdokiji, kaj je sedaj videl in kaj se dogaja zunaj v kuhinji.
2 Marija in Evdokija sta se nad tem silno začudili in Marija je dejala:
3 »O veliki Bog, ali res nismo niti sekundo varni pred Tvojimi nadlogami! Komaj odide ena skozi vrata, že stopi spet sto novih v sobo!
4 O Gospod, ali nam res nočeš privoščiti čisto nič miru? Ali moramo morda spet bežati in sedaj najbrž pred Rimljani? Ali kaj bo nastalo iz tega pojava?«
5 Jožef pa je dejal: »Ljuba Marija, nikar se ne boj brez potrebe! Glej, mi smo ja samo popotniki na tem svetu in Gospod je naš voditelj!
6 Kamor nas hoče Gospod voditi, tja Mu tudi sledimo, popolnoma vdani v Njegovo sveto voljo; kajti samo On vendar ve, kje in kako je za nas najboljše!
7 Glej, ti se vedno bojiš, kadar nam Gospod pošlje kaj novega; jaz pa sem tega zelo vesel, - kajti tedaj zagotovo vem, da Gospod vselej skrbi za tisto, kar je za nas najboljše!
8 Danes zjutraj je poslal Gospod nadme težko preizkušnjo; zaradi nje sem se zelo razžalostil.
9 Toda žalost ni trajala dolgo; usmrčeni je bil obujen in živi!
10 Stori tudi ti enako in veliko bolj ti bo koristilo kot vsa tvoja nepotrebna mladostna bojazljivost in strah!«
11 Te Jožefove besede so pomirile Marijo in sedaj je postala sama polna radovednosti, da bi

videla nove kuharje v kuhinji.
12 Zato se je dvignila in hotela pogledati; toda v tem trenutku so stopili v sobo Jožefovi sinovi, obloženi z jedili in vsi mladeniči so jim z največ
jim spoštovanjem sledili.
13 In ko so prišli v Detetovo bližino, so naenkrat padli na kolena in Ga molili.
14 Dete pa Se je vzdignilo in dejalo mladeničem: »Dvignite se, vi nadangeli Mojih neskončnih nebes!
15 Uslišal Sem vašo prošnjo! Vaša ljubezen mi hoče služiti tudi tukaj v Moji nizkosti; toda Jaz, vaš Gospod od vekomaj, nisem še nikoli potreboval vaših uslug!
16 Ker pa je vaša ljubezen tako močna, zato ostanite tri zemeljske dneve tukaj in služite tej hiši! Toda razen teh, ki so tukaj v hiši, naj nihče ne izve, kdo ste!
17 Sedaj pa večerjajte z mojim krušnim očetom in njo, ki me je rodila in s to hčerko, ki me ima v naročju, s tremi iščočimi in z Mojimi brati!«
18 Nato so mladeniči vstali, Marija je vzela Dete in vsi so sedli za mizo,
zapeli z Jožefom zahvalno pesem in jedli in pili nadvse blaženi in veseli.
19 Nadangeli kot mladeniči pa so jokali od blaženosti in dejali:
20 »Resnično, večnosti so minile pred našim pogledom, polne najvišje radosti;
21 toda vse te radosti polne večnosti so prevagane s tem trenutkom, ko jemo za Gospodovo mizo, ja, za mizo Njegovih otrok, med katerimi je On v vsem svojem obilju! O Gospod, naj tudi mi postanemo Tvoji otroci!«

114 Marijin pogovor z Curijelom in Gabrijelom. Detetovo opozorilo na novi red na zemlji in v nebesih. Evdokijina vedoželjnost glede nadposlancev.

1 Ko so použili večerjo in nato z Jožefom vred zapeli Gospodu zahvalno pesem, tedaj je spregovoril eden izmed mladeničev Mariji:
2 Marija ti blagoslovljena med ženami zemlje, se me ne spominjaš več? Mar nisem jaz tisti, ki se je v templju tako pogosto igral s teboj in ti je vedno prinašal dobro hrano in sladko pijačo?!«
3 Tu je Marija ostrmela in dejala: »Ja, spoznala sem te; ti si Curijel, nadangel! Ti si mi pa včasih tudi zelo nagajal, ko si govoril z menoj, nisi pa se dal videti!
4 In pogosto sem te morala cele ure prositi, da sem te pripravila do tega, da sem te ugledala!
5 In *mladenič* je dejal: »Glej, ti blagoslovljena mati, taka je bila
Gospodova volja, ki te ima nadvse rad!
6 Toda tako kot srce v tebi, kot sedež ljubezni, neprestano bije in vse tvoje bitje draži in vzburja,
7 takšen je tudi način Gospodove ljubezni, da svoje ljubljence kar naprej vzburja, draži in vleče, toda tudi ravno s tem ustvarja življenje in ga dela trajnega za vso večnost!«
8 Marija je bila nad to razlago zelo vesela in je hvalila veliko Gospodovo dobroto.
9 Drugi mladenič pa se je tudi obrnil k Mariji in ji rekel: »Blagoslovljena devica! Prepoznaš tudi mene? Ne bo veliko več kot eno leto, kar sem te obiskal v Nazaretu!«
10 In Marija ga je spoznala po glasu in dejala: »Ja, ja, ti si Gabrijel!
Resnično, tebi ni enakega; kajti ti si prinesel Zemlji gotovo največje oznanilo in odrešenje vsem ljudstvom!«
11 In mladenič je odvrnil Mariji: »O devica, v začetku si se zmotila; kajti glej, Gospod je že z menoj začel uporabljati najmanjša in najnepomembnejša sredstva za izvedbo največjega dejanja!
12 Zato sem gotovo najnižji in najneznatnejši v Božjem kraljestvu, ne pa največji! Res
sem prinesel Zemlji največje in najsvetejše oznanilo,
13 toda zato nisem takšen, kakor da mi po veličini nihče ne bi bil enak; pač pa ravno nasprotno,

kakor sem namreč najnižji v božjem kraljestvu!«
14 Tu se je Marija skupaj z Jožefom začudila nad veliko mladeničevo ponižnostjo.
15 Dete pa je dejalo: »Ja, angel ima prav! V začetku Mi je bil največji najbližji (Lucifer, kot prvi in najbližji, op. prev.)
16 Ta pa se je dvignil in je hotel biti Meni enak in je hotel Mene prekositi in zato se je oddaljil od Mene.
17 Zato pa sem potem Jaz zgradil nebo in zemljo in izdelal red, po katerem je lahko samo majhno meni najbližje!
18 Sedaj pa sem Jaz zase izvolil vso nizkost sveta; in zaradi tega bodo samo tisti največji pri Meni, ki so enako kot Jaz, v svetu in v sebi najmanjši in najnižji.
19 In tako imaš ti, Moj Gabriel, prav iz sebe, in mati ima tudi prav; kajti tako si ti največji, ker si najmanjši iz sebe in v sebi!«
20 Ko je Dete govorilo te besede Gabrijelu, so takoj padli vsi mladeniči na kolena in Ga oboževali.
21 Evdokija pa je raziskovala sem ter tja; kajti ni vedela, kaj naj si misli o teh prelepih mladeničih.
22 Slišala je sicer, kako so te mladeniče imenovali »nadposlanci«, in to iz božjega kraljestva, - toda ona je menila, da je to Palestina in tudi Gornji Egipt. Zato je vprašala, ali so to morda poslanci.
23 Eden izmed mladeničev pa je dejal: »Evdokija, le potrpi! Glej, mi ostanemo tukaj vendar tri dni in tedaj se bomo že bolje spoznali!« In Evdokija je bila s tem zadovoljna in je šla kmalu počivat.

115 Jožefov opomin k nočnemu počitku. Razodetje mladeničev o nočnem napadu tristo razbojnikov. Napad. Zmaga angelov.

1 Jožef pa je dejal: »Otroci in prijatelji, nastal je že pozen večer; zato menim, da je čas podati se k počitku!«
2 Mladeniči pa so dejali: »Ja, oče Jožef, prav imaš; vi vsi, ki še prebivate v umrljivih telesih, pojdite k krepilnemu počitku!
3 Mi pa bomo šli pred tvojo hišo in jo bomo stražili!
4 Kajti sovražnik življenja je sedaj na zvijačen način odkril, da tukaj stanuje Gospod, in je sklenil v tej noči to hišo morilsko napasti.
5 Zato pa smo mi tukaj, da bi varovali to hišo; in ko bo sovražnik prišel, ga bomo grdo zdelali!«
6 Jožef in Marija, še budna Evdokija, trije svečeniki in Jožefovi sinovi so se silno prestrašili te novice,
7 in Jožef je dejal: »Če je tako, tedaj nočem počivati, temveč z vami stražiti vso noč !«
8 Mladeniči pa so dejali: »Bodite vsi popolnoma brezskrbni; nas je dovolj in imamo tudi dovolj moči, da bi lahko po Gospodovi volji vse stvarstvo spremenili v nič!
9 Kako pa naj bi se potem bali peščice najetih strahopetnih morilcev?!
10 Kajti glej, vsa stvar je v tem: Nekateri prijatelji uničenih duhovnikov so po Satanovem prizadevanju izvedeli, da je postal Cirenij velik prijatelj Judov in to po zaslugi te hiše.
11 Zato so naredili tajno zaroto in prisegli, da bodo v tej noči napadli to hišo in pobili vse, ki so v njej.
12 Mi pa smo takšen načrt že dolgo predvidevali in smo prišli zato, da bi to hišo zaščitili.
13 Bodi zato čisto miren; zjutraj boš videl, kako smo vso noč delali zate!«
14 Ko je Jožef slišal takšno zvesto zagotovilo varstva od mladeničev, je hvalil in slavil Boga,

15 potem najprej pokazal Evdokiji spalnico, jo blagoslovil kot svojo hčerko in ona je šla prva k počitku.
16 Nato je odšla Marija z Detetom v isto spalnico in Ga tokrat vzela k sebi v posteljo.
17 Nato so šli tudi trije svečeniki v svojo spalnico; Jožef in sinovi pa so ostali v obednici in bedeli.
18 Mladeniči pa so šli ven in se polegli okrog hiše -
19 Ko se je približala polnoč, so zaslišali žvenket orožja na poti iz mesta k vili.
20 V nekaj minutah je bila vsa Jožefova hiša obkoljena s 300 oboroženimi možmi.
21 Ko pa so tedaj hoteli vdreti v hišo, so se dvignili mladeniči in v trenutku zadavili ves trop, razen enega moža.
22 Tega pa so zvezali in ga odvedli v eno sobo za pričevanje drugi dan.
23 In tako je bila Jožefova hiša čudežno rešena in je potem ostala v miru in varna pred vsakim bodočim napadom.

116 Priprave na Cirenijev svatovski obed. Spoštovanje angelov do kopajočega se Deteta. Oživitev trupel morilcev z vodo, v kateri se je kopalo Dete.
1 Zjutraj, že zgodaj pred svitom so bili v Jožefovi hiši vsi pri delu.
2 Mladeniči so delali v hlevu skupaj z Jožefovimi sinovi; kajti marsikaj je bilo treba pripraviti za Cirenijevo svatbo.
3 Jožef sam pa je šel ven z nekaj mladeniči, s Curijelom in Gabrijelom, pregledal je trupla in rekel obema:
4 »Kaj le bo iz tega? Saj jih bomo morali vendar pokopati prej, preden bo prišel Cirenij iz mesta!«
5 Mladeniči pa so odvrnili: »Jožef, ne skrbi za to, kajti ravno namestnik mora videti, kakšna moč prebiva v tej hiši!
6 Zato naj trupla ležijo dokler Cirenij ne pride in on sam naj potem poskrbi za njihovo odstranitev!«
7 Jožef je bil s tem zadovoljen in se je nato podal z obema v hišo.
8 Ko so vstopili v sobo, je Marija ravno kopala Dete, pri čemer ji je Evdokija, - kjer se je le dalo - pomagala.
9 Oba pa sta obstala v največjem spoštovanju, s prekrižanimi rokami na prsih, dokler so Dete kopali.
10 Ko pa je bilo Dete skopano in spet oblečeno v sveže perilo, je takoj poklicalo Jožefa zastran neke zadeve k Sebi in dejalo:
11 »Jožef, na zemlji, ki pripada tej hiši, ne sme biti nihče ob življenje!
12 Povod pa, zaradi katerega Sem te poklical, je, da vzameš to vodo in jo shraniš.
13 Ko pa bo prišel Cirenij iz mesta in bo videl zadavljene, tedaj vzemi vodo in jih z njo poškropi in ti bodo nato oživeli in odvedli jih bodo pred državno sodišče.
14 Pred tem pa zvežite vsakemu truplu roke na hrbtu, da ne bi, ko bo obujeno, takoj zgrabilo za orožje in se branilo!«
15 Ko je Jožef to slišal, je s pomočjo obeh takoj naredil, kar je Dete govorilo;
16 in ko je poslednjemu truplu zvezal roke, tedaj je že tudi prišel Cirenij v polnem sijaju iz mesta z velikim spremstvom.
17 Zgrozil pa se je ob pogledu na ta zvezana trupla in je hitro vprašal, kaj se je tu zgodilo.
18 Jožef pa si je, medtem, ko mu je vse pripovedoval, dal prinesti vodo in je takoj poškropil

trupla, nakar so se ta dvignila, kakor iz globokega spanja.
19 Cirenij pa, sedaj o vsem poučen, je dal te obujene takoj spraviti v državni zapor.
20 In ko so bili vsi ti, skupaj s tistim, ki so ga pustili pri življenju, odpeljani pod ostrim nadzorom, se je podal Cirenij s svojo nevesto v sobo in je nadvse hvalil in slavil Izraelovega Boga.

117 Cirenijeva slaba volja zaradi izdajalcev. Jožefovo opozorilo na Gospodovo pomoč. Cirenij in angeli. Jožefove pojasnilne besede. Čudež angelske moči

1 Ta pojav pa je kljub vsemu Cirenija nekoliko ozlovoljil, in ni vedel, kaj naj sedaj s temi izdajalci stori.
2 Zato je stopil k Jožefu in se pogovoril z njim. Jožef pa mu je odvrnil:
3 »Bodi dobre volje, ti moj brat v Gospodu! Kajti zaradi tega se ti ne bo skrivil noben las!
4 Glej, ti si gotovo moj največji prijatelj in dobrotnik na zemlji; toda kaj bi mi danes ponoči koristilo vse tvoje prijateljstvo?!
5 Ti najeti morilci bi me lahko ponoči skupaj z vso mojo hišo vred kuhali in pekli, ne da bi ti o tem karkoli izvedel prej, kot danes zjutraj, ko si prišel k meni in ko ne bi od mene ničesar več ostalo!
6 Kdo je bil tedaj moj rešitelj? Kdo je že davno spregledal tajne načrte hudobnežev in mi pravočasno poslal pomoč?
7 Glej, to je bil Gospod, moj in tvoj Bog! - Torej bodi dobre volje; kajti tudi ti si sedaj v vse varujoči Gospodovi roki, in On ne bo dopustil da bi se ti skrivil en sam las!«
8 Z ganjenim srcem se je zahvalil Cirenij ob strani svoje Tulije, ukvarjajoče se z Detetom, Jožefu za to tolažbo.
9 Toda obenem je ugledal dva čudovita mladeniča in videl tudi, da jih je bilo v kuhinji še več.
10 Zato je vprašal Jožefa, od kod naj bi bili ti tako lepi, nadvse nežni mladeniči, ali so morda tudi rešeni nesrečniki.
11 Jožef pa je dejal: »Glej, vsak gospodar ima svoje služabnike; ti pa vendar veš, da je moje Dete tudi Gospod!
12 In glej, to so njegovi služabniki; to so tudi tisti, ki so danes ponoči obvarovali to hišo pred uničenjem!
13 Nikar pa ne ugibaj, iz katere dežele so; kajti tu ne boš nič dosegel, ker so ti pomočniki nepopisno močni in silni!
14 In Cirenij je dejal: »Torej so to polbogovi, kot jih imamo tudi mi v našem bajeslovnem nauku?
15 Kako? Naj bi poleg enega Boga tudi vi imeli takšne polbogove, ki so določeni pomagati tako ljudem kot tudi glavnemu Bogu?«
16 In Jožef je dejal: »O brat, tu se pa strahovito motiš! Glej, o polbogovih ni pri nas nikoli niti govora.
17 Pač pa gotovo o preblaženih duhovih, ki so sedaj Gospodovi angeli, nekoč pa so tudi, kot mi, živeli na zemlji!
18 Toda o tem, kar si sedaj izvedel od mene, molči, kot da ne bi nikoli nič izvedel - sicer bi lahko bilo slabo za tvoje telo!«
19 Tu je položil Cirenij svoj prst na usta in prisegel, da bo molčal do smrti.
20 Tu sta stopila dva mladeniča k Cireniju in mu dejala: »Sedaj pojdi z nama ven, da ti pokaževa najino moč!«
21 In Cirenij je šel z njima ven, in glej, gora daleč v ozadju je izginila po eni besedi iz mladeničevih ust!
22 Šele tu je Cirenij uvidel razlog, zakaj mora molčati, in molčal je o tem tudi vse svoje Življenje

- in vsi prav tako, ki so bili z njim.

118 Razlika med močjo Gospoda in njegovih služabnikov. Cirenijevo vprašanje o smislu angelov. Prispodoba o ljubečem očetu in njegovih otrocih.

1 Po tem pokazu moči sta oba mladeniča odvedla Cirenija spet v sobo, kjer so bili Jožef, Marija z Detetom, Tulija, Evdokija in trije svečeniki, Maronij in še drugo Cirenijevo spremstvo.
2 In Jožef je takoj stopil k Cireniju in ga vprašal:
3 »No, presvetli brat in prijatelj, kaj praviš k tema Gospodovima služabnikoma?«
4 In Cirenij je dejal: »O prevzvišeni brat, med njimi in Gospodom tu skorajda ni nobene razlike; saj so oni prav tako močni kot On!
5 Dete je zadnjič z migom svoje roke uničilo veliki Zeusov kip;
6 ti služabniki pa so z eno besedo uničili celo goro! - Reci, je sploh kakšna razlika med služabnikom in Gospodom?«
7 In Jožef je odvrnil Cireniju: »O prijatelj, med njima je neskončna razlika!
8 Glej, Gospod dela večno vse to iz Sebe Samega; njegovi služabniki pa zmorejo to Storiti iz Gospoda le tedaj, kadar On to hoče!
9 V nasprotnem primeru zmorejo sami iz sebe prav tako malo, kot jaz ali ti in njihova lastna moč ne more zdrobiti niti sončnega praška!«
10 Cirenij pa je odvrnil: »Razumem te; kar si povedal je jasno in ne potrebuje nadaljnjega pojasnila.
11 Toda če vse to dela samo Gospod in služabniki nimajo v sebi nobene moči, zakaj jih potem sploh ima?«
12 In Jožef je dejal: »Glej, čudoviti, ljubi brat, tukaj je Dete! Obrni se s tem vprašanjem Nanj, - Ono ti bo dalo o tem najboljši odgovor!«
13 In Cirenij je tako storil, Dete pa se je dvignilo in dejalo:
14 »Cirenij, ti si sedaj mož in si v tej noči že oplodil svojo ženo, da bi dobil naslednika!
15 Povem ti pa, da jih boš dobil dvanajst! Če pa boš postal oče dvanajstih otrok, povej Mi, za kaj ti bodo in zakaj sploh hočeš imeti otroke!
16 Ali brez njih ne moreš dovolj dobro in trdno opravljati svoj posel?«
17 Tu se je Cirenij silno začudil in je čez nekaj časa dejal nekoliko v zadregi:
18 »Glede opravljanja mojih vladnih državniških poslov, tu je to umetnost zase in za to ne potrebujem otrok!
19 Toda samo v mojem srcu se izraža močna potreba po otrocih in ta potreba se imenuje ljubezen!«
20 In Dete je dejalo: »Dobro, ko pa boš že imel otroke, ali jih ne boš iz čiste ljubezni do njih pritegnil v svoje posle in jim boš dal moč in oblast zato, ker so tvoji otroci in jih naredil za svoje mogočne služabnike?«
21 In Cirenij je odvrnil: »O Gospod, to bom pa gotovo zanesljivo storil!«
22 In Dete je spet odvrnilo: »Sedaj glej, če že ti kot človek to delaš iz tvoje ljubezni do tvojih otrok, zakaj tega ne bi storil Bog kot sveti Oče s Svojimi Otroci iz Svoje neskončne ljubezni do njih?«
23 Ta odgovor je povedal Cireniju vse, ga napolnil kot vse ostale z najvišjim spoštovanjem in potem ni nič več vprašal.

119 Jožefova navodila za svatbo. Oblačenje prazničnih oblek. Bleščeča praznična obleka angelov. Zadrega Cirenija in ostalih. Ponovno odlaganje prazničnih oblačil.

1 Tu pa so že vstopili tudi Jožefovi sinovi in mu dejali: »Izdaten zajtrk je pripravljen!

2 Če hočeš, bomo uredili veliko jedilno mizo in nato nanjo postavili jedi!«
3 In Jožef je dejal: »Dobro, otroci moji, naredite to, oblecite pa svoje nove obleke, kajti sedaj zjutraj bomo obhajali Cirenijevo svatbo!
4 Vi boste tudi za mizo, zato morate biti svatovsko oblečeni! Pojdite sedaj in storite vse, kar je dobro, prav in primerno!«
5 In sinovi so pripravili mizo ter šli in storili, kakor jim je Jožef ukazal.6 Stopila pa sta k Jožefu tudi oba mladeniča in dejala: »Oče Jožef, kaj ti meniš? Glej obleka, ki jo nosiva, je samo najina delovna obleka; ali naj tudi midva skočiva v svatovsko obleko?«
8 Jožef pa je odvrnil: »Vidva sta angela Gospodova in ta vajina obleka je že tako najlepša svatovska obleka. Čemu bi vaju tedaj morala krasiti kakšna druga?«
9 Mladeniča pa sta dejala: »Glej, nikogar ne bi rada pohujšala; kar si ukazal svojim sinovom, hočeva storiti tudi midva in hočeva biti pri tvoji mizi v najinih svatovskih oblačilih!
10 Zato nama dovoli oditi ven in zamenjati oblačila enako kot tvoji sinovi!«
11 In Jožef je dejal: »Torej naredita tako, kot se vama zdi gotovo po Gospodu potrebno! Vidva sta vendar vedno Gospodova služabnika in tudi poznata vedno Njegovo voljo, pa se ravnajta po njej!«
12 In oba mladeniča sta odšla ven in v kratkem času sta prišla skupaj z Jožefovimi sinovi in vsemi drugimi mladeniči v tako svetlo sijočih oblačilih, kot je jutranja zarja v najlepšem rdečilu;
13 njuna obraza, noge in roke pa so sijali kot vzhajajoče sonce.
14 Cirenij in vse njegovo spremstvo so osupnili pred tem neskončnim sijajem in veličanstvom.
15 In Cirenij je v plahi naglici dejal Jožefu:
16 »Najbolj vzvišeni prijatelj, sedaj sem videl neskončno veličastvo tvoje hiše! Toda pusti me oditi, kajti to veličastvo me razjeda!
17 Zakaj si moral tvojim sinovom ukazati zamenjavo oblek? Brez tega bi gotovo tudi Gospodovi služabniki ostali v svoji prejšnji, meni tako ugodni preprostosti brez leska!«
18 Tu se je Jožef ojunačil, kajti tudi njemu je pošla sapa pred tolikim sijajem; spet je zapovedal svojim sinovom, naj oblečejo svoje delovne obleke.
19 Sinovi so odšli in to storili; toda tudi mladeniči so šli in zamenjali svoja oblačila ter se vrnili nato z Jožefovimi sinovi spet v svoji prvotni preprostosti.
20 Sedaj je postalo Cireniju spet lažje pri srcu in je lahko sedel k mizi s svojo ženo in svojimi tovariši.
21 In tako je zasedel s svojimi zgornji del mize, Jožef, Marija z Detetom, Evdokija, Jožefovi sinovi in mladeniči pa spodnji del mize in vsi so jedli in pili po Jožefovi zahvalni pesmi.
22 Nekateri vodilni skupaj s poveljnikom pa so mislili, da so sedaj osebno prisotni pri mizi bogov na Olimpu in si od samega veselja niso znali pomagati; kajti nič niso vedeli o dogajanjih v Jožefovi hiši.

120 Jožefova skrb zaradi predpisanega praznovanja velikonočnega praznika. Pomirjajoče pojasnilo angelov. Jožefova nova skrb zaradi mnogih poganov. Detetov čudovit odgovor.

1 Po slastnem zajtrku, ki je trajal skoraj eno uro, je Jožef izrekel zahvalno pesem in vsi so se dvignili od mize.
2 Ker pa je bil dan pred soboto, torej petek, na katerega so padli judovski velikonočni prazniki, je bilo Jožefa nekoliko strah in tu sredi samih Rimljanov ni vedel, kako naj praznik obhaja.
3 Kajti vedel je, da ga bodo sedaj ti tudi na velikonočno soboto enako obiskali prav tako, kakor ob katerem koli navadnem dnevu.
4 Zato se je, kot rečeno, bal, kako naj to kar najbolj izredno veliko soboto posvečuje.

5 Tedaj pa so ga obkrožili mladeniči in dejali: »Poslušaj nas, ti pravični, toda brez potrebe zaskrbljeni mož!
6 Ti veš, da so se ob tem času zbrali v Jeruzalemu tudi božji angeli kot nadangeli, kerubini in serafini.
7 In so vedno prebivali v Najsvetejšem, kakor to vesta ti in tvoja žena.
8 Ker pa ti veš, da mi sledimo samo Gospodu in ne templju v Jeruzalemu, zato tudi nismo v templju.
9 Ko je Gospod bival v templju v Jeruzalemu, takrat smo tudi mi bili v templju.
10 Sedaj pa On stanuje tukaj in tudi mi smo tukaj, da bi s teboj praznovali Veliko noč in nihče od nas ni v templju, ki je sedaj kar najbolj zapuščen!
11 Kako pa bi lahko ti bolje praznoval Veliko noč kakor, da nas v tem posnemaš?!
12 Glej, mi bomo jutri delali enako, kot smo danes in bomo še vnaprej in tako bo prav!
13 Stori ti enako in boš z nami v najpopolnejši navzočnosti Gospoda sobote in vseh praznikov pravilno obhajal soboto in velikonočni praznik!
14 Vprašaj nad vsemi prevzvišeno Dete in Ono ti bo povedalo in najbolj pošteno naznanilo isto!«
15 In Jožef je dejal: »Vse to je prav, dobro in resnično, ampak kaj pa je potem z Mojzesovo postavo? Se ona neha?«
16 Mladeniči pa so govorili: »Pravični mož, ti se motiš; povej, ali je Mojzes kdajkoli določil, da se mora Velika noč obhajati v Jeruzalemu?
17 Ali ni določil praznovanja samo tam, kjer je Gospod s skrinjo zaveze?!
18 Glej, sedaj pa Gospod ni več s skrinjo zaveze, ampak On sam je osebno s teboj in s tvojo hišo!
19 Povej sedaj, kje naj bi se torej po Mojzesovi postavi obhajal velikonočni praznik?«
20 In Jožef je dejal: »Če je tako, tedaj se bo pač moral praznik praznovati tukaj! Kaj pa naj storimo z mnogimi navzočimi pogani?«
21 In mladeniči so dejali: »O pravični sin Davidov, ne delaj si skrbi zaradi tega, temveč stori, kar bomo storili mi in bo že vse prav!«
22 Tu je Dete zahtevalo Jožefa (ob tem so mladeniči pokleknili) in dejalo:
23 »Jožef, kakor danes, tako jutri in pojutrišnjem; ne delaj si skrbi zaradi neobrezanih, kajti ti so sedaj boljši kot obrezani!
24 Glej, obreza kožice ne pomeni nič pač pa vse obreza srca!
25 Ti Rimljani pa imajo plemenito obrezano srce; zato tudi obhajam sedaj Velikonočni praznik z njimi in ne z Judi!«
26 Te besede so spravile Jožefa spet v ravnotežje; zelo se je razveselil in prepustil vso skrb za velikonočni praznik mladeničem.

121 Jožefova zadrega zaradi Cirenijevega povabila, da bi velikonočni praznik praznovali v njegovi trdnjavi. Detetove pomirjevalne besede in Jožefova pomiritev.
1 Potem pa, ko je bilo tako določeno praznovanje Velike noči in se je Jožef v vse vdal,
2 je stopil Cirenij k Jožefu in rekel: »Prevzvišeni prijatelj in brat, glej, danes sem bil jaz tvoj gost in bom to ostal še do večera;
3 Jutri pa bom pripravil v moji trdnjavi majhno praznovanje in k temu povabim celo tvojo hišo, kakor je tukaj zbrana,
4 in upam, da mi tega prijateljstva ne boš odklonil!
5 Kajti ne vabim te zato, da bi ti s tem povrnil, ampak to delam iz moje velike ljubezni in spoštovanja do tebe in vse tvoje hiše.
6 Kajti glej, moj odhod sem zato določil na pojutrijšnji dan in tu ne morem ostati tako

dolgo,kakor sem prvotno nameraval v začetku!
7 Kajti nujni opravki so me pripravili do tega, da mi
ram spremeniti svoj načrt.
8 In ravno iz tega razloga bi rad imel enkrat srečo, da bi te pogostil pri meni, in to gotovo na tebe vreden način!«
9 Tu se je Jožef spet ustrašil in ni vedel, kaj naj stori; kajti pred seboj je imel sveto Veliko soboto, katero je vendar hotel praznovati vsaj v svoji hiši.
10 Zato je dejal Cireniju: »Najbolj cenjeni prijatelj in brat v Gospodu!
11 Glej, jutri je pri nas Judih najvažnejši praznik, katerega mora vsak Jud praznovati vsaj v mejah svoje domačije, če že ne more iti v tempelj v Jeruzalem!
12 Moral bi si najostreje očitati, če bi prelomil to prvo naših zapovedi;
13 zato ti v tem pogledu resnično ne morem ničesar obljubiti!
14 Če pa bi hotel priti k meni in tvoj nameravani praznik praznovati v
Moji hiši, ki končno pripada tudi tebi, tedaj bi mi bilo nadvse prijetno!«
15 In Cirenij je dejal: »Toda brat, si mar ti bolj neveren kakor jaz, po tvojih besedah pogan od rojstva?!
16 Kaj je tvoj Otrok? Ali ni Gospod, od katerega so vsi tvoji zakoni od začetka?!
17 Ali niso mladeniči Njegovi praslužabniki?! Ali nima pravice določati zakone On, ki tako vsemogočno počiva v naročju mlade matere?!
18 Kaj pa če bi me Ta uslišal, - ali bi še tudi potem tvoj praznik višje cenil, kot njegovo božansko besedo?«
19 Tu se je Dete dvignilo in dejalo: »Ja, Cirenij, prav si govoril; toda le ohrani vse to zase!
20 Jutri pa smo vsi mi tvoji gostje; kajti tam, kjer sem Jaz, tam je tudi prava Velika noč! Kajti Jaz sem osvoboditelj Izraelovih otrok iz Egipta!
21 Ko je Jožef to zaslišal, je opustil svojo Veliko noč in sprejel povabilo.

122 Jožefova vprašanja glede odstranitve tempeljskih ruševin, o usodi puntarjev in treh nižjih žrecev ter o osmih otrocih.
Cirenijevi odgovori.
1 Po tej določitvi praznovanja Velike noči, s katero se je, - kot že omenjeno, - Jožef zadovoljil, je Jožef znova povprašal Cirenija, kako je z odstranjevanjem tempeljskih ruševin in kako z izkopanimi.
2 In Cirenij je dejal: »O ti moj prevzvišeni brat in prijatelj, nikar si ne delaj skrbi zaradi tega;
3 kajti za to je po mojem mnenju najboljše poskrbljeno!
4 Ruševine so že do zadnjega kamenčka odstranjene, smrtno ponesrečeni žreci pokopani, rešence pa bom vzel pojutrišnjem seboj v Tir in tam bom glede njih pravilno odločil!
5 Glej, tako je s to stvarjo! Menim, da je kar se da dobro in pravično urejena!«
6 In Jožef je dejal: »Ja, resnično, boljše tudi oče ne bi poskrbel za svoje otroke! S tem sem popolnoma zadovoljen!
7 Kaj pa boš storil s puntarji, ki so tu včeraj napadli mojo hišo?«
8 In Cirenij je dejal: »Glej, to so veleizdajalci in so si s tem zaslužili smrtno kazen!
9 Ti pa veš, da nisem prijatelj ampak sovražnik prelivanja krvi!
10 Zato sem jim smrtno kazen odpustil, sem pa zato njihovo popolnoma zasluženo kazen spremenil v doživljensko suženjstvo.
11 In menim, da ta kazen namesto smrtne kazni ne bo prevelika, posebno, ker je za tistega, ki se popolnoma poboljša, naskrivaj odprta možnost trajne osvoboditve.
12 Tudi oni bodo šli z menoj v Tir, kjer bomo o njih nadalje odločali.«
13 In Jožef je dejal: »Ljubi brat, tudi tu si ravnal popolnoma v skladu z božjim redom in zato te

lahko le pohvalim kot resnično modrega cesarjevega namestnika!
14 Sedaj pa bi imel še nekaj na srcu! Tu so še oni trije nižji žreci; kaj si odločil zanje?«
15 In Cirenij je dejal: »O prevzvišeni prijatelj in brat, tudi zanje sem poskrbel!
16 Maronij, ki je sedaj istih misli z menoj, jih bo vzel k sebi in jih porabil za svoje uradnike v uradu, ki mu ga bom dodelil.
17 Povej, ali je tako prav? - Resnično, če bi bilo moje razumevanje večje in globlje, bi gotovo našel še boljše rešitve!
18 Tako pa ravnam kot se mi zdi najbolje in mislim, tvoj Gospod in tvoj Bog bo ja blagoslovil mojo dobro voljo, čeprav ne izvira iz najboljšega vpogleda!«
19 In Jožef je dejal: »Gospod je že blagoslovil tvoj vpogled, kakor tudi tvojo voljo in zato si že tudi najbolje ukrepal!
20 Sedaj pa še eno: Kdaj mi boš poslal tistih osem otrok, od katerih je pet dečkov in tri deklice?«
21 In Cirenij je dejal: »Moj brat, moj prijatelj, to bo moja prva skrb, brž ko bom prispel v Tir!
22 Sedaj pa pojdimo ven na prosto, kajti danes je izjemno prijazen dan, da bomo tam slavili našega Gospoda! « In Jožef je zato takoj spravil vso hišo na noge.

123 Sprevod k sveti gori. Srečanje z divjimi živalmi. Dva nebeška mladeniča ukrotita zverine.

1 V sprevodu so bili Cirenij s svojim spremstvom, Maronij s tremi žreci, Jožef z Marijo in Detetom, dva mladeniča in Evdokija.
2 Marija in Evdokija sta sedeli na dveh oslih, ki sta ju vodila oba mladeniča.
3 Ostali mladeniči so ostali z Jožefovimi sinovi doma in so jim pomagali oskrbeti hišo in pripraviti dober kruh in kosilo, katerega so seveda pojedli šele zvečer.
4 Izven mesta se je nahajal hrib, ki je bil ves poraščen s cedrami in visok okoli štiristo sežnjev.
5 Ta hrib so pogani častili kot svetišče, zato na njem niso podrli nobenega drevesa.
6 Samo ena pot, ki so jo naredili duhovniki, je vodila vse do vrha, na katerem je bil postavljen odprt tempelj, od katerega je bil na vse strani prostran in mikaven pogled.
7 Zaradi goste poraščenosti tega obširnega hriba, so se v gostih goščavah te vzpetine vedno zadrževale trume divjih zveri, zaradi katerih je bil vzpon nanjo nezanesljiv in nevaren.
8 Trije žreci pa so dobro vedeli za to lastnost hriba; zato so tudi stopili k Cireniju, ko je že dosegel vznožje hriba in mu to povedali.
9 In Cirenij je dejal: »Kaj ne vidite, da se ne bojim?!
10 Zakaj bi se tudi bal?! Saj je vendar Gospod vseh nebes in vseh svetov sredi med nami in dva Njegova vsemogočna služabnika tudi!
11 Žreci so se pri teh Cirenijevih besedah ojunačili in stopili spet nazaj in sprevod se je naglo vzpenjal v hrib.
12 Ko se je vsa družba nahajala kake dobre pol ure globoko v gorskem gozdu, so naenkrat planili iz goščave trije mogočni levi in zaprli Cireniju pot.
13 Cirenij se je tega nemalo ustrašil in zaklical na pomoč.
14 In pri priči sta stopila naprej dva mladeniča, zažugala tistim trem zverem in te so v trenutku rjoveč zapustile mesto;
15 niso pa pobegnile nazaj v goščavo, ampak so ob robu poti spremljale družbo in niso nikomur storile nič žalega.
16 Ko pa je družba prišla spet kake pol ure naprej, jim je prišla naproti cela karavana levov, panterjev in tigrov.
17 Ko pa je ta pošastna karavana zagledala oba mladeniča, se je razdelila na obe strani poti in tako naredila naši družbi prostor.

18 Mnoge v družbi v Cirenijevem spremstvu pa je to srečanje napolnilo s tako grozo in spoštovanjem , da so si zaradi tega komaj upali dihati.
19 Ko pa so opazili, kako so se zveri v Detetovi bližini zgrudile in trepetale, se je prestrašenim poganom posvetilo in začeli so slutiti,
Kdo prebiva v tem Otroku.

124 Evdokijina in Tulijina nezavest. Strupene kače na vrhu hriba. Marija z Otrokom očisti prostor. Strmenje Cirenijevega spremstva.

1 Karavana zveri se ni obrnila, ampak je po malem renčeč nadaljevala svojo pot.
2 Evdokija, na Marijini strani, kot tudi Tulija ob strani Cirenija, ki je šel sedaj tesno pred dvema osloma, sta se ob tem pogledu rahlo onesvestili;
3 toda Jožef in Marija sta jima vlila toliko poguma, da ju je kmalu minil ves strah.
4 In sprevod je šel spet neovirano naprej in ni imel sedaj vse do vrha nobene ovire več.
5 Ko pa so prispeli na vrh, - na čudovito jaso, kjer je na najvišji točki stal tempelj, se je pojavila nova ovira.
6 V okolici templja je bila prava zalega najbolj strupenih klopotač in gadov.
7 Na stotine se jih je sončilo na prostranem praznem prostoru okrog templja.
8 Ko je ta golazen zagledala bližajočo se družbo, je začela klopotati, jezljati in sikati.
9 Cirenijevo spremstvo je zaradi tega kar otrpnilo od strahu. Posebno prizadeta je bila Tulija, ki je hodila peš; bila je čisto iz sebe in je v svojem velikem strahu videla pred seboj svoj konec.
10 Toda ne samo ljudje, ampak tudi trije levi so pričeli spuščati prestrašene glasove in se stiskati kar se je le dalo tesno k ljudem.
11 Cireniju sicer ta pogled ni pomenil nič, vendar ga je motil zaradi njegove žene in njegovega spremstva.
12 Zato se je obrnil k Jožefu in dejal: »Brat, reci obema Gospodovima služabnikoma, naj zažugata tej golazni!«
13 Jožef pa je dejal: »To ni potrebno!
14 Kajti glej, tu je moja žena glavni mojster; naj ona na svojemu tovornemu živinčetu stopi naprej,
15 in videl boš, kako se bo ta golazen pred njo razbežala!«
16 In Marija z Detetom v naročju je s svojim živinčetom stopila naprej, in ko so jo mrcine zagledale,
17 so se hipoma naenkrat z bliskovito naglico razbežale in niti ene več ni bilo nikjer videti.
18 Vse Cirenijevo spremstvo je nad tem ostrmelo in mnogi so se nadvse začudeni spraševali med seboj:
19 »Ali ni to morda celo sama Higija, kateri naj bi tudi bile poslušne na migljaj vse kače?«
20 Cirenij pa, ki je slišal takšna vprašanja, je dejal: »Kaj govorite o Higiji, ki je nikoli ni bilo?
21 Tukaj je več kot Junona, ki je tudi nikoli ni bilo; to je ona od Boga, od Najvišjega izvoljena žena tega prevzvišenega modreca!«
22 Tu so ostrmeli vsi iz Cirenijevega spremstva; toda nihče si ni upal še naprej koga o tem spraševati.

125 Nevaren tempelj. Roj črnih muh. Tempelj se podre. Družba na prostem pod figovim drevesom.

1 Ko je bil na ta način sam vrh hriba očiščen od vse golazni, je dejal
Cirenij svojim služabnikom:
2 »Pojdite v tempelj, ga pometite in pokrijte oltar z čistimi prti, in nanj položite živež, ki smo ga prinesli s seboj!

3 Potem bomo v tem lepem razglednem templju zaužili majhno okrepčilo!
4 Cirenijevi služabniki so takoj šli in storili, kar jim je bilo ukazano.
5 Ko je bilo tako vse pripravljeno, je Cirenij povabil Jožefa in Marijo naj mu sledita v razgledni tempelj in tam zaužijeta majhno okrepčilo in osvežilo.
6 Jožef pa je dejal: »Brat, rečem ti, kar najhitreje ukaži znositi vse iz templja, sicer se bo zrušil prej kot boš ti svoje stvari znosil ven!
7 Kajti glej, ta zgradba je že nad vse stara, preperela in razmajana in je nekoč služila žrecem za velike gnusobe!
8 Zato jo sedaj držijo skupaj samo še nekateri hudobni duhovi.
9 Če bi sedaj jaz z svojo ženo in Detetom vstopil v to razmajano zgradbo, tedaj bi se zli duhovi razbežali in ves tempelj bi se v kadečih se razvalinah potem zrušil na nas.
10 Zato te prosim, ravnaj se po mojem nasvetu in dobro boš storil!«
11 Tu je Cirenij debelo pogledal, kljub temu pa je ubogal Jožefov nasvet.
12 Komaj pa so njegovi služabniki, čeprav v največji naglici, končali delo, so zagledali bežati iz templja veliko množico divje brenčečih črnih muh.
13 Ob tem pojavu je Jožef zaklical služabnikom: »Zbežite kar se da najhitreje iz templja, sicer boste poškodovani!«
14 Kot da bi jih zajel vihar, so na Jožefov klic služabniki planili iz templja.
15 Komaj pa so se v največji naglici šele nekaj korakov oddaljili od templja, se je tempelj že z močnim treskanjem zrušil.
16 Vsi so se zgrozili in zgrabili za glavo; celo trije zvesti levi so ob tej priliki nekoliko zbežali, nato pa so se spet vrnili.
17 Prisotni so na vse stran spraševali po vzrokih tega dogodka; toda med pogani, - z izjemo Cirenija, - ni mogel nihče nikomur tega pojasniti.
18 Ko pa si je družba od te groze malo opomogla, je vprašal Cirenij Jožefa, le kje bi bil kakšen varen prostor, kjer bi lahko dal pokriti za malico.
19 In Jožef mu je pokazal čisto prazen zelen prostorček pod gorskim figovim drevesom, polnim cvetja in sadežev.
20 In takoj je poslal Cirenij svoje služabnike tja, dal prostor očistiti, nato pokriti in okrasiti in potem nanj položiti vsakovrstna okrepčila, ki so jih prinesli s seboj.

126 Prigrizek na prostem z mladeniči. Požar cesarske palače. Cirenijevo razburjenje in srdit govor. Jožefov mir in hladnokrven odgovor razburjenemu Cireniju.

1 Nato je Cirenij spet povabil Jožefa, da bi se lotil okrepčil skupaj z njim, Marijo, Detetom in Evdokijo.
2 Jožef je s svojimi takoj šel in zasedel najnižje mesto, ter blagoslovil jed in jedel in pil.
3 Jožefovemu primeru sta sledila tudi oba mladeniča in nato vsa druga družba.
4 Ko pa so tako prav veseli sedeli skupaj in jedli ter pili,
5 glej, je Maronij, ki je sedel na Cirenijevi strani, opazil, kako se je nad mestom Ostrazine začel dvigati mogočen steber dima,
6 in kako so se tudi na nekoliko bolj oddaljeni morski obali dvigali prav tako gosti stebri dima.
7 Hitro je to povedal Cireniju in ta je naglo spoznal, da je tam v mestu ravno njegova palača v plamenih, in domneval, da tudi ob nekoliko bolj oddaljeni morski obali gorijo njegove ladje.
8 Cirenij je planil pokonci kot da bi ga zadelo tisoč strel in kričal:
9 »Za Gospodovo voljo, - kaj moram doživeti! So to sadovi moje dobrote do vas, bednih Ostrazincev?!
10 Resnično, to dobroto bom spremenil v tigrov bes, in za ta vaš zločin se boste pokorili, kakor se še ni pokorila nobena furija v najnižjem peklu!

11 Pokonci, prijatelji in bratje! Sedaj za nas tukaj ni nobenega obstanka več! Vstanite, pravično se maščujmo tem zločincem!«
12 Vse Cirenijevo spremstvo je ob tem Cirenijevem strahotnem klicu z bliskovito naglico planilo pokonci in pograbilo vse skupaj.
13 Samo Jožef s svojimi je čisto mirno sedel in se komaj ozrl v tisto smer, kjer je gorelo.
14 Cirenij je to opazil in zarežal nad Jožefom, rekoč:
15 »Le kakšen prijatelj si mi ti, da lahko v trenutku moje nesreče tako mirno sediš tu?!
16 Saj vendar veš, - da zaradi mnogih divjih zveri - ne morem brez tebe prehoditi te gorske poti!
17 Zato se dvigni in me zavaruj, sicer me boš razbesnel tudi proti tebi samemu!«
18 In Jožef je odgovoril prav mirno: »Glej, ti togotni Rimljan, ravno sedaj ti ne bom sledil!
19 Le kaj boš storil, ko boš čez kakšni dve uri prišel dol? - Ali ne bodo v tem času plameni že vsega požrli?!
20 Če pa se hočeš za to maščevati, pa menim, da bo za to še vedno dovolj časa!
21 Resnično, če ne bi tako vzkipel, bi jaz naročil obema mladeničema in onadva bi v trenutku pogasila požar.
22 Ker pa si sam tako planil, pa pojdi sedaj sam tja in pogasi ogenj s svojo togoto!«

127 Cirenijev poskus, da bi Tulija spravila Jožefa v boljšo voljo. Jožefove prisrčno poštene prijateljske besede. Pogasitev požara z močjo volje teh dveh mladeničev.
1 Te Jožefove zelo resno izgovorjene besede so naredile na Cirenija
prav mogočen vtis in ni vedel, kaj naj bi na to odvrnil;
2 tudi si ni upal temu očitno nekoliko razburjenemu možu reči še karkoli.
3 Zato je rekel Tuliji: »Pojdi ti k temu modremu možu in mu opiši mojo opravičljivo stisko in moje razburjenje, ki ga je le-ta povzročila!
4 Prosi ga odpuščanja in mu zagotovi, da mu v bodoče ne bom pripravil nobene takšne minute več!
5 Samo naj me tokrat ne pusti na cedilu in naj ne odkloni svoje pomoči!«
6 Jožef pa je dobro slišal, kaj je Cirenij govoril Tuliji;
7 zato je vstal, šel k Cireniju in dejal: »Plemeniti prijatelj in brat v Gospodu Bogu! Do sedaj še nisva potrebovala nobenih posrednikov,
8 temveč sva si najine medsebojne želje vedno odkrito povedala!
9 Zakaj naj bi bila tvoja žena tu posrednica, kakor da si midva ne bi bila dovolj?!
10 Morda meniš, da bi se lahko tudi jaz zaradi česarkoli razjezil?!
11 O glej, tedaj bi se o meni zelo motil! Moja resnost je samo sad moje velike ljubezni do tebe!
12 Slab pa je prijatelj, ki svojemu prijatelju, če je potrebno, ne pove tudi kakšne resne besede!
13 Glej, če bi bilo kaj na tem, kar te sedaj tako skrbi, si lahko prepričan, jaz bi bil prvi, ki bi te na to opozoril, kakor sem tudi sicer zate ob vsaki drugi priliki storil!
14 Tu pa ni nič drugega kot popolnoma prazno slepilo tistih hudobnih duhov, ki so bili od tu pregnani!
15 Oni se sedaj slepo maščujejo, vznemirjati nas hočejo zato, ker smo jih tu pregnali iz njihovega starega gnezda.
16 Glej to je vse! - Če bi me prej vprašal, preden si se razburil, se ti niti ne bi bilo treba vzdigniti s tal!
17 Ti pa si takoj verjel svojim čutom in se razburil za prazen nič!
18 Sedaj pa se le povsem pomirjen spet usedi in hladnokrvno opazuj požar in bodi prepričan, da ga bo kmalu konec!«
19 Jožefovo sporočilo je bilo za Cirenija seveda približno isto, kot so za kravo nova vrata,

20 vendar pa je verjel, kar mu je Jožef dejal, čeprav ni o tem ničesar razumel.
21 Jožef pa je Cirenijevi navzočnosti rekel mladeničema:
22 »Poglejta še vidva enkrat tja v tisto mesto, kjer od tu izgnani zganjajo svojo objestnost, da bos tem konec tega, in moj brat pomirjen!«
23 In ta dva sta to storila, - in glej, v trenutku ni bilo od požara nobene sledi več!
24 Šele sedaj je Cirenij nekoliko bolje razumel to, kar mu je pred tem Jožef razložil in je bil zato spet vedro razpoložen; toda pred obema mladeničema, kakor tudi pred Jožefom, je dobil velikansko spoštovanje.

128 Cirenijev poduk o obljubljenem Gospodovem nagajanju. Jožefova razlaga čudežnih pojavov v naravi.

1 Potem, ko je bilo spet vse urejeno in pomirjeno, Se je
Dete vzravnalo in dejalo Cireniju:
2 »Poslušaj Me, ti mož plemenitega srca! Ali se še spominjaš, kako sem Jaz cukal brata Jakoba za lase?!
3 Glej, takrat si hotel, da bi cukal tudi tebe za lase!
4 Jaz sem ti to obljubil, in glej, sedaj to Svojo obljubo že izpolnjujem;
5 kajti vsa ta majhna presenečenja, ki so se ti do sedaj pripetila, niso nič drugega, kot tisto lasanje, ki Sem ti ga obljubil!
6 Če pa se ti bo v prihodnosti spet pripetilo kaj takega, tedaj se spomni teh Mojih besed in se ničesar ne boj in se nikoli več ne razjezi!
7 Kajti zaradi tega ne boš izgubil nobenega lasu. Komur Jaz storim kaj takega, tega ljubim in temu se ni treba ničesar bati niti na tem, niti na drugem svetu!«
8 Cireniju so pri tej Detetovi razlagi prišle solze v oči in si od same ljubezni in hvaležnosti ni znal pomagati.
9 Slišali pa so tudi mnogi okoli stoječi pogani ta Detetov govor in so nadvse ostrmeli, kako more to Dete, staro komaj četrt leta, tako popolnoma modro in jasno govoriti.
10 In nekateri so se obrnili k Jožefu in vprašali, kako je vendar mogoče, da je to Dete sposobno v najranejši mladosti tako popolnoma izobraženo govoriti!
11 Tu je Jožef skomignil z rameni in dejal: »Ljubi prijatelji! Na veliki Zemlji, posebno na področju življenja, se tu in tam kažejo najbolj čudežni pojavi.
12 Dogajajo se sicer pred našimi očmi, kdo pa lahko dojame skrivne zakone ustvarjajočega božanstva, po katerih to ustvarja?
13 Resnično, mi sami kot največji čudeži pohodimo s svojimi nogami vsak dan nešteto čudežev - in se zanje niti ne zmenimo!
14 Kdo od nas pa ve, kako vsa ta nešteta čuda nastajajo, - kako trava, kako drevo, kako črv, kako mušica, kako nastane riba v vodi?!
15 Resnično, ne preostane nam drugega kot te čudeže opazovati in častiti, hvaliti in moliti njihovega velikega svetega Ustvarjalca!«
16 Te Jožefove besede razlage so popolnoma pomirile pogane, ki so ga spraševali,
17 in od tega trenutka so gledali vso naravo popolnoma drugače.
18 Razšli so se na vse strani in opazovali čudeže stvarstva.
19 Cirenij pa se je kljub temu skrivaj obrnil k Jožefu in ga vprašal, ali tega zares ne ve.
20 In Jožef mu je to zatrjeval in rekel: »Glede tega se obrni na Dete; ono ti bo to gotovo najbolje pojasnilo.«

129 Cirenijevo vprašanje o čudežni zmožnosti govorjenja tri mesece starega Deteta Jezusa. Čudovito moder odgovor angelov o skrivnostnem bistvu Deteta.

1 In Cirenij se je z največjo ponižnostjo takoj obrnil na Dete in dejal:
2 »Ti moje življenje, Ti moje vse! Kljub temu, da vemo, kdo Si, je neznansko čudežno, da Ti, Dete staro tri mesece, zmoreš govoriti tako zelo popolno in nadvse modro!
3 Zato bi rad na tem hribu, kjer se je zgodilo že toliko nadvse čudežnega, od Tebe dobil vsaj majhno pojasnilo! Ali mi torej ne bi hotel povedati nekaj besed o tem?«
4 Dete pa je dejalo: »Glej, tam na Jožefovi strani sta moja dva služabnika; obrni se nanju in pojasnila ti bosta vse!«
5 Cirenij je takoj sledil temu nasvetu in se v tej stvari obrnil na oba mladeniča.
6 Onadva pa sta dejala: »Glej, to je čisto nebeška zadeva:
tudi če bi ti jo pojasnila, je vendar kljub temu ne boš razumel!
7 Kajti naravni ljudje nikoli ne morejo dojeti nekaj čisto nebeškega, ker njihov duh še ni prost, temveč je globoko ujet v snovi tega sveta.
8 Ti pa si kar največ po meri narave; zaradi tega tudi ne boš dojel tega, kar ti bova pojasnila!
9 Ti pa hočeš pojasnilo o tem, - zato ti ga bova po Gospodovem ukazu tudi dala;
10 toda razumevanja ti ne moreva dati zato, ker si še Človek po meri narave
11 in tako naju poslušaj: Glej, Dete, kakršno je po svoji človeški naravi z vami kot naravni človek še dolgo ne bi moglo govoriti!
12 To bo deloma zmoglo šele po enem letu!
13 Toda v Detetovem srcu prebiva obilje večnega, vsemogočnega božanstva!
14 Če ti sedaj ta Otrok govori razločno in nadvse modro, tedaj ti ne govori tisti Otrok, ki Ga tu vidiš, temveč govori božanstvo iz Otroka v tvoje prav v ta namen zbujeno srce.
15 In potem slišiš besede tako kot da bi govorilo Dete, ki Ga vidiš.
16 Toda temu ni tako, marveč govori tu samo božanstvo, ki ga ne vidiš!
17 In kar meniš, da slišiš od zunaj sem, slišiš samo v samem sebi; in tako je z vsakim, ki sliši govoriti to Dete!
18 Da se boš pa o tem prepričal, se sedaj oddalji od tu kolikor daleč hočeš, tja kamor se Detetov naravni glas ne bi mogel več slišati.
19 Dete te bo potem nagovorilo in ti ga boš v oddaljenosti slišal prav tako dobro kot v največji bližini! Pojdi in se prepričaj!«
20 Cirenij, čeprav je o vsemu razumel nič, je kljub temu odšel kakšnih tisoč korakov proti gorski planjavi.
21 Tedaj se je naenkrat popolnoma razločno in jasno zaslišal Detetov klic, ki seje glasil takole:
22 »Cirenij, le pridi prav hitro spet nazaj; kajti pod točko, na kateri stojiš, je votlina, polna tigrov!
23 Ti te začenjajo vohati; zato pohiti nazaj, preden te bodo zagledali!«
24 Ko je Cirenij to zaslišal, je pri priči jadrno kot veter pobegnil nazaj in obstal tam ves zbegan, hotel je dalje vprašati, toda na koncu ni vedel, kaj naj pravzaprav sploh vpraša; Kajti ta izkušnja mu je bila prečudna.

130 Cirenij prizna svojo nevednost o duhovnih stvareh in njegova prošnja za razsvetljenje. Odgovor angelov kot veliko in jasno pričevanje o Gospodovem bistvu in Njegovem učlovečenju. Dete blagoslovi Cirenija.

1 Nato oba mladeniča nista več govorila; Cirenij pa je postal po tem pojasnilu preveč radoveden, da bi mogel kar mirovati.
2 Ko se je šele čez nekaj časa spet zbral, je dejal obema mladeničema:
3 »Gotovo od vekomaj prevzvišena božja služabnika! Vajina razlaga je prečudežno vzvišena in me je vsega tako prevzela, da ne morem biti zadovoljen s tem, kar sta mi povedala in pokazala!
4 Sedaj popolnoma jasno spoznavam, da sem razumarski in naravni človek brez vsake višje

modrosti, ki komaj vidi eno ped dalj kot more zgrabiti;
5 ali ne bi bilo možno, da bi mi omogočili malo več vpogleda?!
6 Najponižneje vaju prosim, da mi to storita! Odprita mi možnost globljega spoznanja, ki je gotovo skrita v meni,
7 da bi lahko jasneje razumel vsaj to kar sta mi že naznanila!«
8 Onadva pa sta dejala: »Glej, ti sicer tako ljubi prijatelj in brat, prosiš naju za nekaj, kar je pred časom nemogoče!
9 Kajti dokler še hodiš v mesu, nikakor ne moreš dojeti stvari najvišje božje modrosti!
10 Misli si, da bi Gospod Bog, ki prebiva v vsej svoji neskončnosti in večnem obilju tukaj v tem Detetu, imel neštete miriade najčudovitejših in velikanskih svetov in zemelj, katerih neskončno majhen delček vidiš ponoči kot zvezdice na nebu.
11 Vsako od njih bi Si lahko, tako kot Zemljo, izbral za Svoje učlovečenje! In kljub temu si je On izbral prav to pusto Zemljo, ki je vendar med vsemi planeti najbednejša in najslabša v vsakem oziru!
12 Toda Njemu, večnemu Gospodu neskončnosti je bilo tako všeč; storil je tako, kakor sedaj vidimo!
13 Ali meniš, da je za to potreboval naš nasvet ali naše dovoljenje?
14 O glej, to bi bilo popolnoma zmotno mišljenje! On stori od vekomaj samo tisto, kar On hoče in še nikoli ni bil nihče Njegov svetovalec!
15 Kdo pa ga lahko vpraša: Gospod, kaj delaš in zakaj to delaš??«
16 On je Sam v Sebi večno najvišja popolnost, najvišja modrost, največja ljubezen in krotkost!
17 On je v Sebi edina najvišja sila in moč; ena sama uničevalna misel v Njegovih prsih, - in vse bi se v najkrajšem času pogreznilo nazaj v nič!
18 In glej, kljub temu se pusti kot slaboten človeški otrok ljubkovati na rokah slabotne judovske device!
19 In On, ki preskrbuje neštета sonca, svetove in bitja neskončnih vrst z oživljajočo, najmodreje izbrano najprimernejšo hrano najbogatejše od vekomaj, sesa tukaj na tej pusti Zemlji slabotne prsi petnajstletne device!
20 On Sam kot temeljno življenje vsega življenja je oblekel obleko smrti, obleko greha, in Se skril v meso in kri!
21 Kaj pa praviš ti k temu? - Kako se ti zdi? Ali ne bi želel o tem boljšega pojasnila?!
22 Glej, kakor tega v globini nikoli ne boš dojel, prav tako ti tudi ne moremo povedati več o ranem govorjenju tega prevzvišenega Otroka!
23 Ljubi pa Ga z vsemi svojimi močmi in Ga nikjer ne izdaj, tedaj boš tudi v tej ljubezni našel nekaj, kar ti sicer vsa nebesa v večnostih ne bi mogla razodeti!«
24 Te besede so napolnile Cirenija s tako neznanskim spoštovanjem do Otroka, da je takoj pokleknil pred Njim in jokajoče dejal:
»O Gospod, večno nisem vreden takšne milosti, ki jo tu uživam! «
25 Dete je dejalo: »Cirenij, vstani in Me ne izdaj! Tvoje srce vendar poznam
in te ljubim in blagoslavjam; zato vstani!« In Cirenij se je naglo dvignil, ves trepetajoč od ljubezni in spoštovanja.

131 Bližajoče se neurje. Jožefov nasvet. Slutnja in beg levov v gozd.
1 Ostali, ki so se razkropili na vse strani obširne gorske planjave, so se vrnili z zelo zaskrbljenimi obrazi.
2 Kajti zagledali so, kako se z jugozahodnega dela Egipta dvigajo mogočni črni oblaki, ki so vedno znanilci hudih viharjev.

3 Severovzhodno proti Ostrazini je bilo seveda popolnoma jasno; tem bolj grozovito pa je bilo, kot že rečeno, videti nad gorovjem jugozahodno.

4 Ti, ki so se vrnili, so zato svetovali hitro vrnitev domov.
5 Cirenij pa je rekel: »Kadar bo pravi čas, nam bodo že tile mogočni modreci naznanili;
6 dokler pa so ti mirni, si tudi mi ne bomo delali sivih las!«
7 Maronij in poveljnik pa sta rekla: »Prav imaš; toda pojdi tja čez tisto vzpetinico in gotovo boš tudi ti našega mnenja!
8 Kajti tam je videti kot da bi vse furije naenkrat zažgale zemljo!«
9 Cirenij pa je vprašal Jožefa, ki je malo zadremal:
10 »Prijatelj in brat, ali si slišal, kakšno svarilno novico so mi prinesli tile tu?«
11 In Jožef je dejal: »Dremal sem in komaj vem, o čem ste se pogovarjali.«
12 In Cirenij je dejal: »Vstani že in pojdi z menoj na tisto vzpetinico in takoj boš odkril predmet našega pogovora!«
13 In Jožef je vstal in šel s Cirenijem na vzpetino.
14 Ko sta prispela tja, je Cirenij pri priči pokazal Jožefu silno grozeč izgled bližajočega se viharja.
15 In Jožef je dejal: »Ja, kaj pa hočeš sedaj storiti?
16 Bežati? - Kam? Čez največ četrt ure bo vihar tu!
17 Do Ostrazine rabimo, če bi tekli, uro in pol; še preden bi prišli varno skozi zgornji del gozda, bi nas vihar že zdavnaj dohitel!
18 Kaj pa potem v nevarni globeli, če bi nas obkolilo nekaj legij zveri, - kar pri velikih viharjih rade počno?!
19 In če bi nas povrhu dohiteli še deroči hudourniki in bi nas brez prizanašanja potegnili s seboj v globino - kaj bi storili tedaj?
20 Zato ostanimo raje tukaj na višini, kjer bomo kvečjemu mokri, medtem ko bi nas v gozdu doletele vsakovrstne nezgode!«
21 Cirenij je bil s tem nasvetom zadovoljen in je odšel z Jožefom nazaj pod figovo drevo.
22 Toda Cirenijeva družba je kljub temu kazala zelo zaskrbljene obraze, - posebno ko so videli tiste tri leve, kako so naenkrat planili pokonci in zbežali v gozdove.
23 In Maronij je dejal Jožefu: »Glej, te tri zveri, ki so nam postale zveste, so gotovo zaslutile nesrečo, ki nas čaka tu, in so pobegnile na varno! Kaj ne bi tudi mi storili enako?«
24Jožef pa je dejal: »Človek naj se ne uči od živali, kaj mora storiti,
temveč od Gospodarja narave!
25 Jaz sem pa mnenja, da sem pametnejši od živali; zato ostanem in bom vihar pričakal tu in šele po njem krenil, - če bo sploh prišel!« S tem so bili sedaj vsi zadovoljni in so ostali v tesnobnem pričakovanju.

132 Vrh hriba v megli. Strah poganov pred bogovi. Cirenijev pogum na preizkušnji v divjanju neurja. Nevihta preneha na ukaz Deteta Jezusa.

1 Ni pa trajalo niti četrt ure, ko je naenkrat pričela megla prekrivati vrh hriba, in to tako gosta, da se je popolnoma stemnilo.
2 Vsa Cirenijeva družba je začela tožiti in je govorila:
3 »Zdaj pa imamo! Zeus nam bo tukaj lepo postregel!
4 Tu se ne bo reklo: Daleč od Zeusa, daleč od strele!
5 Pač pa lahko tukaj vsi prav nesrečno poginemo; kajti smrtniki se ne smejo bogovom nikoli čez mero približati, če hočejo s celo kožo hoditi po zemlji!«
6 Cirenij pa je dejal nekoliko šaljivo: »Zdaj pa me naj vsi vaši bogovi skupaj pišejo v uh!

7 Našel sem boljšega Boga, pri katerem se ne pravi: Si daleč od Njega, si daleč od strele!
8 Tu se namreč pravi popolnoma obratno: Daleč od Njega, daleč od življenja - in zelo blizu smrtonosne strele!
9 Blizu pri Njem pa potem pomeni toliko kot: Blizu življenja - in zelo daleč od smrtonosne strele!
10 Zato me sedaj te megle sploh ne strašijo; saj vendar vem, da smo mi vsi kljub temu zelo daleč od smrtonosne strele!«
11 Komaj pa je Cirenij to izrekel, je že usekala grmeča strela tik pred družbo v zemljo in kmalu ji je sledila cela legija!
12 To je Cirenija nekoliko začudilo, njegovi spremljevalci pa so dejali: »No, kako ti ugaja tak odgovor na tvojo prejšnjo izjavo?«
13 In Cirenij je dejal: »Zelo dobro, kajti to je resnično strašanska predstava, pri kateri še nihče od nas ni izgubil življenja!
14 Meni se zdi, da so vaši bogovi tukaj opazili cesarjevega brata -
in še Nekoga čisto drugega! Zato nam izkazujejo čast!«
15 Nek stotnik iz Cirenijeve družbe, ki je bil še močno pod copato bogov, je dejal šaljivemu Cireniju:
16 »Toda prosim vaše cesarsko konzulsko veličanstvo, nikar se tu ne šalite z bogovi! Kajti kako lahko bi hitri Merkur o tem obvestil Zeusa, -
in mi bi bili vsi skupaj z eno strelo uničeni!«
17 In Cirenij je dejal še bolj šaljivo: »Moj dragi stotnik,
zaradi tega se kar mirno vsedi na zemljo!
18 Kajti Merkur je sedaj od Zeusa dobil večni hišni pripor in Zeus sam je dobil od neke čisto druge Junone tako čvrst udarec po gobcu, da je zaradi njega za večne čase izgubil in vid in sluh!
19 Zato si lahko v tem oziru popolnoma miren; kajti odslej Zeus z bliskom in gromom ne bo imel več veliko dela!«
20 Toda ob tej priliki se je začelo vedno bolj močneje bliskati in grozovito grmeti in stotnik je pripomnil:
21 »O vaše cesarsko konzulsko veličanstvo bo to zasramovanje bogov gotovo še bridko obžalovalo!«
22 In Cirenij je dejal: »Danes gotovo ne; morda jutri, če bom imel toliko časa odveč!
23 Kajti glej, če bi se jaz bal bogov tako kot ti in še marsikateri drugi neumnež, tedaj ne bi ravno sedaj pod tem morjem ognja tako govoril!
24 Ker pa se ravno bogov sploh nič več ne bojim, zato tako govorim!«
25 S tem je bil stotnik odpravljen in si potem ni upal več govoriti s cesarskim veličanstvom.
26 Ena strela pa je udarila ravno med Jožefa, Marijo in oba mladeniča.
27 Tedaj se je Dete vzravnalo in dejalo: »Razkrinkaj se, ti pošast!«
28 Na to besedo so naenkrat vsi oblaki popadali na tla. Nebo se je popolnoma zjasnilo; zato pa so na tleh zagledali množico golazni, ki se je plazila okrog.
29 Oba mladeniča pa sta usmerila pogled na tla in vsa golazen je bežala proti gozdu, deloma pa je bila uničena.
30 Ob tem dejanju so vsi, ki so bili s Cirenijem na hribu, umolknili, ker niso vedeli, kako se je to zgodilo.

133 Vedoželjnost rimskega poveljnika, ki se je zamislil in njegov pogovor s Cirenijem o naravnih zakonih in njih zakonodajalcu. Vrnitev s hriba domov.

1 Po dolgotrajnem največjem strmenju se je poveljnik čisto ponižno približal Cireniju in mu dejal:

2 »Vaša visokost! Jaz vem, da so se oni zelo veliko ukvarjali z naravoslovjem, kakor tudi mnogi drugi prevzvišeni rimski glavarji!
3 Jaz sam sem bil sicer vedno bolj vojak kot pa nekakšen naravoslovec;
4 toda ta najbolj nenavaden pojav, ki se je zgodil tukaj pred našimi očmi, me sili k razmišljanju.
5 Vendar pa nikakor ne morem spoznati nobenega drugega vzroka, kot resnično samo čudežnega, ki ga lahko pojasnim z nenavadno močjo tega judovskega otroka!
6 Ali pa v resnici ni nobenega drugega vzroka za to? Ali ni v naravi kakšnih tajnih zakonov, po katerih se morajo takšne reči porajati ravno tako, kakor sicer dež, toča in sneg?
7 O naj mi dajo vsaj majhno pojasnilo, da bi tudi jaz nekaj razumel in ne bi stal tu neveden kot nogavica kakšnega Ilira!«
8 In Cirenij je dejal polkovniku: »O prijatelj, nisi se prav odločil, da si se v tejstvari obrnil name!
9 Kajti o tem jaz razumem ravno toliko kot ti; da se je to zgodilo po nekem zakonu, toliko je gotovo!
10 Kakšen pa je ta zakon, to bo pač težko vedel kdo drug, kot samo veliki zakonodajalec narave!
11 Če pa smo mi smrtniki upravičeni spraševati velikega zakonodajalca, kakšni so ti zakoni, to je vsaj meni popolnoma neznano!«
12 Poveljnik pa je dejal: »Poglejte, vaša visokost, tu je vendar ta modri Jud, tu njegov čudežni Otrok in oba najbolj nenavadna mladeniča, ki sta nas danes zjutraj s svojimi jarko bleščečimi oblačili tako zelo zbegala!
13 Kako bi bilo, če bi se v tej stvari obrnili nanje?«
14 In Cirenij je dejal: »Poskusi, če imaš za to dovolj poguma!
15 Meni ga pri tej priliki manjka; kajti sedaj popolnoma jasno spoznavam, da so ta bitja popolnoma druge vrste kot mi!«
16 In poveljnik je dejal: »Poguma mi ravno ne manjka;
17 toda če je vaša visokost takšnega mnenja, tedaj gotovo nočem postati veleizdajalec in se bom raje zadovoljil s svojo nevednostjo!«
18 Jožef pa je dejal Cireniju: »Brat, zapovej odhod, kajti sonce se je že precej nagnilo!
19 Cirenij je to storil in v kratkem času so bili pripravljeni za odhod, ki je potekal brez vseh ovir; in v dveh urah so spet prispeli do vile.

134 Sprejem, ki so ga v Jožefovi hiši pripravili tisti, ki so ostali doma. Joelova pripoved. Trije levi kot Cirenijeva telesna straža.

1 Ko so spet prispeli do vile so družbo takoj kar najljubeznivejše pozdravili Jožefovi sinovi, prav posebno pa še mladeniči, ki so ostali doma.
2 In sinovi so očetu Jožefu takoj poročali o vsem, kar so med tem časom delali in kako so najbolj natančno izpolnili njegovo voljo.
3 Obenem pa je najstarejši sin pripovedoval očetu Jožefu, kaj vse se je med tem časom čudežnega zgodilo v okolici Ostrazine.
4 »Prav posebno,« je dejal pripovedovalec, »je nenadni požar obastnikove palače v mestu prestrašil vse prebivalce!
5 Ko pa so se ti trudili omejiti plamene je mogočni ogenj naenkrat ugasnil in ni bilo o njem ne duha ne sluha.
6 Nato smo naenkrat zagledali, da se je hrib začel zavijati v ognjene oblake in tisoče bliskov je švigalo sem ter tja.
7 Tedaj smo se spomnili Sinaja, ki je najbrž enako izgledal ob času velikega božjega razodetja našim očakom.

8 Zelo nas je skrbelo za vas; toda mladeniči so nas potolažili in dejali, da se nikomur ne bo skrivil niti en sam las.
9 Ko pa se je hrib začel zagrinjati v ognjene oblake, glej, tedaj smo se kljub temu zelo prestrašili:
10 Trije velikanski levi so z veliko naglico pridrveli proti nam z gorske poti.
11 Mi smo se tega zelo prestrašili. Toda mladeniči so dejali: »Ne bojte se, kajti te živali iščejo zavetje v hiši Tistega, kateremu morajo biti poslušne vse stvari!«
12 In glej, tako je tudi bilo! Ti trije levi so hitro zdirjali v našo lopo za vozila, kjer so še vedno povsem mirni.
13 Po viharju smo šli z nekaterimi mladeniči tja in si ogledali ogromne zverine;
14 tedaj pa so se naglo dvignile in kazale znake očitne vdanosti in prijaznosti!«
15 In Jožef je dejal: »Že dobro, moj sin; vse to smo tudi mi doživeli! Ti si svoje pripovedovanje skoraj nekoliko preveč raztegnil
16 Zdaj pa pojdite in pripravite mizo, vsi smo potrebni okrepčila, ker nas je ta hrib pošteno izmučil! «
17 In sinovi z drugimi mladeniči vred so takoj pohiteli v kuhinjo ter v obednico in v kratkem času vse najlepše uredili.
18 Cireni pa je dejal: »Resnično, zelo me čudi, da so te tri zveri, namesto da bi se skrile v svoje votline, pribežale semkaj!
19 Na koncu bodo ostale pri hiši in jo zvesto varovale, kakor že poznamo podobne primere v tej živalski vrsti!«
20 In Jožef je dejal: »Meni je prav vse, kar j Gospodu prav in všeč;
21 Lahko pa tudi, da bodo te živali sledile tebi za zaščito tvoje ladje!
22 In Cirenij je dejal: »Potem bo tudi meni Gospodova volja prav, -čeprav me Gospod lahko zaščiti tudi brez teh levov!«
23 Tu so stopili ti trije levi v ospredje, obdali Cirenija in mu izkazali svoje prijateljstvo.
24 In Cirenij je dejal: »To pa je v resnici nenavadno; ti ljubi brat, lahko samo nekaj spregovoriš,in že se zgodi!«
25 Oba mladeniča pa sta dejala: »Te tri živali ti bodo že danes ponoči naredile veliko uslugo!
26 Kajti Gospod vedno pozna vsek dar najprimernejša sredstva, s katerimi komu pomaga.
27 Takšne živali pa so bile že večkrat v božji službi, zato so tudi sedaj izvoljene, da ti služijo v neki stvari, ki te čaka! In tako naj se zgodi!«

135 Obed v Jožefovi hiši. Detetovo odkritje o bližnjem poskusu umora Cirenija. Cirenijeva vrnitev domov. Levi kot nočna straža. Napad. Bog sodi napadalce.

1 Po tem pogovoru so trije levi zapustili Cirenija in se umaknili nazaj v svojo lopo za vozila.
2 Cirenij se je sicer hotel o tem pojavu še marsikaj pogovoriti z Jožefom, prišli pa so ravno Jožefovi sinovi in mu naznanili, da je obed gotov in miza pripravljena.
3 In Jožef je zato povabil vso družbo, naj stopijo v obednico in se
za mizo okrepčajo z jedjo in pijačo.
4 Na to povabilo so se sedaj vsi podali v obednico in jedli blagoslovljene jedi ter si gasili žejo z vodo in nekaj limoninega soka.
5 Po obedu, ki je trajal približno eno uro, se je Jožef zahvalil Bogu in blagoslovil vse navzoče.
6 Dete pa je zahtevalo Cirenija k Sebi; in ko se Mu je le-ta z največjo ponižnostjo bližal, mu je dejalo:
7 »Danes ponoči te bo v tvoji spalnici napadlo majhno izdajalsko krdelo.
8 Zato ti dam te tri leve s seboj; te vzemi v svojo spalnico, kamor ti bodo sledili!
9 Ko bo izdajalska tolpa vstopila v tvojo sobo, tedaj jih bodo ti trije levi razjarjeno napadli in

raztrgali;
10 tebi pa se pri tem ne bo skrivil niti en las! Ne boj pa se teh treh levov; kajti tebe popolnoma priznavajo za gospodarja!«
11 Nadvse goreče se je Cirenij zahvalil Detetu v svojem srcu in Ga obsul z mnogimi poljubi, prav tako tudi njegova žena Tulija, ki pa ni nič vedela, o čem je Dete prej govorilo s Cirenijem.
12 Ko se je že skoraj zvečerilo, se je Cirenij z vso svojo družbo odpravil, ponovil še enkrat svoje povabilo za drugi dan in se nato blagoslovljen podal v mesto.
13 Ko pa je Cirenij prestopil hišni prag, so bili oni trije levi že pri njem in so ga tesno spremljali v njegovo stanovanje.
14 In ko se je s Tulijo podal na svoje ležišče, so levi le-to obkrožili, svoje bleščeče oči pa so nepremično upirali v vhodna vrata.
15 Cirenijevi služabniki so še pogosto hodili ven in noter; toda levi se za njih sploh niso zmenili.
16 Bilo pa je ob drugi nočni straži, ko je prišlo dvajset zakrinkanih mož s prav tihimi koraki v Cirenijevo spalnico in se čisto potiho približalo njegovemu ležišču.
17 Ko pa so stali komaj pet korakov oddaljeni od ležišča in so potegnili svoja bodala,
18 kar so naenkrat planili ti trije levi med najgrozovitejšim rjovenjem po njih, ter jih v nekaj trenutkih raztrgali na koščke in niti eden ni ušel temu napadu.
19 Kajti na takšen napad ni bil pripravljen nobeden od njih; pri prvem naskoku sta vse obšla največji strah in zmeda, in nihče ni mislil na obrambo.
20 Zaradi tega ni nihče našel poti nazaj in tako so vsi postali plen levje razjarjenosti.
21 In tako so v tej noči ti trije levi čudežno rešili Cirenija. Naslednjega dne zjutraj pa je Cirenij nemalo strmel, ko je zagledal raztrgana trupla v sobi.

136 Zaslišanje Cirenijevih služabnikov. Strah služabnikov pred tremi sodniki. Odkritje izdajalca. Čudežna levova sodba.

1 Cirenij pa je takoj zbudil tudi svoje služabnike in jih poklical na odgovornost, kako se je lahko zgodilo takšno izdajstvo.
2 Služabniki so se silno prestrašili ob pogledu na razjarjenega namestnika in mu govorili:
3 »Najstrožji, najpravičnejši in najmogočnejši gospod, gospod! Bogovi naj bodo naše priče, da o vsem tem nismo vedeli niti besede!
4 Vsi naj umremo, če smo bili pri vsem tem tudi najmanj udeleženi, ah pa smo o tem samo kaj vedeli!
5 In Cirenij je dejal: »Torej spravite ta trupla ven in jih pokopljite pred to trdnjavo na javnem trgu kot svarilni zgled vsem tistim, ki bi morda še bili enakega mišljenja!«
6 Služabniki pa so se zelo bali onih treh levov, ki so še vedno strogo varovali Cirenijevo ležišče, in so govorili:
7 »O gospod, gospod! Glej, mi si ne upamo tukaj ničesar dotakniti; kajti te tri zveri so videti preveč besne in bi nam lahko storile isto, kot so storile tem puntarjem!«
8 Cirenij pa je dejal: »Kdor od vas ima čisto vest, naj stopi naprej in se prepriča, da celo te besne živali spoštujejo zvestobo!«
9 Na ta Cirenijev govor so stopili naprej vsi razen enega in levi jim niso storili niti najmanj žalega.
10 Cirenij pa je vprašal tistega, ki ni stopil naprej: »Zakaj pa vendar ti ostajaš zadaj, ko vendar vidiš, da tvojim tovarišem levi niso storili nič žalega?«
11 In vprašani je odgovoril: »Gospod, gospod, bodi mi milostljiv, kajti jaz imam umazano vest!«

12 In Cirenij ga je vprašal: »V čem pa je nečistost tvoje vesti? Govori, če nočeš umreti!«
13 In vprašani je dejal: »Gospod, gospod, za to izdajo sem vedel že od včeraj zjutraj, nisem ti pa hotel o tem ničesar sporočiti, ker sem bil podkupljen s sto funti srebra!
14 Mislil sem si, da boš ti tako in tako rešen, kakor je bil rešen modri mož v vili in tako sem vzel srebro.«
15 Tu je skočil Cirenij pokonci in zavpil: »Ali mora res vsak pošten človek imeti med svojimi služabniki in prijatelji tudi enega hudiča?!
16 Ti bedna baraba, stopi sem pred božje sodišče! Če boš našel milost pred tem sodiščem, potem ti tudi jaz ne bom sodil;
17 Če pa pred njim ne boš našel milosti, tedaj si obsojen za večno!«
18 Ob tej zapovedi je vprašani in tako pozvani začel omahovati in se je nezavesten zgrudil.
19 Tedaj se je en lev dvignil, se pomaknil proti nezavestnemu, zgrabil njegovo roko in ga prav previdno odvlekel pred Cirenija; kjer je krivec negibno obležal.
20 Nato pa je skočil isti lev z veliko naglico v odprto sobo in tam zgrabil sveženj, ga potegnil ven in raztrgal na tisoč koščkov.
21 In pokazalo se je tistih sto funtov srebra, ki jih je dobil služabnik za svoje molčanje.
22 Cirenij pa je nemalo strmel nad tem pojavom.
23 Lev pa je nato spet zgrabil krivca za roko, ga potegnil v stransko sobo in ga položil ravno na tisto mesto, kjer je prej ležal sveženj.
24 Tam ga je nekajkrat mahnil z repom, kar je nezavestnega spet zbudilo in mu razen tega ni storil nič.
25 Nato se je lev spet vrnil na svoje prejšnje mesto in s svojima dvema tovarišema ostal čisto miren.
26 Služabniki so sedaj po Cirenijevem ukazu začeli odstranjevati trupla.
Cirenij pa je hvalil in slavil Izraelovega Boga, da ga je tako čudežno rešil. In v eni uri je bila spalnica spet popolnoma očiščena.

137 Tulija se zbudi iz svojega globokega sna. Cirenijeva pripoved o tem, kar se je zgodilo. Veselo srečanje in snidenje s sveto družino.

1 Tulija pa se je zbudila iz krepilnega sna šele, ko v spalnici ni bilo več sledu o tem, kar se je v tej noči zgodilo.
2 In Cirenij jo je vprašal, ali je čisto mirno spala.
3 Tulija mu je to zatrjevala, ker je bila zelo utrujena od hoje po hribih.
4 In Cirenij je dejal: »To je bila velika sreča zate!
5 Kajti, če bi bila v tej noči budna, bi prestala velik strah!
6 Kajti glej, še pred eno uro je bila ta soba polna groze!«
7 Čisto začudena je Tulija vprašala Cirenija, kaj naj bi bilo in kaj se je tu dogajalo.
8 In Cirenij je pokazal Tuliji tri leve in dejal z zelo povzdignjenim glasom:
9 »Tulija, glej, to so vendar tri strašne živali! To so kralji živalske moči, besa in krvoločnosti, če so razdražene;
10 in gorje vsakemu popotniku v divjini, kjer one prebivajo!
11 Nič ga ne reši pred njihovim besom! En skok in človek leži raztrgan v razbeljenem prahu puščave!
12 In vendar so ljudje, v primerjavi s katerimi so te živali pravi nebeški angeli varuhi!
13 Tako so naju oba te tri krvoločne živali v tej noči obvarovale pred človeškim besom in so v tej noči tukaj v temu prostoru raztrgale dvajset puntarjev!
14 Tulija je osupnila ob tej pripovedi svojega moža in dejala:
15 »Kako se je to zgodilo? Zakaj nisem jaz nič opazila? Če si že pred tem kaj vedel, zakaj mi o

tem nisi nič povedal?«
16 In Cirenij je dejal: »Tulija, jaz sem sicer vedel, da se bo v tej noči nekaj zgodilo, -
17 toda na kakšen način, natančno rečeno, nisem vedel; kajti vedel sem samo toliko, kolikor mi je odkril božanski Otrok mojega prijatelja.
18 Da ti pa o tem nisem nič povedal, je kriva moja velika ljubezen do tebe, ženskica mojega srca!
19 In glej, sedaj je vse mimo; Izraelov Bog naju je čudežno rešil
pred najsramotnejšim poginom,
20 zato Ga bova tudi v globini svojega srca ljubila, hvalila in slavila vse dni svojega življenja.
21 Sedaj pa, ko si že oblečena, pojdiva naproti vzvišeni družini in jo sprejmiva še pred mestnimi vrati! «
22 Cirenij je sedaj ukazal svojim služabnikom, naj za bližajoči se praznik vse pripravijo in kar najboljše uredijo,
23 izdajalskemu služabniku pa je ukazal, naj mu sledi pred mestna vrata.
24 V tistem trenutku pa se je iz drugega dela trdnjave pojavil Maronij
s tremi žreci in Cireniju naznanil, da se prevzvišena družina že bliža trdnjavi.
25 Tu je Cirenij pustil vse in z razbijajočim srcem pohitel naproti svojemu prijatelju Jožefu, ki pa mu je že na prvi stopnici z razprostrtimi rokami prišel naproti z Marijo, Otrokom in vsem svojim nebeškim spremstvom.

138 Cirenijevo poročilo in Jožefova kritika. Ljubezen in sočutje sta boljša kot najstrožja pravičnost. Cirenijeva zahvala. Družba v Cirenijevi veliki spalni dvorani.
1 Cirenij je Jožefa objel z največjo prisrčnostjo in mu v kratkih besedah poročal, kaj se je v tej noči pripetilo v trdnjavi.
2 In Jožef je dejal: »Moj najljubši prijatelj in brat v Gospodu, to, kar bi mi rad povedal sem, še preden se je zgodilo, vedel na las natančno, kakor se je potem zgodilo.
3 Toda enega pri tem ne bi smel storiti tako, kot si storil!
4 In to eno je v tem, da si dal tista trupla pokopati na javnem trgu!
5 To si sicer storil s pravno političnega vidika, da bi namreč s takim primerom ostalo ljudstvo odvrnil od podobnih poskusov;
6 toda to je nevzdržno sredstvo! Kajti glej, nič na svetu ne traja tako kratko kakor groza, strah in žalost!
7 Zato tudi sredstvo, ki vzbuja te tri stvari, ni niti za las bolj dolgotrajno, kot skozi njega vzbujene stvari.
8 Če pa se je katerikoli človek teh treh razpoznavnih znamenj sodišča s svobodo svojega duha otresel, tedaj se bo razjezil in bo potem s podvojenim besom napadel krutega sodnika.
9 Zaradi tega venomer vodi ljudi z večno trajajočo ljubeznijo
in skušaj takšne potrebne, pa vendar grozovite primere, skriti pred ljudstvom in tako boš stalno užival ljubezen ljudstva!
10 Rečem ti: Kapljica sočutja je ob vsaki priložnosti boljša kot cela palača polna najboljše in najstrožje pravičnosti!
11 Kajti sočutje poboljša tako sovražnika kot prijatelja; najstrožja in najboljša pravičnost pa naredita pravičnika ponosnega in ošabnega,
12 krivec in obsojenec pa bo poln srda in bo premišljeval samo to, kako bi se maščeval nad pravičnikom.
13 Kar pa si že storil, se ne da izbrisati, -
14 toda za prihodnost si zapomni to pravilo; boljše je kot zlato, boljše je kot najčistejše zlato!«
15 Cirenij

je tedaj ponovno padel Jožefu okrog vratu in se mu zahvalil za ta nauk
kot sin svojemu očetu.
16 Nato je vsa družba odšla v Cirenijevo spalnico, ki je bila, tako kot je bilo pri rimskih velikaših v navadi, v veliki dvorani.
17 Kajti Rimljani so govorili: »V spanju človek vedno izpareva bolezen;
18 Če ta nima primernega prostora, da bi se v spalnici razpršila, tedaj pade spet nazaj na človeka in le-ta zboli!«
19 Zaradi tega so imeli bogati Rimljani v svojih spalnih dvoranah celo vodomete, ki so čistili zrak in vlekle nase slabe izparine.
20 In tako je bila tudi v tej trdnjavi Cirenijeva spalnica v največji dvorani, v kateri sta bila dva vodometa s širokima bazenoma vode, v katerih
je plavalo sem ter tja več lokvanjev.
21 Tla dvorane so bila iz črnega in rjavega marmorja, in vsa dvorana je bila polna staroegipčanskega razkošja.
22 V tej dvorani je bila torej zbrana vsa družba in se pogovarjala o marsičem iz davnine, medtem ko so se Cirenijevi služabniki trudili pripraviti v stranskih dvoranah vse, kar jim je bilo ukazano.

139 Izdajalčevo kesanje. Sočutje treh levov s skesanim. Jožefov dober nasvet. Cirenijeva velikodušnost in njeno čudovito delovanje na skesanega služabnika.
1 V enem kotu dvorane pa je stal tudi izdajalski služabnik in v sebi obžaloval svoj korak, katerega je storil proti svojemu gospodu;
2 toda nihče se ga ni spomnil, kajti vsi so bil zatopljeni v globokoumne pogovore.
3 Zvesti Cirenijevi služabniki pa so imeli tako in tako veliko dela, levo in desno z urejanjem miz, s kuhinjo in s postavljanjem okraskov vseh vrst.
4 In tako se tudi služabniki niso spomnili svojega nadvse žalostnega tovariša.
5 Tedaj pa so se naenkrat dvignili tisti trije levi in zdirjali k skesanemu Cirenijevemu služabniku, ga oblizali in mu z vsakovrstnimi kretnjami nekako izkazali svoje sočutje.
6 Tedaj je najprej Maronij opazil, kaj trije levi počno z onim služabnikom, in to povedal Cireniju;
7 kajti Maronij se je zbal, da bi te zveri dobile celo tek na služabnika.
8 Šele ko je Cirenij opazil to svojevrstno stanje svojega izdajalskega služabnika, se je začel z Jožefom pogovarjati o njegovem prestopku.
9In Jožef je dejal: »Prijatelj in brat, tukaj glej eno dejanje tistega, kar
sem ti pred tem na stopnicah svetoval in ti pokazal, kako je ena kaplja sočutja boljša kot cela palača polna najboljše pravičnosti!
10 Te tri živali so ti dale na primeru tukaj dober vzgled; pojdi tja in stori kot človek kaj boljšega!
11 Jaz pa sem na poti od vile semkaj od enega teh Gospodovih služabnikov izvedel, kako si danes zjutraj pred svojo ženo poveličeval te tri živali.
12 Kako to, da ti sedaj ravno te tri živali kažejo, kaj bi moral ti takoj na začetku storiti?
13 Glej, tako Gospod nenehoma uči ljudi!
14 Na svetu se nič ne zgodi po nepotrebnem; celo iz vrtenja enega samega zrnca sončnega prahu se lahko naučiš prave modrosti!
15 Kajti usmerja in vzdržuje ga ista božja modrost in vsemogočnost kot sonce in mesec na nebu!
16 Toliko bolj pa lahko ta pojav dojemaš kot posebno močan Gospodov namig, ki ti jasno pove, kaj ti je storiti.
17 Pojdi tja in dvigni tega trikratnega reveža, ki je globoko padel; pojdi tja in dvigni nadvse žalostnega in skesanega brata!

18 Kajti tega ti je Gospod sedaj pripravil, da ti bo najzvestejši brat!«
19 Ko je Cirenij od Jožefa to slišal, je pohitel tja, prijel služabnika pod roko in dejal:
20 »Brat, ti si z mano grdo ravnal; ker pa sem pri tebi našel kesanje, zato se spet dvigni!
21 Vendar odslej ne boš več hodil ob moji strani kot hlapec, temveč kot zvesti brat!«
22 Tedaj se je služabniku strlo srce, da je začel glasno jokati in tožiti, kako se je mogel pregrešiti nad takšno plemenitostjo tega najboljšega človeka.

140 Cirenijev bratski govor svojemu skesanemu služabniku in njegov sprejem v družbo. Nevoščljivi služabniki in odgovor njim.

1 Ko pa je Cirenij videl veliko hvaležnost tega služabnika in njegovo globoko kesanje, ga je tolažil in dejal:
2 »Glej ti moj novi brat v Gospodu, mi ljudje smo vsi zmotljivi pred Bogom in Bog nam odpušča naše napake, če jih priznamo in obžalujemo;
3 in vendar je Bog svet, medtem ko smo mi vsi veliki grešniki pred Njim!
4 Če pa Sveti odpušča, zakaj ne bi mi grešniki drug drugemu odpustili naših napak?!
5 Dokler se človek ni pogreznil do prave furije, tako dolgo ostaja tudi božja milost nad njim;
6 Če pa je človek enkrat na svetu postal popolni hudič, tedaj mu je Bog odvzel Svojo milost in ga predal sodbi pekla!
7 Zato so tisti trije levi raztrgali onih dvajset, ki so te podkupili, ker so že bili hudiči.
8 Tebi pa je bilo prizanešeno, ker si bil samo zapeljan in si bil slep in nisi vedel, kaj si storil!
9 Gospod Bog ti ni odvzel Svoje milosti in ti je odprl oči, da si popolnoma spoznal svoj greh.
10 Ti si svoj spoznani greh obžaloval, in Bog ti je tvoj greh odpustil.
11 Zato ti tudi jaz odpuščam tvoj prestopek zoper mene in te s tem naredim za svojega prijatelja in svojega brata v Gospodu!
12 Zato te dvigam in te peljem tja k moji najsvetejši vzvišeni družbi.
13 Zato bodi dobre volje in pojdi z menoj, da te bo moj visoki prijatelj blagoslovil za resničnega brata!«
14 Ta res čudoviti Cirenijev govor izdajalskemu služabniku je imel najboljši vpliv.
15 Služabnik je bil s tem potolažen in okrepljen, dvignil se je in topeč se v solzah sledil Cireniju k družbi.
16 Ko je dospel tja, je Jožef dvignil svoje roke in blagoslovil služabnika, pri tem pa ni rekel nič drugega kot: »Gospod naj bo s teboj!«
17 Nato je Cirenij ukazal takoj prinesti bleščeča, čudovita oblačila in jih dal obleči služabniku,
18 nato mu je podelil častno ime in mu dal bratovski poljub.
19 Potem je Cirenij sklical vse služabnike in jim predstavil tega novega brata in jim ukazal, da ga ubogajo.
20 Služabniki pa so dejali: »Kakšen pravičen sodnik pa si, ko povišuješ izdajalca, nas, ki smo ti vedno dokazali največjo zvestobo, pa ponižuješ?
21 »Kaj vam mar!« je dejal Cirenij, »če sem dober in usmiljen? Komu od vas je pri meni kdaj kaj manjkalo? In vendar še nikoli nihče izmed vas ni tvegal življenja zame!
22 Ta pa je bil vedno zadnji med vami in je zame tvegal svoje življenje; zaradi njegovega dejanja sem se znebil svojih sovražnikov! Ali zaradi tega ne zasluži tega dostojanstva?!
23 Tu so služabniki umolknili in šli spet na svoje delo ter bili s tem odgovorom zadovoljni.
24 Eden izmed nebeških mladeničev pa je dejal: »Prav tako se bo nekoč godilo v božjem kraljestvu!
25 Več veselja bo nad enim skesanim grešnikom kot nad devetindevetdesetimi pravičnimi, ki niso nikoli grešili!

141 Priprave in Cirenijevo povabilo k slavnostnemu zajtrku. Detetov posvetilni govor ob praznovanju. Povabilo in nahranitev revežev. Obed treh levov.

1 Medtem je že bil tudi zajtrk gotov in mize dobro pripravljene;
2 služabniki pa so prišli in to povedali Cireniju.
3 In Cirenij je šel in si vse ogledal. Ko je našel vse v največjem in najboljšem redu, je šel in povabil družbo k mizi v veliko stransko dvorano.
4 Ko je Jožef vstopil v to dvorano, se ni mogel dovolj načuditi, ker je mislil, da se nahaja v majhnem Salomonovem templju v Jeruzalemu.
5 Ta ureditev pa je bila delo Maronija Pille, ki je seveda - kot nekdanji namestnik v Jeruzalemu- prav dobro vedel, kako tempelj izgleda, zunaj in znotraj.
6 Poln veselja je Jožef dejal: »Resnično, v ta namen, moj brat Cirenij Kvirinij, ne bi mogel uresničiti boljše zamisli!
7 In jaz sem sedaj, kot v Jeruzalemu, na prazniku pripravljanja; manjka samo še Najsvetejše in tempelj bi bil popoln, če bi bilo še to tukaj!
8 Zagrinjalo je sicer tu; toda za njim manjka skrinja zaveze!«
9 Cirenij pa je dejal: »Brat, mislil sem, da tako in tako prinašaš Najsvetejše živo s seboj, - zakaj bi moralo biti potem umetno tu?«
10 Šele sedaj se je Jožef iztrgal iz svojega presenečenega sanjarjenja in se spomnil Deteta in Marije.
11 Sedaj pa je Dete poklicalo Cirenija k Sebi in mu govorilo (tu so angeli padli na svoje obraze):
12 »Cirenij, veliko si storil, da bi razveselil najčistejšega moža te zemlje; toda eno bi skoraj pozabil!
13 Glej, danes prirejaš veliko, prav čudovito gostijo!
14 Kar lahko tri celine najboljšega in najplemenitejšega rodijo, je danes zbrano tukaj!
15 Zato tudi ravnaš prav; kajti resnično, večja čast ni v vseh večnostih in neskončnostih na nobenem svetu doletela nobene hiše, kakor je sedaj tvojo!
16 Kajti sedaj imaš pred seboj Njega, pred katerim zakrivajo svoje obličje vse nebeške sile!
17 Jožef ti je omenil, da je Najsvetejše v tem templju prazno.
18 Glej, tako tudi je; ne sme pa tako biti!
19 Razpošlji svoje služabnike in naj pripeljejo semkaj vsakovrstne reveže, slepe, hrome, pohabljene in betežne ljudi!
20 Za njih daj v tem posnetku Najsvetejšega tudi pripraviti eno mizo in jih praznično pogostiti, Moji služabniki pa jim bodo stregli!
21 In glej, tako bo potem Najsvetejše Živo in bo Najsvetejšega bolje predstavljalo kot sedaj prazna skrinja zaveze v Jeruzalemu!
22 Obenem pa priskrbi še tri kozle; te vrzi levom, da se bodo tudi oni nahranili!
23 In Cirenij je nato poljubil Dete in takoj izpolnil Njegov nasvet.
24 In v teku ene ure se je nato vzorno Najsvetejše napolnilo z reveži, levi pa so dobili svojo hrano.

142 Jožefova zahvalna molitev in ponižnost. Cirenijevo ljubeznivo prerekanje z Jožefom zaradi reda sedenja. Jožefov modri nasvet in Cirenijevo popuščanje.

1 Šele ko je bilo vse tako pripravljeno in urejeno, je Jožef
dvignil svoje oči k nebu in se zahvalil Abrahamovemu, Izakovemu in Jakobovemu Bogu.
2 In ko je končal svojo zahvalno molitev, šele tedaj je sedel s svojimi čisto spodaj za Cirenijevo kraljevsko pripravljeno mizo.
3 Cirenij pa je pri priči pohitel k Jožefu in mu dejal:
4 »Ne, ne, moj prevzvišeni prijatelj in brat, tako pa ne gre; ta slavnost je za tebe, ne za mene!

5 Zaradi tega je tvoje mesto pri mizi najvišje in ne najnižje!
6 Vstani torej in pusti, da te jaz z vsemi tvojimi svojci odpeljem na najvišje mesto pri mizi, ki je pogrnjeno z zlatom!
7 Tukaj pa bodo sedeli in ležali moji ljudje, kajti tako sem jaz sam odredil!«
8 Jožef pa je dejal: »Cirenij, glej, prav zaradi tega, ker sem tvoj najodkritosrčnejši prijatelj in brat, bom s svojimi obsedel tu na tem mestu!
9 Kajti glej, pri meni ne izgubiš ničesar, četudi sedim tu na najnižjem mestu;
10 toda pri tvojih velikih tovariših v državni upravi izgubiš mnogo, če jih ne posadiš zgoraj!
11 Zato pusti stvari tako, kot so! Na svetu mora imeti svet svojo prednost; v božjem kraljestvu pa bo popolnoma nasprotno, - kajti tam bodo pri Abrahamovi, Izakovi in Jakobovi mizi poslednji prvi!«
12 Cirenij pa je dejal: »O brat, veselil sem se tega dneva, da bi tebi, kraljevskemu sinu tudi izkazal kraljevsko čast;
13 sedaj pa je polovica mojega veselja preč, ker mor am ravno tebe, kateremu vse to velja, gledati čisto spodaj!
14 Brat, pojdi in sedi vendar vsaj na srednje mesto, da ti bom pri mizi vendarle bliže!«
15 In Jožef je dejal: »Toda moj najljubši brat, ne bodi vendar otročji!
16 Ti vendar veš, da moram ostati vedno in vsepovsod v tistem redu, ki mi Ga Gospod Bog ukazuje v mojem srcu!
17 Zakaj me hočeš zapeljati, da bi prekoračil ta red?
18 Postavi zgoraj tvoje sijajne velikaše; ti pa kot gospodar lahko sedeš kamor hočeš, saj ti pripada vsako mesto za mizo!
19 In tako je ta zadeva urejena; po zlatem pogrinjku bodo tvoji velikaši že spoznali prvo mesto in se bodo čutili kar najbolj počaščeni, če jim boš prepustil vsa ta častna mesta, ti sam pa si boš izbral nižje mesto!«
20Cirenij je razumel Jožefove besede, nato je odkazal velikašem prva mesta, on sam pa je sTuli jo sedel za mizo v sredini.
22 In tako je bilo vse prav urejeno; velikaši so bili zelo veseli, da so sedeli zgoraj,
23 Cirenij je bil dobro razpoložen v sredini, Jožef s svojimi pa je bil presrečen, da je lahko tudi pri tej sijajni gostiji ostal v božjem redu.

143 Radovedni, Boga iščoči stotnik. Žrecev dober odgovor o vedi o bogovih in njegovo priznanje edinega pravega Boga. Jožefov odrezavi odgovor vprašujočemu stotniku.

1 Zajtrk pa je trajal kakšno uro in med jedjo so veliko govorili o marsičem.
2 Neki stotnik pa, ki je bil tudi zraven pri vzponu na hrib, je na koncu mize vprašal enega od treh nekdanjih nižjih žrecev:
3 »Poslušaj me! Glej, mi imamo vedo o bogovih, v kateri kar mrgoli bogov, kamorkoli se ozremo;
4 jaz pa še nikoli nisem nobenega boga videl, niti ga zaznal!
5 O tisočih rečeh sem nemalokrat sanjal, toda o kakršnemkoli božanstvu nikoli.
6 Kdo od vseh nas sedaj živečih ljudi pa lahko nastopi in po vesti resnično prizna: »Videl sem Zeusa ali katerokoli drugo božanstvo, in z njim govoril!?«
7 Ker pa smo vendar tudi mi prav tako ljudje, kakor tisti, ki so v pradavnini baje občevali z bogovi,
8 zato ne uvidim, zakaj nas bogovi sedaj pustijo tako na cedilu in se niti najmanj več ne brigajo za nas!
9 Ali mi ne bi mogel ti, kot nekdanji svečenik, povedati kakršenkoli trden razlog za to?«

10Nižji svečenik pa je dejal: »Dragi prijatelj, za vse na svetu te prosim,
nikoli več me ne vprašuj o tako smešnih stvareh!
11 Naši bogovi niso nič drugega kot prave muhe enodnevnice, ki so nastale v močvirju naše neumnosti.
12 Ker pa v tej naši neumnosti ne moremo izslediti nič boljšega, kot naše lastne močvirske izrodke, se jih oprimemo in si jih predstavljamo kot bogove,
13 jim zgradimo templje in nato v njih molimo najničnejše izdelke naše neumnosti.
14 Glej, to so bogovi, katerim smo zgradili templje, katerih je Rim prepoln!
15 Ja, res pa je en pravi Bog; ta je bil vedno svet in mi, ki smo v svojih srcih najbolj nečista bitja, Njega ne moremo videti, pač pa Njegova dela!
16 Če pa hočeš o tem enem Bogu izvedeti več, potem se obrni na tistega čistega Juda; ta te bo z Njim, - to ti prisežem, - gotovo pobliže seznanil!
17 s tem pojasnilom je bil stotnik zadovoljen; kajti dobil je prav
Tisti odgovor, ki ga je že dolgo iskal.
18 Stopil je k Jožefu in mu povedal svojo željo.
19 In Jožef je dejal: »Dobri mož, vse ima svoj čas! Ko boš dozorel, ti bo razodeto; zato bodi zaenkrat zadovoljen s to obljubo!«

144 Jožefov in Cirenijev namen, ogledati si posnetek Najsvetejšega. Detetov ugovor. Jožef v zadregi. Marijine pojasnilne besede in Detetova pritrditev. Naknadna poučitev stotnika.

1 Ko je bil stotnik, ki je iskal Boga, na ta način odpravljen, je Jožef
dejal Cireniju:
2 »Brat, sedaj pa si tudi midva oglejva Najsvetejše!«
3 In Cirenij se je z velikim veseljem uklonil povabilu svojega nadvse dragega prijatelja.
4 Dete pa se je dvignilo in dejalo Jožefu:
5 »Poslušaj Me, zvesti rednik Mojega telesa! Ti sam si prej rekel stotniku, ki je iskal Boga:
6 Vse ima svoj čas; šele ko boš dozorel, potem se ti bo vse nadaljnje razodelo! Zaenkrat pa bodi zadovoljen s to obljubo!«
7 Prav tako pa rečem Jaz tukaj pred vstopom v to tako kakor posneto Najsvetejše:
8 »Tako ima tudi ta vstop svoj čas! Vsi vi še niste zreli za to; ko
pa boste zreli, tedaj vam ga bom dal po svojih služabnikih odpreti!
9 Zaenkrat pa se zadovoljite s to obljubo!«
10 Tu sta se Jožef in Cirenij debelo pogledala in zadrega enega je bila večja od zadrege drugega.
11 In Jožef je dejal Mariji: »Ta pa je dobra, da mi Dete postavlja zakone sedaj, ko tičijo Njegove noge še v plenicah!
12 Le kaj bo počelo, ko bo imelo deset let in kaj, ko jih bo imelo dvajset!«
13 Marija pa je dejala Jožefu: »Toda ljubi oče Jožef, kako moreš tudi ti tako popustiti?!
14 Saj ti vendar angeli s svojo nadvse veliko ponižnostjo kažejo,
Kdo je to Dete!
15 In mnogi čudeži, ki se dogajajo okrog nas, so vendar tudi čist in kristalno jasen dokaz za to čudežno resnico vseh resnic.
16 Glej, jaz, tvoja zvesta žena in tvoja dekla pa prav dobro opažam, kam merijo Detetove besede!
17 Stori to in vnaprej sem prepričana, da bo takoj začel veti drug veter!«
18 In Jožef je nato spet vprašal Marijo: »Ja, kaj pa je to, kar naj sedaj storim?«
19 In Marija je dejala: »Poglej tega moža, ki tu išče in mu modro pokaži To kar išče, od

česar misli, da je tako oddaljen, pa je vendar tako blizu!«
20 In Dete je najprijazneje smehljaje se pogledalo Jožefa in mu k temu dejalo:
21 »Ja, ja, ti Moj najljubši Jožef, žena ima prav; pojdi in pouči stotnika!
22 Kajti glej, tistim, ki prosijo, iščejo in trkajo, se morajo odpreti dolgo zaprta vrata v Moje kraljestvo!
23 Vendar pa ti ni treba ravno s prstom pokazati Name, ker Moj čas še ni prišel; saj vendar veš, da mora vse imeti svoj čas!«
24 Jožef je nato poljubil Dete, šel k stotniku in mu dejal:
25 »Pridi in poslušaj! Tisto, po čemer hrepeniš, se ti bo izpolnilo!« In stotnik je z veseljem prisluhnil Jožefovemu govoru.

145 Stotnikovo vprašanje o prihodu Mesije. Jožefov govor o bistvu Mesije. Besede nižjega svečenika o koncu poganskih templjev. O živem templju v človeškem srcu.
1 Ko je tako stotnik od Jožefa sprejel glavne obrise božjega nauka in s tem tudi nekaj namigov o Mesiju,
2 se je globoko zamislil in čez nekaj časa vprašal, kdaj bo ta Mesija prišel.
3 Jožef pa je odgovoril: »Ta Mesija, ki bo vse ljudi osvobodil jarma smrti in odpadniško zemljo povezal z nebesi, je že tu!«
4 In stotnik je poizvedoval naprej in dejal: »Če je ta Mesija že tu,
tedaj mi povej, kje je in počem Ga lahko spoznam!«
5 In Jožef je odgovoril: »Ni mi dovoljeno, ti Ga s prstom pokazati!
6 Kar pa se tiče razpoznavnih znakov, ti bom nekatere izmed njih vendarle naznanil!
7 Glej, Mesija bo kot prvo živi večni Sin Najvišjega, tebi doslej neznanega Boga!
8 Najčistejša devica Ga bo na najčudežnejši način spočela po edini moči Najvišjega.
9 Ko pa bo spočet in nato rojen, bo bivalo v Njegovem mesu izobilje najvišje božje moči.
10 In ko bo s telesom prebival na zemlji, se bodo Njegovi služabniki in poslanci spustili iz visokih nebes na zemljo in Mu bodo skrivaj, za mnoge ljudi pa tudi očitno služili.
11 Z besedami in dejanji bo oblaževal vse, ki Mu bodo služili z dejanji po Njegovi besedi in bodo razvneli svoja srca za Njega.
12 Tiste pa, ki Ga ne bodo hoteli spoznati, bo sodila Njegova vsemogočna beseda, ki jo bo z bronastim pisalom zapisal v srce vsakega človeka.
13 Njegove besede pa ne bodo takšne, kot so človeške, temveč bodo polne moči in polne življenja; in kdor bo te besede slišal in jih ohranil v svojem srcu, ter se po njih ravnal, ta vekomaj ne bo okusil smrti!
14 v Svojem bistvu pa bo tako krotek kot jagnje in nežen kot grlica;
15 kljub temu pa bodo Njegovemu najtišjemu pihu poslušni vsi elementi.
16 Čeprav bo čisto tiho ukazal vetrovom, bodo le-ti zdivjali in razburkali morje do dna!
17 Če bo pogledal po valujočem morju, bo postalo vodovje mirno kot ogledalo!
18 Če bo dahnil v zemljo, bo morala odpreti svoje stare grobove in vse mrtve spet izročiti življenju!
19 In ogenj bo hladil tistega, ki bo nosil v prsih živo Mesijevo besedo!
20 Sedaj, ljubi stotnik, imaš Mesijeve najbolj bistvene značilnosti, po katerih Ga lahko spoznaš!
21 Več mi o Njem ni dovoljeno govoriti; tisto »Kje je On?« pa boš tu prav gotovo lahko prav kmalu našel!«
22 To pojasnilo je naredilo na stotnika tako mogočen vtis, da si je potem komaj še upal kaj govoriti.
23 Nato je šel k nižjemu svečeniku, ki ga je že prej nagovoril, in mu rekel:
24 »Ali si s strani kaj slišal, kaj je ta premodri Jud govoril z menoj?«

25 In nižji svečenik je dejal: »Povem ti, vsaka besedica je prodrla v mojo strmečo dušo!«
26 In stotnik je dejal: »Povej mi torej, kakšen bo potem konec
naših bogov, ko bo nastopil, ta meni nadvse nenavadno opisani svetovni Mesija, v polnem delovanju Svoje popolne božje moči!«
27 In nižji svečenik je odvrnil: »Ali pred tremi dnevi nisi občutil moči močnega orkana?
28 Ali tam na hribu nisi videl nenadnega konca našega nekdanjega Apolonovega templja in vseh znamenj, ki so nato sledila?
29 Glej, prav tako se bo v kratkem času zgodilo Rimu! Templji se bodo spremenili v prašne razvaline!
30 In kjer sedaj še darujejo Zeusu, tam boš v kratkem zagledal kup razmetanega kamenja; zato pa bodo ljudje zgradili žive templje v svojih srcih!
31 V teh bo lahko vsak človek, enako svečeniku. daroval edinemu pravemu Bogu živo daritev, povsod in ob vsakem času! Toliko in nič več ti ne morem povedati! Hočeš več? Glej, tam so tisti,ki vedo več kot jaz! Zato me ne sprašuj naprej!«

146 Stotnikova nadaljnja vprašanja. Jožefov govor o Mesijevem kraljestvu in ljubezni kot glavnem ključu resnice. Vstop družbe v posnetek Najsvetejšega. Marijino dobro delo revnim slepcem.

1 Potem stotnik nižjega duhovnika tudi ni nič več spraševal, ampak se je takoj spet podal k Jožefu.
2 Ko je prišel tja, je takoj pripovedoval vse, kar je slišal od nižjega svečenika,
3 takoj nato pa je vprašal Jožefa, kaj si naj prav zares o vsem tem misli.
4 In Jožef je odgovoril: »Zaenkrat si o vsem tem misli toliko, kolikor ti je bilo rečeno;
5 vse drugo pa potrpežljivo pričakuj od prihodnosti, tako boš najbolje vozil!
6 Kajti glej, sveto Mesijevo kraljestvo ni v vprašanjih in odgovorih.
7 temveč edinole v potrpežljivosti, ljubezni, krotkosti in popolni vdanosti v božjo voljo!
8 Pri Bogu se ne da nič prenagliti, nič izsiliti, še najmanj pa kaj izkljubovati.
9 Če pa se bo Gospodu zdelo, da je to v tvoj prid, potem te bo tudi vodil v višje razodetje.
10 Oprimi se takoj žive ljubezni do Boga, ki sem ti Ga povsem jasno razodel; po njej boš najprej dospel tja kjer bi v resnici rad bil.
11 Ja, takšna ljubezen ti bo naenkrat dala več živega, kot bi ti rad naplenil z milijonom mrtvih vprašanj!«
12 In stotnik je vprašal: »Dobro, moj velecenjeni, najmodrejši prijatelj! Vse to hočem narediti; samo to mi še moraš povedati: Kako naj ljubim tvojega Boga, ko Ga še premalo poznam?«
13 In Jožef je dejal: »Kakor ljubiš svojega brata in svojo morebitno nevesto, tako ljubi tudi Boga!
14 Ljubi tvoje bližnje kakor pristne brate in sestre v Bogu, in s tem boš ljubil tudi Boga!
15 Vedno in povsod delaj dobro, tako boš imel božjo milost!
16 Bodi usmiljen do vsakega, tako boš tudi pri Bogu našel resnično živo usmiljenje!
17 Nadalje bodi v vseh stvareh sproščen, krotek in poln potrpežljivosti in beži pred ošabnostjo,napuhom, in nevoščljivostjo kot pred kugo,
18 tedaj bo Gospod prebudil v tvojem srcu mogočni plamen,
19 in silna svetloba tega duhovnega plamena bo iz tebe pregnala vso temo smrti in potem boš v samem sebi našel razodetje, ki ti bo z vsem leskom živo odgovorilo na vsa tvoja vprašanja!
20 Glej, to je prava pot k luči in življenju iz Boga! To je prava ljubezen do Boga; po tej poti hodi!«
21 Ko je stotnik prejel od Jožefa ta krepki nauk, je pri priči prenehal s svojimi mnogimi še preostalimi vprašanji in se zatopil v globoko misli.

22 Istočasno pa so tudi mladeniči na široko odprli zagrinjalo in Jožef je hipoma uvidel, da je sedaj čas stopiti v posnetek Najsvetejšega.
23 Že od daleč so mu iz globine te velike dvorane nahranjeni reveži poslali naproti mogočen zahvalni klic.
24 Ko pa je sijajni Cirenij z Jožefom in Marijo z Detetom popolnoma vstopil v posnetek Najsvetejšega, so bili reveži vsi iz sebe.
25 Cirenija je stal ta pogled veliko solz veselja in sočutja, enako je bilo tudi z Jožefom in Marijo.
26 Bilo pa je med njimi mnogo slepih, hromih in pohabljencev vseh vrst; kajti bilo jih je na stotine.
27 Tedaj je Marija skrivaj molila, nato vzela tkanino, s katero je pogosto obrisala Dete in potegnila z njo vsem slepcem čez oči; in za tem so spet prejeli luč oči. Po tem dejanju pa slavljenje in češčenje nikakor nista hotela prenehati; zato se je za kratek čas družba spet podala v glavno dvorano.

147 Proseče vpitje bolnikov k Mariji. Marijino opozorilo na Otroka Jezusa. Ozdravljanje bolnikov in njihova poučitev po angelih. Stotnik išče čudodelnika.
1 Šele čez nekaj časa je šla vzvišena družba spet nazaj v Najsvetejše in je bila spet sprejeta z velikim poveličevanjem.
2 Hromi, pohabljeni in vsi ostali betežni pa so kričali: »O čudovita mati, ki si pomagala slepim, prosimo te, reši tudi nas našega velikega trpljenja!
3 Marija pa je dejala: »Zakaj kličete k meni? Jaz vam ne morem pomagati, kajti jaz sem prav tako kot vi samo slabotna umrljiva dekla mojega Gospoda!
4 Toda Ta, ki Ga nosim v svojem naročju, vam pač lahko pomaga; kajti v Njem prebiva večno izobilje božje vsemogočnosti!«
5 Bolniki pa Marijinemu govoru niso prisluhnili, ampak so še veliko bolj vpil: »O čudovita mati, pomagaj nam, pomagaj nam ubogim in nas reši našega trpljenja!«
6 Tedaj se je Dete dvignilo in stegnilo Svojo roko nad bolnike in vsi so bili v trenutku popolnoma zdravi.
7 Hromi so poskakovali kakor jeleni, pohabljenci so postali ravni kot cedre na Libanonu in vsi ostali betežni so bili rešeni svojih bolezni.
8 In angeli so nato stopili k tem revežem, jim zapovedali molčati in jim oznanili bližino božjega kraljestva na zemlji.
9 Ta dogodek je prebudil našega stotnika iz globokega sanjarjenja, in je prav tako odšel za družbo v Najsvetejše.
10 Ko je prispel tja, je hitro stopil k Jožefu in ga vprašal: »Vzvišeni prijatelj, kaj se je zgodilo tukaj? Saj vendar ne vidim več slepcev, hromih, pohabljenih in ostalih bednih!
11 Kako? Ali so bili vsi čudežno ozdravljeni, ali pa je bilo pred tem njihovo bedno stanje samo navidezno?«
12 In Jožef je dejal: »Pojdi tja in o tem sam govori z njimi, ki se ti zde sedaj tako skrivnostni! Oni ti bodo vedeli najbolje povedati, kaj se je sedaj z njimi zgodilo!«
13 In stotnik je takoj storil to, kar mu je Jožef svetoval;
kajti spraševanje je bilo sploh slabost tega stotnika.
14 Povsod pa je dobil en in isti odgovor; povsod se je glasil: »Na čudežen način sem ozdravel!«
15 In stotnik se je vrnil k Jožefu in ga vprašal:
16 »Le kdo od vas je storil ta čudež? Kdo od vas ima takšno čudežno moč? Le kdo od vas je zanesljivo Bog?«
17 In Jožef je dejal: »Glej, tam spet stojijo ubogi ozdravljenci!
18 Pojdi še enkrat tja in jih vprašaj; oni ti bodo že dali pravi namig!

19 In stotnik se je pri priči spet obrnil k revežem in jih vprašal o čudodelniku.
20 Reveži pa so govorili: »Poglej si tisto veliko družbo; iz njene sredine nam je prišlo čudežno ozdravljenje!
21 Zdi se, da nosi mala Judinja takšno moč! Toda kako? To bodo bogovi bolje vedeli kot mi!«
22 Sedaj stotnik ni vedel veliko več kot prej.
23 Jožef pa je dejal stotniku: »Glej, ti si rimski bogataš; poskrbi sedaj za te reveže iz ljubezni do Boga, tedaj boš več izvedel! Za sedaj pa bodi zadovoljen s tem!«

148 Tekmovanje v dobrodelnosti med stotnikom in Cirenijem. Jožef pouči stotnika, ki si ni znal pomagati.

1 Ko je stotnik od Jožefa to slišal, ni dolgo pomišljal, ampak je stopil k Cireniju in dejal:
2 »Cesarsko konzulska visokost! Njihova visokost je gotovo slišala, kaj je modri Jud svetoval moji malenkosti?!
3 Zato sem se takoj odločil, da se bom najnatančneje ravnal po njegovem nasvetu.
4 Zato prosim njihovo visokost, da mi odobri ta moj sklep, po katerem bi rad vse te reveže vzel v oskrbo kot svoje lastne otroke.«
5 In Cirenij je dejal: »Moj najbolj spoštovani ljubi stotnik! Žal mi je, da ti
tega vzvišenega zadovoljstva ne morem odobriti!
6 Kajti glej, ravnokar sem jih že prevzel v lastno oskrbo!
7 Zaradi tega pa ne smeš biti žalosten; kajti srečal boš še dovolj revežev.
8 Na njih izpolni nasvet tega modrega Juda in požel boš enako plačilo!«
9 Stotnik se je poklonil pred Cirenijem, pri priči odšel k Jožefu in dejal:
10 »Zdaj pa poglej, kaj lahko storim sedaj, ko me je Cirenij že davno prehitel?! Od kod naj vzamem sedaj reveže? Kajti tukaj so zbrani iz vse Ostrazine!«
11 Tu se je Jožef stotniku prijazno nasmehnil in mu rekel:
12 »O moj najljubši prijatelj, zaradi tega si nikar ne delaj skrbi; kajti vsega drugega je na zemlji vedno veliko bolj primanjkovalo kot pa revežev!
13 Glej, saj ni treba, da so ravno slepi, hromi, pohabljeni in betežni!
14 Pojdi iz trdnjave in preišči družine v hišah, prepričaj se o njihovih mnogoterih potrebah in hitro boš našel mnogo priložnosti, da boš lahko svoje preobilje primerno razdelil mednje!
15 Glej, to mesto je v celoti tako in tako bolj razvalina kot pa imenitno cvetoče mesto!
16 Preišči le na pol razpadla bivališča marsikaterih meščanov in takoj boš prejasno uvidel ničevost tvoje žalosti zaradi pomanjkanja revežev!«
17 Stotnik pa je dejal: »Dragi, modri prijatelj, ti imaš res prav;
18 toda tisti reveži mi bodo lahko bolj malo pojasnili o prihajajočem Mesiji, ker so v primerjavi s teboj z menoj vred krivoverci!
19Tile pa so sedaj na sebi doživeli toliko čudežnega in bi mi postopoma
lahko marsikaj odkrili!«
20 In Jožef je odvrnil stotniku: »Oho, moj dragi prijatelj! Ali meniš, da je razodetje duhovnosti pri revežih?
21 Oh, tedaj si v veliki zmoti! Glej, razodetje je odvisno samo od ljubezni tvojega lastnega srca in duha! Če ljubiš, tedaj se ti bo razodelo iz plamena takšne ljubezni, ne pa iz ust revežev!«S tem pojasnilom je bil stotnik zadovoljen in odslej ni več spraševal, kaj naj stori.

149 Vprašanje popravila stare kartažanske ladje na praznično soboto. Detetov govor odobrodelnosti v soboto. Nepokorščina Jožefa, zvestega postavam. Angelsko čudežno popravilo ladje.

1 Po tej pomiritvi stotnika je dal Cirenij poveljniku ukaz, po katerem je le-ta moral za drugi dan

opremiti še eno ladjo, s katero naj bi prepeljali te reveže v Tir.
2 Poveljnik pa je dejal: »Cesarsko konzulska visokost! Kolikor vem, je zunaj v pristanišču zasidrana samo še ena stara kartažanska ladja, ki pa je že precej poškodovana.
3 Ladjedelcev v tem mestu ni, le tu in tam kakšni nadvse bedni tesarji, ki lahko z največjim naporom zvežejo skupaj komaj kakšen ribiški splav.
4 Potemtakem je zelo veliko vprašanje, kako bomo usposobili staro kartažansko ladjo!«
5 In Cirenij je dejal: »Ne skrbi; za to bom pri priči preskrbel najboljšo pomoč!
6 Glej, oni modri Jud je po svoji izurjenosti kot tesar velik mojster in prav tako njegovih pet sinov!
7 Tega bom vprašal za nasvet in prepričan sem, da mi bo prav posebej v tej stvari najboljše svetoval!«
8 Tu se je Cirenij takoj obrnil na Jožefa in mu razložil zadevo.
9Jožef pa je dejal: »Prijatelj in brat, vse bi bilo lepo in prav, samo če ne bi bila danes naša največja sobota, na katero se ne smemo pritakniti nobenega dela!
10 Morda pa so tukaj kakšni tesarji, ki se jih naša sobota ne tiče; tem pa bi bil že pripravljen dati navodila!«
11 Dete pa se je dvignilo in dejalo: »Jožef, zaradi sobote sme vsak človek delati dobro!
12 Praznovanje sobote ni toliko v celodnevnem brezdelju, pač pa mnogo bolj v dobrih delih!
13 Mojzes je sicer praznovanje sobote strogo zapovedal in v svoji postavi označil vsako nepotrebno in hlapčevsko plačano delo kot skrunjenje sobote, ki je gnusoba pred Bogom;
14 toda v soboto izpolnjevati božjo voljo, tega Mojzes nikoli ni prepovedal!
15 Nikjer v postavi ni zapisano, da bi morali v soboto pustiti brata poginiti!
16 Jaz pa kot Gospod sobote pravim: Delajte dobro vedno tudi v soboto, tako boste soboto najboljše praznovali!
17 Če pa si že ti Jožef ne upaš samo navidez prekoračiti Mojzesove postave z lahkim popravilom tiste ladje, tedaj naj to pri priči storijo moji služabniki!«
18 In Jožef je dejal: »Moj božanski sinček, Ti imaš sicer prav; jaz sem se v postavi postaral in je nočem niti na videz prekršiti!«
19 Tu je Dete pri priči sklicalo mladeniče in dejalo: »Pojdite torej vi tja in izpolnite Mojo voljo;
20 kajti Jožef spoštuje postavo bolj kot postavodajalca in soboto bolj kot Gospoda sobote!«
21 In hitro kot misel so mladeniči zapustili dvorano, v trenutku tudi popravili ladjo in se pri priči spet vrnili nazaj.
22 Vsi so se čudili tej naglici in mnogi niso verjeli, da je ladja popravljena. Kmalu pa so prišli sli iz pristanišča, ki so Cireniju naznanili to dejanje. Nato je vsa družba odšla na obalo, si ogledala ladjo in se
čudila takšni spretnosti teh mladeničev.

150 Obisk pristanišča. Dragocena ladja. Cirenijeva zahvala Jožefu. Detetov odgovor in opozorilo na dobrodelnost do revežev.

1 Cirenij si je natančno ogledal ladjo in preračunal, za koliko ljudi bi bilo lahko v njej prostora.
2 In videl je, da bi lahko, če bi bilo potrebno, prav udobno na ladjo spravil tisoč ljudi.
3 Pri tem računu se je Cirenij tudi prepričal tudi o izjemni trdnosti in lepoti te ladje;
4 kajti ni bila videti, kakor da bi bila stara in zakrpana, ampak je vsa ladja izgledala, kot da bi bila vlita.
5 Nobene špranje ni bilo videti in na lesu se ni dalo opaziti njegovih letnic, grč in drugih vlaken in por.
6 Ko se je Cirenij o vsem tem prepričal in se vrnil iz ladje na obalo k družbi, - seveda s svojim nujnim spremstvom, - je takoj stopil k Jožefu in dejal:

7 »Moj prevzvišeni prijatelj, najsrečnejši človek na zemlji! Čudežu se sploh ne čudim več, kajti sedaj predobro vem, da so pri Bogu vse stvari mogoče.
8 Vem, da to ni narejena in zakrpana, ampak popolnoma na novo ustvarjena ladja; toda temu se ne čudim.
9 Kajti Gospodu bo pač enako lahko ustvariti ali cel svet ali pa takšno ladjo; kajti zemlja je vendar tudi ladja, ki nosi prav mnogo ljudi na morju neskončnosti!
10 Toda to, da si me sedaj naredil za svojega velikega dolžnika, glej, to mi daje sedaj misliti,na kakšen način bi ti sploh lahko kdaj povrnil dolg!
11 Kajti glej, ta ladja, ki je bila pred tem vredna komaj en funt srebra, ker je bila bolj podobna razbitini, kot pa ladji, je sedaj vredna več kot deset tisoč funtov zlata!
12 Kajti sedaj se lahko uporabi za potovanje mimo Herkulovih stebrov (Gibraltar) v Britanijo, kakor tudi za objadranje cele Afrike, pa vse do Indije.
13 Resnično, takšno delo za posvetno uporabo se vendar ne da plačati z nobenim zlatom!
14 Glej, moj prevzvišeni prijatelj, to je, kar mi daje sedaj zelo misliti, kako ti bom kdajkoli poplačal ta dolg!
15 Če bi ti zlato kaj pomenilo, kakor resnično živi tvoj in sedaj tudi moj Bog, bi ga v sedmih dneh dobil deset tisoč funtov!
16 Toda jaz vem, da je zlato v tvojih očeh gnusoba, in zato me sedaj žalosti to, da moram tebi, svojemu največjemu prijatelju ostati nekaj dolžan!«
17 In Jožef je prijel Cirenijevo roko, jo pritisnil na svoja prsa in hotel govoriti; toda vlile so se mu solze ob pogledu na tega plemenitega Rimljana.
18 Zato pa se je dvignilo Dete, se nasmehnilo Cireniju in dejalo: »Moj ljubi Cirenij Kvirinij, resnično, povem ti: Če bi sprejel samo enega ubožca v Mojem imenu, pa bi že storil več, kot je vrednih deset tisoč takih ladij!
19 Ti pa si jih sedaj v kratkem času preskrbel več sto in Jaz bi ti moral za to dati zelo veliko teh ladij, da bi se ti na posvetni način oddolžil!
20 Kajti glej, pri Meni velja en človek več kot ves svet poln takšnih ladij! Zato ne skrbi zaradi tvojega domnevnega dolga!
21 Kar storiš revežem, to storiš tudi Meni; toda ne bom te poplačal tukaj na zemlji, toda ko boš umrl, tedaj bom pri priči obudil tvojo dušo in te naredil enakega tem Mojim služabnikom, ki so popravili ladjo!«
22Cirenij je tu jokal in zatrjeval, da bo odslej vse svoje življenje uporabil v prid revnega, trpečega človeštva.
23 Dete pa je dvignilo Svojo roko in dejalo: »Amen!« ter nato blagoslovilo Cirenija in ladjo.

151 Kosilo v trdnjavi. Stotnik išče po mestu reveže, njegova vrnitev in Cirenijeva pohvala. Detetove blagoslovilne besede.

1 Nato je vsa družba spet odšla v mesto in v trdnjavo, kjer je bilo medtem pripravljeno kosilo popolnoma po judovskem običaju.
2 Vsi so sedli na prejšnja mesta in se krepčali z okusno pripravljenim kosilom.
3 Šele proti koncu obeda je Cirenij opazil, da znanega stotnika ni med gosti.
4 »Kje je, kaj dela?« je bilo splošno vprašanje zgoraj ob rimskem delu mize.
5 Cirenij pa se je obrnil na svojega Jožefa in ga vprašal o tem.
6 In Jožef je odgovoril: »Ne skrbi zaradi njega, kajti šel je poiskat mestne reveže!
7 Seveda mu je sedaj še več do tega, da bi našel notranje spoznanje, kot pa, natančno vzeto, do revežev;

8 toda to prav nič ne vpliva na njegovo stvar, - kajti v samem iskanju se mu bo sama od sebe pokazala prava pot!«
9 Ko je Cirenij to izvedel, se je nadvse razveselil in je hvalil stotnika v svojem srcu.
10 Ko pa se je rimski del razdelil v vsakovrstnih domnevah o razlogu stotnikove odsotnosti, je prišel ta ves veder k družbi, ki ga je takoj od
vseh strani oblegala s tisoč vprašanji.
11 Stotnik pa, sam velik prijatelj vpraševanja, ni bil zato nič manjši prijatelj odgovarjanja.
12 Zato je takoj stopil k Cireniju in se opravičil, da je tokrat pobegnil od kosila.
13 Cirenij je podal stotniku roko in mu dejal:
14 »Resnično, četudi bi stali pred sovražnikom in bi ti iz takšnega razloga zapustil svoje bojno mesto, se ti ne bi bilo treba pred menoj za nič zagovarjati!
15 Kajti resnično, resnično, kakor sedaj uvidim, storimo več, če samo enemu človeku storimo dobro, kot če bi pridobili vsa kraljestva sveta za Rim!
16 Gospodu Bogu je več za enega človeka kot za ves ostali svet!
17 Zato tudi storimo pred Bogom nekaj veliko večjega, če kot bratje iz ljubezni preskrbimo enega brata telesno, - in kolikor mogoče, tudi duhovno,
18 kot če bi šli v boj proti mnogo tisočem najhujših sovražnikov!
19 Ja, pred Bogom je neskončno bolj častno biti dobrotnik svojim bratom, kot pa biti največji junak v tem norem svetu!«
20 In Dete je k temu dejalo: »Amen; prav tako je, Moj Cirenij Kvirinij!
21 Ostani na tej poti; resnično, tako gotovo kot ta, ne vodi nobena druga v večno življenje!Kajti ljubezen je življenje; kdor ima ljubezen, ima tudi življenje!« Nato je Dete z očmi blagoslovilo Cirenija in stotnika.

152 Govor Deteta Jezusa Cireniju pri izročitvi revežev. Cirenij kot predhodnik Pavla. Prerokba o padcu Jeruzalema pod rimskim mečem.
1 Po tej razpravi so mladeniči spet odgrnili zagrinjalo in vsa družba je ponovno odšla k revežem. In Dete se je vzravnalo in z očmi blagoslovilo reveže.
2 Nato se je obrnilo k Cireniju in mu z zelo nežnim glasom dejalo:
3 »Moj ljubljeni Cirenij Kvirinij! Glej, ti moji služabniki, ki jih vidiš tu kot nežne mladeniče nadzorujejo v Mojem imenu celo stvarstvo!
4 Vsak svet, vsako sonce jih mora ubogati na najmanjši migljaj,
5 in tako vidiš, da Sem jim odstopil neomejeno moč.
6 Kakor pa Sem tem Svojim služabnikom izročil vse stvarstvo v urejeno vodenje, prav tako izročam tukaj tebi te mnogo večje svetove življenja!
7 Glej, ti bratje in sestre so več kot vsa neskončnost polna planetov in sonc samih zase!
8 Ja, povem ti: En sam otrok v zibelki je več kot vsa materija v večnih, neskončnih prostorih!
9 Pomisli potem, kako nekaj velikega dobivaš s tem Mojim darilom in čez kako veliko te postavljam!
10 Vodi te reveže z vso ljubeznijo, krotkostjo in potrpežljivostjo na pravi poti k Meni, in zato nekoč vso večnost ne boš mogel izmeriti veličine plačila!
11 Jaz, tvoj Gospod in tvoj Bog, te s tem naredim za predhodnika v kraljestvu poganov, da bo tisti (Pavel, op. prev.), ki ga bom nekoč poslal k poganom, lažje sprejet!
12 V prihodnosti pa bom poslal predhodnika (Janez Krstnik?, op. prev.) tudi Judom;
13 toda povem ti: ta bo imel težko borbo! Kar bo storil v potu svojega obraza, to boš ti opravil v spanju!
14 Zato pa bo otrokom odvzeta luč in v vsem izobilju izročena vam!
15 In zato Jaz kot otrok polagam vate seme, ki bo nekoč zraslo v drevo, ki bo večno rodilo

plemenite sadeže za Mojo hišo.
16 Toda figovo drevo pri otrocih, ki Sem ga že v Abrahamovem času zasadil v Salemu, - mestu, ki Sem ga v Melkizedeku s Svojo lastno roko zgradil, - bom preklel, ker ne prinaša drugega kot listje!
17 Resnično, vedno Sem bil lačen! Mnogokrat Sem poslal dobre vrtnarje, da so Mi drevo v Salemu gnojili, in vendar Mi ni prinašalo nobenega sadu!
18 Zato pa ga, preden bo minilo stoletje, mesto ki ga je zgradila Moja roka za Moje otroke, poderite vi tujci; sin tvojega brata naj dvigne meč zoper Salem!
19 Prav tako kot si sedaj ti sprejel te reveže za svoje otroke, bom Jaz vas tujce sprejel za Moje otroke, ki bodo otroke pahnili ven! -
20 Te besede ohrani v sebi in na skrivnem ravnaj po njih; Jaz pa te bom vsak čas blagoslavljal z nevidno krono Moje večne ljubezni in milosti, Amen!«
21 Po teh besedah so vsi umolknili. Angeli so ležali na svojih obrazih in nihče si ni upal še kaj govoriti ali vprašati.

153 Cirenijevo vprašanje o Otrokovem božjem bistvu. Jožefov poskus pojasnila s pomočjo žive božje besede v prerokih. Otrok Jezus popravi Jožefovo mnenje.
1 Čez nekaj časa pa je potegnil Cirenij Jožefa na stran in mu dejal:
2 »Moj prevzvišeni prijatelj in brat, ali si slišal, kaj mi je Dete govorilo?
3 Si slišal, kako je enkrat čisto naravnost izreklo: «Jaz, tvoj Gospod in Bog!«?
4 Če k temu dodam vsemogočnost Njegove volje in služabnike najvišjih nebes, ki padejo na svoje obraze vsakokrat, ko Dete govori, potem pa je Dete vendar - edini, večni, resnični Bog in stvarnik sveta in vseh stvari na njem!
5 Prijatelj, brat, kaj praviš o tej moji izpovedi? Ali ni tako? Ali je morda drugače?«
6 Jožef sam je tu nekoliko osupnil; Otroka je sicer res imel za popolnega Sina božjega, toda za Boga samega Ga ni imel.
7 Čez nekaj časa pa je dejal: »Otroka imeti za Boga Samega bi bilo nekoliko preveč drzno.
8 Pri Judih je tako, da so le-ti božji otroci, - in potem takem tudi božji sinovi!
9 In to izvira že od očeta Abrahama, ki je bil tudi božji sin in prav tako so tudi njegovi potomci.
10 Razen tega pa smo imeli tudi velike in male preroke, in če so govorili, so govorili iz Boga in Bog je sodil in govoril iz njih vedno v prvi osebi.
11 Tako je nekoč Gospod govoril po Izaiju: »Jaz Sem Gospod, tvoj Bog, ki razburka morje, da divjajo njegovi valovi. Moje ime je: Gospod Sabaot.
12 Položil Sem svoje besede v tvoja usta, zakril te s senco Svojih rok, da razpnem nebo in ustanovim zemljo ter rečem Sionu: »Ti si Moje ljudstvo!« (prim. Iz 51, 15.16).
13 In glej, čeprav je prerok tudi tako govoril v prvi osebi, kot da bi bil Gospod Sam, pa kljub temu ni Gospod, ampak samo Gospodov duh govori skozi prerokova usta!
14 In glej, tako bo tudi tukaj; Bog prebuja v tem Otroku zelo mogočnega preroka, in sedaj že zgodaj govori skozi njegova usta, kakor nekoč skozi usta dečka Samuela!«
15 Tu je bil Cirenij sicer pomirjen, toda Dete je poklicalo Jožefa in Cirenija in Jožefu dejalo:
16 »Jožef, ti sicer veš, da je Gospod govoril po ustih prerokov največkrat v prvi osebi,
17 ne veš pa, kaj je Gospod enkrat ravno pri Izaiju govoril, ko je dejal:
18 Kdo je ta, ki prihaja iz Edoma, v rdečih oblačilih iz Basre? Ta, ki je krasen v svoji obleki, ki ponosno koraka v svoji silni moči?
19 Jaz sem, ki učim pravičnost, ki sem mojster reševanja!
20 Zakaj je rdeča Tvoja obleka in Tvoja oblačila kakor oblačila tlačilca v tlačilnici grozdja? -
21 V tlačilnici tlačim sam, nikogar izmed ljudstev ni z menoj. Stlačil sem jih v mojem srdu in

poteptal ljudstva v moji jezi!
22 Ljudstva kri je oškropila moja oblačila. Zakaj dan maščevanja mi je v mislih, leto odrešitve mojih je prišlo.
23 Oziral sem se: Ni bilo pomočnika, ustrašil sem se in nikogar mojih ni bilo - marveč moja roka mi je morala pomagati in moj srd me je podpiral.
24 Poteptal sem ljudstva v moji jezi, jih upijanil v mojem srdu in prekucnil sem njegovo premoženje na tla. - (prim. Iz 63, 1-6, op. prev.)
25 Jožef, ali poznaš Tega, ki prihaja iz Edoma in je sedaj prišel in ti govori: »Jaz Sem, ki učim pravičnost in ki sem mojster reševanja !?«
26 Pri tej besedi je Jožef položil svojo roko na prsa in je v sebi molil Dete.
27 Cirenij je čez nekaj časa prav potiho dejal Jožefu: »Brat! Meni se ob tem zame seveda premodrem Detetovem govoru dozdeva, kot da bi vendarle jaz imel prav!«
28 In Jožef je dejal: »Ja, prav imaš; toda sedaj moraš še toliko bolj molčati, če hočeš živeti!« - In Cirenij si je zapisal ta opomin globoko v svoje srce in se ga tudi držal vse svoje življenje.

154 Stotnikovo uradno vprašanje. Cirenijev odklonilni odgovor. Pogovor radovednega stotnika z lepim angelom. Stotnikova ljubezenska bolečina.
1 Po tem prizoru je prišel naš stotnik k Cireniju in ga vprašal, koliko mož naj zvečer pošlje v trdnjavo, da mu bodo na razpolago.
2 To pa je stotnik vprašal zato, ker je vedel, da bo dal Cirenij svojo prtljago še zvečer odnesti na ladjo, prav tako pa tudi hrano za več sto ljudi, ki jih bo vzel iz Ostrazine s seboj v Tir.
3 Cirenij pa je pogledal stotnika in dejal: »Moj dragi prijatelj, če bi moral šele sedaj poskrbeti za to, bi bilo pač slabo poskrbljeno.
4 Za oskrbo nove ladje, ki bo sprejela te reveže, pa bo še danes poskrbljeno tako, da nihče od potnikov ne bo trpel pomanjkanja.
5 Ali nisi vedel, kako hitro so ti mladeniči popravili staro kartažansko ladjo?!
6 Glej na isti način pa se lahko in se tudi bo oskrbela z vsem!
7 Kar pa se tiče mojih lastnih ladij, so že dolgo za eno leto preskrbljene z vsem in to v skrajnem primeru za tisoč mož.
8 Zato zaradi mene ni treba pošiljati nikogar, ampak naj vsi ostanejo v cesarski službi.«
9 Ta odgovor je začudil stotnika, ker je vedel, da je Cirenij sicer vojaško zelo natančen.
10 Nato je vprašal Cirenija: »Vaša cesarsko konzulska visokost! Kdo pa so potemtakem ti mladeniči? Ali so to pravi egiptovski čarovniki, ali morda celo polbogovi, ali slavni magi in zvezdoslovci iz Perzije?«
11 In Cirenij je dejal: »Moj dragi prijatelj, tu ni niti eno niti drugo;
12 ampak, če že hočeš vedeti, kdo so ti mladeniči, pojdi tja in vprašaj enega od njih in si boš prišel na jasno brez moje zasluge!«
13 Stotnik se je priklonil pred Cirenijem in se pri priči obrnil na enega od navzočih mladeničev in ga vprašal:
14 »Poslušaj me, moj najprijaznejši, najkrasnejši, najlepši, mene popolnoma očarujoči, nad vse moje pojme krasni, neskončno nežni mladenič, ki s svojo nedoumljivo lepoto hromiš moj jezik, ti n...n...naj-...milejši - najmilejši - mladenič!
15 »Ja, kaj pa-pa-pa sem-sem - te prav-prav-zaprav sploh hotel vprašati?«
16 In mladenič, ki je z izjemo leska prešel v popolno nebeško
lepoto, je na to dejal stotniku:
17 »To boš pa menda že vedel?! Le vprašuj, ti prijatelj vprašanj; saj ti bom prav rad na vse odgovoril!«
18 Stotnik pa je bil ves iz sebe zaradi mladeničeve prevelike lepote in ni mogel spraviti nobene

besede z jezika.
19 Čez nekaj časa, ko se je do sitega nazijal zanj nedoumljive mladeničeve lepote, je prosil mladeniča za poljub.
20 In *mladenič* je poljubil stotnika in dejal: »To je za večno vez med nama! - Le išči bližnjega znanstva z onim modrim Judom in veliko se ti bo razodelo!«
21 Stotnik pa se je nato tako strahovito zaljubil v tega mladeniča, da si od same ljubezni ni znal pomagati in je čisto pozabil svoje vprašanje,
22 in ta ljubezen ga je mučila vse do večera in je bila majhna kazen za stotnikovo ljubiteljstvo spraševanja; zvečer pa je bil spet ozdravljen in ni imel nobenega veselja več, da bi se približal takšnemu mladeniču.

155 Cirenijeva skrb za ladjo. Angelov dober nasvet. Cirenijeva zahvala Jožefu in Detetu. Jožefova napoved o Cirenijevi pustolovščini na potovanju.
1 Zvečer so pripravili še večerjo in jo zaužili ter nato pripravili vse za odhod za naslednji dan.
2 Kolikor pa so vedeli Cirenij in njegovo spremstvo, nova kartažanska ladja še ni bila z ničemer natovorjena in oskrbljena in to je Cirenija skrivaj vendarle nekoliko skrbelo.
3 Stopil pa je tedaj k njemu mladenič in dejal: »Kvirinij, tudi skrivaj naj te nič ne skrbi!
4 Kajti glej, to, kar te sedaj skrbi, je že dolgo v najboljšem redu!
5 Poskrbi samo za to, da bo tale tvoja hiša v tvoji odsotnosti dobro urejena; za vse drugo pa bomo v imenu Gospoda Boga Sabaota že mi poskrbeli!
6 Cirenij je veroval. - In zaradi prav ničesar več v zvezi z ladjami si ni delal skrbi.
7 Nato je Cirenij poklical stotnika k sebi in mu predal vodstvo in oskrbo trdnjave.
8 In ko je stotnik spet nastopil to svojo običajno službo,
9 je poklical Cirenij k sebi poveljnika in mu spet predal polnomočje nad v tem mestu nastanjeno vojsko.
10 Kajti pri Rimljanih poveljnik v prisotnosti cesarjevega namestnika ni smel poveljevati vojski, kakor bi ga bila volja, kajti tu je imel namestnik tako rekoč vse v rokah.
11 Ko je Cirenij končal s povelji, je šel k Jožefu in dejal:
12 »Moj prevzvišeni, rad bi celo rekel, moj sveti prijatelj in brat! Za kaj vse se moram zahvaliti tebi in še prav posebej tvojemu najsvetejšemu Detetu!
13 Kako, kdaj, s čim ti bom kdajkoli zmogel poplačati ta veliki dolg?
14 Dal si mi Tulijo, čudežno si mi rešil življenje!
15 Ja, saj sploh ne morem našteti vseh izrednih čudežnih dobrih del, ki si mi jih izkazal v tako kratkem času mojega bivanja tukaj!«
16 In Jožef je dejal: »Prijatelj, kako dolgo je tega, kar sem bil v veliki stiski?
17 Tedaj si mi bil v Tiru poslan naproti kot rešilni Gospodov angel!
18 In glej, tako neprenehoma ena roka umiva drugo na velikem telesu celotnega človeštva!
19 Zato sedaj nič več o tem! Glej, zvečerilo seje! Vila je eno uro daleč izven mesta; zato se moram sedaj odpraviti in oditi domov!
20 Moj in Gospodov večkratni blagoslov imate ti in tvoji spremljevalci; zato lahko mirno odideš!
21 One tri leve pa vzemi na tvojo ladjo, - dobro ti bodo služili!
22 Kajti doživeli boste vihar, zaneslo vas bo na Kreto in razbojniški Krečani vas bodo napadli.
23 In tu se bo zgodilo, da ti bodo trije levi spet naredili veliko uslugo!«
24 Tu se je Cirenij prestrašil; toda Jožef ga je potolažil in mu zagotovil, da nihče ne bo utrpel niti najmanjše škode.

156 Zahvala Maronija, treh svečenikov in Tulije. Jožefova zapoved molčanja.
1 Nato je prišel Maronij Pilla s tremi svečeniki k Jožefu in se mu zahvalil za vsa čudežna dobra

dela.
2 In Jožef ga je opomnil, naj molči o vsem tem, kar je tukaj videl;
3 Maronij s tremi svečeniki vred je to najslovesneje obljubil.
4 Nato je prišla Tulija, pokleknila pred Marijo ter se topila v solzah hvaležnosti.
5 Marija pa se je skupaj z Otrokom sklonila, dvignila Tulijo in ji dejala:
6 »Bodi mi blagoslovljena v imenu Njega, ki počiva v mojem naročju! V svojem srcu bodi vedno hvaležna in se vedno spominjaj tega Otroka, tako boš v Njem našla svoje zveličanje!
7 Svoj jezik pa vkleni in nas nikomur ne izdaj!
8 Kajti ko bo prišel pravi čas, se bo Gospod že Sam razodel pred svetom!«
9 Nato je Marija odpustila še vedno hlipajočo Tulijo.
10 Jožef pa je dejal Cireniju: »Prijatelj, glej, mnogi iz tvojega spremstva so bili priče marsikateremu čudežu; tedaj zapovej zaradi njihove rešitve, naj o vsem tem tudi oni molčijo!
11 Kajti vsakega izdajalca te čisto božje zadeve bo zadela smrt, če ne bi
hotel molčati!«
12 Cirenij je to obljubil Jožefu in mu zagotovil, da nikoli nihče ne bo izvedel niti zloga o tem.
13 Jožef pa je pohvalil Cirenija in ga naposled spomnil na obljubljenih osem otrok, to je pet deklic in tri dečke.
14 In Cirenij je dejal: »O prijatelj, to bo pač moja prva naloga!
15 Sedaj pa samo še eno vprašanje: Glej, jaz bom moral zaradi Tulije še v tem letu v Rim!
16 Moj brat, cesar Avgust, ki je, kakor veš, o meni že nekaj izvedel, me bo gotovo vprašal še več.
17 Kaj naj mu rečem? Kako daleč smem temu plemenitemu človeku razodeti to skrivnost?«
18 In Jožef je dejal: »Lahko mu, toda samo med štirimi očmi, marsikaj poveš.
19 Toda opomni ga, da bo, če bo molčal, ostal v svojem cesarskem dostojanstvu, prav tako pa tudi njegovi potomci;
20 če pa bo en sam zlog izpustil kjerkoli, ga bo Bog pri priči kaznoval!
21 In če se bo uprl Vsemogočnemu, bo z vsem Rimom vred v trenutku poginil!«
22 Cirenij se je najbolj goreče zahvalil Jožefu za ta poduk; in Jožef ga je blagoslovil in nato z vsemi svojimi odšel proti vili.

157 Pogovor Deteta Jezusa z Jakobom o ljubezni. Gospodovo breme in teža za tiste, ki Ga nosijo v sebi. Otrok Jezus, ki je doslej lahko govoril, nenadoma onemi.
1 Izven mesta je Marija predala Dete Jakobu; kajti postala je utrujena, ker Ga je imela ves ta dan na rokah.
2 In Jakob je bil ves vesel, da je lahko spet enkrat nosil svojega Ljubljenca.
3 Dete pa je odprlo oči in dejalo: »Ti, moj ljubi Jakob, Me gotovo res ljubiš z vsem srcem!
4 Toda, če bi postal res težak, ali bi Me potem tudi še tako ljubil?«
5 In Jakob je dejal: »O ti moj najljubši bratec, tudi če bi bil težak kot
jaz, bi te kljub temu z najbolj gorečim srcem nosil na svojih rokah!«
6 Dete pa je dejalo: »Moj brat, sedaj ti seveda ne bom postal težak,
7 nekoč pa bo prišel čas, v katerem ti bom postal veliko breme!
8 Zato ravnaš prav, da se že sedaj ljubeče privajaš na Mojo težo;
9 ko bo nekoč prišel težek čas, Me boš v Moji polni teži nosil prav tako lahko, kot Me nosiš sedaj kot otroka!
10 Rečem ti pa: Vsak, ki Me ne bo najprej nosil kot otroka, bo nekoč omagal pod Mojo polno težo!
11Kdor pa Me bo nosil v svojem srcu, tako kot ti sedaj na tvojih rokah, kot majhnega slabotnega otroka, temu bom tudi odrasel ostal prav tako lahko breme!«

12 In Jakob, ki ni razumel teh besed, je ljubkovaje vprašal Dete:
13 »O Ti moj najljubši bratec, Ti moj Jezus, se boš mar tudi kot
mož pustil nositi naokrog?«
14 Dete pa je dejalo: »Ti Me ljubiš z vsemi svojimi močmi in to Mi zadostuje!
15 Tvoja preprostost pa Mi je ljubša kot modrost modrih, ki veliko računajo in napovedujejo, njihova srca pa so pri tem hladnejša kot led
16 Kar še sedaj ne razumeš, boš ob pravem času zagrabil z rokami.
17 Glej, Jaz pa sem še sedaj samo popolnoma nedoleten otrok;
18 in glej, Moj jezik je kljub temu razvezan in s teboj govorim kot odrasel mož!
19 Če pa bi hotel ostati takšen, bi bil podoben dvojnemu bitju, otrok za oko - in mož za uho.
20 Tako pa ne more ostati! Še za eno leto si bom zvezal jezik pred vsemi, razen pred teboj;
21 ti pa boš Moj glas slišal samo v svojem srcu!
22 Ko pa bom spet govoril z usti, tedaj Me bo tvoje oko sicer videlo bolj odraslega, toda tvoje uho bo od Mene slišalo samo otročje glasove!
23 Tebi pa Sem sedaj to naznanil, da se ne boš jezil name; in tako bodi!«
24 Tu je Dete spet popolnoma onemelo in se obnašalo kot vsako drugo. In med tem pogovorom sta tudi že dosegla vilo.

158 Angeli čudežno oskrbijo Jožefove domače živali. Jožefova gorečnost za soboto. Gabrielovo opozorilo na dejavnost narave v soboto. Angeli izginejo.
1 Ko so dospeli v vilo, je Jožef štirim starejšim sinovom takoj zapovedal, naj pogledajo k živalim in jih oskrbijo, nato pa gredo hitro počivat.
2 In ti so odhiteli, da bi vse to postorili; toda kmalu so se vrnili in povedali Jožefu:
3 (Jožefovi sinovi:) Oče, to je čudežno: goveda in osli so nahranjeni in napojeni in kljub temu so njihove jasli polne in vedra za vodo so do roba polna! Kako je to mogoče?«
4 In Jožef je šel sam pogledat, ter videl, da je vse tako kot so mu sinovi povedali.
5 Tedaj se je vrnil in vprašal mladeniče, ki so še bili navzoči, ali so to storili oni na soboto.
6 In mladeniči so to potrdili; Jožef pa je poln pomislekov dejal mladeničem:
7 »Kako ste vendar Gospodovi služabniki in nočete posvečevati sobote? «
8 Gabriel pa je nato dejal: »O čisti mož, kako nam sploh lahko postaviš takšno vprašanje?
9 Ali današnji dan ni minil tako kot vsak drug?! Ali sonce ni vzšlo in zašlo kot na vsak drugi navaden dan?! Ali ni tudi danes pihal jutranji, opoldanski in večerni veter?!
10 Ali nisi videl, ko smo danes stali ob morju, enako živahnega valovanja?! Zakaj pa ni hotelo praznovati sobote?
11 Kako pa, da si danes hotel hoditi, jesti, piti in dihati - in nisi prepovedal biti svojemu srcu?!
12 Glej, sobote plašni mož; vse kar je in se dogaja na svetu, obstoja vendar edino zaradi dejavnosti, ki jo je Gospod podelil nam in jo mi vodimo in vladamo!
13 Če bi mi mirovali en sam dan, povej, ali ne bi bilo tedaj pri priči vse stvarstvo pokončano?!
14 Glej tako moramo mi praznovati soboto samo s svojo dejavnostjo v ljubezni do Gospoda, ne pa z brezdelnim počitkom!
15 Pravi počitek v Gospodu je torej v pravi ljubezni v srcu do Njega, iz katere izvira neprestana dejavnost za ohranitev večnega reda.
16 Vse drugo je pred Bogom gnusoba, polna človeške neumnosti.
17 To dobro premisli in se na nobeno soboto ne boj delati dobro, tako boš Gospodu, tvojemu in mojemu Stvarniku, popolnoma podoben!«
18 Po tem govoru so vsi mladeniči padli na svoje obraze pred Detetom in nato izginili.
19 Jožef pa je zakopal te besede globoko v svoje srce
in potem v soboto ni bil več tako bojazljiv.

159 Evdokijino začudenje in nemir zaradi nenadne izginitve čudovitih mladeničev. Marijine pomirjevalne besede. Nočni počitek. Evdokijino hrepenenje po Gabrielu, njegov nenadni pojav in njegov nasvet.

1 Ko so mladeniči izginili, je Evdokija vprašala Marijo, kdo so pravzaprav ti mladeniči sploh bili.
2 Kajti Evdokija je bila še poganka in ni nič vedela o izrednih skrivnostih nebes.
3 Da pa so ob tej priliki tudi pogani videli angele, je bilo zaradi tega, ker je bilo njihovo notranje oko ves ta čas odprto;
4 in izginitev angelov potemtakem ni bila nič drugega, kot da se jim je ponovno zaprlo notranje oko - zaradi tega pa se je tudi Evdokiji zdelo, potem ko so angeli izginili, da se je prebudila iz globokih sanj.
6 Sedaj se je spet počutila popolnoma naravno in vse, kar je ves dan videla, slišala in počela, se ji je zdelo kakor nekakšne zelo žive sanje.
7 Zaradi tega je tudi gornje Evdokijino vprašanje Mariji opravičljivo;
8 kajti sedaj je bila spet popolnoma v posvetnem stanju in to je bilo pogansko.
9 Marija pa je odgovorila: »Evdokija, mi bomo še dalj časa ostali skupaj in jasno ti bo postalo vse, kar je zate sedaj še temno!
10 Za danes pa pojdimo k počitku, kajti zelo sem utrujena!«
11 Evdokija se je na zunaj sicer zadovoljila s to obljubo; toda v njenem srcu je vstalo poželenje.
12 Jožef pa je dejal: »Otroci moji, znočilo se je; zaprite vrata in pojdite k počitku!
13 Kajti jutri je tako in tako še praznik po soboti, ko ne delamo; tedaj se bomo lahko še o marsičem pogovorili!
14 Za danes pa hvalite Gospoda in storite tako, kakor sem vam svetoval!
15 Ti, Jakob, pa pripravi zibelko in spravi Dete k počitku ter postavi zibelko k materinemu ležišču!
16 In tudi ti, Evdokija, pojdi v svojo spalnico in okrepi svoje ude s sladkim spanjem v Gospodovem imenu!«
17 In Evdokija je takoj odšla v njej določeno sobo in legla na svoje ležišče; toda spanec ni hotel priti.
18 Kajti preveč vzburjena je bila njena ognjevita narava, ker so mladeniči izginili;
19 kajti zaljubila se je v Gabriela in sedaj si ni znala ne svetovati ne pomagati, ko je predmet njenega srca tako nenadoma izginil iz njenih oči.
20 Ko pa je vse počivalo in spalo, se je Evdokija dvignila in odprla okno in gledala ven.
21 Tedaj je nenadoma stal pred njo Gabriel in dejal: »Umiriti moraš svoje srce!
22 Kajti glej, jaz nisem človek kakor ti, temveč sem samo duh in sem božji poslanec!
23 Dete pa le moli, kajti Ono je Gospod! On bo umiril tvoje srce!- Nato je angel spet izginil in Evdokija se je pomirila.

160 Jakobova otroško vesela igra z Detetom. Jožefova graja in Jakobov izvrstni odgovor. Evdokijine sanje in čudovito pričevanje o Gospodu.

1 Zjutraj, eno uro pred sončnim vzhodom je bilo v Jožefovi hiši, kot običajno, že vse živahno in Dete samo je cepetalo v zibelki prav veselo in slišati je bilo radostno brbljanje kot bi Dete napol prepevalo.
2 Jakob se je na svoj način igral z Detetom in delal pred Gospodom neskončnosti s svojo roko vsakovrstne kretnje, pri tem pa prepeval in žvižgal.
3 Marija pa je bila še na svojem ležišču in je dremala; zato je v svojo jutranjo molitev zatopljeni Jožef Jakobu nekoliko očital, da tako razgraja, ne pazi na molitev in na še dremajočo mater.
4 Jakob pa se je opravičil in dejal: »Ljubi oče, glej, saj Gospodu nebes in zemlje vendar ugaja

kar delam z njim!
5 Mi pa moramo delati samo to, kar Gospodu ugaja!
6 In glej, Gospodu ugaja, kar počnem! Kako lahko to tebe moti?!
7 Mati pa gotovo ne bi tako mirno dremala, če midva oba, Dete in jaz, ne bi tako razgrajala!
8 Prosim te, ljubi oče, da me imaš s tem za opravičenega in mi v zvezi s tem ne očitaš nič več, pa čeprav se ti moje početje zdi včasih razposajeno, pri tem pa je vendar Gospodu všeč!«
9 Jožef pa je dejal: »Ja, ja, je že vse prav,- saj rad vidim, da se znaš tako lepo igrati z Otrokom;
10 samo v bodoče ne delaj takšnega hrupa, če vidiš, da še kdo spi in je kdo drugi zatopljen v molitev! «
11 Jakob se je Jožefu zahvalil za to opozorilo, nato pa ga je vendar vprašal takole:
12 »Če moliš Boga tako kot si sedaj molil ti, h kateremu Bogu tedaj moliš?
13 »Po tem, kar sedaj vem o Detetu, je nemogoče, da bi bil kje še kakšen večji in resničnejši Bog kot je po najglasnejšem spričevalu iz nebes to Dete!
14 Če pa je - po prerokih in pričevanju mnogih čudežev - to resnično,
15 če se v prerokih glasi: »Kdo je ta, ki prihaja iz Edoma, v rdečih oblačilih iz Basre? Ta, ki je krasen v svoji obleki in ki ponosno koraka v svoji silni moči? - Jaz sem, ki učim pravičnost, ki sem mojster v reševanju!«
16 »Oče, za te besede je Dete včeraj pred teboj. povedalo, da veljajo zanj! Kdo je torej Dete? Kajti nekaj takšnega vendar noben človek ne more reči o sebi! Bog pa je samo eden!
17 Kdo je potemtakem Dete, ki govori: »Jaz Sem, ki učim pravičnost in Sem mojster v reševanju!?«
18 Tu je Jožef osupnil in dejal: »Resnično, moj sin Jakob, prav imaš; ti si pri zibelki na boljšem, - kot jaz tukaj v svojem molitvenem kotu!«

19 Pri teh besedah je popolnoma očarana Evdokija stopila iz svoje sobe, lepa kot jutranja zarja, in pokleknila pred zibelko ter molila Dete.
20 In ko je pol ure tako molila, se je dvignila in dejala: »Ja, - ja, Ti si edini in razen Tebe ni drugega!
21 Danes ponoči sem v sanjah videla sonce na nebu in to je bilo prazno ter je imelo le malo svetlobe.
22 Nato pa sem zagledala na zemlji to Dete, lesketalo Se je kot tisoč sonc in iz Njega je izhajal mogočen žarek do tistega praznega sonca in ga osvetlil skozi in skozi.
23 V tem času sem videla angele, ki so bili tukaj, plavati gor in dol. Njihovo število je bilo neskončno, njihovi obrazi pa so bili nenehno usmerjeni k Detetu! Ah, kakšno veličastvo je to bilo!«
24 Ta pripoved je končno spravila Jožefa iz njegovega molitvenega kota. Tudi on je sedaj verjel v Dete in pogosto molil pri zibelki.

161 Prijetno jutro v Jožefovi hiši. Marijina in Jožefova skrb zaradi Detetove onemelosti. Marijin ponesrečen poizkus. Jožefova plemenitost do slepca, ki ga je Jakob ozdravil.

1 Ob tej priliki se je tudi Marija zbudila, si pomela zaspane oči, takoj vstala, se umila in v stranski sobici zamenjala spalno obleko z dnevno obleko.
2 V kratkem času je prišla popolnoma očiščena spet nazaj, podobna nebeškemu angelu, tako lepa, tako dobra, tako pobožna in tako skrbno vdana v Gospodovo voljo.
3 Pozdravila je Jožefa in ga poljubila, nato objela Evdokijo in jo poljubila.
4 Po tem prav prijaznem pozdravu, ki je staremu Jožefu vsakokrat izvabil nekaj solz veselja, je Marija polna ljubezni, pokleknila - v srcu nadvse ponižna - k zibelki in pričela med molitvijo dojiti

Otroka.
5 Takoj ko je Dete posesalo, je Marija dala pripraviti svežo kopel in Dete kot običajno okopala.
6 Dete je v kopalnem čebričku veselo cepetalo in živahno nevezano brbljalo.
7 Ko je Dete okopala, obrisala in Ga spet sveže oblekla in povila,
8 Ga je Marija vprašala, kako se počuti in če Mu godi jo sveže oblekice.
9 kajti vedela je, da je Dete lahko govorilo po božje modro; ni pa vedela in nihče razen Jakoba ni vedel, da si je Dete spet zavezalo jezik.
10 Zato so bili vsi začudeni, ko Dete na Marijina vprašanja ni odgovorilo.
11 Marija je nato nad vse goreče prosila Dete, da bi vendar vsaj malo govorilo; Dete pa se je oglašalo samo s Svojim otroškim glasom. O kakšni besedi pa ni bilo nobenega govora več!
12 To je vznemirilo Marijo kot tudi Jožefa in razmišljala sta, ali niso morda angeli ponoči odnesli božje Dete v nebesa in namesto Njega pustili v zibelki čisto navadnega otroka.
13 Kajti vera v zamenjavo otrok je bila pri Judih zelo razširjena.
14 Marija in Jožef sta prav prestrašeno opazovala Dete, ali je le še isto,
15 nista pa mogla odkriti niti najmanjše razlike niti na glavi, niti nikjer drugje.
16 Tedaj je Marija dejala: »Shranite vodo od kopanja ter poiščite kakšnega bolnika in ga pripeljite semkaj;
17 kajti doslej je imela ta voda vedno čudežno zdravilno moč!
18 Če bo bolnik ozdravel, tedaj še imamo naše Dete, Če pa ne bo ozdravel, tedaj je bilo Gospodu všeč, da nam je dal drugega otroka namesto Svojega!
19 Tu je hotel Jakob spregovoriti; toda Dete mu je to v njegovem srcu razločno prepovedalo in zato je molčal.
20 Jožef pa je naglo poslal najstarejšega sina v mesto, da bi pripeljal kakega bolnika.
21 v uri in pol seje vrnil s slepcem in Marija mu je z vodo od kopanja umila oči; toda slepcu se ni povrnila luč oči.
22 Ta dogodek je Marijo, Jožefa, štiri sinove in Evdokijo razžalostil; samo Jakob je ostal vesel,vzel Dete in se z Njim igral.
23 Slepec pa je godrnjal, ker je menil, da so se iz njega le ponorčevali.
24 Jožef pa ga je potolažil in mu obljubil dosmrtno oskrbo kot odškodnino za domnevno norčevanje. To je slepca spet pomirilo.
25 Jožef pa je opazil Jakobovo veselost in mu jo je očital kot greh proti njemu kot očetu.
26 Jakob pa je dejal: »Jaz sem vesel, ker vem pri čem sem; vi pa
žalujete, ker tega ne veste! Mar ne veste, da Boga ne smete skušati?!«
27 Tu je Jakob dahnil v slepca in ta je v trenutku spregledal; vsi so strmeli v Jakoba in niso vedeli, pri čem so.

162 Jožefovo poizvedovanje o izvoru Jakobove zdravilne moči. Jožef zaslišuje Jakoba. Jožefov dvom. Jakobov dober odgovor po Gospodovem navdihu.
1 Čez nekaj časa se je Jožef približal Jakobu in ga vprašal, od kod je prišla v njegov dah tolikšna moč.
2 In Jakob je dejal: »Ljubi oče, v sebi sem zaznal glas, ki mi je rekel:
3 Dahni slepcu v obraz in njegov vid se mu bo popolnoma vrnil!
4 In glej, jaz sem temu glasu v meni trdno verjel, storil po njegovi besedi, in slepec spet vidi!«
5 In Jožef je dejal: »Prav tako bo, kot si govoril;
6 toda od kod je prišel ta mogočni glas v tebe? Kako si ga zaznal?«
7 In zasliševani Jakob je dejal: »Ljubi oče, ali ne vidiš Tega, ki se sedaj v mojem naročju igra z mojimi kodri?
8 Verjamem, da je Ta tisti, ki mi je v meni tako čudežno govoril!«

9 In Jožef je naprej vprašal Jakoba:
10 »Ali se ti še vedno zdi to Dete pravo? Ali ne misliš, da so nam Ga zamenjali?
11 In Jakob je dejal: »Kdo ali katera moč bi mogla zamenjati Vsemogočnega?!
12 Saj so vendar angeli vsakokrat, ko je Dete čudežno govorilo, padli na svoj obraz, - kako bi lahko tedaj z Njim, Vsemogočnim, tako ukrepali?!
13 Zato imam to Dete za prvotno in pravo in to prav tako gotovo in resnično, kakor gotovo in resnično še nikoli nisem verjel v zamenjavo otrok!«
14 In Jožef je dejal: »Moj ljubi sin, s tem mi nisi podal ravno najbolj trdnega dokaza za tvojo vero;
15 kajti glej, tako govori sam David: »Zakaj divjajo pogani in ljudje govori jo tako ničevo?
16 Kralji v deželi se upirajo in gospoda se posvetuje zoper Gospoda in Njegovega Maziljenca in govorijo:
17 Raztrgajmo Njegove vezi in vrzimo od nas Njegovo vrv!«
18 Glej, moj sin, te besede so duhovne, kralji so moči in dežela je veliko kraljestvo nevidnih moči! - Kaj pa nameravajo? O čem govorijo?
19 Ali ni v tem nakazana možnost, da bi lahko svoje roke položile tudi na Gospoda!?«
20 In Jakob je dejal: »Vsekakor, če bi Gospod to dopustil!
21 Toda že na začetku te pesnitve je vprašanje: Zakaj divjajo pogani in zakaj ljudje govorijo tako ničevo?
22 Ali ne misli David s tem označiti nezadostnost takšnih moči proti Gospodu?!
23 Dalje spodaj pa se izrecno glasi: Ta, ki prebiva v nebesih, se jim smeje in jih zasmehuje!(Ps. 2,4 op. prev.).
24 Nekoč jim bo spregovoril v svojem srdu in v svoji jezi jih bo prestrašil!
25 Ljubi oče mislim, da ti dve kitici velikega božjega pevca dovolj opravičujeta mojo vero!
26 Dovolj mi naznanjata, da Gospod vsekdar ostaja Gospod in Ga ni mogoče zamenjati!«
27 Jožef je ostrmel nad to modrostjo svojega sina, z vso svojo hišo je spet sprejel to pravo Dete in zato hvalil in slavil Boga.

163 Dela Jožefovih sinov. Marijina veščina. Evdokijina pridnost. Prihod osmih otrok iz Tira. Jožefovo plemenito sporočilo Cireniju. Marija kot učiteljica osmih otrok.

1 Tako je bilo v Jožefovi hiši sedaj spet vse v starem dobrem redu.
2 Jožef in njegovi sinovi so izdelovali vsakovrstne majhne lesene priprave in jih po nizkih cenah prodajali prebivalcem mesta;
3 To so pa seveda delali poleg svojega ostalega hišnega dela.
4 Marija in Evdokija pa sta gospodinjili, delali obleke in včasih tudi okrasna ročna dela za bogate družine v mestu.
5 Kajti Marija je bila zelo vešča umetelnega tkanja in je pletla cele obleke;
6 Evdokija pa je bila dobra šivilja in je znala prav lepo šivati.
7 In tako si je družina zmeraj zaslužila vse potrebno in so imeli toliko, da so lahko v sili priskočili na pomoč tudi drugim revežem. -
8 Šele čez četrt leta je prišlo tistih osem otrok iz Tira, - seveda so jih spremljali zanesljivi Cirenijevi prijatelji -
9 in prinesli s seboj za preživljanje teh otrok ogromno vsoto denarja, to je osemsto funtov zlata.
10 Jožef pa je dejal: »Otroke bom sicer vzel, denarja pa ne; kajti na njm je Gospodovo prekletstvo!
11 Zato ga le vzemite spet s seboj in ga dajte Cireniju; on bo že vedel, zakaj ga ne morem in ne smem sprejeti!
12 Izročite pa mu moj blagoslov in moj pozdrav,

13 povejte mu, da sem ga v duhu spremljal na njegovi poti domov in bil priča vsega, kar je doživel.
14 Blagoslavljal sem ga vsakokrat, ko mu je grozila kakšna nevarnost!
15 Zaradi izgube onih treh živali na otoku Kreti naj ne skrbi; kajti Gospod, katerega pozna je tako hotel!«
16 Nato je Jožef blagoslovil Cirenijeve prijatelje in z velikim veseljem prevzel osem otrok, ki so se takoj počutili nadvse domače v Jožefovi hiši.
17 Potem so Cirenijevi prijatelji spet vzeli zlato in se hitro vrnili v Tir.
18 Jožef pa je slavil Boga za te dodatne otroke, jih blagoslovil in izročil vodstvu Marije, ki je bila glavna učiteljica, ker je bila v templju poučena o vsem mogočem.
19 In otroci so se učili brati in pisati grško, hebrejsko in tudi rimsko.
20 Kajti te tri jezike je moral v tistem času skoraj vsak človek govoriti in za silo tudi pisati; rimski jezik pa je bil takrat približno to, kar je danes francoski (l. 1843, op. prev.) in pri boljši vzgoji ni smel manjkati.

164 Mirno leto v Jožefovi hiši. Jakob na Jezusovo povelje čudežno ozdravi obsedenega dečka iz zamorske družine.
1 Od te dobe naprej je v Jožefovi hiši potekalo vse mirno in se ni zgodilo nič čudežnega.
2 In to mirno stanje je trajalo vse leto, ko je Dete lahko že samo hodilo, govorilo in se igralo z ostalimi osmimi otroki.
3 V tem času pa je prišla v Jožefovo hišo zamorska družina, ki je imela zelo bolnega otroka.
4 Kajti ta družina je slišala, da je v tej hiši čudežni zdravnik, ki ozdravi vse bolezni.
5 Bolan otrok je bil deček desetih let, ki ga je zelo mučil hudoben duh.
6 Ta duh dečku ni dal miru noč in dan, ga metal sem ter tja, mu napihoval trebuh in mu s tem povzročal neznosne bolečine.
7 Večkrat ga je poganjal v vodo in naslednjič zopet v ogenj.
8 Ko pa je bil ta duh v Jožefovi hiši, je bil miren in se ni zganil.
9 Jožef pa je vprašal dečkovega očeta, ki je razumel grško, kaj je sploh z dečkom.
10 In oče je Jožefu natančno povedal vse, karkoli se je dogajalo z dečkom od samega začetka naprej.
11 Nato je Jožef poklical Jakoba, šestnajstletnega mladeniča, ki se je kot običajnoukvarjal z Detetom, in mu naznanil stisko zamorske družine.
12 Jakob pa se je obrnil na Dete, Ga ljubkoval in v svojem srcu govoril z Njim.
13 Dete pa je v hebrejskem jeziku prav glasno dejalo:
14 »Moj brat! Moj čas še dolgo ne bo prišel; pojdi pa ti k bolnemu dečku, čigar rod nosi Kajnovo znamenje,
15 dotakni se s kazalcem leve roke njegove prsne jamice in pri priči bo hudobni duh za vedno zapustil dečka! «
16 In Jakob je takoj šel tja in storil kakor mu je Dete ukazalo.
17 Tu je hudobni duh še zadnjikrat stresel dečka in kričal:
18 »Kaj hočeš, ti strašni, od mene? Kam pa naj grem, ko me predčasno izganjaš iz mojega stanovanja?«
19 In Jakob je dejal: »Tako hoče Gospod! Nedaleč je morje; kjer je najgloblje, tam boš stanoval na dnu in blato bo tvoje prebivališče v bodočnosti, Amen!«
20 Tu je duh zapustil dečka in deček je hipoma ozdravel.
21 Nato je hotela družina Jožefa poplačati, Jožef pa ni vzel ničesar in je spet odpustil družino v miru, ter hvalil Boga za čudežno ozdravitev tega dečka.

165 Polletno prenehanje čudežev. Jezus kot živahen fantek. Jakobov obisk pri

vrlemu ribiču Jonatanu. Krištof ali Detetova svetovna teža. Vrnitev domov v Jonatanovem spremstvu.

1 Od te zgodbe je spet preteklo pol leta v popolnem miru in nič čudežnega se ni zgodilo.
2 Kajti Dete je s svojo notranjo močjo najskrbneje preprečilo vse, kar bi lahko dalo povod za kakršenkoli čudež.
3 Bilo je živahno in se igralo z drugimi otroki, če so imeli čas;
4 sicer se je pa najraje sprehajalo z Jakobom in prav pametno klepetalo z njim, če sta bila sama.
5 Toda z drugimi otroki je klepetalo prav tako kot drugi otroci v starosti dveh let. -
6 Živel pa je v tisti okolici izseljen Jud in se ukvarjal z ribolovom v bližnjem morju ter se z ulovom preživljal.
7 Ta Jud pa je bil zelo postaven in imel je orjaško moč.
8 Nekega pred sobotnega jutra je Jakob kmalu po zajtrku vzel Dete in šel z Jožefovim dovoljenjem k temu Judu, ki je bil po ravni poti dobro uro oddaljen od Jožefove hiše.
9 To pa je Jakob storil zato, ker ga je ta Jud že večkrat povabil, in ker mu je Dete skrivaj to ukazalo.
10 Ko je sedaj prišel Jakob z Detetom v ribičevo hišo, se je ta zelo razveselil in takoj postavil pred Jakoba dobro pripravljeno ribo.
11 In Jakob je jedel od nje kolikor je hotel, posebno izbrane majhne koščke pa je dajal poskusiti tudi svojemu malemu Bratcu.
12 In Dete je z vidnim tekom použilo male porcije, ki Mu jih je Jakob vtikal v usta.
13 To je ribiča tako zelo veselilo, da je bil zaradi tega nehote ganjen do solz.
14 Jakob pa je hotel hitro spet oditi domov;
15 ribič pa ga je najbolj goreče prosil, da bi čez dan ostal pri njem.
16 »Toda zvečer,« je dejal, »te bom s tvojim najljubšim malim bratom vred nesel domov!
17 Kajti glej, ti si imel kar uro in pol hoje, ker si moral obiti ta povsem plitki morski zaliv!
18 Jaz pa merim skoraj dva sežnja; kjer je voda najgloblja, mi sega komaj do bokov!
19 Vzel te bom skupaj z otrokom v naročje, prebredel z vama morski zaliv in vaju bom nato skupaj z dobro porcijo svežih najboljših rib v kratke četrt ure zlahka prinesel domov!«
20 Tu je Dete dejalo: »Jonatan, tvoja volja je dobra; če ti le Jaz s svojim bratom ne bom postal nekoliko pretežak?! «
21 In Jonatan se je smehljal in dejal: »O ti moj ljubi Otrok, če bi bila tudi stokrat tako težka kot sta, bi vaju še vedno zlahka nosil!«
22 In Dete je dejalo: »Jonatan, to se bo pokazalo pri preskusu; poskusi Mene samega tja in sem prenesti čez ta zaliv, ki je širok komaj petdeset sežnjev in pokazalo se bo, kako je s tvojo močjo za oba!«
23 Jonatan se je takoj lotil tega preskusa, vzel Dete z Jakobovim privoljenjem na svojo roko in bredel z njim skozi morski zaliv.
24 Tja je za silo še šlo, čeprav se je Jonatan nadvse začudil Detetovi teži.
25 Pri vrnitvi pa je postalo Dete tako težko, da je bil Jonatan prisiljen vzeti močan tram, da se je nanj opiral in tako prinesel Dete z največjo možno težavo na obalo.
26 Ko je prispel tja, je hitro odložil Dete na obalo, kjer je že čakal Jakob, in dejal: »Za Jehovino voljo, kaj pa je to? Težji kot ta otrok ne more biti ves svet!«
27 In Dete je smehljaje dejalo: »To gotovo; ti si sedaj tudi nosil več kot če bi nosil svet!«
28 Jonatan, ki je komaj sopihal je dejal: »Kako naj to razumem?«
29Jakob je odvrnil: »Ljubi Jonatan, vzemi ribe in naju spremljaj po suhi poti do najinega doma, ter ostani čez noč pri nas; jutri pa ti bo vse pojasnjeno!«
30 Nato je vzel Jonatan tri sodčke najboljših rib in še dopoldne pospremil oba domov k Jožefu,ki

ga je z velikim veseljem sprejel, kajti od mladosti sta bila šolska prijatelja.

166 Jonatan pri Jožefu, svojemu prijatelju iz mladih let. Jonatanova pripoved in vprašanje o Jožefovem nenavadnem Otroku. Jožefovo poročilo o Otroku. Jonatanova ponižnost in ljubezen do Otroka in njegova molitev.

1 Jonatan je izročil Jožefu tri sodčke rib, s katerimi mu je naredil veliko veselje; kajti Jožef je bil velik prijatelj rib.
2 Nato je dejal Jožefu: »Moj najljubši prijatelj iz mladih let povej mi vendar, kaj za enega Otroka imaš!
3 Resnično, star bo največ dve do tri leta in govori tako pametno, kot bi bil odrasel mož!
4 In glej, jaz, ki lahko nesem s svojimi rokami dva vola tako kot ti dvoje jagnjet, sem hotel Jakoba z Detetom ves dan obdržati pri sebi, zvečer pa sem hotel z njima prebresti morski zaliv in ju prinesti k tebi domov!
5 Ko pa sem to željo povedal Jakobu, me je v moje nemajhno začudenje nagovorilo Dete:
6 »Jonatan, tvoja volja je dobra; če ti le midva ne bova postala nekoliko pretežka!«
7 Samo po sebi se razume, da sem se moral ob tem otroško zaskrbljenemu vprašanju zavedajoč se svoje moči nasmehniti!
8 Toda Dete je nato dejalo, da se bo to pokazalo pri preskusu; jaz bi naj poskusil njega samega prenesti tja in nazaj čez morski zaliv, da bi se prepričal, če mi ne bo postalo pretežko!
9 Z Jakobovim dovoljenjem sem vzel Dete na svojo roko in ga nesel čez vodo.
10 Na ono stran je bilo še znosno; toda nazaj sem moral vzeti palico, na katero sem se opiral in le z največjim naporom na svetu mi je komaj uspelo doseči obalo na drugi strani.
11 Kajti resnično, ti, dragi prijatelj, mi lahko verjameš, Otrok je bil tako strašansko težak, da sem res verjel, da leži teža vsega sveta na mojih rokah!
12 Ko sem dosegel obalo, sem Dete hitro izročil Jakobu in si nekoliko opomogel,
13 sem vprašal Jakoba, kaj naj bi to bilo, da je ta Otrok težak kot svet.
14 Tedaj je Otrok nepozvan spet spregovoril,
15 da sem sedaj nosil več, kot če bi nosil ves svet! -
16 Prijatelj, tvoj Jakob je bil priča vsega tega! Zato te sedaj vprašam:
17 »Kakšnega Otroka, za Jehovo voljo vendar imaš? Resnično, to ne more biti naravnega izvora!«
18 In Jožef je dejal Jonatanu: »Če bi znal molčati kakor zid - drugače bi prišlo tvoje življenje v veliko nevarnost! - tedaj bi tebi, mojemu staremu, najvrlejšemu prijatelju, že nekaj povedal!«
19 In Jonatan je prisegel in dejal: »Pri Bogu in vseh nebesih, naj tisočkrat prej umrem v ognju, kot bi te z enim samim zlogom izdal!«
20 Tedaj ga je vzel Jožef s seboj na svoj najljubši grič in mu pripovedoval celotno Detetovo zgodbo, o kateri Jonatan prej ni vedel niti zloga.
21 Ko pa je Jonatan slišal vse tako strnjeno opisano, je padel na kolena in z griča molil Dete, ki Se je prav tedaj sredi drugih osmih otrok podilo okrog,
22 in dejal na koncu svoje dolge molitve: »O blaženost vse blaženosti! Moj Bog, moj Stvarnik me je obiskal! Jaz sem Njega, ki nosi ves svet in vsa nebesa, nosil na svojih rokah! O neskončna milost vse milosti! O zemlja, ali si sploh vredna takšne milosti? Ja, sedaj razumem besede božjega Otroka: »Nosil si več kot en cel svet!« Nato je Jonatan umolknil in od očaranosti eno uro ni spravil nobene besede iz svojih ust.

167 Jožef gostoljubno povabi Jonatana. Jonatanovi pomisleki in priznanje grehov. Jožefov najboljši nasvet. Detetova najljubša jed: Jonatanovo srce. Jezusovo pričevanje o Jonatanu.

1 Ko je Jonatan na tako živ način opravil svojo pobožnost, mu je
Jožef dejal:
2 »Moj ljubljeni prijatelj, ti prebivaš sam s svojimi tremi pomočniki v svoji koči.
3 Danes, na pred soboto, tako in tako ne boš več lovil rib; zato ostani danes pri meni, enako pa tudi na jutrišnjo soboto!«
4 In Jonatan je dejal: »Ja, moj prijatelj in brat, če ne bi bilo tega Boga
-otroka, tedaj bi že rad ostal pri tebi;
5 toda glej, jaz sem grešen človek in sem nečist v vseh mojih delih telesa in udih!
6 Odkar živim med pogani komaj da sem še kaj mislil na Mojzesovo postavo in sem živel bolj pogansko kot judovsko.
7 In tako pač ne morem ostati tam, kjer prebiva Najsvetejši!«
8 In Jožef je dejal: »Brat, tvoj razlog je dober, toda jaz ga ne bom sprejel!
9 Kajti glej, Gospod, ki Se celo do vseh poganov kaže tako milosten, se bo do tebe, ki si skesan Jud, gotovo pokazal še bolj milosten!
10 Samo ljubi Ga in že lahko računaš, da te bo tudi Gospod ljubil nadvse!
11 Kajti glej, teh osem otrok in Evdokija so pogani in kljub temu se Dete druži z njimi in jih nadvse ljubi!
12 Prav tako ljubeznivo bo sprejelo tudi tebe in se bo ukvarjalo s teboj kot s Svojim najboljšim prijateljem!«
13 Po teh besedah je Jonatan zbral pogum in šel z Jožefom spet po griču navzdol v stanovanje, kjer je že zdavnaj bilo pripravljeno kosilo.
14 Jožef je sedaj vse sklical k mizi. Marija je vzela Dete in kot navadno sedla poleg Jožefa k mizi.
15 Dete pa ni hotelo zaužiti mlečne jedi, ki je bila pripravljena Zanj.
16 In Marija je zaradi tega postala zaskrbljena, ker je mislila, da Otroku gotovo kaj manjka.
17 Dete pa je dejalo: »Zakaj si zaradi Mene delaš skrbi? Glej, Jonatan Mi je prinesel boljšo hrano; to Bom jedel in ta Me bo resnično nasitila!«
19 Marija pa je ob tem takoj pomislila na ribe, ki so jih postregli šele na koncu.
20 Dete pa je dejalo: »Marija, nisi me razumela!
21 Ne mislim rib, čeprav bi bile seveda boljše kot to včerajšnje mleko,
ki je že skisano in ga je Joel vzel namesto svežega, ko je zame skuhal močnik.
22 Toda veliko ponižnost in veliko ljubezen njegovega srca (namreč Jonatanovega), ki Mi jo je že večkrat izkazal, ne da bi Me poznal, tisto mislim!
23 Povem ti, Marija, Jonatan je človek močnih udov, toda ljubezen njegovega srca je še veliko močnejša!
24 In ta njegova ljubezen do Mene je prav močna hrana, ki Me sedaj nasičuje! Vendar pa bom jedel tudi njegove ribe; tega kislega močnika pa ne maram! «-
25 Tega pa se Jonatan tako razveselil, da je začel glasno jokati.

168 Močnik, ki ga je Joel slabo pripravil. Marijina in Jožefova graja. Detetova potrpežljivost z Joelom. Namigi o vzgoji.

1 Šele sedaj je Marija poskusila močnik, ki ga je Joel pripravil za Dete in videla, da je
Res nekoliko kisel in zdrobasto sesirjen.
2 Pri priči je poklicala Joela, ki je bil v kuhinji še vedno zelo zaposlen s seko rib.
3 Ko je ta prišel, mu je mati zelo resno dejala: »Joel, poskusi malo ta močnik!
4 »Mar imaš res tako malo spoštovanja do Otroka, do očeta Jožefa in do mene, zveste žene tvojega očeta, da mi lahko kaj takega storiš?!
5 Ali naše krave in koze nimajo več svežega mleka v vimenih?

6 Zakaj si vzel včerajšnje, že skisano, ki bi ga lahko uživali mrzlega, če bi bili žejni, ne pa kuhanega, kar je škodljivo, prav posebej za otroke?! «
7 Tu je tudi Jožef poskusil močnik in že hotel zagrmeti nad Joelom;
8 toda Dete se je vzravnalo in dejalo: »O vi ljudje vi, zakaj Me hočete vsepovsod prekositi?!
9 Ali ni dovolj, kar sem Jaz pripomnil o Joelu?! Zakaj bi ga radi za Menoj še vi obsojali?!
10 Ali mislite, da Mi ugaja takšna vaša strogost? - O ne! Meni ugajajo edino ljubezen, krotkost in potrpežljivost!
11 Joel si je s svojo nepazljivostjo vsekakor zaslužil kazen,
12 zato sem ga tudi Jaz takoj kaznoval s svojo grajo. Ta kazen pa je zadostna; čemu še več graje in grmenja povrhu?
13 Gotovo ravna vsak oče prav, če majhne, poredne otroke kaznuje s šibo, toda odraslim sinovom mora biti vedno moder in blag učitelj
14 Samo, če bi se sin uprl očetu, naj mu zagrozi!
15 Če se spreobrne, naj se mu vse odpusti in pozabi;
16 če se pa ne spreobrne, naj ga zavržejo, poženejo iz očetove hiše in domovine!
17 Joel pa vendar ni nič zakrivil, samo veselje do rib mu ni pustilo toliko časa, da bi pomolzel kozo!
18 Odslej pa tega gotovo nikoli več ne bo storil; zato naj mu bo tudi vse odpuščeno!«
19 Nato je Dete poklicalo Joela k sebi in dejalo: »Joel, če Me ljubiš,
kakor Jaz tebe ljubim, potem v prihodnje ne pripravljaj svojemu očetu in svoji materi več takšnih skrbi!«
20Joel pa je od ganjenosti začel jokati, padel je na kolena in prosil Dete, Marijo in Jožefaodpušč anja.
21 In Jožef je dejal: »Le vstani, moj sin, kar ti je Gospod odpustil, ti odpuščava tudi jaz in tvoja mati!
22 Sedaj pa pojdi in poglej, kako je z ribami!«
23 In Dete je prav tako hitro dodalo: »Ja, ja, le pojdi, sicer bodo ribe preveč pečene in potem ne bi bile dobre; Jaz pa jih vendar hočem tudi Sam jesti!«
24 Ta skrbnost je bila ostalim otrokom tako všeč, da so se od veselja glasno smejali.
25 Dete pa se je z njimi prav prisrčno smejalo in je spravilo celotno omizje v dobro voljo, Jonatanove oči pa so bile polne solz veselja.

169 Ribji obed. Opomin nepostreženega Deteta Jezusa Jožefu in njegov odklonilni odgovor. Tehten odgovor Deteta Jezusa in napoved, da bodo Marijo po božje častili. Blagoslovilne besede ponižnega Deteta.

1 V kratkem času je Joel na pražni rešetki prinesel pečene ribe in jih postavil na mizo.
2 Jožef je takoj dal vsakemu dober odmerek in tudi nase ni pozabil;
3 Detetu pa seveda ni dal obroka, saj je jedlo z Marijo.
4 Dete pa tokrat s tem ni bilo zadovoljno, ampak je tudi hotelo cel obrok.
5 Tedaj je dejal Jožef: »Toda Ti moj najljubši Sinček, Ti moj Jezus, to bi bilo zate veliko preveč!
6 Prvič Ti ne bi mogel vsega pojesti in drugič, č bi vse pojedel, bi zbolel!
7Ali ne vidiš, da sem dal materi že tako in tako večji odmerek zaradi tega, ker mora nasititi tudi Tebe?!
8 Zato bodi le čisto miren, moj Sinček; saj ne boš prikrajšan!«
9 In Dete je dejalo: »To dobro vem, - in tudi še marsikaj, kar ti ne veš!
10 Vseeno pa bi se spodobilo, če bi tudi Gospodu dal enak odmerek!
11 Ali veš, kdo je bil Melkizedek, salemski kralj? - Tega ne veš!
12 Jaz pa vem in ti povem: Salemski kralj je bil Gospod Sam; toda razen Abrahama tega ni smel

nihče slutiti!
13 Zato se je Abraham do tal priklonil pred Njim in Mu prostovoljno dal desetino vsega.
14 Jožef, Jaz sem ta Melkizedek in ti si kakor Abraham!
15 Zakaj mi potem nočeš dati desetine od teh dobrih rib?
16 Zakaj me prisojaš materi? Kdo pa je naredil ribe in morje? Je bila to Marija ali Jaz, salemski kralj od vekomaj?
17 Glej, Jaz sem tu v svoji lastnini od vekomaj in ti Mi nočeš postreči niti enega celega obroka rib?
18 Zato se bo pa tudi zgodilo, da bodo nekoč ljudje dajali Moji telesni materi daleč večje odmerke kot Meni.
19 In Jaz bom moral čakati na to, kar bodo postregli materi in to bo daleč od Melkizedekove postave!«
20 Jožef pa ni vedel, kaj naj bi na to odvrnil. Pri priči pa je razdelil svoj del in dal Detetu večjo polovico.
21 Dete pa je dejalo: »Kdor Mi nekaj da in obdrži en del zase, ta me ne pozna!
22 Kdor Mi že daje, naj Mi da vse, - sicer ne sprejmem!«
23 Tu je Jožef z veseljem porinil pred Dete tudi svoj del.
24 Dete pa je vzdignilo Svojo desnico, blagoslovilo oba dela in dejalo:
25 »Kdor Mi da vse, pridobi stokratno! Jožef, vzemi ribo spet nazaj in jej! Šele kar ti bo ostalo, daj Meni!«
26 Tu je Jožef spet vzel ribo in jo je veliko pojedel. Ko pa ni mogel več jesti, je ostalo še toliko, da bi bilo dovolj za dvanajst oseb. In Dete je potem jedlo od preostalega.

170 Jonatanovo puhlo vprašanje o Jožefovem notranjem odnosu do Deteta in Jožefov primerni odgovor.

1 Po tem dogajanju pri mizi, ki je Jonatanu izvabilo mnogo solz veselja in tudi kesanja, pa je Jonatan dejal Jožefu:
2 »Jožef, ti moj stari prijatelj iz mladih let, povej mi takole čisto iskreno, kako neskončno srečnega se počutiš, ko razmišljaš o veličini svoje poklicanosti?
3 Kaj občutiš, če pogledaš Dete in ti tvoje živo verujoče srce pravi: «Glej, to Dete je Bog Jehova Sabaot,
4 ki je govoril z Adamom, s Henohom, z Noetom, z Abrahamom, Izakom in Jakobom, -
5 ki je naše očete z uporabo Mojzesa rešil iz te dežele velike stiske in Sam dal postavo v puščavi
6 In je skozi štirideset let hranil veliko ljudstvo v puščavi, kjer ni raslo nič drugega kot tu in tam kakšen trnov grm in osat,
7 ki je govoril skozi usta svetnikov in prerokov!
8 O Jožef, povej, povej mi, kaj občutiš tu, v takšni navzočnosti Njega, ki je ustvaril Nebo in Zemljo?!
9 Ja, ki je ustvaril angele in naredil prvi človeški par in ga oživil s Svojim večno živim dihom!
10 Ali pa povej, če to premisliš, si sploh še v stanju govoriti?
11 Ali že pogled na Otroka ne zveže tvojega jezika tako, da moraš molčati iz velikega spoštovanja pred Njim, ki je večno bi!?«
12 In Jožef je odvrnil Jonatanu: »Prav imaš, da me tako vprašaš;
13 toda premisli sam,- kaj naj storim? Sedaj je pač tako in prenašati moram Najvišje tako, kot da bi bilo nekaj nižjega; sicer bi mi bilo nemogoče obstati!
14 Glej, Bog je pač Bog in mi smo Njegovi ustvori! On je vse in mi vsi smo nič!
15 To razmerje je popolnoma pravilno; ali pa lahko ti sam z najvišjim poletom svojih misli

kakorkoli spremeniš to razmerje?
16 Glej, zato je tvoje vpraševanje prazno! Tudi če bi imel srce tako veliko kot je Zemlja in glavo veliko kot je nebo, in če bi gojil v njih takšna čustva in misli, pred katerimi bi najbrž vzdrhteli vsi angeli,
17 povej, kakšno uslugo bi s tem storil Njemu, ki nosi vso neskončnost v Svoji desnici tako kot jaz zrnce peska?!
18 Ali bom s tem bolj človek in Bog manj Bog?!
19 Glej, zato je tvoje vprašanje puhlo! Vse kar morem storiti je
Ljubiti Dete iz vseh svojih moči in Mu po potrebi služim tako, kakor zahteva od mene!
20 Vse druge visokoleteče misli pa opuščam iz razloga, ker dobro vem, da je moja najbolj vzvišena in največja misel v primerjavi z božjo veličino goli bahaški nič!«
21 Ta odgovor je pripravil Jonatana do čisto drugih misli in poslej Jožefu ni postavljal nobenih takšnih vprašanj več.

171 Večer na Jožefovem najljubšem griču. Jakob hrani malega Jezusa s kruhom, maslom in medom. Muhe v lončku medu. Jezusove globoko modre besede o Izaiju, pogl. 7, 15.
1 Proti večeru tega dne, ki je bil - kot rečeno – pred sobota, pa je vzel Jakob Dete in šel na Jožefov najljubši grič.
2 Jožef in Jonatan pa sta kmalu sledila Jakobovemu vzgledu in sta tudi odšla na grič.
3 Jakob pa je vzel, kot običajno, s seboj nekaj masla in medu v majhnem lončku in košček pšeničnega kruha,
4 od česar je pogosto vtaknil Detetu majhno porcijo v usta; kajti Dete je najrajši jedlo košček kruha z medom ali maslom.
5 Ko pa je postavil Jakob svoj lonček na klopco in z Detetom veselo skakal po mehki travi na griču,
6 je kaj kmalu nekaj čebel in muh obiskalo lonček in se po mili volji gostilo s sladko vsebino.
7 Ko pa je Jožef to opazil, je dejal Jakobu: »Pojdi in pokrij vendar lonček z nečim, sicer bodo čebele in muhe kmalu pojedle vsebino!«
8 In Jakob z Detetom je hitro pritekel in hotel pregnati goste iz lončka; toda niso ga ubogali.
9 Tu je Dete dejalo: »Jakob, daj Mi lonček in videl bom, če muha in čebela tudi Mene ne bosta hoteli ubogati! «
10 Tu je dal Jakob lonček Detetu v roke in Dete je s trikratnim gšt
-gšt-gšt siknilo v lonček in v trenutku so se izgubile vse muhe in čebele.
11 Nato je dal Jakob Detetu košček kruha z maslom in medom in Dete ga je vzelo in zadovoljno zaužilo.
12 Jonatan pa, ki se je pred tem pogovarjal z Jožefom mnogo kaj o egiptovski modrosti znamenj (op.: govorica znamenj? hieroglifi?), je opazil to dejanje, ki se je zdelo zelo malenkostno, ali ni tudi v tem skrit kakršenkoli globoko moder pomen.
13 In Jožef je odvrnil: »To ravno ne mislim; kajti modrost ni skrita v prav vsakem malenkostnem dejanju.
14 Kadarkoli kdo pusti maslo in med odprta, se bodo vedno našle čebele in muhe in ga jedle!
15 Ta pojav bi pač lahko, tako kot tisoč drugih, ob raznih priložnostih uporabili kot prispodobo, - toda samo na sebi je to dejanje prazno!«
16 Dete pa je priteklo k Jožefu in prav živahno dejalo:
17 »Moj dragi Jožef, tokrat si usekal mimo!
18 Kako bereš pri Izaiju? Ali ni o Meni zapisano takole: »Maslo in med bo jedel, da bo znal zavračati hudobno in izbirati dobro.

19 Preden bo deček znal zavračati hudo in izbirati dobro, bo dežela, ki te jo je groza, zapuščena od dveh njenih kraljev.
20 Gospod pa bo privedel nadte, nad tvoje ljudstvo in na hišo tvojega očeta dneve, kakršnih ni bilo, odkar je Efraima asirski kralj ločil od Juda.
21 Tisti dan bo Gospod siknil muhi, ki je na koncu voda v Egiptu, in čebeli v asirski deželi!« (prim. Iz. 7 15-18, op. prev.).
22 Glej, Jožef, kar je v teh prerokovih besedah, to je tudi v tem dejanju;
23 toda čas razkritja še ni prišel, čeprav ni več daleč!
24 Ali pa poznaš sina prerokinje, ki se je imenoval »Hitro ropaj, Urno pleni«?
25 Ali poznaš sina, ki Ga bo rodila devica in Ga bo imenovala »Emanuel?«
26 Glej vse to sem Jaz! Toda tega ne boš popolnoma razumel, dokler ne bom Jaz kot »Hitro ropaj, Urno pleni« in kot »Emanuel« z višine klical očeta in mater!«
27 Tu je Dete steklo nazaj k Jakobu, Jožef in Jonatan pa sta se debelo gledala in se nista mogla dovolj načuditi Detetovim besedam in nenavadni slikoviti medsebojni povezavi prejšnjega dejanja in prerokovih besed.

172 Jonatanovo pretirano strahospoštovanje in ponižnost pred Otrokom Jezusom. Jožefov dober nasvet in Otrokovo ljubeznivo prigovarjanje. Jonatan ostane.
1 Jonatan pa, potem ko si je nekoliko opomogel od strmenja nad tem Otrokovim govorom, je dejal Jožefu:
2 »Brat! Resnično, kakor trdno sem se tudi namenil, da bi danes in jutri ostal pri tebi, tako težko bom tudi ostal zvest temu namenu!
3 Kajti glej, sedaj se mi zdi tukaj vse preveč sveto! Zdi se mi, kakor da sem tu v pustinji, kjer popotniku vse, kar vidi, kliče: »Tu ni prostora zate, ampak samo za duhove!«
4 Tudi se mi zdi kot na zelo visoki gori, na katere vrhu v začetku čar daljnega razgleda upijani čute;
5 Toda prav kmalu mu spregovori mrzli, kristalno čist zrak:
6 Lena in nečista človeška mrcina, poberi se čimprej nazaj v svojo smrdljivo domovino!
7 Kajti tu, kjer se zibljejo najčistejši duhovi najčistejšega etra, ni obstanka za nečisto dušo!
8 Kako čist je bil veliki prerok Mojzes; in vendar mu je govoril Gospod, ko Ga je želel videti:
9 »Mene, tvojega Boga, ne moreš gledati in obenem ostati živ!«
10 Tukaj je isti Gospod v izobilju Svoje svetosti; tukaj je On, ki so Ga napovedovala usta vseh prerokov!
11 Kako bi mogel tukaj še dalje prenašati Njegovo vidno navzočnost, ko sem vendar stari grešnik vse Mojzesove postave?!«
12 Jožef pa je dejal: »Dragi prijatelj in brat, ti vendar veš, kaj je glavna zapoved; zakaj torej hočeš rajši oditi domov, kot pa to postavo živo upoštevati?
13 Ljubi Gospoda z vsemi svojimi močmi in ne misli stalno na svoje grehe, tako boš Gospodu gotovo bolj všeč kot pa s svojim stalnim razglašanjem svoje grešnosti!
14 Čakaj, da te bo Dete odslovilo! Če se bo to zgodilo, tedaj verjamem, da si Ga nevreden;
15 dokler pa ne bo tako, ostani, - kajti bolj doma kot tu gotovo večno ne boš nikjer!«
16 Tu je prišlo Dete k njima in dejalo: »Jožef, kar prav imaš, da si Jonatana malo oštel; zakaj je tako svojevoljen in noče ostati tu, ko ga imam Jaz vendarle tako rad!«
17 Nato se je Dete obrnilo k Jonatanu in dejalo:
18 »Jonatan, ali zares nočeš ostati tu? Kaj pa se ti godi hudega tu, da nočeš ostati?«
19In Jonatan je dejal: »Moj Gospod in moj Bog, glej, jaz sem vendar velik grešnik predpostavo! «
20 Dete pa je dejalo: »Kaj govoriš o grehih? Jaz na tebi ne odkrijem nobenih!

21 Ali veš, kdo je grešnik? - Jaz ti povem! Grešnik je tisti, ki nima ljubezni!
22 Ti pa imaš ljubezen in tako pred Menoj nisi grešnik; kajti Jaz sem ti grehe odpustil, ker Sem Gospod nad Mojzesom od vekomaj!
23 Tu je Jonatan zajokal in se ponovno odločil, da bo ostal, se približal Otroku in Ga ljubkoval.

173 Peresno lahek otrok Jezus. Jonatanovo začudenje. Detetove globoko modre besede o teži Mojzesove postave.
1 Ko je Jonatan ljubkoval Dete, mu je dejalo:
2 »Jonatan, poskusi Me sedaj enkrat nesti; zdaj se ti gotovo ne bom zdel tako težak, kot Sem se ti zdel takrat, ko si Me nesel čez zaliv!«
3 Jonatan je poln ljubezni in veselja vzel Dete na svoje roke in zdelo se mu je lahko kot puh.
4 Zato je Detetu dejal: »Moj Bog in moj Gospod, kako naj Te razumem?
5 Tam pri morju si mi bil težak kot ves svet; tu pa Si mi lahek kot peresce puha!«
6 Dete pa je dejalo: »Jonatan, tako kot tebi se bo godilo vsakemu!
7 Kajti Moja velika teža ni v Meni, ampak v Mojzesovi postavi!
8 Ko nisi poznal Mene, ampak samo postavo, in si Me imel na svoji rami, tedaj tvoje rame ni pritiskala Moja teža, ampak samo breme postave ti je bilo težko kot ves svet.
9 Sedaj pa si v svojem srcu spoznal Mene, Gospoda nad Mojzesom in nad postavo, in glej, breme po stave ni več z Menoj, Gospodom postave!
10 Prav tako pa se bo v prihodnosti duhovno godilo prav vsem nosilcem postave!
11 Resnično, povem ti: Pravičniki po postavi bodo tulili in škripali z zobmi;
12 toda Gospod bo sedel v hišah grešnikov pri mizi, jih ozdravljal in sprejemal za Svoje otroke!
13 Jaz bom iskal izgubljene, bolnike, ujete in zatirane bom ozdravil, rešil in osvobodil;
14 toda pravični iz postave bodo odšli iz Moje hiše neopravičeni!
15 Resnično, povem ti: cestninarja in grešnika bom slavil v Moji hiši;
16 toda pravičnemu bom naložil težko breme pred Menoj v Moji hiši!
17 Ja, pocestnica Me bo mazilila in krivdo prešuštnice bom zapisal v pesek, in grešniki se me bodo dotikali;
18 preklet pa naj bo jezdec postave in pismouk, ki bi se Me dotaknil!
19 Tiste, katere je umorilo breme postave, bom potegnil iz grobov;
20 pred nenasitnimi žreci črk postave bom vrata v življenje naredil tako
ozka kot šivankino uho!«
21 Nad temi besedami se je Jožef zgrozil in dejal: »Toda Dete, kakšne strašne reči vendar govoriš?
22 Postavo je vendar tudi Bog dal, kako naj bo tedaj grešnik boljši od pravičnega?!«
23 Dete pa je dejalo: »Seveda je Bog dal postavo; toda ne za razum sveta, ampak za srce! In Mojzes sam je celotno postavo postavil v
ljubezni do Boga!
24 Postava je sicer ostala, - toda ljubezen je že davno umrla!
25 Postava pa, v kateri ni več ljubezni, je brez koristi, in kdor jo izpolnjuje brez ljubezni, je njen mrtev suženj!
26 Zato Mi je sedaj pogan in svoboden grešnik ljubši kot mrtev zvezan suženj postave!«
27 Tu je Jožef utihnil in razmišljal o teh besedah; Dete pa je z Jonatanom in Svojim Jakobom spet začelo klepetati o otroških stvareh.

174 Večer na griču. Jožefovo in Jonatanovo opazovanje polne lune. Detetovi namigi o »veliko-vedeti« v nasprotju z»veliko-ljubiti «. »Božje obličje«. Bistvo meseca.
1 Ker pa se je že zvečerilo in je ravno vzšla polna luna nad Ostrazino,

2 je s tega griča Jonatan občudoval njeno lepo podobo in užival v njeni svetlobi ter popolnoma utihnil.
3 Jožef pa je to opazil in vprašal Jonatana: »Brat, kaj vendar vidiš v bleščečem luninem krogu, da ga tako zelo pazljivo opazuješ?«
4 Jonatan pa je odgovoril: »Pravzaprav ne vidim nič drugega - kot stare, vedno iste pege!
5 Vendar pa mislim vsakokrat, ko gledam luno, kaj neki bi naj bile te pege in kaj je sploh luna, zakaj je včasih sploh ne vidimo, včasih jo vidimo kot srp in včasih jo spet vidimo tako in tako!
6 Če ti morda veš o tem kaj natančnejšega, tedaj mi povej; ker zelo rad poslušam govorjenje o takšnih rečeh!«
7 In Jožef je dejal: »Ljubi prijatelj, v tem oziru izgledava popolnoma enako;
8 zato vem o tem nenavadnem nebesnem telesu jaz ravno toliko kot ti,
9 in tako sem sposoben v tem oziru povedati prav smešno malo! Dete bo gotovo o tem več vedelo kot jaz zato vprašaj Njega!«
10 In Jonatan je nekoliko v zadregi vprašal Dete o luni.
11In Dete je dejalo: »Jonatan, če bi ti pokazal luno, boš hotel videti tudi sonce in nato brezštevilne zvezde!
12 Povej, kdaj bo potem konec tvoje radoglednosti in vedoželjnosti?!
13 Glej, veliko znanja naredi glavo težko in življenje na Zemlji neudobno!
14 Toda veliko ljubezni do Boga in tvojih bratov v srcu dela življenje na zemlji prijetno in vzame ves strah pred smrtjo!
15 Kajti ta ljubezen je vendar sama v sebi večno življenje; kdor pa ima to, bo lahko nekoč tudi gledal vse stvarstvo!
16 Kajti resnični ljubitelji Boga bodo gledali Njegovo obličje. Božje obličje pa je to, kar je ustvaril s Svojo modrostjo in Svojo večno
vsemogočnostjo.
17 Kajti modrost in vsemogočnost sta božje obličje prav tako kot je ljubezen Njegovo temeljno bistvo od vekomaj!
18 Ker pa si Me že vprašal o Mesecu, ti povem: on je spremljevalec Zemlje in ima hribe, doline, sadeže, živali in bitja tvoje vrste.
19 Toda del, ki ga vidiš, je gol, pust in prazen in nima niti vode niti ognja.
20 Samo tisti del, ki ga ne vidiš, je enak zemlji;
21 svojo svetlobo ima od sonca, njegove mene pa so odvisne od njegove lege in se spreminjajo vsako minuto glede na njegovo kroženje okrog zemlje. Pege pa so globlja in temnejša mesta preizkušenj.
22 Sedaj veš, kaj je mesec; ali si s tem zadovoljen?« - In Jonatan je pritrdil temu vprašanju in se zatopil v globoko razmišljanje.

175 Marija in deček Jezus pri prisrčni, šaljivi zabavi na griču. Jožef in Jonatan pri uživanju meseca. Nenavadni lunin mrk.

1 Ko pa je Marija z Evdokijo vred končala gospodinjske opravke, se je prav tako podala na grič, Evdokija pa jo je spremljala.
2 Dete pa ji je priteklo naproti in veselo poskakovalo okrog čudovite matere.
3 Marija pa je vzela že precej težkega Otroka na svoje nekoliko utrujene roke, Ga ljubkovala in šaljivo dejala:
4 »Danes pa si težak! Gotovo si bil sladkosneden in si pojedel preveč medu, masla in kruha?«
5 Dete pa je dejalo: »Se pa res splača! Takšen lonček, ki ga Jakob zlahka skrije v svoji pesti!
6 Potem košček kruha, ki ga tudi ne bi smel pustiti na vetru, ker bi ga pri priči dvignil v zrak kot suh drevesni list!

7 Od tega gotovo ne bi postal veliko težji!
8 Povedati ti moram, da sem v resnici že zelo lačen in se že prav veselim večerje.
9 Glej, Jožef in Jonatan sta prej pojedla ves mesec in sta vendar še lačna, čeprav ne rasteta več;
10 kako naj bi se Jaz nasitil z malico za muhe, ko moram vendar še rasti!?«
11 In Marija je dejala otroku: »Moj Sinček, danes si spet prav poreden!
12 Glej, če bi Jožef in Jonatan pojedla mesec, tedaj gotovo ne bi več tako lepo sijal z neba!«
13 Dete pa je dejalo: »Ženska in mati! Jaz nisem poreden; le ti Me nisi razumela.
14 Pojdi pa tjale k onima dvema in takoj ti bosta dala poskusiti nekaj od meseca!«
15 Tu se je Marija nasmehnila, odšla k Jožefu, ga pozdravila in ga vprašala, o čem tako poglobljeno razmišlja,
16 in zakaj z Jonatanom tako marljivo opazuje polno luno.
17 In Jožef se je komaj ozrl na Marijo in dejal: »No, ne moti me vendar pri mojem opazovanju;
18 kajti sedaj bi rada z Jonatanom nekaj razvozlala! Jezus nama je dal namige, ki jih morava obdelati; zato bodi sedaj tiho in naju ne moti!«
19 Tu je Marija pogledala Dete, ki se ji je skrivaj smehljalo in Dete je dejalo:
20 Ali sedaj vidiš, kako se Jožef in Jonatan še vedno hranita z mesecem?! Le čakaj tu čisto potrpežljivo, Jakobu pa naroči naj Mi prinese košček kruha in pomarančo!
21 Kajti Jožefovo in Jonatanovo hranjenje z mesecem Me dela še bolj lačnega kakor že Sem.«
22 In Marija je takoj poslala Jakoba prinesti, kar je Dete zahtevalo.
23 Nato pa je vprašala Dete, kdaj bosta onadva končala z razvozlavanjem meseca.
24In Dete je dejalo: »Le dobro pazi; danes in to takoj sedaj bo nastopil lunin mrk, ki bo trajalpri bližno tri ure!
25 Onadva pa ne vesta od kod prihaja; zato bosta mislila, da sta zares pojedla mesec, posebno Jonatan!
26 In ta pojav bo naredil konec njunemu opazovanju.
27 Potem pa ju Bom že poučil, kakor sicer navadno po potrebi storim.
28 Toda pred tem se morata oba še prav močno zaleteti in videti, kako so se njuna preračunavanja sesula v prah!«
29 Komaj je Dete to izgovorilo, je luna že dobila temno rjav vgib.
30 Prvi je to opazil Jonatan in pokazal Jožefu.
31 Jožef je prav presenečen seveda opazil isto in še več, ker je pomračitev z vsakim trenutkom naraščala.
32 Kmalu je postalo oba strah in Jožef je pri priči vprašal Otroka: »Otrok, kaj je to, kar se dogaja z mesecem?«
33In Dete je dejalo: »Saj vendar vidiš, da jem, zakaj Me motiš? Počakaj, da bom končal s poma rančo, - kot vidva z mesecem, potem Bom že naprej govoril!«
34 Jožef je na to molčal in ko je mesec popolnoma mrknil, sta se oba prestrašila in sedaj so morali vsi oditi v hišo, Jonatan pa je v resnici mislil, da je pojedel mesec.

176 Nadaljevanje Jožefovega in Jonatanovega opazovanja meseca. Svetloba nad zasenčenim mesecem.

1 Ko so prispeli v hišo, je Jonatan dejal Jožefu: »Brat, le kaj bo nastalo iz tega usodnega dogodka?
2 Pri mojem ubogem življenju, poglej vendar skozi okno! Ves mesec je z muho in pecljem vred pojeden!
3 In zunaj je sedaj prav grozno mračno!
4 Ja, ja, jaz pa sem tudi od zelo izobraženih poganov že večkrat slišal, da človek nebesnih zvezd

ne sme šteti, pa tudi sicer ne preveč natančno opazovati . -
5 Lahko bi se namreč zgodilo, da bi popadale na zemljo!
6 In če bi človek morda zadel svojo lastno zvezdo vodnico in bi padla dol, bi bil človek mrtev in zgubljen!
7 Mesec pa je vendar tudi zvezda na nebu in je lahko podvržen istemu nenavadnemu zakonu!
8 In lahko, da sva ga zadela in je nekje deloma padel na tla, na Zemljo; kajti videl sem leteti veliko delcev na vse strani (zvezdni utrinki).
9 Ali pa sva sedaj obsedena od meseca in bova postala mesečnika, kar bi bila za naju velika nadloga!
10 Eno od tega je gotovo res! Kajti meseca ni več, to je popolnoma očitno; toda kdo ga je pojedel, ali kam je izginil, to je sedaj povsem drugo vprašanje!«
11 In Jožef je dejal: »Veš kaj, jaz pa sem že večkrat slišal, da se včasih mesec kakor tudi sonce pomračita.
12 In lahko, da se je tako zgodilo tudi sedaj, čeprav se ne morem spomniti, da bi že kdaj kaj podobnega videl!
13 Slišal pa sem od starih ljudi, da včasih božji angeli ti dve nebeški luči tako čistijo kot mi naše svetilke, kadar stenj zogleni, -
14 med tem delom pa postane na Zemlji seveda nekoliko mračno. In lahko, da se je tudi sedaj to zgodilo!
15 Kajti pravljica, da je nek zmaj začel požirati obe nebesni telesi, je preneumna in spada k najmračnejšemu poganstvu.«
16 Medtem ko sta se Jožef in Jonatan tako pogovarjala o mesecu, je začel mesec na drugi strani
postajati spet viden.
17 Otroci in Jožefovi sinovi pa so to opazili in klicali: »Glejte, glejte, mesec se začenja zopet kazati!«
18 Oba sta pogledala ven in Jonatanu seje odvalil kamen od srca, ker je sedaj spet zagledal mesec.
19 Tu je Jožef spet vprašal Dete, kako je vendar s tem.
20 Dete pa je dejalo: »Pustita vendar ubogi Mesec, da najprej zleze iz Zemljine sence, šele potem bomo videli, ali se je spremenil!
21 Zemlja vendar ni neskončno telo, temveč je okrogla kakor pomaranča, ki sem jo prejle pojedel,
22 in prosto plava, okrog nje pa je neskončen prazen prostor; zato jo lahko sončni žarki venomer obsijejo na vseh straneh.
23 Torej mora tudi velika Zemlja metati senco in če pride Mesec vanjo, postane mračen, ker sicer Sonce obseva tudi njega. Več vama pa ne povem!« - Tu sta se Jožef in Jonatan spogledala in na to nista znala nič odgovoriti

177 Jonatanovo strmenje zaradi okrogle oblike Zemlje. Jezus kot »profesor vede o naravi «. Priprave na večerjo.

1 Šele čez nekaj časa je Jonatan rekel Jožefu: »Brat, kdo pa bi lahko kdaj tudi v sanjah mislil, da je Zemlja v resnici velikanska krogla?!
2 Mi naseljujemo torej samo površino te krogle?
3 Kaj pa naj storim z morjem? Ali tudi spada h krogli, ali pa pravzaprav trda Zemeljska krogla plava v njem?«
4 Tu je Dete izstopilo in spregovorilo: »Da ne bi bila danes zaradi samega tuhtanja ob blagodejno spanje, vama že moram pomagati iz vajinega sna!

5 Stopita bližje in ti, Jakob, hitro prinesi še eno prav lepo pomarančo!«
6 Ko je prinesel pomarančo, jo je Dete vzelo v roko in dejalo:
7 »Glejte, to je Zemlja! Jaz pa sedaj hočem, naj postane ta pomaranča v najmanjšem merilu popolnoma podobna Zemlji in naj ima hribe, doline, reke, jezera, morja in tudi kraje, ki so jih zgradili ljudje. - Tako bodi!«
8 V tem trenutku je bila v Detetovi roki popolna zemeljska krogla v najmanjšem merilu.
9 Videlo se je morje, reke, jezera, hribi in tudi mesta tako popolnoma naravno na tej krogli, - ki pa je seveda s «Tako bodi! « postala stokrat večja kot pomaranča.
10 Sedaj so se vsi nagnetli okrog, da bi opazovali to čudežno stvarjenje male Zemlje.
11 Jožef je na njej kmalu našel Nazaret in Jeruzalem in ostrmel nad izredno pravilnostjo.
12 Evdokija je kmalu našla Tebe v svoji domovini in ostrmela nad pravilnostjo.
13 Prav tako so našli tudi Rim in še celo vrsto drugih krajev.
14 Opazovanje te zemeljske krogle je trajalo več kot eno uro in se ni hotelo končati.
15 Celo Mariji je bila ta mala Zemlja tako všeč, da jo je njeno opazovanje kar najbolj osvežilo.
16 In osmeri otroci so kakor okameneli nepremično strmeli v to zemeljsko kroglo.
17Dete je sedaj obširno razložilo bistvo Zemlje, kakor nek profesor zemljepisa, in vsi so razumel i Njegov govor.
18 Ko pa je Dete končalo to razlago je dejalo Jakobu:
19 »Jakob, vzemi sedaj vrvico in obesi to kroglo, naj svobodno visi, da se bodo vedeželjni lahko tudi jutri z njo ukvarjali!
20 Za danes pa pustimo to Zemljo in pojdimo v miru počivat, to se pravi po večerji;
21 kajti Jaz Sem postal lačen in žejen, medtem ko ste se vi pasli po Mesecu in Zemlji!«
22 In Jožef je hitro ukazal kuhinjskemu mojstru Joelu, naj pripravi večerjo in jo postavi na mizo. In Joel je skupaj s tremi drugimi brati odšel in pripravil okusno večerjo.

178 Večerja. Jonatanova želja, da bi se vrnil domov in njegov skrivni namen. Detetovo uspešno prepričevanje. Jonatanova poslušnost in vrnitev domov.
1 Ko pa je bila večerja pripravljena in so povečerjali, je dejal Jonatan Jožefu:
2 »Brat, gotovo imaš premalo prostora, zato naj se v tej lepi noči vrnem domov, kjer je pripravljeno moji osebi primerno veliko ležišče!
3 Jutri pa bom že eno uro pred sončnim vzhodom pri tebi!«
4 Jožef pa je dejal: »Brat, če te ne skrbi nič drugega kot samo tebi primerno prostorno ležišče, potem lahko mirno ostaneš tukaj;
5 kajti tega v tej, sedaj moji hiši ne bi smelo manjkati!
6 Poglej v preddvoru vrata na levi, tam je zelo prostorna izba!
7 V tej sem že dal pripraviti zate dobro ležišče!
8 Menim, da bo zate dovolj veliko; zato lahko ostaneš tukaj!«
9 Jonatan pa je dejal: »Brat, zelo dober si do mene in sedaj zelo jasno vem, da nisem nikjer bolj doma kot tu,
10 in sem tudi prepričan, da je tvoje ležišče zame dovolj veliko in še predobro!
11 Toda glej, nekaj me silno vleče domov in to sedaj naenkrat tako močno, da bi tja rajši poletel,kakor pa pešačil!«
12 Ko je Jožef to slišal, je dejal: »Svojo voljo imaš in lahko storiš, kakor hočeš; zato lahko odideš ali ostaneš!«
13 Nato je šel Jonatan k Detetu in se najponižneje poslovil od Njega.
14 Dete pa je dejalo: »Jonatan, če že hočeš na vsak način oditi, potem lahko greš, toda ne pozabi se vrniti!
15 Rečem ti pa, da ti nocojšnji lov z veliko mrežo ne bo ničesar prinesel!

16 Jaz pa ti bom pognal v mrežo morskega psa in ta te bo mučil do zore in ti bo zjutraj raztrgal tvoj najboljši ribiški pribor!
17 In kljub temu ga ne boš ujel; kajti ves tvoj trud bo uničil z enim udarcem repa v vodi!«
18 Ko pa je Jonatan od Deteta to slišal, je hipoma presedlal v svojem namenu in rekel Jožefu:
19 »Brat, če pa je tako, potem ostanem! Kajti glej, jutri sem ti hotel prinesti velik sodček najbolj izbranih rib, -
20 in ta misel me je silno vlekla domov!
21 Ker pa sem sedaj slišal, kako se bo iztekel ta lov, ostanem pri tebi.
22 Zato me daj pospremiti na meni določeno ležišče in čisto mirno bom spal, - doma pa se naj zgodi, kar hoče!«
23 Dete pa je dejalo: »Jonatan, tako si Mi bolj všeč, kot pa če hočeš prikrivati svoje srce!
24 Sedaj ti pravim: Pojdi domov; kajti danes opolnoči mi boš naredil pomembno uslugo!«
25 Nato se je Jonatan dvignil in šel najhitreje domov, potem ko ga je vsa Jožefova hiša blagoslovila.
5 »Kako bo vesel, ko bo odkril takšno ribje bogastvo!
6 Tu se je oglasil Jonatan in vsi so mu pritekli nasproti kot očetu in mu pokazali srečni ulov.
7 Jonatan jih je pohvalil in poljubil, nato pa dejal: »Ker ste bili danes že tako pridni, pojdite sedaj in prinesite velike ribe kot: morske pse, mečarice, delfina in jesetre razčetverjene v veliko dimnico!
8 Vendar pa pri priči naredite močan dim z blagodišečim grmovjem vseh vrst, da se zaradi vročine ne bi začele ribe kvariti! Posebej dobro nasolite morske pse in delfina in pri tem ne varčujte z morsko čebulo in timijanom!
9 Tune in druge manjše ribe pa spravite v velike čebre!«
10 Njegov prvi pomočnik pa je dejal: »O gospod, kar si nam zapovedal, smo storili že podnevi in je vse v najlepšem redu!«
11 Tedaj je šel Jonatan tja, se o vsem prepričal in dejal: »Otroci in bratje, to ni navaden ulov!
12 Tu je sodelovala višja moč; zato bomo tudi danes do polnoči čakali in videli, ali ne bo takšna višja moč zato zahtevala našo pomoč!
13 Videli ste popolni lunin mrk; to je zanesljivo znamenje, da še danes nekoga čaka nesreča! Zato bomo tudi mi čakali do polnoči, ali ne bo kdo potreboval našo pomoč!
14 Zato pojdite in pripravite veliki čoln, ki ima jadro in deset močnih vesel, za izpluti!«
15 In trije pomočniki so odšli in pri priči storili tako.
16 Komaj pa so končali s pripravo velikega čolna, je že začel mogočen veter burkati morje.
17 Tedaj je Jonatan dejal trojici: »Sedaj pa ne smemo zamuditi nobenega trenutka več! Pokličite vaših deset sinov in jih postavite za vesla. Ti, ribiški mojster, zgrabi krmilo, jaz sam pa bom veslal s sprednjima vesloma!
18 Jadro pa zvijte, ker imamo nasprotni veter; in tako v imenu Vsemogočnega pri priči odrinimo na odprto morje!«
19 Ko so tako pluli dobro uro in imeli veliko opraviti z močnimi valovi, so zaslišali glasno prestrašeno vpitje z odprtega, močno valujočega morja.
20 Jonatan je najpogumneje zaveslal v tisto smer in čez četrt ure dosegel veliko rimsko ladjo, ki je nasedla na peščeno sipino, in jo je butanje valov že močno nagnilo.
21 Pri priči so vrgli vrvne lestve in rešili vse ljudi, - skoraj sto po številu, - na čelu katerih je bil ravno naš Cirenij s Tulijo in Maronijem Pillo.

180 Srečen pristanek. Jonatanovo veselje. Cirenijeva zahvala. Počitek brodolomcev. Rešitev nasedle ladje. Skupni zajtrk. Jonatanova ponižnost. Prihod Jožefa in

njegovih.
1 Cirenij pa je vprašal velikanskega rešitelja, kako se pač imenuje pokrajina, v kateri se sedaj nahaja, in kako se imenuje on kot rešitelj.
2In Jonatan je odgovoril: »Gospod, gotovo si tujec, ker ti je neznana ta pokrajina, ki ima vendar toliko značilnosti v sebi!«
3 In Cirenij je dejal: »Prijatelj, ena pokrajina je neredko podobna drugi in v somraku mesečine večkrat ne prepoznaš niti lastne domovine!
4 Prav posebej pa gre slabo s prepoznavanjem pokrajin tedaj, če je pred tem duša imela opraviti s smrtnim strahom!
5 Zato mi le povej, kako se imenuje ta dežela, v katero me je vrgel ta strahoviti vihar!«
6 In Jonatan je dejal: »Dragi gospod, ti vendar veš, da je pravilo, po katerem se rešencu ne sme takoj povedati, kje je.
7 Kajti, če je preveč oddaljen od kraja namembnosti, bo postal preveč žalosten, če to izve takoj po prestani nevarnosti;
8 če pa se je slučajno vihar obrnil tako, da ga je vrglo blizu kraja, kamor je bil namenjen, bi ga lahko takšno veselje na prejšnji smrtni strah stalo življenja!
9 Zato mora biti rešitelj v začetku molčeč in šele čez nekaj časa rešencem povedati, kar bi radi vedeli! «
10 Ko pa je Cirenij od neznanega mu rešitelja dobil takšen odgovor, je dejal:
11 »Resnično, ti si plemeniti rešitelj in imaš poleg tega tudi pravo modrost; zato le hitro zapluj proti obali, da bomo kmalu dosegli kopno!«
12 In Jonatan je dejal: »Glej, tu je že zaliv, ki se na koncu izteka v ozek rokav!
13 Če bi bili na trdni mirni točki bi že zdavnaj videli mojo ribiško kočo!
14 V kratke četrt ure bomo že zdavnaj na kopnem; kajti veter nam je sedaj zelo naklonjen!
15 Cirenij je bil s tem odgovorom zadovoljen, Jonatan pa je hitro kot puščica vozil skozi zaliv in je v nekaj minutah dosegel zaželjeno obalo.
16 Kje bil čoln privezan ob obali, so vsi pri priči izstopili na kopno in Cirenij se je glasno zahvalil Izraelovemu Bogu, da ga je rešil z vsemi njegovimi dragimi vred.
17 Ko je Jonatan slišal, da ta Cirenij, ki ga takrat še ni poznal, slavi Abrahamovega, Izakovega in Jakobovega Boga, je dejal:
18 »Moj prijatelj, sedaj sem pa dvakrat bolj vesel, ker sem rešil Izraelca, kajti tudi jaz sem Abrahamov sin!«
19 In Cirenij je dejal: »To ravno nisem, pač pa sem Rimljan; toda vseeno poznam svetost tvojega Boga in Ga zato edinega priznavam.«
20 In Jonatan je rekel: »To je še boljše! Jutri bomo govorili
več o tem; za danes pa pojdite počivat!
21 Glej, moje koče so prostorne in čiste! Slame imam tudi veliko količino, zato si pripravite ležišča; jaz pa se bom takoj spet vrnil in pogledal, ali se vaša ladja ne bi dala kako usposobiti za plovbo! «
22 Cirenij pa je dejal: »Prijatelj, za to je vendar tudi jutri še čas!«
23 Jonatan je odgovoril: »Jutri je sobota; tedaj moramo počivati od vseh hlapčevskih del! Zato moramo še pred sončnim vzhodom vse urediti!«
24 Nato je Jonatan s svojimi pomočniki zopet stopil v čoln, in ker se je veter nekoliko polegel, toliko hitreje odplul ven k Cirenijevi ladji in je imel s splavitvijo le-te toliko manj dela, ker mu je morska plima ob polni luni prišla zelo prav.
25 Pri priči je zgrabil vlečno vrv, jo pritrdil na čoln in veslal poln veselja v precej globok zaliv, in tako spravil celo veliko ladjo v svoje varno pristanišče. Ker je ni mogel zasidrati, jo je dal privezati ob

obalo z zelo dolgo vrvjo.
26 Po tem delu, ki je trajalo dobri dve uri, je že v skoraj svetlem jutru Jonatan odšel domov, legel na svoje ležišče in s svojimi pomočniki počival kakšne tri ure.
27 Tudi Cirenij in njegovo spremstvo so precej dolgo počivali in spali, tja v pozno jutro.
28 Ko se je Jonatan dobro okrepljen zbudil, je hvalil in slavil Boga v Jožefovem Otroku in se spomnil, kaj je le-ta govoril z njim.
29 Nato je zapovedal ženam, naj pri priči zakoljejo najboljše tune,
- kakšnih trideset po številu, in jih na žaru spečejo za številne goste. Pri tem deluje s svojimi pomočniki tudi sam pomagal ženam.
30 Ko je bil po eni uri zajtrk pripravljen, je šel Jonatan sam v kočo in zbudil svoje rešene goste.
31 Cirenij je bil pač najprej buden in se je počutil čisto okrepljen in vesel, ter hitro vprašal Jonatana,če je že našel ladjo.
32 In Jonatan je dejal: »Vstani in poglej skozi okno!«
33 In Cirenij je pri priči vstal, pogledal ven in videl svojo veliko ladjo v prav dobrem stanju v pristanišču.
34 Tedaj se je nadvse razveselil, se raznežil od prevelike hvaležnosti do velikanskega rešitelja Jonatana, in rekel:
35 »O prijatelj, takšno dejanje se ne da poplačati z navadnim plačilom; resnično, to dejanje bom poplačal na tak način, kakor ga lahko poplača samo cesar!«
36 Jonatan pa je rekel: »Prijatelj, pusti sedaj to; pridi pa s svojim spremstvom k zajtrku! «
37 In Cirenij se je zelo začudil in dejal: »Kaj, ti nas boš še tudi pogostil? O ti plemeniti mož! Ko bom od tebe že enkrat izvedel, kje sem in kdo si ti, tedaj boš tudi ti izvedel, kdo sem jaz, in tedaj te čaka veliko plačilo!«
38 Nato so vsi vstali z ležišč in sledili Jonatanu v veliko kočo, kjer je zajtrk že čakal na druščino in vsi so z velikim veseljem jedli izvrstno pripravljene ribe in nadvse hvalili Jonatana.
3 Jonatan pa je dejal: »O ne hvalite mene; kajti pri vsem tem ima veliko zaslugo Nekdo drug in ne jaz!
40 Jaz sem bil samo pokorno orodje Njega, ki me je poslal in mi v naprej povedal, da bom v tej noči dobil pomembno delo.
41 In tako je tudi bilo; našel sem te v veliki stiski in ti postal rešitelj in to je bila volja Vsemogočnega.
42 To sveto voljo sem izpolnil in zavest, da sem izpolnil božjo voljo iz ljubezni do Njega Samega, je moje visok o plačilo, - in tudi če bi bil ti cesar, mi ne bi mogel dati nobenega višjega plačila!
43 Zato te tudi prosim, da sam pri sebi ne misliš na nobeno drugo plačilo.
44 Samo uredi svojo lepo in veliko ladjo in ko bom od tebe izvedel za kraj, kamor si namenjen, ti bom povrhu še pomagal z nasvetom in dejanjem!«
45 Tu je Cirenij dejal: »Prijatelj, to boš takoj izvedel!
46 Glej, kraj, kamor sem namenjen, je tokrat Ostrazine v Egiptu; kajti jaz sem namestnik in cesarjev brat! Moje ime je Cirenij Kvirinij.«
47 Pri teh besedah je Jonatan padel na kolena in prosil za milost, če je bil morda v čem predrzen.
48 Ko je hotel Cirenij dvigniti Jonatana, je prišel Jožef z vso svojo družbo obiskat Jonatana, ker ta kljub obljubi tako dolgo ni prišel k Jožefu.

181 Jonatan in Cirenij v pogovoru. Jožefovo začudenje nad tujo ladjo in Jonatanovo pojasnilo. Rešiteljeva praznoverna previdnost in njegov poduk. Pretresljivo snidenje

med Detetom in Cirenijem.
1 Jožef pa ni šel takoj v kočo, ampak je poslal tjakaj sla in dal Jonatanu sporočiti, da je tu.
2 Jonatan pa se je kmalu dvignil in dejal Cireniju:
3 »Cesarska konzulska visokost, še enkrat prosim za odpuščanje, če sem se morda kakorkoli pregrešil nad teboj s svojo dobronamerno grobostjo!
4 Kakor je sicer pri meni vse krepko, takšen je ob nekaterih priložnostih tudi moj jezik!
5 Sedaj pa moram spet ven; kajti moj sosed in moj najboljši prijatelj me je danes obiskal!«
6 In Cirenij je dejal Jonatanu: »O prijatelj, ti moj najdražji rešitelj življenja, stori kakor ti je všeč in se ne oziraj name, svojega dolžnika!
7 Jaz se bom sedaj tukaj samo malo boljše oblekel in nato hitro prišel za teboj!«
8 Sedaj je Jonatan zapustil Cirenija in šel hitro ven, da bi sprejel Jožefa.
9 Jožef pa je medtem šel nekoliko proti obali, kjer je bila ladja, da bi si jo pobližje ogledal.
10 In Jonatan je pohitel za Jožefom in njegovo družbo in jih tudi kmalu dohitel.
11 Ko sta se oba pozdravila in je Jonatan vzel v svoje naročje Dete, ki je priteklo k njemu, in Ga ljubkoval
12 je Jožef zelo začuden vprašal velikega prijatelja:
13 »Toda brat, - povej mi vendar, od kod imaš to ladjo?
14 Ali so z njo pripluli gostje, popotniki?
15 Resnično, to je sijajna ladja. Ladje takšne vrste vidiš prihajati samo iz Rima!«
16 In Jonatan je dejal: »O prijatelj, glej, zaradi tega sem moral še včeraj zapustiti tvojo vilo!
17 »Vihar je včeraj vrgel rimsko ladjo na peščeno sipino zunaj zaliva.
18 z mojim prizadevanjem - po milosti tega tvojega Deteta - se je posrečilo rešiti ladjo gotovega propada.
19 Rešenci, okrog sto po številu, so sedaj v mojem stanovanju, ki je na srečo dovolj prostorno zanje;
20 in mislim, da bodo še danes odpluli, ker je, kakor so mi povedali, kraj kamor so namenjeni, naše mesto.
21 Sicer še ne vedo, kje so - kajti tega se rešencem vendar ne sme takoj povedati -
22 ko pa bodo odpotovali, jim bom že tako in tako pokazal pot!«
23 In Jožef je vprašal Jonatana, ali rešenci niso povedali, kdo in od kod so.
24 Jonatan pa je odgovoril: »Saj vendar veš, da se skrivnost ne sme izblebetati;
25 kajti dokler rešenci ne odidejo, se njihova imena ne smejo izdati, ker bi jim to pri poznejšem potovanju lahko škodovalo!«
26 Tu je Dete dejalo Jonatanu: »O mož, zares imaš plemenito srce, v katerem ni zvijače;
27 kar se pa tiče marsikaterega starega praznoverja, s tem pa si še zelo bogat!
28 Tu pa je kljub temu bolje molčati kot govoriti; kajti v nekaj trenutkih se bo stvar tako in tako pojasnila!
29 Ko pa je Dete to govorilo, je tudi že stopil Cirenij s svojim spremstvom iz koče in odšel proti ladji, torej ravno proti mestu, kjer je bil Jožef.
30 Ko je prišel tja, je dejal Tuliji: »Žena! Poglej vendar tja! Ali ni družba tam pri našem rešitelju popolnoma enaka tisti, zaradi katere smo potovali v Ostrazine?
31 Pri živem Bogu! Še nikoli nisem videl kaj bolj podobnega! In glej, naš gostitelj ima pravkar tudi dete v naročju, ki je popolnoma enako Svetemu, ki Ga ima naš nebeški prijatelj v Ostrazini!
32 Tu je Dete zahtevalo, naj se Ga postavi na zemljo, in je steklo, ko je bilo prosto, takoj naproti Cireniju, ki se je že zelo približal.
33 In Cirenij je obstal in z veliko pozornostjo opazoval Dete, ki je teklo proti njemu.
34 Ko je bilo še kakšne tri korake oddaljeno od Cirenija, je Dete dejalo:
35 »Cirenij, Cirenij, Moj ljubi Cirenij, glej, kako ti hitim naproti; zakaj ne hitiš tudi ti Meni tako

naproti?«
36 Tu je Cirenij spoznal Dete, pri priči padel skupaj s Tulijo na kolena in naravnost kričal:
37 »O moj Bog, o moj Gospod! Kdo - kje sploh sem, da si mi Ti, - o moj Bog, - Ti moj Stvarnik, moje Življenje, Ti, ki si mi edini in vse, vse, v tem meni še neznanem kraju prišel naproti?«
38 Dete pa je dejalo: »Moj ljubi Cirenij, ti si že na pravem kraju; kajti kjer sem Jaz, tam je že pravi kraj zate! Glej, tam že prihajajo tudi Jožef, Marija, Evdokija, Moji bratje in tvojih osem otrok!
39 Tu je Cirenij dejal: »O Ti moje življenje, to je preveč blaženosti naenkrat zame!« Nato je od blaženosti začel jokati in od presvetega občutka ni mogel govoriti.

182 O pripogibanju srca namesto kolen. Cirenij pozdravi Jožefa. O blagoslovu križa in zmagoslavju zaupanja v Boga. Cirenijevo veselje zaradi bližine Ostrazine

1 Sedaj je prišel tudi Jožef in jokal od veselja z Marijo vred, da je po dveh letih enkrat spet videl svojega prijatelja Cirenija.
2 Dete pa je dejalo Cireniju: »Cirenij, dovolj je, če v vsej ljubezni pripogneš svoje srce pred Menoj;
3 svoja kolena pa imej kar ravna! Kajti glej, pri sebi imaš vendar veliko spremstva, ki Me še ne pozna in Me ne smeš izdati s takšno držo!
4 Zato se dvigni s tal in stori tako kakor Jožef, Jonatan, Marija in vsi drugi; tudi tvoja žena naj vstane!«
5 Nato se je Cirenij s Tulijo dvignil, pri priči vzel Dete na svoje roke in Ga ljubkoval.
6 Z Otrokom v naročju je stopil bližje k Jožefu in dejal:
7 »Bodi mi pozdravljen iz dna mojega srca! Kako nadvse pogosto je moje srce hrepenelo po tebi;
8 samo usodni državniški posli so se v teh dveh letih tako zelo nakopičili, da nisem vedel, kje bi našel čas, da bi sledil tej visoki sveti zahtevi mojega srca!
9 Šele sedaj sem vse toliko uredil, da lahko za kratek čas obiščem tebe, mojega svetega prijatelja.
10 Toda še sedaj, ko sem sledil težnji mojega srca, bi bil skoraj ugonobljen, če mi ne bi prav gotovo to najsvetejše Dete naproti poslalo rešitelja!
11 O moj prijatelj in brat, v teh dveh letih sem zelo veliko prestal!
12 Preganjanje, izdajo, obrekovanje pri cesarju in veliko drugih najbolj neprijetnih svari sem moral prestati!
13 Toda pri tem sem vseskozi mislil na to, kar mi je nekoč pred dvemi leti reklo najsvetejše Dete, namreč, da ščipa in nagaja tistim, katere ljubi.
14 In resnično, vsi ti viharji okrog mojega srca zares niso bili nič drugega kot samo ljubkovanja tega mojega Gospoda vseh Gospodov!
15 Kajti kjerkoli se je dvignil val zoper mene in grozil, da me pogoltne s kožo in kostmi vred,
16 se je tudi razbil na še mogočnejšem nasprotnem valu in preostala ni nič druge ga kot prazna pena!
17 In tako sem sedaj tudi prispel semkaj popolnoma nepoškodovan, kljub nevarnosti, ki je grozila,da bo vse pogoltnila in sem sedaj v tvoji sveti družbi, ki mi je nadvse draga; ves vihar, ki me je plašil, se je polegel kakor v večni mir!«
18 Tu je Jožef objel Cirenija in dejal: »Ja, brat v Gospodu, tako je, kakor si sedaj povedal!

19 »Skrivaj sem vedno vedel, kaj se s teboj dogaja; toda v vsakem trenutku sem hvalil Gospoda zato, da te tako ljubi.
20 Sedaj pa poglej tja proti jugu in vzhodu in lahko boš prepoznal mesto, še lažje pa tvojo vilo!

21 Zato poskrbi za svojo ladjo in pojdi z menoj; šele doma pa se bomo iz vsega srca naklepetali!«
22 Ko se je Cirenij ozrl in prav kmalu prepoznal vilo, je bil ves iz sebe in se vsemu temu ni mogel dovolj načuditi.

183 Cirenijeve prigode na potovanju in njegova prošnja Jožefu za pojasnilo. Jožefov izmikajoči odgovor. Detetov poduk nezadovoljenega Cirenija. Skupni odhod k Jožefovi vili.

1 Ko se je Cirenij dovolj načudil, ker se je od na vseh strani prepričal o pravilnosti, je šele ves osupel začel spet prav govoriti in je dejal Jožefu:
2 »Ja, ti moj vzvišeni prijatelj in brat, takoj naj se zgodi, kakor si želel!
3 Toda dve stvari je še treba pred tem urediti!
4 Prvič moram nagraditi svojega velikega rešitelja, - in to na cesarski način,
5 drugič pa moram od tebe še prej izvedeti, kako je bilo prav za prav mogoče, da me je zaneslo ravno semkaj, kamor sem najmanj domneval!
6 Kajti glej, že v Tiru se je začel močan vzhodni veter, ki se je postopom
a razvil v pravi orkan!
7 Ta zoprni veter meje celih deset dni podil po odprtem morju, - Bog ve kje vse!
8 Ko pa sem včeraj opolnoči s pomočjo tega velikega rešitelja končno enkrat spet stopil na kopno, sem mislil, da sem v Španiji, in sicer v bližini Herkulovih stebrov!
9 Sedaj pa sem, - namesto v domnevni Španiji, - točno tam, - kamor sem v resnici hotel prispeti!
10 O brat, o prijatelj, daj mi samo eno majhno pojasnilo!«
11 In Jožef je dejal: »Prijatelj, naj vendar tvoji ljudje najprej preiščejo ladjo, če je vse v redu,
12 šele potem ti bom z Gospodovo milostjo razodel o tvoji morski vožnji!
13 In Cirenij je odvrnil modremu Jožefu: »O prijatelj, danes se mi zdiš tako nenavaden!
14 Ali me preskušaš? Kaj je kar nameravaš z menoj?
15 Danes je vendar sobota tvojega in mojega Gospoda, katere si se sicer povsod držal!
16 In resnično, ne razumem te in tudi ne vem, zakaj me hočeš danes prisiliti k delu!
17 Glej, Tale tu, ki svet, presvet počiva v mojem naročju, je gotovo že davno uredil mojo ladjo, zato ker Ga nadvse ljubim!
18 Le čemu bi bila to moja skrb? Bil sem v veliki nevarnosti in zelo me je skrbelo,
19 toda vsa moja skrb ni nič koristila; kajti samo On Sam mi je prinesel rešitev!
20 Zato pa tudi vnaprej ne bom nič skrbel in bom ladjo za danes čisto gotovo pustil pri miru! Ali ni tako prav?«
21In Dete je poljubilo Cirenija in reklo: »Jožef te je v Mojem imenu samo skušal, ker si hotel Jonatana nagraditi prej, preden si odšel z njim k vili!
22 Jaz pa ti pravim, Jonatana ti sploh ni treba nagraditi, kajti Jaz Sam sem njegovo plačilo!
23 Zato se le odpravi in pojdi z Jožefom; doma ti bo postalo vse jasno! -
In Cirenij je pri priči storil, kar mu je Dete svetovalo, in vsi so odšli proti vili.

184 Poživljajoče srečanje v senčni uti na griču. Jožefova modra razlaga Cirenijeve morske vožnje. Kako Gospod vodi svoje.

1 Ko je vsa družba, z izjemo Jonatanovih služabnikov, dospela do vile, je
Jožef takoj ukazal svojim sinovom, naj poskrbijo za dobro kosilo.
2 In Jonatan jim je v ta namen izročil velik tovor najizvrstnejših tun, ki jih je prinesel s seboj.
3 Po tem naročilu je šel Jožef s Cirenijevim glavnim spremstvom in seveda s Cirenijem, Marijo, Jonatanom in Detetom, ki Ga je Cirenij še nosil v naročju, na priljubljeni grič.

4 Evdokija, Tulija in osem otrok pa niso ostali v hiši, temveč so prav tako sledili družbi na zelo prostoren grič.
5 Ko so prispeli tja so vsi sedli na klopi, ki jih je naredil Jožef, in se osvežili v dišeči senci cvetnih, mirtovih in papirusovih dreves.
6 Grič je bil razdeljen na dva dela; eden je bil gosto obraščen, ta je bil za podnevi, -
7 drugi del je bil neporaščen in uporabljan za večerni in nočni čas, da so na njem uživali svež zrak in lep razgled po okolici in nebu.
8 Ko so torej dospeli v lepo uto na griču in se v njej posedli, je
Cirenij vprašal Jožefa, ali mu sedaj ne bi hotel dati zaželjenega pojasnila o njegovi vožnji po morju.
9 In Jožef je odgovoril: »Ja, brat, tukaj sta pravi kraj in čas, in tako mi torej prisluhni!
10 Glej, vzhodni veter predstavlja božjo milost; ta te je viharno gnala k Njemu, ki Ga držiš sedaj v naročju!
11 Zelo mnogi pa še ne poznajo in ne spoznajo Gospodove milosti, kdaj in kako deluje.
12 Tako tudi ti nisi spoznal, kaj namerava s teboj vsemogočna Gospodova milost.
13 Imel si se za izgubljenega in si menil, da te je Gospod popolnoma pozabil;
14 In glej, ko si po mogočni Gospodovi milosti nasedel na peščeno sipino in bil prepričan, da si izgubljen, šele tedaj te je Gospod zgrabil z vso močjo in te rešil pred kakršnimkoli poginom;
15 Takšen pa je vedno bil in vedno bo Gospodov način vodenja tistih, ki so bili in bodo na poti k Njemu!
16 Zakaj pa te je Gospod tako vodil? - Glej, ko se je okrog Tira zvedelo, da boš z ladjo plul semkaj, so se zbrali plačani puntarji,
17 vzeli ladje in te hoteli na odprtem morju morilsko napasti!
18 Tedaj je Gospod nenadoma poslal močan vzhodni veter;
19 ta je tvojo ladjo prav hitro pognal stran od tvojih sovražnikov, da te niso mogli več dohiteti.
20 Ker pa te tvoji sovražniki vseeno niso izpustili izpred oči, temveč so te vedno srditeje zasledovali, je božja milost, ki je bila nad teboj postala orkan.
21 Ta orkan je utopil tvoje sovražnike v morju in zaustavil tvojo ladjo na pravem mestu, kjer te je čakala popolna rešitev. - Cirenij, ali sedaj razumeš to tvojo morsko vožnjo?«

185 Cirenijeva zahvala Detetu za milostno vodstvo. Kako je treba bogovšečno moliti. Glavni razlog Gospodovega učlovečenja. Cirenijevo strmenje nad napredkom osmih otrok.

1 Ko je Cirenij od Jožefa to slišal, se je pri priči obrnil k Detetu, ki je počivalo v njegovem naročju, in Mu dejal:
2 »O Ti, čigar imena moj jezik ni vreden izgovoriti! To je bila potemtakem samo Tvoja milost, moj Gospod in Bog?
3 Kako, na kakšen način pa naj se Ti sedaj zahvalim, kako naj Te hvalim in slavim za takšno preveliko najčudovitejšo milost?
4 Kako bi pač lahko jaz, ubog neroden človek, Tebi, o Gospod, povrnil, ker si mi tako neskončno milosten in me varuješ bolj kot Svoje lastno srce?«
5 In Dete je dejalo: »Moj ljubljeni Cirenij! Jaz bi te imel še veliko rajši,
če le ne bi pred Menoj tako vzdihoval!
6 Le kaj imava Jaz in ti od tega, če tako vzdihuješ pred Menoj?!

7 Rečem ti, bodi rajši vedre volje, ter ljubi Mene kot vse druge ljudi v svojem srcu, tedaj mi boš ljubši kot če vedno vzdihuješ za prazen nič!«
8 In Cirenij je kar najbolj nežno dejal Detetu:

9 »O Ti moje življenje, Ti moje vse! Ali ne smem moliti k Tebi, mojemu Bogu in mojemu Gospodu?«
10 Dete pa je odvrnilo: »Oja, seveda smeš; toda ne z vsakovrstnim neskončnim vzklikanjem,
11 temveč samo v svojem duhu, ki je v tebi ljubezen do Mene, in v njeni resnici, ki je prava luč, ki se izliva iz plamena ljubezni!
12 Ali meniš, da Bom od človeških molitev bolj tolst, močnejši in večji kot Sem že tako in drugače brez takšnih molitev?
13 O glej, iz Moje večne neskončnosti Sem prišel v to telo zato, da bi Me ljudje bolj molili s svojo ljubeznijo -
14 in pri tem varčevali s svojimi usti, svojim jezikom in svojimi ustnicami! Kajti takšna molitev onečasti tako molivca kakor moljenega, ker je mrtva stvar, lastnina poganov!
15 Kaj pa počneš s svojimi dobrimi prijatelji in brati, ko se z njimi srečaš?
16 Glej, razveseliš se jih, jih pozdraviš in jim ponudiš roke, jih pritisneš na prsa in poljubiš!
17 Enako stori tudi z Menoj in večno ne Bom od tebe zahteval ničesar drugega!
18 Zdaj pa bodi popolnoma veder in poglej tudi malo po svojih otrokih in jih malo izprašaj, kaj vse so se že naučili,
19 s tem pa boš imel ti sam večje veselje in tudi Meni boš naredil večje veselje, kot če bi stokrat zapovrstjo vzdihoval in vzklikal!«
20 Nato je postal Cirenij prav vedre volje in je takoj poklical k sebi osem otrok in jih o marsičem izprašal.
21 Otroci pa so mu na vsako vprašanje temeljito odgovorili in pokazali tako bogato znanje, da se temu ni mogel dovolj načuditi.
22 Zato pa je tudi bil ves iz sebe od samega veselja; otroci pa so se tudi veselili, da so bili tako bistri in Cirenij je vse bogato obdaroval in hvalil njihovega učitelja.

186 »Darilo « dečka Siksta očetu Cireniju: predavanje o zgradbi in obliki Zemlje. Potrditev Otroka Jezusa.
1 Nato pa je stopil *najstarejši od treh dečkov* k Cireniju in mu rekel:
2 »Oče Kvirinij Cirenij! Ker si nas tako izprašal o marsičem in ti nismo ostali dolžni nobenega odgovora in si se nas zaradi tega razveselil, -
3 ali ne bi hotel za tvojo ljubezen in skrb za nas sprejeti od mene tudi majhno »povratno darilo?«
4 Cirenij se je nasmehnil temu vprašanju in dečku dejal:
5 »Tvoja prošnja, moj ljubi Sikst, mi je zelo razveseljiva in ljuba; samo pobliže bi mi moral opisati stvar, s katero me hočeš obdariti,
6 jaz pa bom vam vsem takoj nato povedal, ali jo lahko sprejmem ali ne!«
7 Nato je deček odvrnil: »O oče Kvirinij Cirenij, to kar bi ti mi hoteli in mogli dati za darilo ni predmet,
8 temveč nova znanost, o kateri doslej gotovo še nič ne slutiš!«
9 Ko je Cirenij od svojega Siksta to slišal, mu je dejal:
10 »Poslušaj, moj ljubi Sikst, če je stvar takšna, potem mi lahko podariš, kolikor le hočeš in vse bom rade volje sprejel!
11 Po tej Cirenijevi izjavi je deček dejal:
12 Sedaj pa, o oče Kvirinij Cirenij, če ti je všeč, potem me prosim poslušaj!
13 Do sedaj še gotovo nikoli nisi v resnici slišal, kakšna je naša Zemlja in kakšno obliko ima!
14 Kaj torej meniš, kakšno obliko ima ta velika Zemlja, ki nas vse nosi in hrani po božji milosti, ki je v njej?«
15 In Cirenij je osupnil nad tem vprašanjem in ni vedel, kaj naj reče na to.

16 Šele čez nekaj časa je rekel dečku: »Poslušaj fant, tvoje vprašanje me spravlja v veliko zadrego; kajti nanj ti ne morem dati določnega odgovora.
17 Mi imamo sicer vsakovrstne domneve o bistvu Zemlje; toda tam, kjer gre za določeno resnico, ne morem nastopiti z domnevami!
18 Zato govori sedaj le ti sam, jaz pa te bom poslušal in nato presodil tvojo razlago!«
19 Tukaj je na Jožefov znak stekel deček v hišo in previdno prinesel tisti globus, ki ga je v prejšnji noči zaradi luninega mrka iz pomaranče ustvarilo Dete.
20 Ko je Cirenij zagledal ta izdelek, se je začudil in dejal: »Ja, kaj pa je to? Ali je to morda celo omenjeno darilo?
21 Saj si vendar pred tem rekel, da darilo ni predmet, ampak samo znanstvena razlaga!
22 To je sedaj vendar samo predmet, ne pa znanstvena razlaga!«
23 *Deček* pa je dejal: »Ljubi oče Kvirinij Cirenij, to je že res, toda tega predmeta ti ne morem podariti, ker ni moj;
24 je pa tukaj zato potreben, da me boš lahko razumel!«
25 Nakar je začel deček kot kakšen profesor s pomočjo zemeljske krogle razlagati zgradbo Zemlje, in to s takšno temeljitostjo, da je spravil Cirenija v najgloblje strmenje.
26 In ko je deček končal, je Dete reklo Cireniju: »Prav tako je! Da pa ti bo od tega ostal spomin, naj bo tudi ta majhna Zemlja tvoja, dokler ne boš nekoč v Mojem kraljestvu prevzel neko večjo!«

187 Cirenijevo veselje nad zemeljsko kroglo, ki jo je dobil za darilo in njegova prošnja glede Avgusta. Detetov globoko moder odgovor z opozorilom na božji red.
1 Cirenij se je tega darila tako zelo razveselil, da si od same blaženosti sploh ni znal pomagati.
2 Čez nekaj časa, ko si je čudoviti globus z vseh strani, sem ter tja in gor in dol, ogledal in se prepričal o nadvse pomembni predstavitvi vseh njemu znanih točk, šele tedaj je zašel spet govoriti in je dejal:
3 »Jožef, to je vendar za vse nas nadvse glasno pričevanje o Njem, ki je nekoč ustvaril Zemljo!
4 Kajti le kaj je Vsemogočnemu težje, ustvariti veliko Zemljo, ali ustvariti tako majhno za naš pouk o veliki, ki nas nosi?
5 Menim, da bo to pač eno in isto!
6 O Bog, o veliki Bog, kakšno neskončno obilje popolnosti vseh vrst mora prebivati v Tebi, da so Ti takšne čudežne stvari tako zlahka mogoče!
7 Kdor se s svojo dušo poglobi vate, je že blažen na tem svetu!
8 Kako neskončno srečen mora biti tisti, ki Te ima in Te z ljubeznijo nosi v svojem srcu!
9 O kako gnusno se mi sedaj zdi prazno početje posvetnih ljudi!
10 O ti moj ubogi brat Avgust! Če bi vedel in poznal to, kar sedaj jaz vem in poznam, kako zelo bi se ti gabil tvoj majavi prestol!
11 O Ti moj mali Jezus, Ti moje življenje, Ti moje vse! Ali ne bi hotel s Tvojo vsemogočnostjo pokazati mojemu bratu, kako ničev in kako grozno umazanje njegov prestol? «
12 Dete pa je dejalo: »Cirenij, poglej vse ustvore Zemlje,
13 in med njimi boš našel takšne, ki so do tebe dobri ali slabi!
14 Ali morda meniš, da so zaradi tega takšne tudi do Mene?
15 Glej, lev je krvoločna žival in v svojem besu ne prizanaša nobene mu življenju!
16 Ali se ti je ta žival tudi do Mene zdela takšna?
17 »Nikakor,« govoriš sam pri sebi, »kajti ta kralj puščave mi je dvakrat rešil življenje!«
18 Vidiš, tako je tudi s tvojim bratom; on ne more biti takšen kot ti in ti ne takšen kot on!
19 Kajti vsakovrstna bitja Sem ustvaril zato, ker so Takšna zaradi Mojega večnega reda

potrebna!
20 In tako seje tudi moralo zgoditi, daje tvoj brat postal to, kar je, in tudi ti si postal to, kar si!
21 Če pa tvoj brat govori: »Gospod, ne vem, kaj sem in kaj delam, toda Tvoja moč je z menoj in po njenih določilih ravnam!«
22 tedaj je tvoj brat pravičen tako kot ti, in ti ni treba skrbeti zaradi njega; kajti nekoč se bodo vsakogar dela razodela!« - Ta govor je spravil Cirenija spet na boljše misli o Avgustu in je spet opazoval svojo majhno Zemljo.

188 Cirenijeve zagotovitve njegove ljubezni do Gospoda. Nato preskus: Tulijina smrt. Cirenijeva globoka žalost. Upravičena graja razočaranega Deteta in Njegov dober vpliv na Cirenija.

1 Ko pa je Cirenij to veliko zemeljsko kroglo z veliko pazljivostjo ponovno opazoval, je Dete zahtevalo, naj Ga spusti, da bo na griču malo poskakovalo sem ter tja.
2 In Cirenij Ga je prav nežno postavil na zemljo in dejal:
3 »O Ti moje življenje, Ti moje zveličanje, Ti moje vse! Samo iz svojih
rok Te telesno spustim;
4 toda nikoli, nikoli iz svojega srca; kajti tu živiš odslej čisto sam, - ja, edino Ti si moja ljubezen!
5 Resnično, če imam le Tebe, o moj Zveličar, potem mi je ves svet z vsemi svojimi zakladi bolj ničev kot sam nič!«
6 Tu je Dete vstalo, se spet obrnilo k Cireniju in mu dejalo:
7 »Tedaj moram vendar spet ostati pri tebi - čeprav bi prav rad nekoliko poskakoval okrog - ker Me imaš tako zelo rad!
8 Če bi še kar naprej opazoval tvojo majhno zemljo, glej, tedaj bi Mi
pri tebi postalo nekoliko dolgčas;
9 ker pa si svoje srce in vso svojo pozornost spet posvetil Meni, moram ostati pri tebi in Se ne morem ločiti od tebe!
10 Toda poslušaj, Moj ljubi Cirenij, kaj pa bo na to rekla tvoja žena,
ki je gotovo slišala, da ljubiš samo Mene edinega?!«
11 In Cirenij je dejal: »Gospod, če imam le Tebe, kaj me potem briga moja žena in ves svet? Glej, za vse to mi ni niti toliko, kot za počen groš!
12 O Ti moj Jezus, katera blaženost bi bila lahko večja kot edino ta, ljubiti Te nad vse in biti od Tebe ljubljen?!
13 Zato bi raje prej zaničeval Tulijo kot roj kobilic, kakor pa samo za las odstopil od ljubezni do Tebe!«
14 *Dete* pa je dejalo: »Cirenij, če bi te Jaz glede tega nekoliko preizkusil, ali misliš, da bi lahko ostal tako stanoviten?«
15 In Cirenij je dejal: »Po mojem sedanjem čustvovanju bi lahko razpršil Zemljo pod mojimi nogami in mi, če bi bilo mogoče, tisočkrat vzel Tulijo, pa bi vendar moja ljubezen do Tebe ostala nespremenjena!«
16 Tu se je Tulija naenkrat mrtva zgrudila na tla kot od strele zadeta.
17 Vsi navzoči so se silno prestrašili. Pri priči so prinesli zdrav, naravno vret limonin sok in svežo vodo in jo s tem oživljali!
18 Toda ves trud je bil zaman, kajti Tulija je bila mrtva.
19 Ko pa je *Cirenij* videl, da je Tulija zares mrtva, je zastrl svoj obraz in se pričel zelo žalostiti.
20 Sedaj pa je Dete vprašalo žalujočega Cirenija: »Cirenij, kakšen si pa sedaj postal? Glej, Zemlja je še cela in tvoja žena še dolgo ni tisočkrat ubita, kot si zahteval, - in ti žaluješ, kot da bi izgubil vse nasvetu!
21 Ali nimaš Mene, ki Sem ti bil vendar vse, sedaj prav tako kakor poprej!?! Kako moreš sedaj

tako žalovati?«
22 Tu je Cirenij globoko zavzdihnil in prav ubogo zatarnal: »O Gospod, jaz vendar nisem vedel kako draga mi je bila Tulija, dokler sem jo imel; šele njena izguba mi je sedaj pokazala njeno vrednost!
23 Zato žalujem in bom vse svoje življenje žaloval za njo, ki mi je bila tako plemenita in zvesta pomočnica!«
24 Tu je Dete globoko vzdihnilo in dejalo: »O vi nestanovitni ljudje, kako malo stalnosti je v vaših srcih!
25 Če ste že v Moji navzočnosti takšni, kakšni boste šele tedaj, ko ne Bom več med vami?
26 Cirenij, kaj Sem ti bil pred nekaj minutami, in kaj Sem ti sedaj?
27 Svoj obraz zakrivaš pred Menoj kot pred svetom in tvoje srce je tako polno žalosti, da zmoreš komaj slišati Moj glas!
28 Toda povem ti: Resnično, takšen Me še nisi vreden!
29 Kajti kdor še svojo ženo ljubi bolj kot Mene, ni Mene vreden, ker sem Jaz vendar več kot žena, ki jo je ustvarila Moja moč!
30 Rečem ti: V prihodnje bolje premisli, sicer na tem svetu nikoli več ne boš videl Mojega obraza!«
31 Nato je Dete odšlo k Jožefu in mu dejalo: »Jožef, daj mrtvo odnesti v izbico in jo položiti na mrtvaški oder! «
32 Jožef pa je dejal: »Moj Sinček, ali ne bo nikoli več živa?«
33 In Dete je dejalo: »Ne sprašuj Me o tem; kajti sedaj še dolgo ni Moj čas, temveč stori, kakor Sem ti rekel!
34 Glej, žena je bila ljubosumna na Mene, ko Mi je Cirenij priznal svojo ljubezen; ta ljubosumnost in nevoščljivost ljubezni jo je tako hitro usmrtila! Zato Me ne sprašuj naprej, temveč jo pusti prinesti v izbico na oder; kajti resnično je mrtva!«
35 Jožef je dal nato pri priči prenesti truplo v hišo in v stranski izbici pripraviti oder in truplo položiti nanj.
36 Vsi so odšli sedaj k Cireniju in ga tolažili ob nenadni izgubi njegove žene.
37 Cirenij pa je svoj obraz spet kmalu razkril, se vzravnal kot pravi junak in dejal:
38 »O dragi prijatelji, ne tolažite me zaman; kajti jaz sem že našel tolažbo v svojem lastnem srcu,
39 in boljše mi vi pač ne morete dati!
40 Glejte, tukaj mi je Gospod čudežno dal to plemenito ženo in tukaj mi jo je spet vzel; kajti samo On je vendar Gospod vsega življenja!
41 Njemu bodi zato vse darovano in Njegovo sveto ime naj bo zato večno hvaljeno in čaščeno!
42 To je sicer trd udarec za moje meseno srce; toda toliko bolj oživljajoče ga sedaj občutim za mojega duha!
43 Kajti s tem me je Gospod osvobodil in jaz pripadam sedaj popolnoma osvobojen vseh zemeljskih vezi, samo Njemu in On Sam je sedaj sveti prebivalec mojega srca! Zato me ne tolažite; On Sam je vendar moja tolažba za vekomaj!«
44 Tu je Dete spet prišlo k Cireniju in mu dejalo: »Amen! Tako naj bo za večno!
45 Kot dih bodo prešla ta zemeljska leta, v katerih bomo še tukaj delovali; potem pa boš tam, kjer bom Jaz večno med tistimi, ki Me bodo ljubili tako kot ti! Tako naj bo za večno, večno, večno!«

189 Jožef povabi Cirenija k obedu. Cirenijeva odklonitev z opozorilom, da gaje nasitil Gospod. Detetova pohvala Cirenija.

1 Sedaj pa so prišli tudi Jožefovi sinovi in sporočili, da je obed pripravljen.

2 In Jožef je šel k Cireniju, ki je bil ravno spet popolnoma zaposlen z Detetom, in mu to naznanil ter ga vprašal, ali bo zaradi žalosti sploh lahko kaj jedel.
3 In Cirenij je dejal: »O moj vzvišeni brat, ali misliš, da sem sploh lačen?
4 Poglej vendar semkaj! Kako bi sploh lahko postal lačen v družbi Njega, ki v vsakem trenutku nahrani neštete in neštete?!
5 Kar pa se tiče moje žalosti, ki jo domnevaš, ti povem iz izobilja moje ljubezni do Njega, ki je mene in tebe ustvaril:
6 Le kako bi mogel žalovati v družbi mojega in tvojega Gospoda?!

7 Glej, kjer poseješ v zemljo eno pšenično zrno, da v njej
zgnije, jih On tam pusti namesto enega zrasti sto!
8 Tako je tudi tukaj: kjer Gospod vzame eno, jih da za to kmalu
Tisoč.
9 Meni je sicer vzel ljubosumno Tulijo, zato pa mi je dal Sebe Samega!
10 O brat, kakšno neskončno nadomestilo za to mojo majhno izgubo!
11 Namesto svoje žene lahko sedaj Njega v svojem srcu večno imenujem »moj« !
12 Tu je dejal Jožef : »O brat, postal si velik pred Gospodom; resnično, bil si pogan, - sedaj pa si boljši kot mnogi Izraelci!
13 Celo jaz sam moram priznati pred teboj: tvoje srce in tvoja usta mi zadajata veliko ponižanje;
14 ker takšne vdanosti v Gospodovo voljo pri sebi nisem še nikoli doživel!«
15 Tu se je Dete vzdignilo in dejalo: »Jožef, Jaz vem, zakaj Sem te izvolil; toda večji nisi bil pred Menoj še nikoli, kot ravno sedaj, ko si pred poganom priznal svojo šibkost!
16 Rečem ti pa, ker si že dal Cireniju spričevalo, da je boljši kot mnogi Izraelci:
17 »Cirenij je tukaj več kot Abraham, Izak in Jakob, in več kot Mojzes in preroki, ter več kot David in Salomon!
18 Kajti njihova dejanja so bila pravična zaradi vere in velikega božjega strahu v njihovih srcih;
19 Cirenij pa je prvenec, ki ga je prebudila Moja ljubezen in to je več kot celotna stara zaveza, ki je bila mrtva, medtem ko je Cirenij popolnoma živ!
20 Poznaš veličastvo templja v Jeruzalemu; to je delo Salomonove modrosti.
21 Toda ta tempelj je mrtev, tako kot njegov graditelj, ki se je Mene odrekel zaradi žensk!
22 Cirenij pa Mi je sedaj v svojem srcu zgradil z velikim samoodpovedovanjem novi, živi tempelj, v katerem Bom večno prebival, in to je več kot vsa Salomonova modrost!«
24 Tu je začel Cirenij od blaženosti jokati, Jožef in Marija pa sta si zapisala te besede globoko v svoji srci; kajti bile so polne moči in življenja.

190 Detetov poziv Cireniju, naj bi z njim jedel in se igral. Maronijev in Marijin ugovor. Detetov krepki odgovor. Obuditev Tulije.
1 Dete pa je nato spet dejalo Cireniju:
2 »Cirenij, v svojem srcu si sedaj res sit in ta sitost ti bo ostala večno;
3 toda tvoje telo je lačno in ti potrebuješ okrepčila za isti namen, za katerega tudi Jaz potrebujem naravno hrano za Moje telo.
4 Zato le pojdiva dol v hišo; tam bova pojedla dobro ribo, ki jo je danes Jonatan prinesel s seboj in so jo Moji bratje zelo dobro pripravili!
5 Kajti povedati ti moram, da jem ribe veliko rajši kot tiste puste judovske otroške jedi in zelo se že veselim do brega koščka!
6 O povem ti, Moj najljubši Cirenij, po jedi se moraš z Menoj malo igrati in tvoji otroci prav tako!

7 Nisi še star in zato že lahko z Menoj nekoliko poskakuješ in tekaš okrog!
8 Ta Detetova čisto otroška govorica je Cirenija tako razveseli
la, da je povsem pozabil mrtvo Tulijo, čeprav je njegova družba zaradi tega žalovala,
9 in nekatere izmed družbe je že tudi začelo skrbeti za Cirenija zaradi njegove veselosti, ki se jim je zdela blaznost.
10 Maronij sam je šel k Cireniju in ga vprašal, kako se počuti.
11 Dete pa je pri priči namesto Cirenija odgovorilo:
12 »O Maronij, nikar ne skrbi za tega mojega prijatelja, kajti on v vsem svojem življenju še nikoli ni bil tako popolnoma brez norosti kot je sedaj!
13 Jaz bi želel, da bi bil ti prav tako zdrav kot Cirenij, tedaj gotovo ne bi postavljal takšnih vprašanj v Moji navzočnosti!
14 Pojdi pa tudi ti z nami k mizi; morda te bo ozdravil dober košček ribe!«
15 Nato je odšel Cirenij z Detetom, Jožefom, Marijo, Jonatanom, Evdokijo in z osmimi otroci v hišo, Maronij pa jim je sledil, čeprav nekako tako, kakor da bi hodil po iglah;
16 ostala družba pa je žalovala in ni šla h kosilu.
17 Po obedu, ki je vsem zelo teknil, pa je Dete hotelo pri priči na prosto, da bi se igralo s Cirenijem in osmimi otroki. -
18 Marija pa je rekla: »Poslušaj, moj Jezus! Sedaj se pač ne smeš igrati in osem otrok tudi ne; kajti prvič je vendar sobota in drugič imamo v hiši
truplo in zato se ne sme igrati, ampak je treba biti lepo miren in tih!«
19 Dete pa je dejalo: »Žena, kakšen Duh pa ti narekuje tako govoriti z Menoj?
20 Ali je sobota več kot Jaz - in mrtva žena več kot Moja volja?
21 Da boš pa vedela, da sem Jaz nad soboto in nad mrtvo ženo in da Me slednja ne bo ovirala pri Mojem veselju, zato naj se zbudi!«
22 Pri tej besedi se je truplo dvignilo z odra in kmalu prišlo v sobo.
23 Dete pa je zapovedalo, naj ji dajo nekaj jesti in nato pri priči odšlo s Cirenijem na prosto, medtem ko so se temu obujenju vsi nadvse čudili.

191 Jezusovo tekmovanje v teku s Cirenijem. Kako tudi Cirenij doseže mojstrstvo. Navodilo za življenjsko mojstrstvo.

1 Ko je bilo Dete s Cirenijem in ostalimi osmimi otroki zunaj na prostem, je Dete reklo Cireniju:
2 »Poglej tisto drevo tam; le koliko je oddaljeno od tu?«
3 Menim,« je dejal Cirenij, »kakšnih dobrih dvesto korakov od tukaj!«
4 In Dete je dejalo: »Naredimo tekmovanje v teku in se prepričajmo, kdo od nas je najhitrejši!«
5 Cirenij pa se je smehljal in dejal: »O Gospod, z naravno močjo boš gotovo zadnji dosegel drevo!«
6 Dete pa je reklo: »To bo pokazal šele uspeh, zato naredimo poskus!«
7 Tu so se vsi zapodili z vso močjo in Dete je bilo prvo pri drevesu.
8 Ko je prispel do drevesa, je Cirenij, ki je bil skoraj čisto ob sapo, rekel:
9 »O Gospod, saj sem vedel, da Ti ne boš naravno tekel in boš tako prvi dosegel cilj!
10 Kajti Tebe nosijo nevidne sile, mene pa nosijo samo moje lene noge!«
11 Dete pa je dejalo: »Cirenij, tu si se spet zmotil; kajti tvoje noge, prav tako kot Moje, oživljajo nevidne sile!
12 Razlika pa je samo v tem, da sem Jaz mojster, ti pa samo učenec
teh sil.
13 Če pa boš prav vadil svoje sile, potem jih boš tudi ti lahko uporabljal kot mojster!
14 Sedaj pa tecimo nazaj in videli bomo, kdo bo prvi dosegel prostor pred hišo!«
15 Tu se je Cirenij hitro sklonil k zemlji, dvignil Dete in tekel z njim proti prostoru - in ga daleč

prvi dosegel.
16 Ko sta prispela do tja, se je Dete nasmehnilo in dejalo: »To je bilo res zabavno!
17 Glej, ti si takoj dosegel mojstrstvo; videl si mojstra, sprejel si ga in tako si sam postal mojster!
18 Glej pa tudi pouk iz tega: tako v prihodnosti nihče več ne bo mojster sam iz sebe;
19 Če pa bo. sprejel mojstra, bo postal mojster, po mojstru, ki ga je sprejel.
20 Malo pomembno je, kdo lahko hitreje teče; ne glede na to pa se mora vsak truditi, da bi najprej in kot prvi dosegel cilj, ki Sem mu ga pokazal!
21 Kdor bo z lastnimi življenjskimi močmi začel tek, ta bo poslednji;
22 kdor pa bo storil tako, kot si pravkar storil ti pri drugem teku, ta bo enako kot ti prvi dosegel cilj!
23 Sedaj pa se pojdimo igrat nekaj drugega in dajmo se pri tem prav po otroško veseliti!«

192 Zelo poučna igra z jamicami. Življenjske jamice in njihov red. Igra človeškega početja.

1 Nato se je Dete obrnilo k Sikstu, najstarejšemu dečku od Cirenijevih otrok in mu reklo:
2 »Sikst, pojdi in naredi tam spredaj na shojeni poti deset jamic, vsako po eno ped oddaljeno od druge! Kaj se bo potem s tem dogajalo, pa že veš.
3 Nato prinesi deset kroglic, ki nam jih je Jakob naredil iz gline, nato pa bomo malo metali kroglice; - ti že veš kako, saj si Me ti naučil!« -
4 Nato je Sikst pri priči storil, kar je Dete zahtevalo.
5 Ko je bilo deset jamic narejenih in glinaste kroglice prinešene, je
Dete reklo Cireniju:
6 »Sedaj pa Me le spet spusti, da ti Bom lahko pojasnil in pokazal, kako gre ta igra; vi ostali otroci pa se sedaj ne smete vmešavati, ker hočem Cireniju sam pojasniti pravila!« -
7 Tu se je Dete prav navdušeno vzneseno obrnilo k Cireniju in mu dejalo:
8 »Glej, igra gre tako: Stati moraš tri korake pred temi jamicami in nato vreči kroglico.
9 Če jo s posrečenim metom spraviš v deseto in s tem poslednjo ter najbolj oddaljeno jamico, tedaj si kralj igre; če jo spraviš v deveto, potem si minister, v osmi si vojskovodja! -
10 v sedmi si deželni oblastnik, v šesti sodnik, v peti duhovnik, v četrti kmet, v tretji oče, v drugi mati in v prvi otrok!
11 Kako se igra nadaljuje, ti Bom že spet pojasnil, ko bodo jamice zasedene.« -
12 Tu je vzel Cirenij smehljaje se kroglico in jo vrgel po poti in kroglica se je pri priči zakotalila v prvo jamico. -
13 In Dete je vprašalo: »Ali si zadovoljen s svojo lego? Sicer lahko kot začetnik vržeš še dvakrat!«-
14 In Cirenij je rekel: »Moje najčudovitejše življenje, moj Jezus! Bom že ostal tam, kjer sem zdaj!
15In Dete je dejalo: »Dobro, potem sedaj nadaljujte z metanjem, eden za drugim. Jaz bom nat oposlednji vrgel!«
16 In otroci so metali svoje kroglice, niso pa zasedli vseh jamic, ampak so pogosto prišli po dva ali celo trije v eno jamico! -
17 Na koncu je vrglo Dete in prišlo, kakor sicer vsakokrat, v deseto jamico! -
18 Ena deklica pa se je ustavila pri tem, se vznejevoljila in dejala: »Toda kako more biti Jezus vedno kralj!« -
19 Dete pa je reklo deklici: »Kaj se grizeš zaradi tega, - saj si vendar metala pred Menoj, zakaj pa imaš tako nerodno roko?!-
20 Vendar pa se zaradi tega ne kujaj Name, sicer ti Bom precej spet poslal miš, katere se tako zelo bojiš!« -

21 Nato deklica ni nič več rekla in se je zadovoljila z drugo jamico v kateri je samevala njena kroglica! -
22 Deveta, osma, sedma in šesta jamica pa so ostale nezasedene, zato je Cirenij rekel Detetu:
23 »Glej, Ti moje življenje! -Sedaj še nimamo ministra, vojskovodje, deželnega oblastnika in sodnika!
24 Kdo bo sedaj prevzel ta glavna mesta?«
25 »Ta mesta«, je dejalo Dete, »moram sedaj upravljati Jaz Sam, ker jih ni nihče zasedel; kajti vsa nezasedena mesta mora prevzeti prva zasedena jamica, računajoč od kraljeve jamice! -
26 Če bi bil minister zaseden, bi trije naslednji položaji pripadli njemu. Ker pa je nezaseden, tako sedaj pripadajo štiri jamice kralju! Ker pa so sedaj vse jamice zasedene, pojdimo k pravi igri!«

193 Pravila igre z jamicami
1 Dete pa je naprej govorilo Cireniju: »Sedaj, ko Sem kralj, Me mora tudi vsak izmed vas ubogati kot kralja! -
2 In tako poslušajte sedaj Moje zakone! - Duhovniška jamica naj bo modra, resna in dobra!
3 Če se smejiš in če se smeji poleg tebe kdo drug, potem grešiš in boš zgubil svoj položaj in s tem zapadeš kazni.
4 Ti, kmetova jamica bodi delovna; če si mlačen, boš moral stradati!
5 Ti, očetova jamica bodi polna ljubezni do svojih otrok in jih pošteno in pravično vzgajaj, sicer jim boš v zasmeh!
6 Ti materina jamica bodi dobra gospodinja in polna strahu božjega, da bodo tvoji dojenčki postali modri!
7 In ti, moja dobra, ljuba otroška jamica, ostani, kakršna si: stalni učitelj modrih za modrost v Bogu!
8 Tako, to so zakoni; le-te je treba natančno izpolnjevati!
9 Če pa hoče kdo kakšno milost od Mene, mora kleče priti k Meni!
10 Sedaj pojdite in tako delajte, Mene pa pustite samega! Ti, Cirenij pa moraš iti z očetom in materjo, ker si otrok!«
11 Sedaj sta odšla deklica in deček kot duhovnika popolnoma resno in dostojanstveno, ter se postavila na nekoliko bolj vzvišeno mesto.
12 Nato so odšli dve deklici in deček kot kmetje in se prav prizadevno ukvarjali z zemljo okrog, kakor da bi imeli najvažnejše delo.
13 Nato sta odšla spet deček in deklica, ki sta se držala zelo resno in predstavljala očeta, ker mora biti oče v svojem srcu tudi mati, da bi bil lahko pravi oče.
14 Nato je šla sama mati in za njo otrok, namreč Cirenij; mati pa se je bala svojega otroka in si ni upala govoriti z njim in mu dajati modrih naukov.
15 Zato se je vrnila h kralju in ga prosila za milost, da bi ji dal kakšen drugi položaj.
16 Kralj pa jo je poslal k duhovnikom in ti so se pričeli smejati, ko so videli mater teči proti sebi.
17 Tedaj je kralj pri priči poklical duhovnike in jih odstavil, ker so se smejali, ko bi morali biti resni, in jih je vtaknil med kmete.
18 Kmetje pa so se kmalu začeli med seboj prepirati in pričkati in kralj jih je poklical k sebi jih uredil in pomiril.
19 Sedaj je spet prišla mati in želela drugo mesto.
20 Kralj pa je dejal: »Ker predstavljaš ljubezen v njeni modrosti, zato bodi ti duhovnik!«
21 Sedaj pa je prišel oče in se pritožil, da nima žene, ker je bila mati duhovnik.
22 In kralj je dejal. »Vzemi otroka in pojdi tja, ter postani to, kar je mati!«
23 In tako se je zgodilo; duhovnik pa je začel kmetom postavljati močne zahteve po

spoštovanju.
24 Nato pa je pričelo iti vse vprek in zato je kralj spet sklical vse nazaj in dejal: »Vidim, da ste neenotni; zato bomo ponovno metali!«

194 Cirenij v ministrski jamici. Nezadovoljstvo deklice. »Kraljevo« učinkovito strašilno sredstvo. Čudež z mišmi.

1 Cirenij je moral spet metati prvi in njegova kroglica se je zakotalila v deveto jamico, Cirenijevi otroci pa so rekli:
2 »Oče Cirenij, to pomeni vendar napredovanje: od otroka do ministra in to pri prvem metu!
3 Če bi še enkrat metal, bi gotovo lahko prišel v kraljevo jamico!«
4 In Cirenij je dejal: »Otroci moji, zadovoljen sem že s to častjo; zato le
vi vzemite kroglice in mečite!
5 Glejte, da pridete prav pogosto v otroško jamico; kajti tam boste na najustreznejšem in najboljšem prostoru!«
6 Takoj nato je vrgel Sikst in prišel v otroško jamico ter bil tega zelo vesel.
7 Nato je vrgla najstarejša deklica in prišla spet v drugo, materino jamico.
8 Deklica pa je spet godrnjala in dejala: »Ah, tako moram že spet biti mati!«
9 Dete pa je šlo tja, vzelo kroglico iz jamice, jo dalo spet deklici v roko in dejalo:
10 »Na, vrzi še enkrat, ti nezadovoljnica; toda glej, da ne boš spet mati!«
11 Deklica je spet vrgla in spet prišla v isto jamico, ter pričela od jeze kar jokati.
12 Tedaj je Dete spet stopilo k deklici in dejalo: »O ti oblastiželjno bitje! Resnično, v tebi se res ne more zanikati pra-ženska narava!
13 Kaj naj počnem s teboj, ti kačja narava, ti levja šapa?
14 Le hitro miš sem, ta naj te dodobra namuči, potem pa Mi boš že postala drugačna!«
15 Tu je deklica pri priči padla na kolena pred Detetom in jokajoč dejala:
16 »Moj najljubši Jezus, prosim Te, samo nikar miši ali podgane; kajti teh se strašansko bojim!
17 Saj sem tisočkrat rajši mati, kot da bi videla eno samo miš!«
18 Dete pa je dejalo: »Tokrat ti Bom še prizanesel z mišjo;
19 toda če mi boš še enkrat godrnjala, tedaj naj pride deset miši naenkrat in ti ovohava noge!«
20 Tu je deklica postala tiha kot miška in je prav potrpežljivo gledala, kako so drugi otroci zasedli vse druge jamice,
21 in se ni upirala niti tedaj, ko je celo očetovo jamico zasedla druga deklica, ker jo je sicer vedno najbolj jezilo, če ni prišel tja deček.
22 Na koncu je deklica spet vrgla in že spet prišla v otroško jamico.
23 Tedaj se je od skrite jeze ugriznila v ustnico.
24 In Dete se je nasmehnilo, vzelo majhno vejico in se z njo dotaknilo vseh kroglic, nato pa pihnilo čez jamice in v trenutku je v vsaki jamici namesto kroglice sedela živahna miš.
25 Ko je deklica zagledala te živalce, je pričela grozno kričati in cviliti in je stekla stran.
26 Tu je prišel Jožef ven in vprašal: »Moj ljubi Jezus, kaj že spet počneš s to deklico, da se tako zelo dere?«
27 In Dete je dejalo: »Nevoščljiva je kakor vedno; zato Sem ji spet poslal nekaj miši!«
28 Tu se je Jožef nasmehnil in šel, da bi deklico spet pomiril; ostali otroci pa so sedaj mirno nadaljevali svojo igro, kajti oni sploh niso videli strašnih miši.

195 Dvogovor dečka Jezusa z nezadovoljno, trdoglavo deklico.

1 Čez nekaj časa je prišla tudi deklica spet nazaj in Dete jo je takoj vprašalo, če se hoče spet igrati z njimi.
2 Deklica pa je rekla: »Gledala bom že, igrati se pa nočem; kaj ti hitro me kaj ujezi, Ti pa

postaneš takoj zloben!
3 In zato se nočem igrati; kajti preveč se Te bojim, ker takoj nastopiš z mišmi in podganami.«
4 Dete pa je dejalo: »Ja, zakaj si pa tudi ti tako neumna in se jeziš zaradi stvari, pri katerih ne izgubiš ničesar, pa če se izidejo tako ali drugače?
5 Bodi zadovoljna s tem, kar ti prinese sreča, in za naprej ti ne Bom pošiljal nobenih miši in podgan več!
6 Poglej Mene! Vedno mečem zadnji in nikoli ne godrnjam, čeprav Mi pripada prednost.
7 Zakaj pa godrnjaš ti, ki bi kot deklica morala biti potrpežljivost sama?«
8 In deklica je dejala: »Kaj pa jaz morem za to? Zakaj pa imam takšno naravo? Sama si je nisem dala in sem takšna kakršna sem in ne morem biti drugačna!
9 Ker pa vem, da sem takšna, se sedaj raje ne igram, kot da bi se spet morala jeziti in bi me Ti nato spet kaznoval z mišmi!«
10 Dete pa se je obrnilo stran in dejalo kakor samo zase: »Glej, otroci sveta se razburjajo nad Teboj in na samem sebi grajajo Tvoje delo, ker Te ne poznajo!
11 Vendar en met in še en met in otroci sveta bodo drugače mislili o Tebi!«
12 Nato se je Dete spet obrnilo in dejalo deklici: »Komu pa potem pripisuješ krivdo, da si tako jeznorita in zdajle nisi zadovoljna s svojo srečo?«
13Deklica pa je dejala: »Resnično, moj ljubi Jezus, če Ti začneš enkrat nekoga spraševati, potem temu ni konca,
14 in s tem postaneš potem strašno nadležen otrok!
15 Kaj jaz vem, kdo je kriv, da sem takšna?! Ti si vendar Sam takšen majhen prerok in čudežni otrok, ki lahko govori z Bogom!
16 Vprašaj Tega, če je to mogoče, Ta Ti bo znal najbolje povedati, zakaj sem takšna!«
17 Tu je Dete stopilo bližje k deklici in dejalo: »Deklica, če bi Me poznala, bi drugače govorila!
18 Ker Me pa ne poznaš, govoriš, kakor ti je zrasel jezik!
19 Poglej enkrat k soncu! Kaj misliš, kaj je to in od koga ima svoj sijaj?«
20 Deklica pa je dejala že prav nestrpno: »Ampak, da si ravno name dobil piko, saj me že prav mučiš s tvojimi vprašanji!
21 Poglej tja, tam jih je še sedem; ti imajo mir pred Teboj! Pojdi še enkrat k njim in jih nadleguj s svojim večnim vpraševanjem!«
22 In Dete je dejalo: »O deklica, glej, tisti so zdravi in ne potrebujejo nobenih zdravil; ti pa si bolna v svoji duši, zato bi ti rad pomagal, če ne bi bila tako kujava!
23 Ker pa si tako zelo trmasta, ti bo težko pomagati.
24 To pa si zapomni: Če bi imel kakšen angel iz božjih nebes to milost, da bi ga Jaz vprašal tako kot tebe, bi se od velike blaženosti tako vnel, da bi s svojim ljubezenskim plamenom v trenutku razdejal vso zemljo!
25 Sedaj pa pojdi od Mene; ne maram te več, ker si tako trmasta in svojeglava!« - Tu je deklica odšla in skrivaj jokala; Jezus pa je kot kralj še naprej vodil svoje tovariše v igri.

196 Novi razdori v drugi igri. Tretji met. Častihlepna deklica v ministrovi jamici. Hajka proti otroku. Nov, poslednji met in ponovna vzpostavitev osnovne življenjske ureditve.

1 V teku te druge igre je spet prišlo do nekaj razdorov med igralci.
2 Ministra so se preveč bali, ker je bil to Cirenij sam; vojskovodja, deželni oblastnik in sodnik so se komaj upali premakniti pred ministrom, in so skrivaj kujali zaradi takšnega reda.
3 Posebno par deklic, ki so predstavljale deželnega oblastnika in sodnika, ni bilo zadovoljnih, ker brez ministrovega dovoljenja niso smele ničesar storiti.
4 Samo Sikst je bil v svoji otroški jamici popolnoma zadovoljen.

5 Dete pa je videlo to neenotnost in je zato spet sklicalo vse skupaj, spet razdelilo kroglice in pustilo tretjič metati.
6 Pri tem metu pa je prišel Cirenij v kraljevo jamico in Dete v otroško jamico;
7 in vsi otroci so se zelo veselili, da je enkrat tudi dve leti in štiri mesece star Jezus prišel v otroško jamico.
8 Tu je prišla celo ona deklica nazaj, in rekla Detetu: »Glej, to je pravo mesto za Tebe; veseli me, da si tudi Ti enkrat prišel v to dolgočasno jamico!«
9 Dete pa je dejalo: »Glej, ministrova jamica je še prosta! Vzemi kroglico in vrzi, morda prideš vanjo!«
10 Nato je deklica spet vzela kroglico, jo vrgla in prišla prav v ministrovo jamico.
11 Ko pa se je videla v ministrovi jamici, je žareče zardela od veselja, da je bila končno enkrat potešena njena častihlepnost in je šaljivo rekla:
12 »No, moj Jezus, kar veseli se; sedaj Te bom pa že kaznovala, če boš neposlušen !«
13 In Dete je dejalo: »Ali veš, da so otroci prosti postave; kaj Mi boš tedaj storila in kaj počela z Menoj?«
14 Deklica pa je dejala: »Naj se igra enkrat začne, pa boš pri priči videl, če je minister brez oblasti nad otroki!«
15 Nato je Cirenij kot kralj razdelil igro, in vsi so šli na svoja mesta in tam izpolnjevali svojo službo.
16 Minister pa je posebno duhovnika hujskal proti otroku, da ta ja ne bi mogel imeti miru.
17 Tako tudi drugi stanovi niso bili naklonjeni otroku.
18 In *otrok* je zato stekel h kralju, in se po pravilu igre pri njem pritožil zaradi pregona.
19 Kralj pa je dejal: »O Gospod, premalo sem še poučen o teh pravilih!
20 Ker pa se je sedaj že spet, ne glede na pravila, v igro vtihotapil nered, bom spet sklical malo družbo in če hočeš, lahko pri priči vržemo znova!«
21 In Dete je dejalo: »Ja, Cirenij, znova in za večno poslednjič!
22 »In tako skliči otroke, da bomo naredili poslednji poskus!«
23 In Cirenij je sklical otroke, razdelil kroglice in vrgli so.
24 Tokrat so vrgli vsi otroci s Cirenijem vred v otroško jamico, le Jezus sam je vrgel v kraljevo jamico.
25 Tedaj pa je Njegova jamica začela žareti in Njegova kroglica sijati kot sonce.
26 In Dete je vzelo sijočo kroglico in jo položilo v očetovo jamico in nato vprašalo Cirenija:
27 »Cirenij, ali sedaj že malo razumeš to pomembno igro?«
28 In Cirenij je dejal: »O Gospod, Ti moje življenje, kako naj bi to razumel?
29 In Dete je dejalo: »Poslušaj Me torej; Jaz Bom to vam vsem jasno in temeljito razložil! «

197 Detetova razlaga in pojasnilo te pomembne igre. Različni poskusi reševanja zablodelih duhov s pomočjo ljudi, ki jih je vodil Bog.

1 In Dete je začelo pri priči govoriti kot moder učitelj v judovski molilnici:
2 »To pa je pomen te igre: Od stvarjenja, kakor tudi pred njim, je bil Bog od vekomaj Gospod.
3 Prvi met: stari duhovi se prebudijo in božje veličastvo jim ne ugaja, zato igra nima nobenega reda.
4 Ta igra traja od Adama do Noeta in od Noeta do Mojzesa.
5 Trmasta deklica je ljubezen in svet, ki pa mu je ljubezen zoprna.
6 V Noetovih časih je bil kaznovan z grožnjo, kot ta deklica z mišmi.
7 Toda svet se ni poboljšal, ampak je polagoma spet zapadel v malikovanje in hotel oltarje, vidno božanstvo in mnogo ceremonij.
8 Gospod nato pod Mojzesom skliče igro in zgodi se drugi met.

9 V začetku se zdi, da se bo tokrat posrečilo; toda samo enkrat
obrne Mojzes hrbet in zlato tele je narejeno!
10 Tako se prične deklica šele prav pričkati, nakar bo zares kaznovana z uresničenjem grožnje.
11 In tako je bil vesoljni potop prej prav močna grožnja, kakor pa kazen.
12 Toda kazen ljudstva v puščavi je bila prava kazen, ker je bila uresničena z ognjem, kakor nekoč v Sodomi.
13 Po metu se igra začne. Odkrito rečeno, v začetku gre dobro, toda iz golega *strahu;* kajti tej igri manjka mati, ljubezen, ki je odšla zato, ker ni smela vladati.
14 Vse do tega časa je trajala ta mojzijanska igra in se je obrabila zaradi samih uporov in stalnega strahu.
15 Gospod spet skliče malo čredo; met je vržen in Gospod postane otrok.
16 »Sedaj pride ljubezen in izrazi določeno veselje nad Gospodovim nemočnim stanom.
17 Sedaj vrže tudi ljubezen in uspe ji doseči prvo stopnico prestola.
18 In sedaj preganja Gospoda do smrti in mu tisoč in skoraj devetsto let ne da miru in hujska vse zoper Njega.
19 Potem pa postavljena posvetna oblast sama uvidi, da tako ne gre več naprej.
20 In zgodi se poslednji met: Gospod postane spet stari Gospod; poln goreče vneme bo Njegov stan in poln milosti Njegov met!
21 In vse ljudstvo bo iz otroškega stanu spoznalo Očeta, ko se bo kot takšen v vsej Svoji ljubezenski moči bolj in bolj približeval ljudstvu!
22 In to bo poslednji met in poslej ne bo nobenega več! Kajti Oče bo potem večno Oče!
23 Glej, to je smisel te igre! Sedaj pa pojdimo spet v hišo, da bomo videli, kaj dela obujena Tulija,in tako Mi vsi sledite!«

198 Marijino in Evdokijino prizadevanje okrog obujene Tulije. Preroška slika za rimskim arijanski kult in krog pravih ljubiteljev Gospoda.

1 Ko je naša družba igralcev prišla v hišo, so jih komaj opazili; vsi so bili še popolnoma zaposleni z obujeno Tulijo.
2 Nekateri so jo tolažili, spet drugi so se trudili okrog nje, jo opazovali in si delali skrbi, da ne bi znova omahnila v smrt.
3 Celo Marija in Evdokija sta bili zaposleni z njo in sta ji prinašali vsakovrstna okrepčila in osvežila.
4 In Jožefovi sinovi z Jakobom vred so bili zaposleni s pripravljanjem večerje.
5 Samo Jožef in Jonatan sta sedela v stranski sobi na iz slame pleteni klopi in se pogovarjala o marsičem iz davnine;
6 in onadva sta bila tudi edina, ki sta opazila prišleke, zato sta vstala in šla naproti Cireniju in Detetu in ju seveda najprijazneje sprejela.
7 Dete pa je pri priči steklo Jožefu in mu reklo:
8 »Kako dolgo bodo bedaki še tolažili obujeno Tulijo, jo močili in krepčali?
9 Saj je vendar že dovolj dolgo čisto živa in ne bo več umrla pred svojim časom; kaj torej hočejo bedaki?«
10 In Jožef je dejal: »Kaj nam je to mar? Pustimo jim njihovo veselje, saj s tem vendar nič ne izgubimo!«
11 Dete pa je na to reklo: »To je očitno že res in tudi sam se Bom zato malo brigal;
12 toda to, menim, bo tudi prav: če že obujena zasluži tako veliko občudovanje, po tem vendar tudi Tisti, ki jo je obudil, ne sme ostati tako zelo v ozadju!«
13 In Jožef je dejal: »Prav imaš, moj Sinček; toda kaj se da tukaj storiti?
14 Če Te predstavim kot nezmotljivega obuditelja, bi to pomenilo, da sem Te pred časom izdal

tistim, ki Te še niti malo ne poznajo!
15 Če bi jim pa Ti takšno spoznanje čudežno vdahnil v njihovo dušo, bi bili ukleti!
16 Zato jih pustimo, kakor so; mi pa skrivaj ostanimo skupaj tukaj v duhu in resnici!
17 Ko pa se bodo naveličali tolažiti Rimljanko in se je do sitega nazijali, bodo že prišli v našo družbo! «
18 In Dete je dejalo: »Glejte tudi v tem spet podobo prihodnosti!
19 Tako se bodo tudi nekoč tisti, ki bodo pod našo streho, zaradi posvetnih stvari ukvarjali z mrtvo Rimljanko,
20 in Marija bo med Rimljani in bo imela veliko opraviti z Rimljanko!
21 Toda kljub temu tisti v naši hiši ne bodo naši tovariši, ampak veliko bolj to, kar so sedaj, namreč pogani, in se za Mene ne bodo zmenili, ampak samo za Marijo!
22 In Moja prava družba bo v svetu v vseh časih ostala skrita in majhna!
23 Tulija je bila slepa beračica in je spregledala s pomočjo Moje žive vode
24 in nato postala prva žena velikega cesarstva poganov.
25 Ko pa je postala ljubosumna, tedaj je tudi našla smrt.
26 Znova je bila obujena, da bi živela; sedaj živi, toda še vedno Me ne opazi.
27 Ali jo Bom mar moral s sodbo opozoriti nase?!
28 Nekaj časa Bom še počakal in videl, ali se Rimljanka ne bo dvignila in prišla k Meni, svojemu obuditelju! - Jožef, ali razumeš to podobo? «

199 Jožefova pristno človeško kratkovidna vprašanja. Detetov odgovor. Splošni pomen Gospodovega učlovečenja.
1 Ko pa je *Jožef* od Deteta to slišal, je dejal:
2 »O moj Bog- Sinček, v svoji globini sem Te že razumel;
3 toda k temu moram priznati, da mi nisi povedal ravno prijetne napovedi!
4 Kajti če bodo za Teboj tako kot pred Teboj največji del človeštva ostal poganski in malikovalski,čemu potem Tvoj prihod na Zemljo?
5 Čemu takšno ponižanje Tvoje neskončne večne svetosti? Ali hočeš pomagati sam redkim? Zakaj ne vsem?«
6 Dete pa je dejalo: »O Jožef, ti imaš ja celo kopico praznih vprašanj!
7 Ali nisi še nikoli opazoval zvezdnatega neba? Glej, vsaka zvezda, ki jo vidiš, je svet, je zemlja, na kateri prebivajo svobodni ljudje, kakor tu!
8 In nešteto jih je, ki jih še nobeno umrljivo oko ni ugledalo; in glej, vsem tem velja Moj prihod nasvet!
9 Kako in zakaj pa, to boš zagledal nekoč v Mojem kraljestvu v največji jasnosti!
10 Zato se ne čudi, če Sem ti o ljudeh te zemlje naznanil takšno napoved;
11 Kajti Jaz jih imam brez števila in neskončno in vsi ti brezštevilni in neskončni potrebujejo ta Moj prihod na svet.
12 Potrebujejo pa ga zato, ker ga potrebuje Moj lastni večni red, iz katerega je izšla ta Zemlja, kakor tudi vse druge brez števila in brez konca.
13 Torej se bo na Zemlji pač zgodilo tako, kakor Sem ti napovedal.
14 Vendar pa zaradi tega večno sveti cilj tega Mojega prihoda na svet ne bo zaman!
15 Kajti glej, vsi ti brezštevilni svetovi, sonca in zvezde imajo svoje tirnice in te imajo tudi prav tako neskončno in brezkončno različne smeri!
16 Povsod so drugačni zakoni in povsod drugačen red;
17 toda na koncu vendar koristijo vsi enemu, Mojemu temeljnemu redu in ustrezajo enemu velikemu glavnemu namenu, kakor telesni udje s svojimi opravki enemu telesu.
18 In glej, tako bo na koncu tudi z ljudmi Zemlje in nekoč bodo v duhu vendarle vsi spoznali, da

je samo en Bog, en Gospod, en Oče in samo eno popolno življenje v Njem!
19 Kako in kdaj pa? - To ostaja pri Njemu, ki ti je to sedaj povedal!
20 Toda prej bodo morali še mnogi vetrovi veti preko površine Zemlje
21 in se izliti veliko vode iz neba in pogoreti veliko lesa, preden bodo rekli:
22 »Glej, sedaj je ena čreda in en pastir, en Bog in samo en človek iz brezštevilnih, en Oče in en Sin v in iz brezštevilni h in neskončnih!«
23 Pri tem Detetovem govoru so šli Cireniju, Jonatanu in Jožefu lasje pokonci in Jožef je dejal:
24 »O Dete, Tvoje besede postajajo vedno boj nerazumljive, čudežne in resnično strašne!
25 Kdo more razumeti njihovo neskončno globino? Zato govori z nami našemu razumu primerno,sicer nas bo ugonobila tolikšna globina Tvojega govora!«
26 Dete pa se je nasmehnilo in dejalo: »Jožef, glej, ravno danes sem prav razpoložen za razkrivanje takšnih skrivnosti, da se boste ob njih vsi zgrozili!
27 In iz tega morate v polnosti uvideti, da v Meni zares prebiva popolni Gospod večnosti in da je sedaj med vami! - In tako Me poslušajte naprej!«

200 Nadaljnja preroška razkritja dečka Jezusa: Jezusova smrt, Njegov nauk o spravi, vstajenje in odprtje vrat življenja za vse. Namig posvetnim ljudem.
1 In Dete je govorilo takole: »Jožef, le kaj boš rekel, ko bodo otroci sveta nekoč zgrabili Gospoda in Ga umorili s Satanovo pomočjo?
2 Če Ga bodo zgrabili kot roparskega morilca in Ga vlekli pred posvetno sodišče, kjer vlada duh pekla?
3 In to bo Gospoda vsega veličastva dalo pribiti na križ; in kaj praviš k temu?
4 Če se bo nad Njim zgodilo tako, kakor so o Njem napovedali preroki, katerih besede so ti dobro znane, kaj praviš k temu? «
5 Ko so ti trije od Deteta to slišali, so se zelo prestrašili in Jožef je ves razburjen dejal:
6 »Moj Jezus, moj Bog, Sinček, resnično, kaj takega naj se Ti le ne zgodi!
7 Roka, ki bi se Te kdajkoli lotila, naj bo večno prekleta, in duša njenega nosilca naj se za svoj zločin večno pokori v največjem možnem trpljenju!«
8 In Cirenij se je skupaj z Jonatanom postavil na Jožefovo stran in dejal:
9 »Ja, Če bi se kaj takega kdajkoli lahko zgodilo,- za večno res, tedaj naj od danes naprej postanem najstrašnejši tiran!
10 Dvakrat sto tisoč vrhunsko izurjenih bojevnikov je pod mojim poveljstvom; samo migniti mi je treba in to bo vsemu svetu prineslo smrt in uničenje!
11 Preden bi en sam predrzen hudičev človek položil svoje satanske roke na tega Otroka, prej bom dal pobiti vse ljudi na vsej Zemlji!«
12 Dete pa se je nasmehnilo in dejalo: »Tvoji bojevniki pa bi še vseeno ostali; kdo bi potem te spravil s sveta?
13 Glej, Moj Cirenij, kdor ve kaj dela, in dela krivico, greši in je zločinec;
14 kdor pa ne ve, kaj dela, in prav tako dela krivico, temu naj bo odpuščeno! Saj vendar ni vedel, kaj je storil.
15 Samo če bi nekdo vedel kaj dela, in sam od sebe ne bi hotel delati krivice, pa bi bil prisiljen, in se ne bi uprl in bi storil krivico, ta je suženj pekla in si sam nakoplje sodbo na vrat.
16 Pekel pa dobro ve, da je s slepim orodjem lažje ravnati kot s takim, ki vidi;
17 zato tudi ima neprestano slepce v svoji službi, in ravno ti slepci bodo Gospoda veličastva pribili na križ!
18 Kako pa boš kaznoval slepca zaradi tega, ker se je na poti spotaknil in padel, ter si polomil roke in noge?!

19 Zato le ostani lepo doma s svojo močjo, ki bi na Zemlji povzročila veliko več hudega kot dobrega!
20 In bodi prepričan, da On, ki Ga bodo ljudje v svoji slepoti po mesu ubili, v duhu in v Svoji moči in oblasti ne bo ubit, temveč bo kmalu spet vstal iz lastne moči in lastne oblasti
21 in bo šele s tem vsemu stvarstvu odprl pot do večnega življenja
22 Cirenijev togotni ton pa je tudi Tulijino družbo opozoril na malo družbo.
23 Dete pa je zavrnilo to družbo in dejalo: »Pojdite k svoji stvari, kajti to, kar se dogaja tukaj, ni za vas, vi slepci!" - In družba seje spet umaknila.

201 Jezusove resne besede Mariji. Žalost vzbujajoča napoved zaničevanosti Gospoda in tistih, ki Mu bodo sledili v svetu.
1 Med tistimi, ki jih je tako zavrnil, so bili tudi Marija, Evdokija in Jakob.
2 Marija pa je kljub temu vstopila, Evdokija in Jakob pa sta ji sledila.
3 Marija pa se je sklonila k Detetu in dejala:
4 »Poslušaj, Ti moj Sinček! Ti si pa res poreden!
5 Če me že sedaj postavljaš pred vrata, kaj boš delal z mano šele potem, ko boš postal mož?!
6 Glej, tako poreden ne smeš biti do nje, ki Te je nosila pod svojim srcem z velikim strahom in mnogoterim trpljenjem!«
7Dete pa je pogledalo Marijo ljubeznivo, toda zelo resno, in dejalo:
8 »Kaj me imenuješ tvojega Sinčka? Ali ne veš več kaj ti je rekel angel?!
9 Kako moraš imenovati To, kar bo rojeno iz tebe?
10 Glej, angel je dejal: «In to, kar bo rojeno iz tebe, se bo imenovalo božji Sin, Sin Najvišjega!«
11 Če gotovo tako in ne drugače, kako Me potem imenuješ tvojega Sinčka?
12 Če bi bil tvoj Sin, potem bi se z Menoj ukvarjala več kot s Tulijo!
13 Ker pa nisem tvoj Sin, ti je tudi Tulija bolj pri srcu kot pa Jaz!
14 Če skačem nekje zunaj in potem spet vstopim skozi vrata, Mi ne pride nasproti noben človek s plamenečim srcem,
15 in postal Sem že kakor vsakdanji kruh za hlapce in dekle in nihče ne razširi svojih rok proti Meni;
16 Če pa pride semkaj kakšna mestna klepetulja, potem je takoj sprejeta z vsemi častmi!
17 In tako je tudi sedaj z neumno Tulijo, ki je od Mene prejela življenje!
18 Zame, dajalca življenja pa se komaj zmenite!
19 Sama povej, ali je to prav?!
20 Ali Jaz nisem *več* kot kakšna trapasta mestna klepetulja in več kot ta Tulija?!
21 O veselite se, vi Moji služabniki, ki Mi boste nekoč sledili! Kakor se sedaj godi Meni, tako se bo nekoč godilo vam!
22 Vaši pokrovitelji vas bodo odrinili v kot, kjer je gnoj, kadar bodo dobili obisk svojih klepetavih bratov in klepetavih sester!« — Te besede so prodrle globoko v Marijino srce in ob njih se je zelo spreobrnila.

202 Jakob v pogovoru z malim Jezusom. Detetova tožba nad premajhno pozornostjo, ki Mu jo izkazujejo starši in domači.
1 Po teh besedah se je tudi Jakob sklonil k Detetu in Mu dejal:
2 »Poslušaj, Moj ljubeznivi Jezus! Ti moj nežni Bratec! Če postaneš enkrat poreden, potem s Teboj skoraj ni več za vzdržati!
3 Ali ne bi rad tudi mene tako grajal, kakor si Svojo mater Marijo?
4 To sicer lahko storiš; toda potem se bom tudi jaz pričkal s Teboj, za

kaj me nisi povabil k igri, ko bi bil vendar z vsem srcem rad zraven! «
5 Dete pa je dejalo: »O ne skrbi Jakob, da ti Bom kaj rekel;.
6 kajti tvoja nenehna pozornost do Mene Mi je že znana.
7 Razen tega pa se prav pogosto godi tebi enako kot Meni.
8 Glej, če greš pogosteje z Menoj ven in Me potem od koderkoli spet nosiš nazaj domov, včasih celo iz mesta, če imaš v njem kaj opraviti in Me tedaj vzameš s seboj,
9 tedaj nama nihče ne pride naproti! Brez vsakega spremstva odideva in ko se vračava domov, nama spet ne pride živa duša naproti:
10 kakor sva sama odšla, tako se tudi sama vrneva.
11 In če prideva kdaj pa kdaj kakšnih petnajst minut prepozno, naju povrhu vsega še dobro okregajo.
12 In ko sva doma, se ne smeva niti premakniti, če nočeva biti kregana.
13 In ko se včasih toliko klepeta o raznih stvareh, povej, ali spadava tudi midva k zanimivim predmetom, katerim naj bi namenili na dan nekaj besed!
14 Če pa kakšen znanec iz mesta sporoči: «V ponedeljek te bom obiskal!«,
15 tedaj se naša hiša že tri dni prej veseli tega in še tri dni potem govori samo o tem.
16 In ko prijatelj pride, mu tečejo vsi nasproti, in ko spet gre, ga spremljajo do njegovih hišnih vrat.
17 Ko pa midva greva ali prideva, se ne premakne niti mačka v hiši.
18 Pač pa pravijo, ko pride kakšen klepetav mestni opravljivec sem: »Jakob, pojdi sedaj z Detetom lepo ven!«,
19 in nato odideva pri priči brez spremstva ven in se ne smeva vrniti, dokler se klepetaču ne zljubi spet oditi ob spremstvu cele hiše.
20 Samo kadar prideta Cirenij ali Jonatan, potem tudi midva nekaj veljava, če niso napoti pomembna premišljevanja.
21 Zato ne bodi v skrbeh, da ti Bi rekel kaj takega, kar bi te lahko zabolelo; kajti midva sva vendar oba na istem glede pozornosti in ljubezni!
22 Če se ves dan ne premakneva in ne pisneva, tedaj sva «pridna«! In ta «pridna« je pa tudi vse najino plačilo! Si s tem zadovoljen? Jaz nisem!«
23 Ko sta Jožef in Marija to slišala, jima je postalo tesno pri srcu. Dete
pa ju je pomirilo in dejalo:»Samo v prihodnje malo drugače! Preteklo je minilo! - In Jakob je od velikega veselja jokal v svojem srcu.

203 Jožefovo priznanje pred Detetom. Razlika med masko in modrostjo. Gospodova previdnost zaradi sodbe sveta. Detetov opomin Mariji.
1 Nato je Jožef poklical Dete k sebi in Mu dejal:
2 »Sedaj me poslušaj! Kar ti bom sedaj rekel, ne rečem zaradi Tebe, ampak zaradi tistih, ki so tu!
3 Kajti jaz vem, da Ti vedno spregledaš moje najbolj skrite misli, in zaradi tega mi ni treba Tebi ničesar reči; toda ti, ki so tukaj, naj tudi
vedo, kaj Ti povem.
4 Glej, res je, da smo bili pogosto na zunaj kakor mlačni do Tebe;
5 toda ta mlačnost je bila samo maska našega notranjega spoštovanja in ljubezni do Tebe, da se o Tebi ne bi razvedelo pred tem krvoločnim svetom
6 Kdo vendar pozna svet bolje kot Ti? In tako boš ravno Ti tudi najbolje uvidel, da je naše dosedanje javno ravnanje s Teboj moralo biti prav takšno, da smo s Teboj varni.
7 in tako Te prosim, odpusti nam marsikakšno navidezno hladnost naših src, ki pa so kljub temu ob tvojem pogledu v notranjosti vsekdar zažarela kot jutranja zarja

8 V prihodnje pa se bomo do Tebe tudi javno tako obnašali, kakor nam ukazuje naš notranji nagib.«
9 Po tem nagovoru je Dete dejalo: »Jožef, govoril si resnico; toda ne glede na to je vendar velika razlika med masko in modrostjo.
10 Maska ohladi čustva; toda modrost jih ogreje.
11 Čemu pa maska, kjer zadostuje modrost? Čemu pretvarjanje, kjer nudi naravna modrost tisoč varovalnih sredstev?
12 Ali nisem Jaz Gospod, kateremu mora biti poslušna na najmanjši mig vsa neskončnost, ker ni nič drugega kot samo Moja zamrznjena misel in obstoja kot izgovorjena beseda iz Mojih ust?!
13 Če pa sem Jaz edini in resnični Gospod, kako bi Me potem tvoje prikrivanje čustev bolj varovalo pred svetom kot ves svet poln Moje večne moči?!
14 Glej, samo dih iz Mojih ust, - in vsega vidnega stvarstva ni več!
15 Ali res misliš, da potrebujem tvoje prikrivanje čustev, da bi Sebe in tebe zavaroval pred zalezovanjem sveta?
16 O ne, tega ne potrebujem! Kajti Jaz se ne skrivam zaradi
strahu pred svetom,
17 ampak samo zaradi sodbe, da svet ne bo obsojen, če bi Me v svoji hudobiji spoznal.
18 Zato bodite v prihodnje vsi vi pametni zaradi rešitve sveta;
19 toda z masko mi ne hodite blizu, kajti ta je v najboljšem primeru izrodek pekla.
20 In ti Marija, se vrni k svoji prvotni ljubezni, drugače boš nekoč morala prestati veliko žalosti zaradi tega, ker si sedaj zaradi sveta hladno ravnala z Menoj skozi masko svojega srca!«
21 Ta beseda je Mariji strla srce in z vso močjo svoje ljubezni je zgrabila Dete, Ga stisnila na svoje srce in Ga ljubkovala z največjim žarom svoje materinske ljubezni.

204 Marijino ljubezensko vprašanje Otroku. Velika razlika med človeško in božjo ljubeznijo. Prispodoba o kralju kot snubcu. Uporaba prispodobe na Tulijo in Dete Jezusa.

1 Ko je Marija nekaj časa ljubkovala Jezusa, Ga je zelo bojazljivo vprašala:
2 »Moj Jezus, ali boš mene, Tvojo deklo, spet tako ljubil, kakor bo dekla večno ljubila Tebe?«
3 In Dete se je Mariji najprijazneje nasmehnilo ter dejalo:
4 »Toda kakšno vprašanje si spet postavila!
5 Če te Jaz ne bi ljubil bolj kot ti Mene, resnično, resnično, le kaj bi tedaj bila?
6 Glej, če bi Me ljubila z žarom vseh sonc, bi vendar tvoja ljubezen ne bila nič v primerjavi z Mojo ljubeznijo, s katero ljubim najhudobnejšega
človeka še celo v Moji jezi.
7 In Moja jeza sama je večja ljubezen kot tvoja največja ljubezen.
8 Kaj je potem šele Moja ljubezen, s katero te ljubim?
9 Kako bi te bil kdajkoli izvolil za Svojo rodnico, če te ne bi ljubil
- bolj kot bo kdajkoli dojela vsa večnost?!
10 Glej, kako šibko je tvoje vprašanje! Rečem ti pa: Sedaj pojdi in pripelji Tulijo;
11 kajti zelo pomembne stvari se moram pogovoriti z njo!«
12 Tu je Marija pri priči ubogala in odšla ter pripeljala Cirenijevo ženo.
13 Ko je Tulija zelo bojazljivo stopila v kabinet, kjer je bilo Dete, se je
Dete vzravnalo in dejalo Tuliji:
14 »Tulija, obujenka, poslušaj! Nekoč je bil velik kralj, bil je samski in poln moške lepote in prave božanske modrosti.
15 Ta kralj je rekel sam pri sebi: «Šel bom in si poiskal ženo v tujem kraju, kjer me nihče ne pozna;

16 kajti hočem vzeti ženo zaradi samega sebe in žena me mora ljubiti, ker sem moder mož, ne pa
zato, ker sem velik kralj! «
17 In tako je odšel iz svojega kraljestva v daljno tujino in prišel v neko mesto, ter se kmalu spoznal z neko družino.
18 Hčerko te hiše je izbral in ta je bila tega zelo vesela; kajti kmalu je v prosilcu spoznala veliko modrost.
19 Kralj pa si je mislil: «Ti me sedaj sicer ljubiš, ker me vidiš, in te privlačita moja postava in moja modrost;
20 hočem pa videti, ali me resnično ljubiš! Zato se bom preoblekel v berača in te bom tak pogosto nadlegoval.
21 Ti pa ne smeš vedeti in niti najmanj slutiti, da se jaz skrivam v tem beraču.
22 Pač pa naj berač nosi moje znamenje, kot da bi bil moj najprisrčnejši prijatelj, sicer pa v tej tujini reven kot njegov prijatelj.
23 In tako se bo pokazalo, ali me ta hči resnično ljubi!«
24 In kakor si je veliki kralj stvar zamislil, tako jo je tudi takoj izpeljal.
25 Čez nekaj časa, ko je kralj navidezno odpotoval, je prišel berač k hčerki in ji dejal:
26 «Ljuba hči te bogate hiše, glej, jaz sem zelo reven in vem, da imaš ti veliko bogastva!
27 Sedel sem pri vratih, ko je tvoj čudoviti ženin odpotoval, in ga prosil za milost.
28 Tedaj je obstal in dejal: »Prijatelj, tukaj nimam ničesar, kar bi ti dal, razen tega spominka od moje neveste, ki je zelo bogata!
29 Kmalu pojdi k njej in ji pokaži to v mojem imenu in gotovo ti bo, tako kot bi meni, dala to, kar potrebuješ!
30 Ko pa se bom v zelo kratkem času vrnil, ji bom tisočkrat vse povrnil!«
31 Ko je hčerka to slišala, je bila zelo vesela in je obdarovala berača.
32 Tedaj je berač odšel in se čez nekaj dni vrnil in se dal najaviti pri hčerki.
33 Hčerka ga je naročila za drugič, ker je tedaj imela obisk.
34 Berač je prišel drugič in se dal najaviti.
35 Tedaj so mu rekli: «Hčerka je šla z nekaterimi prijatelji ven!« In berač se je žalosten obrnil.
36 Ko je prišel do hišnih vrat, ga je srečala hčerka sredi svojih prijateljev in se je komaj zmenila za berača.
37 Ta pa je dejal: «Ljuba nevesta mojega prijatelja, kako ga vendar ljubiš, ko njegovega prijatelja ne slišiš?«
38 Hčerka pa je dejala: «Razvedrila hočem; če bo prijatelj prišel, ga bom že spet ljubila!«
39 Nato je šel berač drugega dne spet k hčerki in jo našel vso veselo; imela je namreč prav živahno družbo.
40 In berač jo je vprašal: «Mar res ljubiš svojega ženina, - in si tako vedra medtem, ko je odpotoval zaradi poslov v zvezi s teboj?«
41 Tu je hčerka vrgla berača ven in dejala: «Kaj pa zahteva! Ali ni dovolj, če ga ljubim, ko je tu? Kako pa naj ga ljubim tudi v njegovi odsotnosti? Kdo ve, če on mene ljubi?«
42 Tu je berač odvrgel svojo razcapano obleko in dejal strmeči hčerki:
43 Glej, ta, ki je odpotoval, je bil neprenehoma tukaj, da bi opazoval tvojo ljubezen!
44 Ti pa si komaj kaj mislila na njega, in ta, ki ti je pokazal znamenje tvoje prisege, je bil zavržen in zasmehovan, ker ti je posvetna družba bolj ugajala.
45 Toda glej, ravno ta je tisti, ki sedaj stoji pred teboj in je tisti veliki kralj, kateremu pripada ves svet!
46 In ta ti sedaj vrača vse, kar si mu dala, tisočkratno; toda tebi za večno obrača hrbet in nikoli večne boš videla njegovega obličja!«

47 Tulija! Ali poznaš tega kralja in tega berača? Glej, Jaz sem ta in ti si ta hčerka! Na svetu bodi srečna;
48 kaj pa bo potem, to ti pove ta prispodoba.
49 Jaz pa sem ti dal življenje in veliko srečo in ti nočeš misliti Name?
50 O ti sleporojena Rimljanka! Jaz sem ti dal luč in ti Me nisi spoznala.
51 Dal Sem ti moža iz nebes in ti si hotela vzeti Moj del njegove ljubezni zase.
52 Takrat si umrla; spet Sem te obudil in ti si zato sprejela klanjanje sveta, Zame pa se nisi zmenila.
53 In sedaj, ko Sem te dal poklicati, se treseš pred Menoj kot prešuštnica.
54 Povej, kaj naj počnem s teboj?!
55 Ali naj še naprej beračim pred tvojimi vrati?
56 Ne, tega ne Bom, ampak dal ti Bom tvoj delež in s tem sva opravila!«-
57 Te besede so vso Jožefovo hišo napolnile z grozo. Dete pa je hotelo Samo s Svojim Jakobom ven na prosto in Se do poznega večera ni vrnilo.

205 Tulijina tožba. Marijine tolažilne besede. Tulija gre vase, njeno kesanje in pokora. Jezusova najljubša jed. Stara in nova Tulija.
1 Šele čez nekaj časa si je Tulija spet opomogla in pričela zelo bridko jokati ter dejala:
2 »O Gospod, zakaj sem nekoč spregledala v tej hiši, zakaj sem postala Cirenijeva žena, da moram sedaj v svoji dozdevni sreči tako trpeti?
3 Zakaj si obudil mrtvo? Zakaj se je moralo življenje spet vrniti v moje prsi?
4 Ali sem bila rojena za trpljenje, zakaj ravno jaz, medtem ko vendar tisoči mirno in srečno živijo in komaj poznajo kakšno solzo, ki jo bolečina iztisne iz oči?«

5 Marija pa, ganjena od sočutja, je potolažila Tulijo z naslednjimi besedami:
6 »Tulija, ne smeš se prepirati z Gospodom, tvojim in mojim Bogom!
7 Kajti glej, Njegov način je, da tiste, ki jih ljubi, izpostavlja močnim preizkušnjam!
8 To spoznaj v svojem srcu in znova obudi svojo ljubezen do Njega in kmalu Bo pozabil Svojo grožnjo in te znova sprejel v Svojo milost!
9 Kajti že zelo pogosto Je grozil hudodelcem in jim dal po prerokih oznaniti pogin naslednjega dne in opisati mesto, na katerem bodo psi lizali njihovo kri.
10 Če pa so se hudodelci spokorili, Je kmalu spet dejal po preroku: «Ali ne vidiš, da dela pokoro? Zato ga tudi ne Bom kaznoval!«
11 Ko je Bog poklical Jona, naj Ninivljanom, ki so se pogreznili v vse grehe, oznani propad,
12 ta ni hotel iti tja, kajti rekel je: «Gospod, vem, da skrajno redko narediš tisto, kar mora prerok zagroziti;
13 zato ne maram iti tja, da kot prerok ne bom pred Ninivljani
osramočen, ker se jih Boš gotovo spet usmilil!«
14 Glej, celo ta prerok je utemeljeno dvomil v božjo jezo!
15 Jaz ti pa svetujem: Stori to, kar so storili Ninivljani in spet te Bo sprejel v Svojo milost!«
16 Te besede so Tulijo spet opogumile in pričela je razmišljati sama o sebi, kmalu je našla v sebi množico napak, in dejala:
17 »O Marija, šele sedaj uvidim in mi postaja jasno, zakaj me Gospod tako kaznuje!
18 Glej, moje srce je polno grehov in nepoštenosti! Kako ga bom mogla sploh še kdaj očistiti?!
19 Kako bi si lahko upala s tako zelo nečistim srcem ljubiti Svetega vseh svetosti?!«
20 In Marija je dejala: »Prav zato Ga moraš ljubiti v svojem skesanem
spoznanju krivde; kajti edinole takšna ljubezen bo očistila tvoje srce pred Njim, Svetim vseh

svetosti!«
21 Ko se je pozno zvečer Dete s svojim Jakobom spet vrnilo v hišo, je takoj odšlo k Mariji in zahtevalo nekaj za jesti in Marija Mu je pri priči dala nekaj masla, kruha in medu.
22 Nato je dejalo: »Vidim še drugo jed, daj Mi tudi od nje jesti! Glej, to je Tulijino srce; daj Mi ga, ker si ga že pripravila zame!" - Tu je Tulija padla pred Gospoda in jokala.
23 Marija pa je dejala: »O Gospod, usmili se sirote, ki veliko trpi!«
24 In Dete je dejalo: »Že zdavnaj Sem se je usmilil, sicer je nikoli več ne bi obudil !
25 Ona sama je bila tista, ki se ni hotela zmeniti za Moje usmiljenje in se je v svojem srcu rajši z Menoj prepirala, kot da bi Me v njem sprejela.
26 Ker pa je sedaj obrnila svoje srce k Meni, sem ji storil, kakor Ninivljanom.«
27 Po teh besedah je šlo Dete k Tuliji in ji dejalo:
28 »Tulija glej, postal Sem že zelo utrujen; nekoč si Me nosila na svojih rokah, kar Mi je prijalo, -kajti ti imaš zelo mehke roke.
29 Tudi sedaj se torej dvigni in Me vzemi v svoje naročje in občuti, kako sladko je imeti v naročju Gospoda življenja!«
30 Ta otrokova želja je Tuliji popolnoma strla srce.
31 Z največjo ljubeznijo, ki jo je zmoglo njeno srce, je vzela Dete na svoje mehke roke in jokajoč dejala:
32 »O Gospod, le kako je mogoče, da Si mi kljub Tvoji strašni grožnji tako milosten?!«
33 In Dete je dejalo: »Ker si slekla staro Tulijo, ki Mi je bila zoprna, in oblekla novo, Meni drago! Sedaj pa se pomiri, kajti sedaj te že spet ljubim!« - Ta prizor je vse ganil do solz.

206 Jokajoča Tulija. Detetove globoko modre besede o raznovrstnih solzah in o Tulijini ljubosumnosti.
1 Dalj ko je sedaj Tulija držala Malčka v naročju, tem bolj je spoznavala svoje življenjske napake v sebi in zaradi tega od časa do časa zelo jokala.
2 Tu Se je Dete vzravnalo in dejalo Tuliji: »Moja ljuba Tulija! To Mi pri tebi spet ni všeč, da sedaj kar naprej jokaš, ko imaš Mene v naročju.
3 Bodi sedaj vedra in vesela; niso Mi všeč solze ljudi, če jih pretakajo tam, kjer niso potrebne!
4 Mar meniš, da bodo tvoje solze očistile tvoje srce vseh grehov pred Menoj?
5 O glej, to je neumno! Solze sicer tečejo po tvojih licih in kalijo tvoje oči, kar ti celo škoduje,-
6 toda po srcu solze ne tečejo in ga tudi ne očistijo; velikokrat ga pa zaprejo, tako da ne more vanj niti kaj dobrega, niti kaj slabega.
7 In glej, to potem prinese tudi smrt duhu, ki prebiva v srcu;
8 kajti žalosten človek je vedno užaljeno bitje in to bitje ni sposobno ničesar sprejeti.
9 Samo trojne solze sem položil človekovo oko in te so: solze veselja,
solze sočutja in solze, ki jih izsili bolečina.
10 Samo te želim videti; toda solze žalosti, solze kesanja in solze jeze, ki izhajajo iz pomilovanja samega sebe, so sadovi lastnih tal in zemlje in imajo pred Menoj majhno vrednost.
11 Solza žalosti izvira iz užaljene duše in zahteva nadomestilo; če tega ni, se takšno čustvo zlahka spremeni v skrito jezo in končno v potrebo po maščevanju.
12 Solza kesanja ima podoben izvor in se pojavi za grehom šele tedaj, ko je greh potegnil nase dobrodelno kazen.
13 Potem pa to ni solza zaradi greha, ampak samo solza zaradi kazni in zaradi greha tudi zato, ker ima ta za posledico kazen.
14 Toda ta solza ne poboljša srca; ker tedaj človek beži pred grehom, ne iz ljubezni do Mene, ampak iz strahu pred kaznijo, in glej, to je hujše kot sam greh!
15 Solza jeze pa ni vredna, da bi o njej spregovoril eno samo besedo; kajti ta je studenčnica iz

temeljev pekla.
16 Toda ta solza pač ne moči tvojega očesa, ampak samo solza kesanja.
17 Jaz pa ti rečem: Obriši si tudi to iz svojih oči; saj vendar vidiš, da se je Jaz ne veselim!«
18 Tu si je Tulija obrisala svoje oči in dejala: »O Gospod, kako si Ti vendar neskončno moder in dober!
19 o kako vedra in vesela bi lahko bila, če ne bi bila grešnica;
20 toda v Rimu sem na cesarjev ukaz darovala maliku in to dejanje me grize v mojem srcu kot hudoben črv!'
21 In *Dete* je dejalo: »Ta greh Sem ti odpustil prej, preden si ga storila.
22 Toda nevoščljiva si Mi bila za Cirenijevo ljubezen; glej, to je bil velik greh! Toda sedaj Sem ti vse odpustil in nimaš nobenega greha več, ker Me spet ljubiš; zato bodi vedra in vesela!«
23 Potem je postala Tulija, tako kot vsi v Jožefovi hiši, spet polna veselja in nato so vsi odšli k večerji.

207 Detetove pomirjevalne besede pred viharno nočjo. Evdokijin neumen strah in varnostni ukrep.
1 Po večerji je Jožef blagoslovil vse goste in tudi Dete jih je blagoslovilo in reklo:
2 »Sedaj pa pojdite vsi k počitku; ne bojte se, če bo ponoči majhen vihar butal v našo hišo;
3 kajti nikomur ne bo skrivil niti lasu!
4 Pomislite: Ta, ki prebiva tukaj med vami, je tudi Gospod viharjev!«
5 Po teh besedah, ki so med Cirenijevimi mornarji vzbudile zaskrbljenost za ladjo, je en ladijski služabnik rekel:
6 »Ta Otrok je pravi prerok, ker prerokuje hudo;
7 zato pojdimo pri priči tja, kjer se nahaja slabo pritrjena Cirenijeva ladja, in jo potegnimo, kolikor je mogoče, na obalo in jo tam pritrdimo!«
8 Tu se je Jonatan dvignil in dejal: »Ne skrbite za to!
9 Kajti prvič bo Gospod že znal varovati ladjo;
10 drugič pa imam jaz doma ljudi, ki se bolj spoznajo na varovanje ladij kot vi, in bodo že znali zavarovati ladjo cesarjevega namestnika. Zato bodite z menoj vred mirni!«
11 S tem so bili vsi pomirjeni in so šli počivat.
12 Marija pa je tudi takoj pripravila Detetu prav mehko in svežo posteljo, Ga položila vanjo in Njegovo majhno posteljico postavila poleg svojega ležišča.
13 Navadno pa sta Marija in Evdokija spali skupaj v eni postelji in tako je bilo tudi sedaj.
14 Evdokija, ki se je pa močno bala napovedanega viharja, je rekla Mariji:
15 »Marija, glej, zelo se bojim viharja, ki gotovo pride!
16 Kako bi bilo, če bi za nocoj midve vzeli Dete sredi med naju?
17 Tedaj bi bile veliko bolj varne pred vsakršno nevarnostjo!«
18 Ko pa je Dete slišalo od Evdokije takšno zaskrbljenost, se je nasmehnilo in dejalo:
19 »O Evdokija, včasih si prav pametna, - toda včasih si bolj neumna kot noč!
20 Mar meniš, da te lahko varujem samo tedaj, če Sem v tvojem naročju.
21 O, tu se zelo motiš! Glej, Moja roka je daljša kot si misliš!
22 In če bi bila na koncu svetov, bi te prav tako dobro varoval kot tu!
23 Zato le bodi mirna in pojdi kakor navadno počivat in jutri boš spet zdrava vstala! « - To je pomirilo Evdokijo in pri priči je z Marijo legla k počitku.

208 Nočni orkan s svojimi grozotami. Divje živali. Jožefovo prekletstvo viharja. Detetova graja. Konec viharja.
1 Po dveh urah, ko je že vse počivalo, je prišel mogočen vihar in tako silno butnil v hišo, da se

je vsa stresla.
2 Vsi speči so se zaradi tega bobnečega sunka prebudili. In ker je vihar naprej divjal, spremljalo pa ga je tisoč bliskov in najsilnejše grmenje,
3 In ker je vihar naprej divjal, spremljalo pa ga je tisoč bliskov in najsilnejše grmenje,
4 so se kmalu začeli tresti in obupavati vsi, kar jih je bilo v Jožefovi hiši.
5 Besnenju in divjanju orkana se je pridružilo še rjovenje množice divjih zveri, kar je še povečalo strah gostov v Jožefovi hiši.
6 Vsi so se začeli drenjati v sobo, kjer so bili Jožef, Cirenij in Jonatan, in so tam iskali zavetje.
7 Jožef pa je vstal, naredil luč, in tolažil prestrašene, kolikor mu je bilo mogoče.
8 Enako pa sta storila tudi velikan Jonatan in Cirenij.
9 Ker pa je postajal vihar vedno močnejši, tolaženje teh treh ni veliko koristilo; večino pa je obšel smrtni strah zaradi tega, ker so nekateri tigri skozi sicer dobro zamrežena okna začeli med pošastnim rjovenjem stegovati svoje šape.
10 Ko je Jožefu samemu vsa stvar začela biti nekoliko preveč grozna, se je razburil in dejal viharju:
11 »Umolkni pošast, v imenu Njega, ki prebiva tu, in je Gospod
neskončnosti,
12 in za naprej nikoli več ne vznemirjaj tistih, ki potrebujejo miru v nočnem času! Zgodi se!«
13 Te besede je Jožef zaklical s tako veliko močjo, da so se jih vsi prestrašili še bolj kot divjanja orkana.
14 Toda vihar kljub temu ni hotel ponehati, nakar je postal Jožef še bolj razburjen in je še silneje zagrozil viharju.
15 Toda tudi to je ostalo brez sadu in vihar se je norčeval iz Jožefa.
16 Tu je postal Jožef besen nad neposlušnim orkanom in ga je preklel.
17 V tem trenutku se je Dete prebudilo in reklo Jakobu, ki je bil poleg majhne posteljice:
18 »Jakob, pojdi k Jožefu in mu reci, da mora svoje prekletstvo preklicati; kajti preklel je to, česar ne pozna!
19 Jutri pa bo uvidel razlog tega viharja in spoznal dober razlog zanj; v nekaj minutah pa ga bo tako in tako konec.«
20 Nato je Jakob pri priči odšel k Jožefu in mu povedal, kaj mu je Dete naročilo.
21 Tu se je Jožef ojunačil in storil, kar mu je Jakob sporočil in kmalu nato se je vihar polegel; zveri pa se izgubile in vsi v Jožefovi hiši so šli spet počivat.

209 Dobro delo in namen nočnega viharja: uničenje razbojnikov. Sežiganje ostankov njihovih kosti.

1 Drugega dne je kakor običajno Jožef že zelo zgodaj vstal in razdelil svojim sinovom dnevna opravila.
2 Prvo je bilo, da morajo poskrbeti za dober zajtrk in vse tisto, kar bo potem dan prinesel.
3 Po tem naročilu je odšel ven in pogledal, ali je morda naredil nočni vihar kakšno škodo.
4 Ko pa je hodil tako sem ter tja, je kmalu našel veliko oglodanih človeških kosti
5 in naletel na mnogo mest, ki so bila popackana s človeško krvjo.
6 Ob tem pogledu se je silno prestrašil in si te uganke ni znal rešiti.
7 Ko pa je šel dalje, je našel tudi vse polno bodal in majhnih sulic, ki so bile pogosto popackane s krvjo.
8 Pri tem pogledu se mu je pričelo svitati in prav počasi je pričel spoznavati dobrodelni vzrok viharja in živali, ki jih je ta prignal.
9 Nato je Jožef hitro odšel k svojim štirim sinovom, jim to povedal in ukazal trem, naj zberejo kosti in orožje.

10 V eni uri in pol je ležal zelo velik kup kosti zložen pod drevesom, poleg njega pa drugi kup krvavega orožja.
11 Šele po zajtrkuje Jožef odpeljal Cirenija in Jonatana ven in jima pokazal to nenavadno jutranjo najdbo.
12 Ko je Cirenij to zagledal, se je prijel za glavo in dejal:
13 »Toda za voljo vsemogočnega Gospoda, kaj pa je to?
14 Od kod te kosti? In od kod to orožje, od katerega se še cedi sveža kri?
15 Jožef, brat, prijatelj, ali nimaš nobene slutnje, ki bi ti tiho prišepetavala vzrok te grozote?«
16 In *Jožef* je dejal: »Prijatelj in brat, to so ali morski roparji ali tisti puntarji, ki so zasledovali tvojo ladjo«
17 Toda najprej uničimo vse to z ognjem;
18 šele potem bomo skušali raziskati zadevo!«
19 Cirenij je bil s tem zadovoljen in vsi njegovi ljudje so morali od vseh strani privleči les.
20 In ko so proti poldnevu na prostem postavili primerno velik kup lesa, so zmetali kosti z orožjem vred na to grmado in jih sežgali.

210 Ogled okolice hiše. Otrokov trikratni tek okrog pogorišča in Njegove preroške besede Cireniju.

1 Ko je po preteku nekaj ur vse zgorelo in od tega prizora nihče od
ostalih gostov - razen Cirenijevih služabnikov, ni nič opazil - ker je tako hotel Gospod -
2 šele tedaj so prišli Tulija, Maronij Pilla, polkovniki in stotniki skupaj z Marijo in Jakobom, ki je peljal Dete ta dan prvič iz hiše na prosto.
3 In Maronij Pilla, ki je imel zelo občutljiv nos, je pri priči zavohal duh po ognju,
4 šel hitro k Jožefu in dejal: »Najplemenitejši prijatelj, ali v svojih
nosnicah ne čutiš vonja po divjem požaru?«
5 In Jožef ga je popeljal nekoliko za hišo in mu s prstom pokazal pogorišče.
6 In Maronij je vprašal, kaj so tu sežgali.
7 Jožef pa je dejal: »Prijatelj, to stvar smo sežgali prav zato, da ne bi mogla pasti v oči vsemu svetu!
8 Toda Cirenij ve vse; zato se obrni nanj! On ti bo povedal, kaj se je tu zgodilo; kajti on je bil priča vsega!«
9 S tem je odpravil Maronija in za njim še nekaj radovednih raziskovalcev.
10 Nato pa je hotelo Dete z Jožefom, Cirenijem in Jonatanom in s Svojim Jakobom iti do pogorišča, ki se je tu in tam še malo kadilo.
11 Ko so prišli tja, je Dete trikrat steklo okrog precej velikega pogorišča, vzelo do polovice sežgano bodalo, ga dalo Cireniju in dejalo:
12 »Cirenij, glej, sedaj so tvoji sovražniki premagani in njihova trdnost je postala pepel!
13 Tukaj v Moji roki je poslednji sovražni ostanek in ta je postal neuporaben.
14 Izročam ti ga v znamenje, da se za naprej ne smeš maščevati nad tistimi, ki so bili proti tebi – in so nekateri redki še vedno;
15 kajti prav tako neuporaben in ožlindran, kot to bodalo tu, naj bo tudi ves tvoj srd v tebi in v teh tvojih redkih sovražnikih!
16 Ti tvoji sovražniki pa so prišli iz Tira in te hoteli tukaj pokončati.
17 Jaz pa Sem poznal dan, uro in trenutek, ko si bil v nevarnosti.
18 Zato Sem v tej noči ob pravem času poklical vihar, ki je prignal krvoločne zveri iz gorovja
19 in puntarje spravil v velik strah in grozo, tako da so bili nemočni, ko so jih napadle zveri.
20 In glej, tako bo tudi v prihodnje: mogočen ogenj iz višave bo prišel nad kosti hudodelcev in jih bo sežgal v prah in pepel!

21 Gospod pa bo šel trikrat okrog pogorišča sveta in nihče Ga ne bo vprašal in rekel: »Gospod, kaj delaš?«
22 In šele pri tretjem obhodu bo Zemlji odvzet poslednji žarek jeze!«
23 Temu govoru so se vsi zelo čudili; kajti nihče ni razumel njegovega pomena

211 Jožefovo vprašanje in Detetov tolažilni odgovor. Detetova velika lakota. Za obed: ribe. Cirenijevo vprašanje o Sredozemskem morju.

1 Čez nekaj časa pa je šel Jožef k Detetu in Ga vprašal, kako je treba to razumeti.
2 In Dete je dejalo: »Jožef, tu poizvedуješ zaman;
3 kajti prav mnogo stvari je, ki vam ne bodo razodete, dokler živite na Zemlji.
4 Kdor pa bo po tem življenju prišel duhovno v Moje kraljestvo, temu Bom v luči pokazal vse.
5 Zato tu ne sprašuj o stvareh, ki se te sedaj ne tičejo!
6 Sedaj pa daj prinesti zemljo in z njo pokriti to pogorišče!
7 In Jožef se je tu obrnil na Cirenija in ta je takoj naročil svojim ljudem prinesti zemljo in z njo pokriti to mesto.
8 Po tem delu pa je že minilo poldne in Jožefovi sinovi so tudi končali kuhanje in so imeli pripravljeno kosilo za mnoge goste.
9 In Dete samo je dejalo Jožefu: »Postal Sem že prav lačen; tri velike ribe so pečene, zato pojdimo jest!«
10 Jožef pa je dejal: »To je res pohvalno; toda ali bo teh rib dovolj za več kot sto ljudi?«
11 In Dete je odvrnilo: »Saj si vendar videl te velike živali, kako moreš o tem sploh vprašati?
12 Vsaka riba ima dobrih sto funtov; tu resnično ni treba več in bi zadostovalo za dvesto ljudi!
13 Zato sedaj le pojdimo domov, ker Sem že zelo lačen - posebno pa dobrih sredozemskih rib!«
14 In Jožef je takoj sklical vse h kosilu in se podal v vilo.
15 Po poti pa je *Cirenij* vprašal ljubeznivo Dete, če je to morje res pravo Sredozemsko morje (Mare mediterraneum).
16In *Dete* je dejalo: »Pravo ali ne; z vami moram govoriti na vaš način, če hočem, da me boste razumeli.
17 Po jedi pa lahko na majhni zemeljski krogli pogledaš in tam boš našel, ali ta izraz ustreza.«
18 Nato je Dete s Svojim Jakobom steklo naprej, da bi bilo čimprej pri mizi.
19 In ko je Jožef prišel, se mu je Dete že od mize smehljalo, medtem ko je že držalo košček ribe v svoji roki.
20 Jožef pa se je tega skrivaj zelo veselil, samo zaradi spodobnosti je rekel:
21 »Toda Moje najljubše Dete, tako velik kos! Ali ga Boš sploh lahko pojedel?«
22 In Dete se je še bolj nasmehnilo in dejalo: »Skrbi raje za kaj drugega; kajti že tvoji očetje so poskrbeli za to, da Mojemu želodcu zlahka kaj ne škoduje! Kajti zelo pogosto so Mi stregli na mizo najslabše in največje kose.« - Tu je Jožef dobro razumel, kaj je hotelo Dete povedati.

212 Jakob in Dete sta kaznovana s postom zaradi opuščene molitve pri mizi. Detetov pogovor z Jakobom in Jožefom. Jakob in Dete odideta.

1 Nato pa je začel Jožef svojo običajno molitev pri mizi in blagoslovil jed,
2 nato pa vprašal Dete, ali je tudi že molilo.
3 Dete pa se je spet nasmehnilo in Jakobu reklo:
4 »Ti, zdaj sva pa dobra! Saj sva oba pozabila prosilno in zahvalno molitev in sva kljub temu jedla ribo!
5 Sedaj pa govori kakor veš in znaš, sicer bova očitno spet kaznovana in se bova morala nekoliko postiti! «

6 In Jakob, nekoliko v zadregi, je dejal: »Ljubi oče Jožef, prosim te odpuščanja; kajti tokrat sem zares, z mojim Jezusom vred, pozabil moliti!«
7 Ko je Jožef to slišal, se mu je obraz nekoliko stemnil in je dejal:
8 »Če sta pozabila moliti, pozabita tudi jesti do večera, medtem pa se pojdita malo sprehajat na prosto!«
9 In Dete se je tu nasmehnilo Jakobu in dejalo: »Zdaj pa imava; ali ti nisem pred tem povedal, da bo prišlo do posta?!
10 »Toda počakaj še malo; pred tem hočem še tudi z Jožefom spregovoriti nekaj besedic!
11 Morda bo potem kaj popustil glede posta do večera.«
12 In Jakob je skrivaj dejal: »Gospod, Ti stori, kar se Ti zdi najbolje in jaz bom nato sledil Tvojemu zgledu!«
13 In Dete je nato Jožefa vprašalo takole: »Jožef, ali misliš to popolnoma resno?«
14 In Jožef je dejal: »Ja, seveda; kajti kdor ne moli, naj tudi ne je!«
15 In Dete se je spet nasmehnilo in dejalo: »Toda to se mi zdi strogo!
16 Glej, če bi bil Jaz tako strog, kot si sedaj ti, potem bi imeli kazen posta mnogi tisti, ki danes tudi jedo, čeprav niso molili!
17 Jaz bi pa rad enkrat slišal od tebe, zakaj in h komu naj sploh molim!
18 In potem bi rad od tebe zvedel tudi, h komu prav za prav ti moliš v svoji molitvi in h komu bi moral moliti ubogi Jakob!
19 In Jožef je dejal: » K Bogu, Gospodu, Tvojemu svetemu Očetu moraš moliti zato, ker je svet, presvet!«
20 Dete pa je dejalo: »Tu imaš seveda popolnoma prav;
21 toda neprijetno pri tej stvari je samo to, da ti ravno Očeta vse svetosti, h kateremu moliš, ne poznaš!
22 In tega Očeta še dolgo ne boš poznal, ker te pri tem ovirajo tvoje stare navade, ki te slepijo!«
23 Nato je dejalo Dete Jakobu: »Le pojdiva ven in videl boš, da se da zunaj na prostem tudi brez molitve dobiti kaj za pod zob!«
24 Nato je Dete s Svojim Jakobom steklo ven in Ga niso mogli zadržati.

213 Marijine in Cirenijeve besede Jožefu. Jožef v zadregi in njegovo klicanje Deteta.
1 Ko pa sta bila Dete in Jakob zunaj, je Marija spregovorila Jožefu:
2 »Poslušaj, ti moj ljubi soprog in oče Jožef, včasih si do božjega
Otroka vendarle nekoliko prestrog!
3 Kaj pa bi sploh lahko pričakoval od naravnega človeškega otroka, starega dve leti in eno tretjino?!
4 Le kdo bi ga že tako zgodaj kaznoval?
5 Ti pa si do tega Otroka vseh otrok tako zelo strog, kot da bi bilo v Bog ve kakšni zreli starosti!
6 Glej, to se mi zdi zelo krivično! Tudi če Ga imaš kdaj pa kdaj nadvse rad, pa si kljub temu včasih do Njega tako strog kot da Ga sploh ne bi ljubil!«
7 Temu Marijinemu tonu so se pridružili pri priči tudi Cirenij, Jonatan, Tulija, Evdokija in Maronij Pilla.
8 In Cirenij je še posebej dejal Jožefu: «Prijatelj, resnično ne vem, kaj je včasih s teboj!
9 Enkrat me učiš v Detetu Samem spoznavati najvišje božje bitje, -
10 takoj nato pa spet zahtevaš od Deteta, da mora moliti enega Boga!
11 Povej mi, kako gre to skupaj!? Če je Dete božje bitje samo, kako naj potem moli enega Boga? - Ali se ti ne zdi ta tvoja zahteva nekoliko nesmiselna?
12 Recimo pa, da Dete ne bi bilo To, za kar Ga jaz brez vsakega dvoma spoznavam in Ga vedno

molim,
13 tedaj kot pravi prijatelj otrok menim, da je tvoja zahteva do Otroka, ki je še v zibelki, vendar nekoliko neumna!
14 Kajti kdo bi od devet četrtletij starega otroka zahteval strogo molitev?!
15 Zato mi že ne smeš zameriti, če ti bom kot pogan rekel:
16 »Prijatelj, udarjen moraš biti s trikratno slepoto, če nisi sposoben Dete ves čas enako ceniti!
17 Resnično, tokrat
tudi jaz ne bom pojedel nobenega grižljaja, dokler ne bo Dete s Svojim Jakobom tu na moji strani!
18 Ali ni celo prav smešno, če prosiš Gospoda Boga za blagoslov jedi, potem pa istega enega Gospoda Boga naženeš od mize, ker ni molil na tvoj običajni način?!
19 Dete te je gotovo tudi zato vprašalo, h komu naj prav za prav moli in h komu ti moliš in h komu bi moral moliti tudi Jakob.
20 Ti pa po mojem mnenju nisi opazil, kaj ti je hotelo Dete s tem povedati!« -
21 Te zelo tehtne pripombe so šle Jožefu zelo do srca in šel je ven po Dete in Jakoba.
22 Toda zaman je klical Jakoba in Dete; kajti oba sta se hitro oddaljila, - toda kam, tega ni vedel nihče.

214 Jožefovi sinovi iščejo Dete. Skrivnostni glas in njegove tolažilne besede Jožefu. Jožef na pravi sledi. Obed za Gospodovo mizo na hribu. O pravi molitvi.
1 Ker je pa na to postalo *Jožefa* strah, je hitro sklical svoje štiri starejše sinove in jim rekel:
2 »Pojdite in mi pomagajte iskati Dete in Jakoba; kajti pregrešil sem se nad Otrokom, in silno tesno mi je pri srcu!«
3 In štirje sinovi so z največjo naglico odšli na vse strani in približno eno uro iskali Dete, toda nikjer Ga niso našli in vrnili so se domov, ne da bi kaj opravili.
4 Ko pa je Jožef videl, da so se štirje sinovi vrnili sami, mu je postalo še bolj tesno pri srcu, tako da je zaradi tega odšel prav daleč od
vile in tam zelo bridko jokal zaradi domnevnega pregreška nad
Otrokom.
5 Ko pa je tako jokal, je zaslišal neki glas, ki mu je dejal:
6 »Jožef, pravični, nikar ne jokaj in ne pusti, da bi ljudje vznemirjali tvojo dušo!
7 Kajti Jaz, ki Me sedaj poln strahu in tesnobe iščeš, Sem ti bližje, kakor misliš.
8 Pojdi pa v smeri svojega obraza naprej in tvoje oči bodo zagledale Njega, ki ti sedaj govori in Ga ti iščeš!«
9 Na te čudovite besede se je Jožef potolažen dvignil in zdirjal naprej v smeri svojega obraza, kakšne pol ure peš poti.
10 In ko je tako šel, je prišel na velik grič, ki je bil sto sedemdeset sežnjev visok.
11 Tu je mislil in dejal sam pri sebi: »Ali naj se pri tej močni vročini povzpnem tudi na ta hrib?«
12 Glas pa je spet govoril: »Ja, tudi na ta hrib moraš iti; kajti šele na višini bodo tvoje oči videle Gospoda, ki Ga nisi videl, ko je sedel pri tebi za mizo!«
13 Ko je Jožef to slišal, se ni več zmenil za veliko vročino, ampak je pohitel na hrib.
14 Ko je prišel blizu vrha, je videl, da je ovit v gosto meglo, in se zelo čudil, da je bil tako majhen hrib v tem letnem času zamegljen; kajti bilo je okrog velike noči.
15 Ko pa se je tam tako čudil, glej, sta se kmalu pokazala iz megle Jakob in Dete in Dete je dejalo:
16 »Jožef, ne boj se, ampak pojdi z vedrim srcem z Menoj na vrh tega hriba,
17 in se tam prepričaj, da še ni prišel čas, ko bi se Gospod moral postiti zato, ker ni molil!
18 Prišel pa bo čas, ko se bo Gospod postil, toda sedaj ga še ni. - In tako pojdi za Menoj!«

19 In Jožef je sledil Detetu in kmalu prišel na vrh.
20 Ko je bil na vrhu, so megle izginile, in na lepo zglajenem tramu iz cedrovega lesa je bilo pečeno jagnje, vrč poln slastnega vina in hlebec najboljšega pšeničnega kruha.
21 Tu je Jožef nadvse strmel in dejal: »Toda od kod sta vzela vse to? So vama angeli prinesli, ali si Ti, o Gospod, vse ustvaril?«
22In Dete je pogledalo k soncu in dejalo: »Jožef, glej, tudi ta zemeljska
svetilka se hrani pri Moji mizi!
23 In rečem ti: »V eni uri potrebuje več, kot je velika ta zemlja, ki te nosi, in glej, še nikoli ni trpela lakote in žeje! In takšnih gostov ima
m nešteto in še neskončno večjih!
24 Mar meniš, da se Bom potem postil, če Me boš ti nagnal od mize, zato ker nisem hotel moliti Samega Sebe ob nepravem času?
25 O glej, tega Gospodu ni treba! Sedaj pa ti pridi za Mojo mizo in jej z Menoj; toda tokrat brez tvoje običajne molitve!
26 Kajti prava molitev je ljubezen do Mene; če imaš to, tedaj lahko svojim ustnicam vsekdar prihraniš trud!« - In Jožef je pristopil, ter jedel in pil pri resnični Gospodovi mizi in hrana se mu je zdela prav nebeško okusna.

215 Jožef nosi križ. Detetov evangelij o križu.
1 Po tem nebeškem obedu na holmu je rekel Jožef Detetu:
2 »Moj Gospod in moj Bog! Jaz ubogi sivi starec Te prosim, odpusti mi, ker sem Te gotovo užalil,in se spet vrni z menoj v hišo!
3 Kajti brez Tebe se večno ne morem vrniti; če bi se pa vrnil brez Tebe, bi vsi zelo ostro nastopili proti meni in me kaznovali s trdimi besedami!«
4 In Dete je dejalo: »Ja, ja, seveda grem s teboj; kajti tu Si ne bom postavil bivališča in ostal v njem!
5 Toda eno zahtevam od tebe, in to je, da vzameš to Mojo mizo na svoje rame in jo nosiš pred Menoj domov.
6 Ne boj se pa njene teže; kajti ta te bo sicer nekoliko pritiskala, toda ne bo te upognila in še manj oslabila!«
7 Na te besede je vzel Jožef lepi križ, Jakob pa ostanke od obeda, in sta se tako z Detetom v sredi odpravila na pot nazaj.
8 Čez nekaj Časa je Jožef dejal Detetu: »Poslušaj, moj najljubši Jezus, križ je vendarle težak! Ali ne bi mogli nekoliko počiti?«
9 In Dete je dejalo: »Kot tesar si nosil že večja bremena, ki ti jih nisem Jaz naložil;
10 in glej, tedaj si nisi maral privoščiti počitka prej, dokler nisi bremena spravil na njegovo mesto!
11 Sedaj nosiš prvič samo majhno breme zame in že po tisoč korakih hočeš počivati?
12 O Jožef, nosi, nosi Moje lahko breme brez počitka, tako boš nekoč v Mojem kraljestvu našel pravo plačilo!
13 Glej, na tem križu boš spoznal Moje breme, in s svojo majhno težo ti bo povedalo, kaj sem Jaz tebi na svetu!
14 Toda ko boš v Mojem naročju zapustil ta svet, tedaj ti bo ta križ postal ognjeni Elijev voz v katerem se boš presrečen pred mojim obličjem peljal navzgor!«
15 Po teh besedah je stari Jožef poljubil precej težki križ in ga nesel brez počitka naprej;
16 in nič več se mu ni zdel tako težak, tako da ga je potem z lahkoto prinesel prav do vile.
17 Pri vili pa je bilo vse v največjem pričakovanju, polnem velike zaskrbljenosti, s katere strani neki bi se utegnil vrniti Jožef z Detetom in Jakobom.

18 Ko pa so sedaj Marija, Cirenij in drugi končno že enkrat zagledali prišleke, je bilo končano!
19 Vsi so jim tekli z razprostrtimi rokami naproti in Marija je pri priči zgrabila Dete in Ga ljubkovala s krčevito ljubeznijo.
20 Cirenij pa se je čudil Jožefu, kako more vleči domov na svojih ramenih kar ene vislice kot simbol največje sramote in zasramovanja.
21 In Dete v materinem naročju Se je vzravnalo in reklo Cireniju:
22 »Resnično, resnično, to znamenje največje sramote bo postalo znamenje največje časti!
23 Če ga ne boš nosil za Menoj tako, kot ga sedaj nosi Jožef, tedaj nekoč ne boš prišel v Moje kraljestvo!« - Te besede so pripravile Cirenija k molku in nato ni nadalje spraševal o Jožefovem bremenu.

216 Hladna riba z oljem in limoninim sokom. O mojzesovskem nauku o pravilni prehrani. Novozavezni nauk o pravilni prehrani: »Gospod je najboljši kuhar!«

1 Nato so šli spet vsi v hišo in tam po Detetovi volji za mizo.
2 Kajti nihče od glavnih gostov še ni snedel niti grižljaja; tri velike ribe so ležale tam skoraj nedotaknjene.
3 Ker pa je med iskanjem Deteta minilo več ur in se je dan že nagibal k večeru,
4 so se seveda tudi ribe ohladile, v takem stanju jih pa Judje v glavnem niso smeli več uživati.
5 Ker pa sonce vendarle še ni zašlo, bi ribe vendarle lahko zaužili, morali bi jih samo znova prinesti na ogenj in jih pogreti.
6 Zato je Jožef pri priči poklical svoje štiri kuharje in jim ukazal, naj ribe popečejo.
7 Dete pa je dejalo: »Jožef, prihrani si to delo; kajti odslej se bodo ribe lahko jedle tudi hladne, če bodo le prej pečene!
8 Namesto ponovne peke pa prinesi limone in dobro olje,
9 in te ribe bodo tako okusnejše, kot če bi bile ponovno pečene!«
10 Jožef je pri priči izpolnil Detetov nasvet in dal prinesti polno košaro limon in zajeten vrč, poln svežega olja.
11 In vse goste je lakomno skominalo po tej novi hrani, saj jih je zanimalo, kakšen okus bo imela.
12 Cirenij je bil prvi, ki si je vzel precejšen kos ribe in dal nanj olje in sok ene limone.
13 In ko je začel jesti, ni mogel dovolj prehvaliti dobrega okusa tako pripravljene ribe.
14 Po takšni izkušnji cesarjevega namestnika so se jih lotili tudi drugi gostje in vsem je šla ta hrana tako v slast, da se temu niso mogli dovolj načuditi.
15 Ko je Jožef sam poskusil zajeten kos, je dejal:
16 »Resnično, če bi Mojzes kdajkoli jedel tako pripravljeno ribo, bi to hrano gotovo sprejel tudi v svojo pravilno prehrano!
17 Toda njemu v kuhinji ni bilo treba biti tako vešč, kot si Ti, moj najljubši Jezus!«
18 Tu se je Dete prav prisrčno zasmejalo in zelo prijazno dejalo:
19 »Moj ljubi oče Jožef, vzrok je v tem:
20 Pod Mojzesom v puščavi se je reklo: «Lakota je najboljša kuharica!« in ljudstvo bi iz lakote pogosto jedlo surovo meso, v svojo pogubo;
21 zato je Mojzes moral predpisati takšno pravilno prehrano in jedi so se morale jesti sveže in tople.
22 Sedaj se pa reče in se bo naprej vedno glasilo: *Gospod je najboljši kuhar.* In potem se že sme jesti tudi hladna riba z limono in oljem.
23 In to zato, ker je mrzla, pa vendar dobro pečena riba enaka stanju poganov. Limonin sok je enak moči izvirajoči iz mene, ki jih enoti in združuje in olje pa enako Moji besedi, namenjeni njim. – Ali sedaj razumeš, zakaj je takšna riba okusnejša?« - Zaradi tega so bili vsi ganjeni do

solz in se zelo čudili Detetovi modrosti.

217 Zakaj se morje v Sredozemlju po pravici imenuje Sredozemsko morje.

1 Ko pa so se vsi najedli hladnih rib, so se dvignili, se zahvalili Jožefu za ta dober obed in se nato podali na prosto; kajti sonce še ni popolnoma zašlo.
2 Ko je bila večina gostov iz Cirenijevega spremstva zunaj, mu je Dete dejalo:
3 »Cirenij, ali se ne spomniš več, kaj si me vprašal zunaj na pogorišču, ko sem pohvalil ribe iz Sredozemskega morja, kako so dobre in okusne?«
4 Cirenij je tu nekoliko pomislil, a svojega vprašanja se ni več spomnil;
5 zato je dejal Detetu: »O Moj Gospod, Ti moje življenje, odpusti mi, priznati moram pred Teboj, da sem ga popolnoma pozabil!«
6 Tu se je Dete spet nasmehnilo in zelo blago dejalo nekoliko zmedenemu Cireniju:
7 »Ali me nisi vprašal, ali je Sredozemsko morje res na sredini Zemlje?!
8 Jaz pa sem te poslal k mali zemeljski krogli, da bi pogledal in se prepričal, če je to morje res na sredini zemlje.
11
Toda glej, sedaj je najlepši trenutek za obravnavo te stvari!
10 Zato vzemi malo Zemljo v roko in tam poišči odgovor na tvoje vprašanje!«
11 In Cirenij je dejal: »Ja, pri moji ubogi duši, to bi bil gotovo popolnoma pozabil, če me Ti, o Gospod, sedaj ne bi na to opomnil!«
12 Tu je Jakob nemudoma skočil v stransko sobo in prinesel Cireniju majhno Zemljo.
13 Ta pa je pri priči začel iskati Sredozemsko morje in ga kmalu tudi našel.
14 Ko pa je s svojim prstom kazal na Sredozemsko morje, ga je Dete vprašalo:
15 »Cirenij, ali je to res sredina Zemlje? Ali kako se ti zdi?«
16 Cirenij je dejal: »Jaz sem prav dober računar po Ptolomeju in Evklidu.
17 Zato vem iz planimetrije, da je na površini krogle vsaka poljubno izbrana točka v sredini površine zato, ker je prvič s središčem krogle v najnatančnejšem odnosu,
18 in drugič ker so od nje do njene nasprotne točke vse linije enako ukrivljene in enako dolge.
19 Po tem pravilu se to morje lahko imenuje «Sredozemsko morje«.
20 Ampak potemtakem seveda ugotavljam, da je vsako morje v enakem razmerju in bi prav tako bilo lahko Sredozemsko morje.«
21 Dete pa je dejalo: »Tu imaš popolnoma prav; toda kljub temu evklidske razmere tukaj ne ustrezajo,
22 in kljub temu se lahko izključno to morje imenuje Sredozemsko morje,
23 kajti prava sredina je tam, kjer je Gospod!
24 Glej, Gospod pa je sedaj tu ob tem morju in zato je tudi tukaj sredina morja!
25 Glej, to je drugačno preračunavanje, o katerem Evklid niti sanjal ni in je bolj pravilno kot njegovo!«
26 Ta razlaga je Cirenija silno predramila in raziskoval je naprej.

218 Vse ima svoj od Boga določeni čas in red. O praznem raziskovanju božjih globin in o otroški preprostosti kot poti do prave modrosti.

1 Dete je opazilo Cirenija, da se je lotil nadaljnjih raziskav.
2 »Cirenij, zaman še naprej raziskuješ in hočeš takoj imeti celo roko, kjer Sem ti pokazal prst!
3 Glej, to pa ne gre; kajti vse rabi svoj čas in svoj čvrst, nespremenljiv red!
4 Če vidiš drevo cveteti, bi seveda rad imel tudi že zrel sad

5 Toda glej, to ne gre; kajti vsako drevo ima svoj čas in svoj red!
6 Čas in red pa sta iz Mene od vekomaj, zato ne morem Samemu Sebi nasprotovati;
7 Zato tudi ne morem od časa in reda niti malo odstopiti.
8 Res te ljubim v vsej polnosti Svoje božje moči; kljub temu pa ti
ne morem podariti niti minute minljivega časa;
9 kajti ta mora teči brez prestanka kakor tok in se ne da ustaviti ter nima miru prej, dokler ni dosegel velike obale nespremenljive večnosti.
10 Zato je tvoje raziskovanje Mojih globin nekoliko ničevo.
11 Kajti po tej poti se Mojim globinam vseeno ne boš približal niti za las, predno bo prišel pravi čas.
12 Zato opusti takšna raziskovanja in ne muči svojega duha zaman; kajti o pravem času ti bo iz Mene postalo vse jasno!
13 Ti želiš sedaj v globini dojeti, zakaj je sredina tukaj, kjer Sem Jaz?
14 Jaz ti pa povem: Tega sedaj še ne moreš dojeti; zato zaenkrat veruj in v veri dokazuj pravo ponižnost svojega duha.
15 Ko bo tvoj duh šele po pravi ponižnosti dosegel pravo globino v sebi, tedaj boš tudi lahko jasno gledal iz te globine v Mojo globino.
16 Če pa boš raziskovaje dvigal svojega duha, tedaj bo ta vedno bolj in bolj zapuščal svojo živo globino, in ti se boš s tem oddaljil od Moje globine in se ji ne boš več približal.
17 Ja, k temu ti še pridajam: Odslej mora vsa globoka modrost ostati skrita pred modrimi tega sveta;
18 toda preprostim, slabotnim, otrokom in sirotam bo položena v srce!
19 Zato postani v svojem srcu otrok in potem bo zate pravi čas, ko boš pridobil pravo modrost.«
20 Cirenij je silno strmel nad tem poukom in nato Dete vprašal takole:
21 »Ja, če je tako, potem se noben človek ne sme več učiti brati, še manj pa sam pisati?!
22 Če Ti tistemu, ki je vreden, vse to podariš, Čemu potem naporno
učenje?«
23 In Dete je dejalo: »S pravim in ponižnim učenjem se gnoji njiva za modrost in to je tudi v Mojem redu.
24 Učenja pa ne smeš imeti za cilj ali samo za modrost, ampak samo za sredstvo.
25 Ko pa bo njiva pognojena, tedaj bom že posejal seme, iz katerega bo šele tedaj vzbrstela prava modrost! Ali razumeš to?« -Tu je Cirenij molčal in ni več raziskoval naprej.

219 Naložen si križ kot izraz božje ljubezni do človeštva.

1 Po tem nadvse poučnem pogovoru Deteta s Cirenijem pa se je tudi
Jožef obrnil na Dete in Ga vprašal, kaj naj se zgodi s tistim križem, ki ga je prinesel domov.
2 Dete je dejalo: "Jožef, rečem ti, da je ta že našel svojega moža in svoj prostor!
3 Saj tudi vi pravite trgovcu: »Dobro blago imaš, zato ga ne boš imel dolgo;
4 ker za njega se bo gotovo kmalu nekje našel kupec, ki bi ga rad kupil!«
5 In glej, takšen trgovec Sem tudi Jaz! Prinesel Sem dobro blago za prosto prodajo.
6 Našel se je tudi že kupec in si ga pridobil s svojo ljubeznijo do Mene;
7 in kupec je Jonatan, močni ribič.
8 Ali naj za svoje mnoge ribe, s katerimi nas je že tako pogosto bogato oskrbel, ne dobi ničesar?!
9 Ena roka umiva drugo. Kdor podaja vodo, temu bo voda spet dana.
10 Kdor daje olje, bo spet dobil olje.
11 Kdor tolaži, bo dobil tolažbo za večno.
12 Kdor pa daje ljubezen, temu se bo ljubezen tudi vrnila.

13 Jonatan pa Mi je dal vso svojo ljubezen, zato Sem mu Jaz dal v tem križu tudi svojo ljubezen.
14 vi pa ste Mi sicer tudi dali ljubezen v vodi in olju;
15 toda povem ti, Jožef: čista ljubezen Mi je vendarle ljubša kot tista z vodo in oljem!
16 Križ pa je sedaj postal Moja najvišja ljubezen!
17 Jonatanu Sem ga dal zato, ker je njegova ljubezen do Mene zelo velika;
18 kajti samo on Me ljubi zaradi Mene Samega in to je čista ljubezen.
19 on Meje ljubil, ne da bi vedel, kdo Sem Jaz; vi pa ste Me ljubili manj, ker ste vendar vedeli, kdo pravzaprav Sem.
20 In glej, to je bila ljubezen z res veliko vode! Zaradi tega vam tudi nikoli ne bo primanjkovalo vode, v vaših očeh namreč, na tem svetu.
21 Cirenij Me je ljubil z oljem; zaradi tega bo nekoč tudi maziljen z oljem življenja, vi pa napojeni z vodo življenja.
22 Toda popolnoma v Mojem domu bodo nekoč prebivali samo tisti,
ki Me resnično ljubijo!«
23 Ta Detetov govor je Jožefa močno prestrašil in tudi sam Cirenij
je ostrmel.
24 Dete pa je dejalo: »Vi pa zaradi tega vendarle ne smete misliti, da ne boste deležni križa; kajti kdor bo imel svobodno srce, bo tudi deležen svobodnega križa!« - To pojasnilo je Jožefa in Cirenija spet pomirilo.

220 Jonatanovo objokovanje grehov in sveta ljubezen do Gospoda. Meso kot plačilo za greh. O vrednosti in lastnostih čiste ljubezni.
1 Pri tem Detetovem govoru pa je padel Jonatan, ki ga je gnala njegova vroča ljubezen, pred Detetom na kolena in jokal od prevelikega veselja in hvaležnosti.
2 Dete pa je dejalo drugim: »Ali vidite, kako silna je Jonatanova ljubezen do Mene?
3 Resnično vam povem: iz vsake solze, ki sedaj pade iz njegovih oči, bo nekoč zanj nastal en svet v Mojem kraljestvu!
4 Jaz sen vam sicer že pokazal vrednost solza in razliko med njimi;
vendar vam tu povem še enkrat:
5 »pred Menoj ni nobena solza večja kot tista, ki je enaka Jonatanovi solzi!«
6 Pri teh Detetovih besedah se je veliki Jonatan opogumil
in dejal:
7 »O Ti vsemogočni Gospod mojega življenja! Kako sem vendar jaz,
tako velik grešnik, vreden takšne Tvoje neskončne milosti in usmiljenja?«
8 Dete pa je dejalo: »Jonatan, vprašaj se, kako Me vendar lahko tako silno ljubiš v svojem srcu, če si tako velik grešnik?!
9 Ali ni ljubezen do Mene sama v sebi sveta, tako kot Jaz Sam v Mojem božanstvu!?
10 Kako vendar moreš ti kot velik grešnik prenesti takšno Sveto ljubezen v svojem srcu?!
11 Ali ljubezen do Boga v srcu ne posvečuje in popolnoma prerodi vsakega človeka?!
12 Če si pa poln te ljubezni, povej, kaj je potem v tebi takega, kar imenuješ »greh«?
13 Glej, meso vsakega človeka je že samo po sebi greh; zato tudi mora meso vsakega človeka umreti.
14 Ja, povem ti: celo to meso Mojega telesa je v službi greha in bo zato moralo umreti prav tako kot tvoje.
15 Toda ta greh vendar ni prostovoljen, temveč samo dosojen in tvojemu svobodnemu duhu ne bo zaračunan.
16 Zato tvoje vrednosti ne bo določalo meso, ampak samo tvoja svobodna ljubezen.

17 In zato se nekoč ne bo reklo: »Kakšno je bilo tvoje telo?« ampak »Kakšna je bila tvoja ljubezen?«
18 Glej, če vržeš kamen kvišku, potem kljub temu ne ostane v zraku, ampak pade hitro spet nazaj na zemljo.
19 Zakaj pa? - Ker ga materija zemlje privlači kot nesvobodna ljubezen, katere je je tudi on sam poln.
20 Zakaj pa ne padejo oblaki in zvezde z neba? - Glej, zato ker jih privlači nebeška ljubezen!
21 Če pa je tvoje srce polno ljubezni do Boga, do večno živega, le kam te bo vlekla ta edina svobodna in živa ljubezen?«
22 To zadnje vprašanje je vse navzoče napolnilo z največjo radostjo in sedaj so vsi vedeli, pri čem so.

221 Sredstvo proti nadležnim žuželkam. Mlečna vojna. Komet.

1 Po tem poduku Jonatana in drugih, ki so bili navzoči, je Jožef
dejal:
2 »Prijatelji, večer je lep; kako bi bilo, če bi se podali pred nočnim počitkom še za eno uro ven na prosto?!
3 Kajti tu v sobah je sedaj zelo soparno;
4 in če gremo v takšni sparini v posteljo, ne moremo niti spati niti počivati!
5In *Dete* je reklo: »Jožef, takega mnenja Sem tudi Jaz; če le ne bi zunaj okrog brenčalo toliko nadležnih žuželk, potem bi bili večeri zunaj še prijetnejši!«
6 In Jožef je dejal: »Ja, Ti moje življenje, tu pa imaš zelo prav!
7 Če bi le bilo kakšno sredstvo, s katerim bi lahko brez kljubovanja Tvoji ureditvi odslovili te nadležne male goste, bi bilo zelo zaželjeno!«
8 In Dete je dejalo: »Oh, takšno sredstvo se bo že dalo hitro najti!
9 Pojdi in vzemi skodelico polno toplega kravjega mleka in jo postavi ven, pa boš videl kako bodo tisoči in tisoči nadležnih malih gostov oblegali skodelico - in nas pustili pri miru!«
10 *Jožef* je takoj ukazal svojim sinovom, naj postavijo ven skledo toplega kravjega mleka.
11 In Jožefovi sinovi so pri priči storili, kar jim je Jožef ukazal.
12 Ko je bila skleda mleka zunaj, so odkrili v zamolklem večernem mraku kmalu velikanski roj vsakovrstnih pikajočih žuželk nad skledo mleka.
13 In vsi so se čudili tej iznajdbi, ki je privabila na eno točko milijone komarjev in obadov, ki so tam bili pravo vojno za mleko.
14 In Cirenij je dejal: »Glej, kako preprosta in učinkovita je vendar ta priprava!
15 Komaj opazna skleda toplega mleka nas je rešila teh nadležnih insektov!
16 Resnično, to naj se pri priči naredi tudi v Tiru!
17 Kajti tudi tam nadlegujejo ljudi v večernem času milijoni takšnih živali.«
18 In *Dete* je dejalo: »Sredstvo je že res prav dobro; toda povsod se ne da s takšnim uspehom uporabiti;
19 kajti povsod niso enake razmere,
20 in takšnih razmer, kot so sedaj tu, gotovo ni nikjer drugje!
21 Zato to sredstvo samo tu tako odlično deluje. Kjer pa teh razmer ni, tam tudi to sredstvo ne bo tako delovalo.
22 Sedaj pa poglej v nebo in odkril boš komet!« - Tu je Cirenij pogledal navzgor in pri priči ugledal velik komet.

222 Pogovor o kometih kot znanilcih nesreče in vojne

1 Ko pa sije Cirenij dodobra ogledal veliki komet, je dejal:

2 »Resnično nenavadna zvezda! To je prvi, ki ga vidim;
3 Slišal sem sicer že večkrat o teh bajeslovnih znanilcih nesreč na nebu.«
4 Na to Cirenijevo pripombo je pristopil tudi Maronij Pilla in dejal:
5 »Poglej vendar! Janusov tempelj je komaj sedem let zaprt in vsi so govorili:
6 «Sedaj bo Rim živel v večnem miru!«, kajti tako dolgo ta tempelj ni bil še nikoli zaprt!
7 Tu pa imamo že sedaj pred našimi očmi grozno znamenje, da bo Janusov tempelj prav kmalu spet odklenjen,
8 in da bo na velikih Marsovih poljih kmalu postalo zelo živahno!«
9 Jožef pa je vprašal Maronija Pilla, ali ima zvezdo repatico zares za znanilko vojne.
10 In Maronij Pilla je čisto resno dejal: »O prijatelj, to je starodavna resnica! Povem ti: vojna nad vojno!«
11 In Cirenij je pripomnil: »Sedaj sta enkrat skupaj dva prava strokovnjaka!
12 Jožef je še vedno močno navezan na svojega Mojzesa, Maronij Pilla pa se ne more znebiti svojega starega poganskega praznoverja!
13 Jožef pa je dejal: »Velecenjeni brat in prijatelj Cirenij!
Jaz pa mislim, da je Mojzes še vedno boljši kot Janusov tempelj v Rimu!«
14 In Cirenij je dejal: »Vsekakor! Toda če imamo Gospoda Samega, Jehovo Samega, v Njegovi polnosti, potem menim, da bi morala Mojzes in neumni Janus stopiti lepo v ozadje in to enkrat za vselej!
15 Po starih, neutemeljenih pripovedkah naj bi bil komet res znanilec nesreče;
16 Toda jaz verjamem, da je naš Gospod in najljubši Jezus v svojem izobilju božanstva tudi Gospod tega domnevnega gospodarja nesreče! Ali ne misliš tudi ti tako?«
17Jožef pa je dejal: »To gotovo; toda zaradi tega vendar ne moremo
primerjati Mojzesa z rimskim Janusom, tudi v tej navzočnosti Gospoda ne!«
18 In Cirenij je dejal: »Tega tudi nočem; toda če imam Gospoda, tedaj sta vsaj meni Mojzes in Janus vseeno!«
19 Tu je Dete dejalo Cireniju: »Pri tem ostani!
20 Kajti resnično, kjer gre za neskončnost, tam izginejo vse veličine in ničla šteje prav toliko kot milijon!«
21 Ta Detetov odgovor je Jožefa nekoliko prizadel in nato ni več zagovarjal Mojzesa pred Cirenijem

223 Nazorni pouk o bistvu kometov na primeru sklede mleka.
1 Nato pa je prišel k Jožefu Jonatan, ki je ob takšnih priložnostih hotel priti stvarem do dna, in dejal:
2 »Brat, tu bo že spet nekaj takega, kjer bi nam lahko Gospod, kot zadnjič pri luninem mrku, pomagal iz sanj!
3 Kaj meniš, če bi Ga o tem vprašali, ali bi nam On to pojasnil?«
4 In Jožef je dejal: »Moj ljubi brat Jonatan, to je treba pač poskusiti!
5 Kdor trdno zaupa Gospodu, je gradil na dobrem temelju.
6 Pojdi k Detetu, ki je sedaj Marijinem naročju, in ga vprašaj, pa se bo pokazalo, kakšen odgovor boš dobil na svoje vprašanje!«
8 Po tem Jožefovem odgovoru je, šel *Jonatan* takoj v vsej ljubezni in ponižnosti k Detetu in Ga hotel vprašati;
9 Dete pa je Jonatana prehitelo in dejalo:
10 »Jonatan, Jaz že vem, kaj hočeš; toda to ni nič zate!
11 Pojdi pa v hišo in vzemi majhno baklo,
12 prižgi jo in potem pojdi s prižgano baklo k skledi mleka, ki je bila tam nastavljena komarjem

in brencljem,
13 in povem ti, tu boš tudi zagledal komet z njegovo osnovno naravo vred!«
14 Jonatan je pri priči storil, kar mu je Dete svetovalo.
15 In glej, ko je z gorečo baklo prišel v bližino sklede mleka, nad katero je brenče krožilo na milijone mušic, komarjev in brencljev,
16 je tudi zares odkril več sežnjev dolg svetlikajoč rep, ki so ga seveda tvorile leteče žuželke,
17 njegova glava pa je bila skleda mleka.
18 Ta pojav je opazilo tudi mnogo drugih oseb,
19 in vsi so strmeli nad podobnostjo narejene pojave s kometom na nebu.
20 Jonatan je stopil k Detetu in Ga vprašal, kako naj sedaj to razume.
21 Dete pa je dejalo: »V glavnem tako kot si videl! Skrivnosti pa ne smejo zvedeti vsi;
22 zato se zaenkrat zadovolji s tem! Jutri je še en dan.«

224 Prispodobe in namigi, kako pojasniti bistvo kometov.
1 Tu je začel Jonatan zelo močno razmišljati, vendar mu ni prišlo nič pametnega na misel.
2 Dete pa je seveda takoj opazilo, da Jonatan nikakor ne more p
ovezati kometa z mlečne sklede kometom na nebu.
3 Zato se je vzravnalo in dejalo Jonatanu:
4 »Moj ljubi Jonatan! Glej, v tebi se sedaj dogaja prav tisto, kar ti je pokazala podoba kometa z mlečno skledo!
5 Velika skleda polna mleka predstavlja tvoje srce, mleko v njej pa tvojo ljubezen.
6 Toda nad tem mlekom je sedaj tudi velikanski roj mušic, komarjev in obadov, enako kot nad tisto skledo mleka.
7 In ta roj tvorijo tvoje precej smešne misli o podobni naravi obeh kometov.
8 Toda, prijatelj Jonatan, le kdo bo resno imel jedro nebesnega kometa za mlečno skledo in njegov rep za roj komarjev?
9 To so vendar samo prispodobe, ne pa popolne naravi ustrezajoče podobnosti!
10 Ali pa veš, kaj je tu prispodoba?- Kaj je skleda? Kaj mleko v njej in kaj roj komarjev in obadov?
11 Glej, ti tega ne razumeš; zato poslušaj, saj ti bom o tem nekaj povedal!
12 Skleda predstavlja posodo za sprejem snovi, na katere je vezana Moja hranilna življenjska sila;
13 mleko pa je takšna snov, ki vsebuje Mojo hranilno življenjsko silo v najobilnejši meri.
14 V mušicah, komarjih in brencljih svobodno deluje življenjska sila;
15 če pa se ne bo hranila s primerno hranečo življenjsko silo, bo kmalu oslabela in se ne bo mogla usposobiti za višjo in popolnejšo stopnjo.
16 Sedaj glej, nebesni komet ni nič drugega kot novo ustvarjeni, nastajajoči svet!
17 Jedro je posoda za sprejemanje Moje življenjske sile.
18 To življenjsko silo močno ogreva lastni ogenj, ki Sem ga Jaz Sam dal ravno tej življenjski sili, in tako se le-ta razkraja v hranilne pare.
19 Da pa se ne bi te pare, ki nosijo že bolj razvito življenjsko silo, razhlapele in bile s tem odvzete novemu planetu,
20 jih sprejme nešteto monad (eteričnih živalic) in te jih spet prinašajo nastajajočemu planetu za njegov popolnejši razvoj.
21 Glej to je ustrezna podobnost med nebesnim in našim kometom mlečne sklede!
22 Sedaj pa ne raziskuj naprej, da ne bo zaradi raziskovanja oslabela tvoja ljubezen!«
23 To razlago so sicer prav mnogi poslušali, toda nihče je ni razumel; mnogi pa so ji verjeli.

225 Zakaj je preveč raziskovanja o globinah božjih del škodljivo za božje otroke.
1 Cirenij pa je vprašal Dete: »O Ti moje življenje, zakaj se Tvojih del ne sme globlje raziskovati?
2 Zakaj takšno raziskovanje, kakor Si rekel, škoduje ljubezni do Tebe?
3 Jaz pa mislim ravno nasprotno: Če kdo Tvoja dela vedno globlje in jasneje spoznava, tedaj mora očitno rasti v ljubezni do Tebe, ne pa slabeti v njej!
4 Saj je vendar že med nami ljudmi tako, da nam je nek človek toliko bolj drag, koliko več popolnosti odkrijemo na njem.
5 Koliko bolj bo to veljalo šele Zate, Gospoda in Stvarnika vseh veličin, popolnosti in veličastva, če Te bomo vedno globlje in globlje spoznavali!
6 Zato bi jaz sam rad nekoliko prosil Tebe, Ti moje življenje, če bi mi hotel dati o tej nenavadni zvezdi nekaj podrobnejših pojasnil!
7 Kajti moje srce mi pravi, da Te bom šele tedaj popolnoma ljubil, ko Te bom globlje spoznal v Tvojem vsemogočnem, nedosegljivo modro čudežnem delovanju.
8 Saj Te vendar ne more nihče ljubiti kot edinega Gospoda in Boga, če Te prej ne spozna!
9 Tako je tudi glavni razlog naše ljubezni do Tebe to, da Te je spoznala naša duša,
10 prav tako kot sem moral tudi jaz svojo ženo najprej spoznati, preden sem jo lahko sprejel v svoje srce! Če je ne bi spoznal, potem gotovo ne bi nikoli postala moja žena!«
11 Tu se je Dete nasmehnilo in dejalo: »O ti Moj ljubi Cirenij, če bi Mi pogosteje delil tako modre nauke, potem bi moral na koncu tudi Jaz postati prav globoko moder človek!
12 Glej, ti si Mi tu povedal same nove stvari!
13 Sedaj pa premisli: Sedaj si Mi bil učitelj, ko si Mi hotel dokazati, da Moje svarilo
pred prevelikim raziskovanjem Mojih del človekovi duši
za območje njene ljubezni do Mene ni koristno, temveč da je ravno samo raziskovanje koristno.
14 Kako naj bi potem sedaj Jaz, v primerjavi s teboj, učenec, poučeval tebe o neznanih stvareh?!
15 Če so ti znani boljši razlogi za ljubezen, kot ti jih daje tvoj Bog in Stvarnik, kako si lahko potem od Njega izprosiš globlji poduk?!
16 Ali pa morda meniš. da bi lahko Boga prepričal o nečem s človeškimi razumskimi razlogi, kot da bi bil On sodnik po posvetnih zakonih?!
17 O Cirenij, tu si pa še v zelo veliki zmoti!
18 Glej, Jaz sam vendar poznam Moj večni red, ki je mati vseh stvari!
19 Tudi ti si izšel iz tega reda! Ljubezen tvojega duha do Mene je tvoje življenjsko bistvo.
20 Če hočeš sedaj to ljubezen do Mene od Mene obrniti na Moje stvaritve, da bi Me potem močneje ljubil, ko Me vendar vidiš živega pred seboj,
21 povej, ali bi bila takšna neumna krepitev ljubezni sploh utemeljena?
22 Ja, kdor Me še ne pozna in Me nima, ta bi se že mogel po tvoji poti dvigniti do Mene;
23 če pa ima kdo Mene Samega že v svojem naročju, čemu bi naj potem služile tvoje berglje?«
24 Tu je Cirenij silno ostrmel in se čutil zelo prizadetega in nihče ni vprašal več o kometu.

226 Umik božjega v Otroku. Detetova poslednja naročila za Jožefa in Cirenija. Nočni počitek Jakobova posebna milost pri otroku Jezusu.
1 Ko pa je bila vsa stvar s kometom urejena, je *Dete* takoj dejalo Jožefu:
2 »Jožef, v teh dveh dneh Sem bil Jaz pravi gospodar in vsi ste Me ubogali;
3 toda odslej predajam to mesto gospodarja spet tebi in kakor boš
ti vse uredil, tako se naj tudi zgodi!
4 Odslej Sem in moram biti spet tak kot vsak človeški otrok; kajti tudi Moje meso mora rasti v blagor vseh vas.
5 Zato za sedaj in za prihodnji čas v tej deželi ne pričakujte od Mene nobenih očitnih čudežev

več!
6 Kljub temu pa se ne pustite premotiti v vaši veri in zaupanju v Mojo moč in oblast;
7 kajti to, kar Sem bil od vekomaj, to Sem vsak čas in Bom na vekomaj!
8 Zato se nikoli ne bojte sveta, ki je nič pred Menoj; bojte pa se, da bi podvomili nad Menoj, - kajti to bi bila smrt vaših duš!
9 Zdaj pa ti, Jožef, spet prevzemi hišno krmilo in ga vodi prav in pravično v imenu Mojega Očeta, amen!
10 Prav tako odpotuj tudi ti, Cirenij, jutri spet srečno proti Tiru, kjer te že čakajo pomembni opravki!
11 Moja ljubezen in milost je s teboj; in tako si lahko miren. Vse drugo pa se dogovori z Jožefom,kajti on je sedaj gospodar!«
12 Nato je Dete poklicalo Jakoba k Sebi in mu dejalo:
13 »Jakob, med nama pa bo vladal prvotni odnos, ki ga že poznaš!
14 In pri tem naj ostane v tej deželi, amen!«
15 Jožef pa je bil zaradi tega zelo žalosten in je goreče prosil Dete, naj bi vendar še naprej ostalo v svojem božanstvu.
16 Dete pa je sedaj govorilo čisto otročje in v Njegovem govorjenju sedaj ni bilo nikakršne sledi več o kakšnem božanstvu.
17 Kmalu je postalo tudi zaspano in Jakob Ga je moral spraviti v posteljo.
18 Še dolgo v noč je družba sedela skupaj in sem ter tja presojala, o vzroku takšne spremembe na Otroku;
19 nihče ni povedal nič pravega, ampak so bolj spraševali drug drugega,-
20 toda od nobene strani ni prišel nikakršen zadovoljiv odgovor.
21 In Jožef je končno dejal: »Mi vemo, kar nam je potrebno in kaj nam je storiti in s tem smo lahko zadovoljni!
22 Je pa že pozna noč; zato menim, da bi bilo sedaj najboljše oditi počivat.«
23 V tem so se vsi strinjali z Jožefom in se tudi hitro podali k dobremu počitku v hišo.

227 Jožefova skrb zaradi zajtrka. Izpraznjena shramba. Jonatanova pomoč z velikim tovorom rib.

1 Naslednjega dne je bil Jožef kot običajno, na nogah že veliko prej kot kdorkoli drug, in je šel ven, da bi videl, kakšen dan bo.
2 In vse je kazalo, da bo lep dan. Nato se je spet vrnil v hišo in zbudil svoje sinove, da bi pripravili za goste dober zajtrk.
3 In sinovi so hitro vstali in šli pogledat, kakšno zalogo bi še lahko našli v shrambi.
4 In ko so preiskali jedilno shrambo, so se pri priči vrnili k Jožefu in dejali:
5 »Poslušaj, ljubi oče, tvoje naročilo bi bilo dobro in prav;
6 toda naša shramba je po več dneh tako izpraznjena, da ne moremo pripraviti zajtrka niti za deset oseb.
7 Svetuj nam, od kod naj vzamemo živila za zajtrk in le-ta bo pripravljen v eni uri!
8 Tu se je Jožef nekoliko popraskal za ušesi, in šel sam v jedilno shrambo, in se prepričal o resničnosti izjave svojih sinov, kar ga je potem spravilo v še večjo zadrego.
7 Tuhtal je sem ter tja in ni mogel najti izhoda iz zadrege
8 Ko pa je Jožef stal tako zamišljen v veži, je prišel Jonatan
iz svoje spalnice, pozdravil in poljubil svojega starega prijatelja in ga vprašal, zakaj stoji tam tako žalosten in zamišljen.
11 In Jožef je Jonatanu pri priči pokazal vzrok svoje zadrege, namreč prazno jedilno shrambo.
12 Ko je Jonatan to zagledal, je rekel Jožefu:

13 »O ti moj najljubši prijatelj, zaradi tega ti pa res ni treba skrbeti.
14 Glej, moje jedilne shrambe so še zelo polne; imam še kakšnih dva tisoč stotov prekajenih rib!
15 Zato naj gredo tvoji sinovi pri priči z menoj in v uri in pol bo tvoja jedilna shramba videti popolnoma drugačna!«
16 Ta ponudba je bila pravi balzam za Jožefovo srce in takoj jo je sprejel.
17 Komaj pa je minila ura in pol, so se že vrnili Jonatan in štirje sinovi z velikim tovorom rib.
18 Sinovi so prinesli okrog štiri stote prekajenih rib, Jonatan pa je prinesel tri velike sodčke polne svežih rib in deset velikih hlebcev pšeničnega kruha.
19 Ko je Jožef zagledal prihajajoče tako otovorjene, se je silno razveselil, hvalil in slavil Boga za takšno obdaritev, nato pa je objel in poljubil Jonatana.
20 Sinovi so se spretno sukali okrog; Marija in Evdokija sta sami kmalu prišli iz spalnice in šli molst krave.
21 In tako je bil v pol ure že pripravljen bogat zajtrk za več kot sto gostov.

228 Tekmovanje v ljubezenski vnemi med Jožefom in Cirenijem. Jožefova nesebičnost. Pravi in lažni božji služabniki.

1 Ko je bil na ta način zajtrk pripravljen in so vsi gostje bili že na nogah, je šel Jožef takoj k Cireniju in ga vprašal, če je že pripravljen zajtrkovati.
2 In Cirenij je dejal Jožefu: »O moj prevzvišeni prijatelj in brat, jaz sem seveda pripravljen z vsem svojim spremstvom;
3 vem pa tudi, da ti v tvoji jedilni hrambi nimaš takšne zaloge, da bi lahko več dni zapovrstjo oskrboval več kot sto ljudi.
4 Zato bom za danes zjutraj poslal svoje služabnike v mesto, da bodo kupili hrano za tebe in mene!«
5 Ko je Jožef to slišal, je dejal:
6 »O ljubi prijatelj in brat, to še vedno lahko storiš za tvojo ladjo;
7 toda zame bi bilo takšno prizadevanje popolnoma nepotrebno.
8 Kajti glej, prvič je zajtrk že pripravljen in drugič je v moji jedilni shrambi še toliko, da bi vi vsi tov osmih dneh komaj pojedli.
9 Zato ne skrbi zame, kajti resnično sem najbolje preskrbljen!«
10 In Cirenij je dejal: »Resnično, resnično, če mi nič drugega ne bi pričevalo o tvojem najvišjem poklicu, bi mi v najpopolnejši meri tvoja popolnoma nerazumljiva nesebičnost!
11 Ja, po tem se bodo vedno razlikovali pravi in lažni božji služabniki med seboj:
12 Pravi bodo nadvse nesebični, lažni pa bodo ravno nasprotno;
13 kajti prvi služijo Bogu v srcu in imajo v njem tudi najvišje večno plačilo, -
14 lažni pa služijo bogu oblikovanemu z njihovo hudobnostjo, zaradi sveta;
15 zato tudi iščejo plačila sveta in se puste za vsak najmanjši korak neizmerno plačati.
16 Kajti jaz kot rojeni pogan vem najbolje, kako se dajo rimski duhovniki za vsak najmanjši korak plačati.
17 Resnično, jaz sam sem nekoč moral velikemu duhovniku za en nasvet plačati sto funtov zlata!
18 Vprašanje: Ali je bil to pravi božji služabnik?
19 Ti pa si me sedaj že tri dni oskrboval in kakšnih naukov sem bil deležen, - in ti še vedno ničesar ne vzameš!
20 Niti za mojih osem otrok ne vzameš ničesar! - Iz tega je vendar razvidno, kakšni so pravi božji služabniki!?«
21 Jožef pa je dejal: »Brat, ne govori sedaj več o tem, kajti tudi ta govor je zame preveč,

22 ampak sedi za mizo in pri priči bo zajtrk tu!« In Cirenij je hitro izpolnil Jožefovo željo in sedel za mizo.

229 Vesel zajtrk Jožef govori o Gospodovi dobroti. Dete pri mizi. Očarljivi prizori med malim Jezusom in Cirenijem.

1 Ko so bili sedaj vsi pri mizi, so hitro postavili na mizo okusno pripravljene ribe,
2 in Cirenij se je silno čudil, kako je mogel Jožef že navsezgodaj dobiti takšno količino svežih rib!
3 In Jožef je tedaj pokazal na velikega Jonatana in nekoliko šaljivo dejal:
4 »Glej, če imaš tako velikega ribiškega izvedenca za prijatelja, potem ti ni treba segati daleč, - in ribe so tu!«
5 Tu se je Cirenij nasmehnil in dejal: »Ja, s tem imaš pa res prav.
6 »Resnično, v takšnih okoliščinah imaš lahko vedno sveže ribe, posebej pa še, če imaš Nekoga v svoji hiši!«
7 In Jožef je tu dvignil svoje roke in z globoko ganjenim srcem dejal:
8 »Ja, brat Cirenij, in še Nekoga, katerega mi vsi večno ne bomo vredni!
9 Ta naj nam vsem blagoslovi ta dober zajtrk, da bi nas res okrepčal v naših udih in v naši ljubezni do Njega, Najsvetejšega!«
10 Ta Jožefov vzklik je spravil vse goste v jok in vsi so slavili velikega Boga v Detetu, ki je še spalo.
11 Ko pa so se po končanem hvalospevu gostje lotili rib, se je tudi Dete zbudilo;
12 prijeten vonj po ribah Mu je takoj povedal, kaj je na mizi.
13 Zato je hitro skočilo iz svoje nizke posteljice, pri priči steklo čisto nago k mizi, kjer je bila mati, in hotelo nekaj jesti.
14 Marija Ga je pri priči vzela v naročje in rekla Jakobu:
15 »Pojdi hitro in mi prinesi svežo srajčko iz izbe!«
16 In Jakob je pri priči izpolnil Marijino željo in prinesel svežo srajčko.
17 Dete si tokrat ni pustilo obleči srajčke.
18 Tu je Marija postala nekoliko nejevoljna in je dejala: »Glej, Ti moje Dete, to se vendar ne spodobi, da bi bil nag pri mizi;
19 zato bom zelo huda, če se ne boš pustil obleči!«
20 Cirenij, do solz ganjen ob pogledu na nežnega fantka, je dejal Mariji:
21 »O ljuba premila mati, daj mi Dete takšno kot je, da Ga bom še enkrat čisto nagega ljubkoval in crkljal!
22 Kdo ve, ali bom na tem svetu še kdaj deležen takšne neskončne sreče!«
23 In Dete se je nasmehnilo Cireniju ter hotelo pri priči k njemu.
24 Marija Ga je tudi takoj predala Cireniju, on pa je jokal od veselja in blaženosti, ko je zdravo Dete živahno cepetalo v njegove
m naročju.
25 In Cirenij Ga je takoj vprašal, kateri kos ribe bi hotel jesti.
26 In Dete je dejalo čisto na otroški način: »Daj Mi v roke tisti beli kos, ki je brez srti!«
27 In Cirenij je hitro dal najboljši in najčistejši kos v roke Detetu, ki ga je z veseljem in užitkom pojedlo.
28 Ko se je nasitilo, je dejalo: »To je bilo dobro! Sedaj Me pa ti obleci!
29 Kajti če sem lačen, hočem najprej jesti in šele nato sprejeti obleko!« -
Nato Dete ni več govorilo in je mirno pustilo, da Mu je Cirenij oblekel srajčko.

230 Nadaljevanje otroškega prizora pri mizi. Marija je huda samo iz velike ljubezni

do Mene!
1 Ko je bilo Dete oblečeno, Ga je Cirenij spet vprašal, ali ne bi hotelo pojesti še en dober košček ribe.
2 Dete pa je dejalo na svoj način: »Majhen košček bi seveda še rad;
3 toda ne upam si ga vzeti, ker bi Me mati takoj spet oštela.«
4 In Cirenij je dejal: »O Ti moje neskončno najljubše Dete, če Ti ga bom jaz ponudil, mati ne bo nič rekla.«
5 *Dete* pa je čisto naivno dejalo Cireniju: »Ja, dokler si ti tu, seveda ne bo nič rekla;
6 toda ko boš odšel, bom dobil dvojno.
7 O ti ne verjameš, kako huda zna biti Moja mati, če storim kaj takega, kar ona noče!«
8 Cirenij se je ob tem nasmehnil in nato dejal Detetu: »Kaj meniš, če bi jaz hotel Tvojo nekoliko hudo mater ošteti zaradi tega, ali je to ne bi naredilo popustljivejše do Tebe?«
9 In Dete je dejalo: »Prosim te, samo tega nikar; kajti potem bi bil
deležen takšnega zmerjanja, da podobnega še ni bilo, takoj ko bi ti odšel!«
10 Tu je Cirenij naprej vprašal Dete:
11 »O Ti moje življenje, Ti moje nebeško Dete, če pa je Tvoja mati tako huda, kako jo moreš potem kljub temu tako nad vse ljubiti?«
12 In Dete je odgovorilo: »Ker je huda zaradi velike ljubezni do Mene; kajti vedno jo
je zelo strah,da bi se Mi pripetilo kaj hudega.
13 In glej, zaradi tega jo moram imeti tudi res rad! Tudi če je včasih huda brez razloga, pa kljub temu misli dobro in zato tudi zasluži Mojo ljubezen.
14 Glej, ravno zaradi tega bi bila tudi sedaj huda, če bi Jaz sedaj pojedel še en košček ribe, ker meni, da bi Mi to lahko škodovalo.
15 Seveda Mi pa ne bi škodovalo; sedaj pa se tudi Jaz Sam nočem pregrešiti proti skrbnim, dobrim mislim Moje matere.
16 O, znam se tudi premagati in izpolniti zapoved Moje matere, če je ravno treba;
17 Če pa ni ravno treba, tedaj lahko tudi storim, kar Jaz hočem.
18 In tedaj Mi ni mar, tudi če Me mati nekoliko ošteva.
19 Tako pa ravno sedaj ni treba, da bi pojedel še en košček ribe; zato se bom tudi premagal, da Mi mati ne bo mogla ničesar očitati, ko boš odšel.«
20 Tu je Cirenij spet z vso ljubeznijo vprašal Dete:
21 »Ja, Ti moje življenje, če že imaš takšno spoštovanje do Tvoje zemeljske matere, zakaj potem prej nisi pustil, da bi Te ona oblekla?
22 Ali Te zaradi tega ne bo oštevala, ko bom odšel? «
23 In Dete je dejalo: »Čisto gotovo; toda tega Mi ne bo veliko mar!
24 »Saj Sem ti že prej povedal, da včasih storim, kar Jaz hočem in ne vprašam matere, ali ji je to prav ali ne.
25 Toda zaradi tega se lahko potem Moja mati še vedno prička z Menoj, ker dobro misli in je njena volja dobra.«
26 Tu se je Marija nasmehnila in šaljivo dejala: »No, le počakaj, da bova sama,
27 tedaj Te bom že spet dodobra oštela, ker si me sedaj zatožil pri Cireniju!«
28 *Dete* pa se je nasmehnilo in dejalo: »O, saj ne misliš resno! Dobro se ti vidi, če si prav zares huda, - ker tedaj si vsa rdeča v obraz; sedaj pa si lepo bela kot Jaz in takšna nisi nikoli huda.«
29 Tej opazki so se vsi smejali in tudi Dete se je smejalo z njimi. Marija pa je iz gorečnosti vzela Dete k sebi in Ga je nadvse ljubkovala

231 Cirenijeva hvaležnost, darilo in poslovilni govor. Cirenij ostane še en dan.
1 Po tej otroški sceni pa je bil tudi zajtrk končan.

2 Ko je Jožef končal zahvalno molitev, je Cirenij pri priči stopil k Jožefu in dejal:
3 »Moj najljubši prijatelj, tvoje zasluge zame in tudi za mojega brata Julija Avgusta Kvirinija, cesarja v Rimu, so tako pomembne, da ti jih nikoli ne bom mogel dovolj poplačati.
4 Toda, da bi te pustil popolnoma brez plačila, mi je povsem nemogoče!
5 Vem pa, da od mene ne boš sprejel nobenega kraljevskega plačila;
6 zato sem takole razmišljal: kot kaže, te letos čaka slaba žitna žetev;
7 kljub temu pa je v tvoji hiši veliko ljudi.
8 Devet oseb je tako in tako mojih, vas pa je tudi osem, torej vsega skupaj sedemnajst oseb.
9 In moj duh mi pravi, da so tvoje skrinje za moko prazne, enako pa tudi tvoja shramba za hrano,
10 primanjkuje ti že tudi krme za tvoje krave, koze in osle.
11 Glej, vse to vem zelo natančno - kakor tudi to, da nimate skoraj nič več obleke.
12 Zato, moj najljubši brat, moraš od mene vzeti vsaj toliko, kolikor za enkrat nujno potrebuješ.
13 Jaz sicer dobro vem, da je kar najbolj smešno, če se zemljan nameni podpirati Gospoda neskončnosti, ki lahko z eno besedo ustvari neskončno množico svetov.
14 Se daj pa tudi vem, da prav ta Gospod neskončnosti noče kar naprej delati čudežev, ki so v nasprotju z njegovo čudežno ureditvijo, ker je s tem vedno povezana sodba za nas, ustvarjena bitja.
15 Zaradi tega moraš tokrat od mene vzeti vsaj toliko, kolikor nujno potrebuješ,
16 in tokrat me ne smeš, tako kot običajno, zavrniti!«
17 In Jožef je dejal: »Ja, brat, tokrat imaš skoraj prav;
18 toda preden od tebe karkoli vzamem, moram vendar vprašati Gospoda.«
19 Tu je Dete, ki je bilo ob Jakobu, hitro priteklo in reklo Jožefu:
20 »Jožef, le vzemi to, kar ti Cirenij ponuja, da boš preskrbel hišo s hrano!«
21 Nato je Jožef sprejel Cirenijevo ponudbo.
22 Ta pa je takoj izročil Jožefu vsoto tisoč funtov srebra in sedemdeset funtov zlata.
23 Za to se je Jožef Cireniju zahvalil in sprejel veliko vsoto.
24 Cirenij je bil tega nadvse vesel in je rekel: »Brat, sedaj pa je moje srce za tisoč stotov lažje. Toda danes še ne bom odšel od tu, temveč jutri; kajti moja prevelika ljubezen me ne pusti oditi.« In Jožef je bil tega zelo vesel.

232 Jožefova skrinja denarja in skrbi zaradi roparjev. Detetov dober nasvet Jožefu.
1 Jožef pa ni imel nobene skrinje, v katero bi spravil denar.
2 Cirenij je takoj ukazal svojim služabnikom, naj gredo v mesto in kupijo skrinjo, pa naj stane kar hoče!
3 Služabniki so naglo odšli in že čez dve uri prinesli prav lepo skrinjo iz cedrovega lesa, ki je stala deset funtov srebra.
4 To skrinjo so postavili v Jožefovo spalnico in Jožefovi sinovi so položili težak denar v lepo in težko skrinjo.
5 Ko je bil denar na ta način spravljen, je dejal Jožef:
6 »Sedaj sem, - posvetno gledano, - prvič v svojem življenju bogat;
7 kajti toliko denarja nisem še nikoli videl in še manj imel!
8 Toda doslej moja hiša ni poznala niti tatov niti roparjev;
9 odslej pa mi vsi skupaj ne bomo imeli dovolj oči in časa, da bi varovali ta denar pred tatovi in roparji!
10 Jonatan pa je dejal: »Brat, zaradi tega bodi miren!
11 Jaz predobro vem, nad koga pridejo tatovi in roparji.
12 Glej, pridejo samo nad skopuške in borne stiskače!

13Ti pa to nisi, - zato si lahko miren; saj od tebe dobi vsak trikrat toliko kot zahteva!

14 Zato menim, da boš imel opravka z množico beračev, gotovo pa ne z roparji in tatovi!«
15 Tu je pristopila tudi Marija in dejala Jožefu:
16 »Poslušaj, ljubi o če, ti vendar veš, kako smo v mestu našega očeta Davida od treh modrih vzhodnjakov, ki so tja prišli iz Perzije, dobili velik tovor zlata;
17 in glej, sedaj od tega nimamo niti za peščeno zrnce več, čeprav nismo bili nikoli oropani!
18 Torej mislim, da bo tudi tu tako; niti leto ne bo minilo in tudi brez tatov in roparjev ne bomo imeli ničesar več.
19 Zato bodi le čisto miren; kajti v hiši, kjer prebiva Gospod, ni mesta za zlato in roparji in tatovi tudi nočejo imeti v Gospodovi hiši veliko opravka!
20 Kajti oni vedo tako dobro kot jaz in ti, da se ni varno lotiti zakladov, ki ležijo tu v božji skrinji.«
21 Ko je Marija to povedala, je pristopilo tudi Dete in dejalo:
22 »Jožef, ti zvesti, ni ti treba tako strahoma gledati na tisto skrinjo, v katero so moji bratje položili denar!
23 Kajti Jaz mislim, da si bolan, če tako plašno izgledaš.
24 In glej, Jaz nočem, da bi bil ti bolan!
25 Ta denar te dolgo ne bo tiščal. Sedaj kupi res veliko moke in drugih živil in nekaj obleke, ostalo pa razdeli,
26 in skrinja bo kmalu prazna! - Te otroške besede so Jožefa pomirile tako močno, da je nato kmalu postal prav vesel.

233 Jožef in njegovi. Hišne skrbi in dela. Jonatanova ogromna pomoč zaradi njegovega zaupanja v Boga.
1 Po vsem tem pa je Jožef poklical štiri sinove k sebi in jim dejal:
2 »Tu vzemite ta funt srebra in pojdite v mesto in tam kupite moko in kar je še sicer potrebno za kuhinjo,
3 nato pa pridite in pripravite dobro kosilo, ker me je še danes Cirenij počastil!«
4 In sinovi so šli in storili, kar jim je Jožef naročil.
5 Marija pa je tudi pristopila in skrivaj opomnila Jožefa, da je zaloga drv že tako skopnela, da bi se s preostalimi ostanki komaj še dalo pripraviti kosilo.
6 Tu je Jožef poklical Jonatana in mu povedal za to zadrego.
7 Jonatan pa je dejal: »Brat, daj mi tvojo veliko in močno sekiro, pa bom šel v gozd tam na hribu; resnično, v treh urah boš imel veliko količino lesa!«
8 Jožef je dal Jonatanu močno sekiro, ta je šel v gozd sosednjega hriba, ki je pripadal vili, in tam hitro podrl močno cedro, za deblo pritrdil močno vrv in tako privlekel mogočno drevo pred Jožefovo hišo.
10 Ko je prišel tja z podrtim drevesom. so se vsi čudili njegovi moči.
11 In mnogi Cirenijevi služabniki so poskusili drevo vleči naprej, toda njihovo napenjanje moči je bilo zaman;
12 kajti njih trideset po številu ni moglo niti za las premakniti drevesa, ki je v celoti tehtalo okrog sto stotov.
13 Jonatan pa je dejal Cirenijevim služabnikom:
14 »Vzemite vendar namesto tega nepotrebnega poizkusa v roke velike in male sekire in mi pomagajte drevo hitro razsekati
15 »To prizadevanje bo gospodarju bolj všeč, kot da bi hoteli na tem velikanskem drevesu izmeriti mojo velikansko moč s svojim praznim naporom.«

16 Pri priči so vsi Cirenijevi služabniki poprijeli in z Jonatanovim močnim sodelovanjem je bilo celo drevo v pol ure razsekano.
17 Jožef se je tega močno razveselil in dejal: »Izvrstno!
18 Resnično, tri dni dela bi imel, preden bi razsekal takšno drevo,
19 ti pa si za vse to porabil komaj tri ure!«
20 In Jonatan je odvrnil: »O brat, velika telesna moč je gotovo koristna stvar;
21 toda kaj je ona v primerjavi z močjo Njega, ki stanuje pri tebi in se pred Njegovim dihom trese vsa neskončnost?!«
22 Tu je prišlo Dete k Jonatanu in mu dejalo: »Molči Jonatan in ne izdaj Me; kajti Jaz vem, kdaj naj Se pokažem!
23 Če pa Moja moč sedaj ne bi bila s teboj, tedaj tudi ti ne bi bil kos temu drevesu. - Toda molči in ne govori o tem!« - Nato Jonatan
ni več govoril in šele sedaj spoznal, kako je lahko tako zlahka obvladal to drevo.

234 Namestnikova zadrega zaradi odposlanstva. Cirenij povabi odposlanstvo na kosilo. O prekletstvu denarja.

1 Ko pa je bila na ta način Jožefova hiša tudi z lesom preskrbljena in so se Jožefovi sinovi prav krepko lotili pripravljanja kosila,
2 je prišlo zelo sijajno odposlanstvo iz mesta, da bi pozdravilo najvišjega namestnika.
3 Kajti tokrat ni nihče v mestu ničesar izvedel o Cirenijevi navzočnosti, ker je le-ta hotel ostati popolnoma nespoznan.
4 Toda to jutro so videli v mestu znane služabnike in Jožefove sinove, zaradi tega so slutili namestnikovo navzočnost.
5 Zato so se v mestu zbrali in v vsem sijaju prišli k Cireniju, kar pa je bilo temu takrat zelo neprijetno.
6 Poveljnik in že znani stotnik sta bila seveda na čelu številnega odposlanstva mesta Ostrazine.
7 Poveljnik se je na vso moč opravičeval, da je tako pozno in še to samo po srečnem naključju izvedel, da je njegova cesarsko konzulska visokost osrečila to pokrajino s svojo najvišjo navzočnostjo.
8 Cirenij pa se je skoraj sesedel zaradi pritajene jeze nad tem zanj skrajno neprimernim obiskom.
9 Toda sedaj kljub temu iz političnih razlogov ni smel pokazati nejevolje in je zaradi tega tudi odvrnil tistemu, ki ga je pozdravil, z enako prijazno zgovornostjo.
10 Končno pa je vendarle rekel poveljniku dejal: »Ljubi prijatelj, nam velikim gospodom sveta gre včasih vendarle prav slabo.
11 Navaden človek lahko gre, kamor le hoče in lahko ostaja v sladki nepoznanosti;
12 mi pa moramo stopiti le malo čez prag in naše nepoznanosti je konec!
13 Res prisrčno sprejemam vaš ugleden pozdrav v imenu mojega brata;
14 ostaja pa pri tem, da sem tukaj strogo nepoznan,
15 to pa z drugimi besedami pomeni: «Ta moja navzočnost tu je neslužbena in zanjo pod nobenim pogojem ne smejo zvedeti v Rimu!
16 »Če bi izvedel, da si je nekdo upal poslati takšno poročilo v Rim, resnično, temu se ne bo dobro godilo! - Kajti dobro si zapomnite, da sem tu v najstrožji nepoznanosti za svet!
17 Zakaj? To vem jaz in nihče naj me o tem ne sprašuje.
18 Sedaj pa pojdite domov in se preoblecite, potem pa se vrnite h kosilu, ki se bo začelo približno tri ure pred sončnim zahodom!«
19 Tu se je odposlanstvo priklonilo pred namestnikom in spet odšlo.
20 Nato je stopil Jožef k Cireniju in rekel:

21 »Glej, tu je že prva posledica denarja, ki si mi ga tako obilno preskrbel!
22 Tvoji služabniki so mi morali zato kupiti skrinjo, pri tem pa so jih prepoznali, - in tvoja navzočnost je bila odkrita.
23 Tako kot vedno pravim: Na zlatu in srebru še vedno leži staro božje prekletstvo!«
24 Dete pa, ki je stalo tesno ob Jožefu, je smehljaje dodalo:
25 »Zato ne more nihče prizadeti ponosnemu zlatu in ošabnemu srebru večje sramote, kot da ga v pravi meri razdeli med berače.
26 Ti, Moj ljubi Jožef pa to počneš vedno; zato ti bo staro prekletstvo malo škodilo, prav tako pa tudi Cireniju.
27 Oh, Mene ni prav nič strah zaradi tega zlata; kajti tu je že na pravem mestu!«
28 Te besede so spet pomirile Jožefa in Cirenija in nato sta veselo razpoložena pričakovala povabljene goste.

235 Odposlanstvo pri kosilu. Previdnost ob razporedu pri mizi. Detetova jeza zaradi slabe postrežbe pri stranski mizi. Preroška napoved.
1 Ob vnaprej določenem času se je preoblečeno odposlanstvo spet vrnilo iz mesta, pozdravilo vse v Jožefovi hiši in šlo nato s Cirenijem k že pripravljenemu kosilu.
2 Ker pa se je sedaj nepredvidoma zbralo več gostov, kot so pričakovali, je bila Jožefova miza premajhna, da bi ob njej tudi Jožefova družina imela dovolj prostora.
3 Zato je Dete skrivaj dejalo Jožefu: »Oče Jožef, daj za nas v sosednji sobi, ki meji na to, pogrniti neko malo mizo!
4 Cireniju pa reci, naj ne bo zaradi tega užaljen,
5 in mu povej, da bom po kosilu Jaz spet prišel k njemu!«
6 In Jožef je storil tako, kot mu je Dete svetovalo.
7Cirenij pa je dejal Jožefu: »To ne gre! Če je Gospod neskončnosti med nami, ga vendar ne bomo posadili za mizico, ki je dobra edino za mačke!
8 O to bi bil vendar najbolj čuden red na svetu!
9 Rečem ti, ravno On in ti morata sedeti tu zgoraj!«
10 In Jožef je dejal: »Najljubši brat, to pa tokrat ne bo šlo;
11 kajti glej, sedaj je veliko poganov iz mesta tu in njim bi lahko prevelika Gospodova bližina škodovala; zato moramo tu tako kot povsod in vedno spoštovati Detetovo voljo.«
12 Dete pa je pristopilo in dejalo: »Cirenij, Jožef ima že prav, le poslušaj njegove besede!«
13 Tu Cirenij ni našel nobenega ugovora več in je s svojim spremstvom in odposlanstvom iz mesta takoj sedel h kosilu.
14 In Jožef je pri priči pripravil v mejoči, sosednji sobi primerno veliko mizo, h kateri so sedli on, Marija, Dete s Svojim Jakobom,
15 Jonatan, Evdokija in osem Cirenijevih otrok.
16 Seveda pa so prinesli na mizo, pri kateri so sedeli on, Marija, Dete s Svojim Jakobom, manj in slabše jedi, na mizo gostov pa več in boljših.
17 In Dete je dejalo: »O ti sramotni madež na zemeljskih tleh, ali moraš res ravno za svojega edinega Gospoda pripraviti slabše?!
18 O ti sedaj rodovitna dežela med Azijo in Afriko, zaradi tega boš za vse večne čase udarjena z veliko nerodovitnostjo!
19 Resnično res, če ne bi bilo na naši mizi nekaj rib, potem za Mene ne bi bilo tu nič užitnega!
20 Tukaj mlečna jed z nekoliko medu, kar Jaz ne maram, in tam pečena morska čebula, tu majhna melona, tu star kruh, poleg pa še nekaj masla in medu,
21 to je vse naše kosilo; same jedi, ki jih ne maram, razen nekaj rib!
22 Jaz pa nočem, da bi morda gostje morali imeti slabše kot mi;

23 pa tudi to ni prav, da bi morali mi imeti veliko slabše kot gostje!«
24 Jožef pa je dejal: »O ljubi Jezus, nikar se ne kujaj, kajti glej, saj nam gre vsem enako!«
25 In *Dete* je dejalo: »Daj Mi del ribe in potem je za sedaj dobro. Toda drugič mora biti drugače; kajti s to vsakdanjo hrano se ne morem vedno zadovoljiti!« Jožef si je to zapomnil in dal Detetu jesti ribe.

236 Domači kuhinjski prizor in njegove resne posledice. Osnovna velika vesela novica o učlovečenju.
1 Ko je jedlo ribo, je Dete vprašalo Jonatana: »Ali je to najboljša vrsta rib?
2 Kajti povem ti, da mi ta riba sploh ne prija!
3 Prvič je žilava, drugič pa suha kot slama.
4 Resnično, to ne more biti dobra vrsta ribe, kajti iz tega se da spoznati tudi to, da ima zelo veliko nadležnih srti!«
5 In Jonatan je odvrnil: »Ja, Ti moj Gospod in moj Bog! Resnično je najslabša vrsta ribe!
6 O če bi Jožef prej kaj rekel, bi bil raje tekel desetkrat namesto enkrat sem in tja in Ti prinesel najboljšo ribo!«
7 Tu se je Jožef sam nekoliko razjezil nad svojimi sinovi, ker so njegovo mizo tako slabo postregli.
8 Dete pa je dejalo: »Jeziti se ravno zaradi tega ne smemo;
9 vendar je to nenavadno od Mojih bratov, da so v kuhinji zase obdržali najboljše, nam pa postregli ravno z vsem najslabšim.
10 Naj jim bo sicer vse blagoslovljeno, toda lepo in pohvalno to ni.
11 Glej, ti si pač dal najboljši kos ribe; toda kljub temu je ne morem čeprav sem še res lačen, -
12 in to je vendar gotovo znamenje, da je riba slaba!
13 Na, poskusi ta košček in prepričal se boš, da imam prav!«
14 Tu je Jožef poskusil ribo in ugotovil, da je Otrokova trditev popolnoma resnična.
15 Tedaj pa je pri priči vstal in šel v kuhinjo in tam ugledal, kako so se njegovi štirje sinovi mastili s plemenito tuno.
16 To pa je bilo Jožefu preveč in je pričel štiri kuharje silno oštevati.
17 Ti pa so dejali: »Oče, glej, mi moramo opravljati vse težko delo, zakaj ne bi smeli tudi mi včasih pojesti kakšen boljši košček kot oni, ki
ne delajo?
18 Poleg tega pa riba, ki smo jo dali na tvojo mizo, tudi ni tako slaba;
19 Dete pa, ker ste Ga razvadili, je Samo včasih preveč muhasto in tedaj Mu ni nič prav in dovolj dobro! «
20 Tu se je Jožef razjezil in dejal: »Dobro; ker mi tako odgovarjate, odslej ne boste nikoli več pripravljali jedi za mojo mizo!
21 Marija bo odslej moja kuharica, vi pa boste lahko kuhali za sebe, kar boste hoteli; toda naj nikogar od vas pri moji mizi več ne vidim!«
22 Tu je Jožef zapustil štiri kuharje in se ves razburjen vrnil skozi majhna stranska vrata k svojemu omizju.
23 Tu je postalo Dete žalostno in je začelo jokati in močno hlipati.
24 Pri priči so Ga Marija, Jakob in Jožef s prestrašenimi obrazi vprašali, kaj Mu manjka, ali Ga kaj boli, -
25 ali kaj naj bi bilo, da je tako naenkrat postal žalosten in nesrečen?
26 Dete pa je globoko vzdihnilo in dejalo z otožnim glasom Jožefu:
27 »Jožef, ali je res tako sladko ubogim in slabotnim kazati lastno veličino in jih zaradi neznatnega prestopka popolnoma uničiti?

28 Poglej vendar Mene, koliko obupno slabih kuharjev imam na svetu, ki bi Me kot očeta vseh očetov že davno pustili umreti od lakote, če bi bilo to z Menoj mogoče!
29 Povem ti, kuharjev, ki o Meni nič več ne vedo, in tudi nočejo nič več vedeti ali slišati!
30 In glej, kljub temu ne grem tja, da bi jih obsodil v Svoji pravični jezi!
31 Ali je res tako sladko biti gospod? Jaz sem edini Gospod neskončnosti in razen Mene vekomaj ni drugega!
32 In glej, Jaz, Stvarnik vseh in Oče, Sem hotel pred vami postati slaboten človeški Otrok, z vso zadržanostjo Svojega večnega in neskončnega božjega veličastva,
33 da bi se vam ob tem nadvse ponižnem zgledu zagnusila vaša stara sla po vladanju!
34 Toda ne, ravno v tem času vseh časov, v katerem se je Gospod vsega veličastva ponižal pod vse ljudi, da bi s to svojo ponižnostjo vse pridobil, hočejo biti ljudje večinoma gospodje in vladati!
35 Jaz dobro vem, da si ti predvsem zaradi Mene obsodil štiri sinove;
36 toda, če Me priznavaš za Gospoda, zakaj si Me tu kot Gospoda prehitel?
37 Glej, mi vsi zaradi tega, ker smo bili postreženi s pusto ribo, še nismo nesrečni; saj si lahko damo takoj pripraviti boljšo.
38 Štirje bratje pa so sedaj najnesrečnejša bitja na svetu, ker si jih ti kot oče obsodil;
39 in glej, to ni pravična kazen za tako neznaten prestopek!«
40 Le kaj bi vi ljudje, če bi Jaz delal z vami tako kot delate vi med seboj, če bi bil tako neprizanesljiv in nepotrpežljiv kot ste vi?!
41 Ti ne veš, zakaj smo bili tokrat tako skopo postreženi; Jaz pa vem.
42 Za to ti rečem: Pojdi tja in prekliči svojo obsodbo in Jakob ti bo povedal razlog za to slabo kosilo! «
43 Tu je šel Jožef in poklical štiri sinove, da bi pred njim priznali svojo napako in bi jim potem odpustil.

237 Ponižen in prisrčen govor štirih bratov ozmerjanemu Detetu. Njegov božji odgovor svojim bratom.

1 In štirje Jožefovi sinovi so nemudoma prišli v Jožefovo jedilnico, padli tam takoj na kolena, priznali svojo krivdo in nato prosili starega očeta Jožefa odpuščanja.
2 Jožef jim je nato odpustil in preklical svojo obsodbo.
3 Nato pa je rekel četverici: »Jaz sem vam že odpustil;
4 bil pa sem pri tem tisti, ki ste ga najmanj užalili.
5 Toda tu je Dete, o katerem ste v mojo največjo jezo trdili,
6 da je čisto razvajeno in zaradi tega včasih zelo muhasto, da Mu ni potem nič prav in dovolj dobro.
7 S tem pa ste Ga nadvse grobo ozmerjali!
8 Pojdite tja in Njega še posebej prosite odpuščanja, sicer vam bo lahko slaba predla!«
9 Nato je šla četverica pred Dete in Mu dejala:
10 »O ti naš najljubši Bratec! Glej, mi smo Te po krivici ozmerjali pred našim očetom,
11 in smo ga s tem tako grobo razjezili, da nas je skoraj moral prekleti.
12 Prav grobo smo se pregrešili nad Teboj in nad dobrim očetom Jožefom.
13 O, ali nam boš mogel Ti, Ljubi Bratec, sploh kdaj odpustiti ta naš velik greh? Ali nas boš spet povzdignil v svoje brate?«
14 Tu se je Dete nadvse prijazno nasmehnilo štirim prosilcem, iztegnilo Svoje nežne roke in dejalo s solzami v svojih božanskih očeh:
15 »O vstanite, Moji bratje, in pridite sem, da vas poljubim in blagoslovim!

16 Kajti resnično, kdor pride k Meni tako kot vi, temu bo odpuščeno, pa če bi imel več grehov kot je peska v morju in trave na zemlji!
17 Resnično, resnično, še preden je bila zemlja ustvarjena, Sem jih že videl na vas in Sem vam jih odpustil že mnogo prej, preden ste bili rojeni.
18 O vi, Moji ljubi bratje, nikar naj vas ne bo strah zaradi Mene; kajti Jaz vas vse vendar tako zelo ljubim, da Bom nekoč telesno umrl iz ljubezni do vas!
19 Zato se Me nikar ne bojte; kajti resnično, tudi če bi Me preklinjali, vas kljub temu ne bi obsodil, ampak bi Se razjokal nad krutostjo vaših src!
20 Pridite torej sem, Moji ljubi bratje, da vas blagoslovim, zato ker ste Me nekoliko ozmerjali!«
21 Ta neskončna Detetova dobrota je četverici strla srce, tako da so jokali kot majhni otroci.
22Tudi ostali pri mizi so bili tako ganjeni, da niso mogli zadržati joka.
23 Dete pa se je vzravnalo, odšlo k četverici ter jih blagoslovilo, poljubilo in jim reklo:
24 »Sedaj,. ljubi bratje, boste ven-dar spoznali, da Sem vam vse odpustil?
25 Prosim pa vas: Pojdite sedaj v kuhinjo in nam prinesite boljšo ribo!
26 Kajti resnično, Jaz Sem še prav lačen, kljub temu pa ne morem jesti ribe, ki ste nam jo prej pripravili!«
27 Tu so se vsi štirje pri priči dvignili, poljubili nadvse dobro Dete in nato skrajno ganjeni pohiteli v kuhinjo ter v najkrajšem času pripravili najboljšo ribo za Jožefovo mizo.

238 Simbolični pomen kosila. Razvojne stopnje duhovnih stanj na zemlji: 1. Splošno. 2. Judovstvo. 3. Grška Cerkev. 4. Rimska Cerkev. 5. Druge kristjanske ločine.

1 Ko je dobro pripravljena riba prišla na Jožefovo mizo in so se vsi nasitili,
2 in ko je bilo tudi kosilo končano, je Jožef vprašal Jakoba, če bi mu znal razložiti preroški pomen tega najprej slabega, na koncu pa prav okusnega kosila.
3 In Jakob je dejal z največjo ponižnostjo in skromnostjo:
4 »O ja, ljubi oče Jožef, kolikor mi bo Gospod dal, toliko ti bom tudi zvesto naznanil, kaj to kosilo pomeni.
5 In tako te prosim, da bi me prav pozorno poslušal! «
6 Vsi so usmerili svojo pozornost na Jakobova usta in ta je začel tako govoriti:
7 »Skromno in slabše kosilo pomeni tisti čas, prihodnji čas, v katerem bodo Gospodovo besedo popačili.
8 Tedaj bodo Njegovi služabniki najboljši del obdržali zase, svoje vernike pa hranili z otrobi, tako kot pogani svoje svinje.
9 Judje bodo podobni pečeni morski čebuli;
10 čeprav je korenina, ki se bohoti ob morju božje milosti in je sedaj popolnoma pečena na ognju božje ljubezni,
11 kljub temu pa bodo na Gospodovi mizi kot slaba jed in zelo pičla hrana, in nihče ne bo segal po njej.
12 Neumna mlečna jed bodo Grki. Ti bodo še najbolj pristno ohranili Gospodovo besedo;
13 ker pa bodo po njej vodili samo zunanje in ne notranjega življenja, zato bodo mlačni in neumni in brez okusa, kot ta jed, ki sicer vsebuje tudi najboljše življenjske sokove, ker pa je hladna in ni kuhana kot se spodobi, dela slab vtis na Gospodovi mizi;
14 kajti nima prijetnega vonja in s tem kot še popolnoma surova, nobenega dobrega okusa za Gospodovih ust nebo.
15 Dinja je Rim. Ta sadež raste na plazečem se in na vse strani ovijajočem se steblu,
16 na katerem požene mnogo jalovih cvetov; toda samo za redkimi se pokaže sadež.
17 In ko je sadež že tu in dozori, ima sicer zelo močan, prijeten vonj,-

18 če pa jo prerežemo in poskusimo notranje meso, se takoj prepričamo, da je okus veliko slabši kot vonj.
19 Če ne vzamemo zraven začinjenega medu, nam bo pri priči šlo na bruhanje pri uživanju takega sadeža, še več,
20 z uživanjem takšnega sadeža se lahko celo zastrupimo!
21 Tako bo tudi z Rimom dolgo časa in mnogi se bodo s to hrano zastrupili, ta sadež pa bo prav tako slaba jed na Gospodovi mizi in On se je ne bo dotaknil.
22 Tu pa so še maslo, kruh, nekaj medu in slabih rib.
23 Te jedi so sicer nekoliko boljše, saj se od drugih jedi močno razlikujejo in še kar dobro izgledajo.
24 toda v njih tudi ni toplote in glavna začimba ognja se jih še ni vseh dotaknila, zato tudi stojijo tu na Gospodovi mizi in jih nihče ne pohvali.
25 Ribe so sicer bile na ognju; toda primanjkovalo jim je maščobe, zato so žilave kot slama in Gospod jih tudi ne more uživati.
26 Te jedi pomenijo nekatere verske ločine, ki se bodo ločile od prvih in bodo sicer imele vero;
27 toda pri njih ne bo najti nobene ali pa zelo malo ljubezni, in zato tudi ne bodo prijale Gospodu. To je kratek pomen tega kosila. Povedal sem vse, kar vem, več pa nisem sprejel, zato sedaj molčim.« Ta razlaga je sicer vzbudila veliko pozornost, nihče pa je ni razumel.

239 Zadnja dobra riba pomeni Gospodovo veliko ljubezen in Njegovo veliko milost - v tem poslednjem času. Prebivalci sonca prav tako določeni za božje otroke. Ena čreda pod Enim dobrim pastirjem.
1 Jožef pa je nato dejal Jakobu: »Ti si z vsem smislom v Gospodovem
imenu govoril zelo modro, čeprav jaz tako kot vsi mi še ne moremo razumeti tega, kar si povedal.
2 Ker pa sem ne glede na to v tebi spoznal božjo modrost,
3 in smo mi vsi na koncu dobili na našo mizo odlično in nadvse okusno pripravljeno ribo,
4 zato bi rad od tebe izvedel tudi to, kaj na koncu pomeni ta plemenita in dobra riba.
5 Gotovo ti bo Gospod razkril tudi to, kar je tu dobrega,
6 če ti je že razkril, kar je in bo za ves svet slabo.«
7 In Jakob je na to dejal: »Ljubi oče Jožef, to vendar ni odvisno od mene, ampak samo od Gospoda.
8 Jaz sem samo bledo Gospodovo orodje in lahko govorim samo tedaj, ko mi Gospod razveže jezik.
9 Zato ne zahtevaj od mene nekaj, česar nimam in ti tudi ne morem dati,
10 ampak se zaradi tega obrni na Gospoda; če mi bo On dal, tedaj boš to tudi ti pri priči dobil popolnoma neskaljeno!«
11 Tu se je Jožef hitro na skrivaj obrnil k Detetu in dejal:
12 »Moj Jezus, razkrij mi tudi pomen dobre ribe!«
13 Dete pa je dejalo: »Jožef, saj vendar vidiš, da še nisem čisto gotov z Mojo ribo; torej samo malo počakaj!
14 Cirenij še tudi ne bo kmalu gotov s svojim obedom; zato imamo še pol ure časa,
15 in v tem času se da še zelo veliko zmeniti, posvetovati in skleniti.«
16 Nato se je Dete obrnilo k Jakobu in mu dejalo:
17 »Jakob, medtem, ko bom Jaz jedel ta košček ribe, lahko ti istočasno govoriš, kar ti bo prišlo na jezik.
18 Nato je Dete spet jedlo svojo ribo, Jakob pa je pri priči začel govoriti takole:
19 »Ta zadnja dobra riba pomeni Gospodovo ljubezen in Njegovo veliko milost, ki jo bo podaril

ljudem v časih, v katerih bo vse viselo nad prepadi večne smrti.
20 Pred tem pa bodo morali kuharji prestati strogo sodbo.
21 Šele po takšni sodbi bo prišel tisti čas, o katerem je že prerok Izaija prerokoval (glej 19. in 66. poglavje; prvo opisuje predhodno sodbo, zadnje pa ljubezen in čas milosti novega Jeruzalema, kateri je dobra riba, op. prev.).
22 In ta čas bo potem ostal na Zemlji in ji ne bo nikoli več odvzet, tedaj pa bo Zemlja postala eno s soncem,
23 in njeni prebivalci bodo prebivali na velikih sončnih poljanah luči in bodo svetili kakor sonce.
24 In Gospod bo edini Gospod, in On Sam bo en pastir, in vsi ti sijoči prebivalci bodo ena čreda!
25 in tako bo Zemlja obstajala večno in njeni prebivalci večno in Gospod bo večno med njimi, - Oče Svojih otrok od vekomaj!
26 Tam ne bo več smrti; kdor bo tam živel, bo živel večno in ne bo nikoli videl smrti! Amen.«
27 Tu je Jakob spet utihnil; vsa družba pa je onemela od občudovanja te velike Jakobove modrosti; samo Dete je dejalo na koncu: »In tako sem tudi Jaz gotov z ribo; zato tudi tu: Amen!«

240 Gostje postanejo pozorni na Dete. Cirenijevo pojasnilo. Mnenje sosedov o Jožefu in njegovi družini.

1 Kmalu nato je družba vstala od mize in se zahvalila Bogu za telesno in duševno hrano, in večina se jih je odpravila ven na prosto.
2 Samo Jožef, Marija in Dete z Jakobom so šli v veliko obednico, kjer je bil Cirenij s svojimi gosti še vedno za mizo.
3 Nadvse prijazno je pozdravil svoje najljubše prijatelje in hotel pri priči vstati in jim pripraviti prostor.
4 Dete pa je dejalo: »O ostani, ostani, ti Moj ljubi Cirenij, kjer si!
5 Jaz Sem že zadovoljen, če imam le v tvojem srcu pravo mesto!
6 Glede prostora pri mizi pa, zanj Mi nič ni.
7 Sedaj pa grem na prosto s Svojimi; ko boš končal s kosilom, pridi za Menoj!«
8 Takoj nato je steklo Dete s Svojim Jakobom ven na prosto in se tam pogovarjalo z njim in ostalimi otroci.
9 Nekateri gostje iz mesta pa so opazili ta zelo razumljiv in čisto zaupen pogovor Deteta s Cirenijem,
10 in vprašali so, koliko naj bi bilo to Dete staro;
11 saj govori vendar že kot odrasel mož in videti je, da je z namestnikom zelo zaupno.
12 Cirenij pa je dejal: »Kaj vas briga, če sem jaz velik prijatelj otrok?
13 Vsi ste videli, da je Dete nadvse duhovito;
14 Kako pa je v komaj treh letih doseglo takšno bistrost razuma,
15 o tem povprašajte Njegove starše, oni vam bodo to lahko najbolje pojasnili!
16 Mene sploh zelo čudi, da vi kot najbližji sosedi te hiše še ne poznate njenih prebivalcev pobližje?«
17 Na to so nekateri dejali: »Ja kako naj bi mi to družino pobližje poznali?
18 Prvič ne gre nikamor in drugič imamo vendar tudi premalo časa, da bi obiskali to nenavadno judovsko družino, pri kateri se sploh prav ne spoznamo;
19 kajti ima poseben, skrivnostno nadnaraven videz, da človek ne ve, kaj naj si o njej pravzaprav misli.
20 Kolikor smo zvedeli od drugih, čisto preprostih ljudi, je ta družina zelo miroljubna in stori revežem veliko dobrega;
21 so pa nekateri, ki pravijo, da so že večkrat videli to hišo v najsvetlejših plamenih, ki so na

»ja« in »ne« spet ugasnili in tako še marsikaj drugega.
22 Zato tudi nimamo poguma, da bi obiskali to družino;
23 kajti starec je in ostane vrhovni judovski čarovnik,
24 in z ljudmi takšne vrste se ni dobro družiti!«
25 Cirenij se je zasmejal in dejal:
26 Sedaj, če je tako, potem le ostanite pri tem; kajti potem je ta hiša varna pred vami!« - Gostje pa so Cirenija debelo gledali in niso vedeli, pri čem so.

241 Hudobni sklep ljubosumnih gostov. Velik požar v Ostrazinah.

1 Pomemben meščan iz mesta Ostrazine pa je vprašal, kako namestnik to misli:
2 »Zakaj naj bi bila ta hiša varna zaradi tega, če ima kdo, - morda zmotno, - tega starega Juda za utelešenega čarovnika?«
3 In Cirenij je dejal: »Ker slabotni človek nič ne premore pri tistem, nad čemer drži svojo zaščitno roko
4 pravečna božanska moč. »Ta hiša pa stoji, kot nobena druga na vsej Zemlji, pod najmogočnejšim varstvom takšnega božanstva, torej je tudi nepremagljiva!
5 Položite svojo roko s hudobnim namenom na to hišo, pa boste pri priči zvedeli, koliko je ura!«
6 Tu so vsi gostje ostrmeli in govorili med seboj:
7 »Namestnik nas hoče samo strašiti, ker nima pri sebi svojih vojakov.
8 Če pa bi mi zares položili naše roke na to hišo in na njega samega, tedaj bi gotovo kmalu govoril drugače!
9 Zato vstanimo od mize in pojdimo v mesto, proti večeru pa se spet vrnimo z močno vojsko,
10 in tedaj bomo kar hitro zvedeli ali bo namestnik še tako govoril! «
11 Nato se je kmalu vse omizje dvignilo in vsi so odšli na prosto.
12 Tam pa so se začeli meščani, poveljnik in mestni stotnik poslavljati od Cirenija in so se napotili proti mestu.
13 Jožef pa je stopil k njim in jim dejal:
14 »Zakaj pa hočete oditi že sedaj, ko bo sonce sijalo še dobro uro!
15 Ostanite tu do večera, potem pa bomo vsi pospremili Cirenija do njegove ladje, kot se spodobi;
16 kajti on odpotuje še to noč v Tir in bo zato še danes pripravil svojo ladjo in se vkrcal.«
17 Tako nagovorjeni pa so se opravičili: »Danes nas čaka še zelo pomemben posel, zato nas opraviči pri tvojemu najzaupnejšemu prijatelju!«
18 Tu je priteklo Dete in dejalo Jožefu:
19 »Le pusti jih oditi v mesto, kajti njihov opravek je takšne vrste, da služi Mojemu poveličevanju!«
20 Nato je Jožef goste iz mesta pustil oditi, šel z Detetom k Cireniju, mu povedal, kako so se ti opravičili in kako je Dete govorilo.
21 Cirenij pa je dejal: »O moj prevzvišeni brat, to vrsto ljudi poznam!
22 So ljubosumni in si od same notranje togote ne znajo ne svetovati in ne pomagati, ker sem obiskal tvojo hišo, njih pa pustil na cedilu;
23 toda kljub temu sem zaradi tebe popolnoma miren, saj vendar vem, v čigavem varstvu si!«
24 In Dete je dejalo: »Oh, sušna pot jim bo postala vroča!
25 Še danes hočejo uničiti našo hišo, in to z ognjem;
26 toda za to ne bodo imeli časa, ker bodo pri priči dobili doma dovolj dela!« Komaj je Dete to izgovorilo, že je bilo pol mesta v plamenih, - in nihče ni več mislil na uničenje Jožefove hiše.

242 Cirenijeva skrb za pogorelce. »Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade. Bog je za vse najpravičnejši sodnik.

1 Vsi pa so se zgrozili, ko so zagledali, kako se dvigajo v zrak grozoviti oblaki dima in morje plamenov.
2 In Cirenij je vprašal Jožefa, ali ne bi pohiteli na pomoč tem silno prizadetim ljudem.
3 Jožef pa je dejal: »Menim, da bi to kar pustili!
4 Kajti ognja tako ne moremo ustaviti z našimi naravnimi, človeškimi močmi;
5 kar pa se tiče obubožanih, nas bodo ti že dovolj hitro in ob pravem času našli.
6 Zato bodimo le čisto mirni tu; kdor nas bo potreboval, bo že prišel!«
7 In Dete ob strani je dejalo Jožefu: »Ljubi Jožef, glej, to bo tudi tvojo skrinjo z zlatom in srebrom močno olajšalo!
8 Tudi ti, Cirenij, boš danes še pred tvojim odhodom olajšan za nekaj funtov zlata in srebra;
9 kajti tisti, ki so bili tukaj in nam skrivaj grozili z uničenjem naše hiše, se bodo kmalu vrnili kot zelo ponižni prijatelji in te bodo prosili za podporo.
10 Zato se le pripravi na to! Nikar pa ne misli, da Sem morda Jaz s Svojo močjo zažgal njihove hiše;
11 kajti Jaz tega ne počenjam; in vsako maščevanje je daleč od Mene!
12 Tebi pa povem: To so jim storili njihovi služabniki.
13 Kajti ti so imeli svoje gospodarje že dolgo na piki, saj so bili do njih preveč skopi in trdi.
14 Danes pa so našli ugoden trenutek, da bi se maščevali svojim gospodarjem tako,
15 da so zažgali vse njihove palače.
16 In tako so ti posvetni gospodje brez Mojega sodelovanja padli sedaj ravno v tisto jamo, ki so jo nameravali izkopati nam!«
17 Ko je Cirenij od Deteta to slišal, Ga je najhitreje vprašal, ali ne bi moral zasledovati takšne hudobne služabnike.
18 In Dete je dejalo: »O pusti to! Kajti prvič so svojim trdosrčnim gospodarjem naredili dobro delo,
19 drugič pa so že zdavnaj z naropanimi zakladi čez hribe in doline, -
20 in tretjič ne bodo ušli svoji zasluženi kazni, ker so to storili čisto samovoljno iz zlobnega maščevanja!
21 Zato naj bo naša skrb najprej usmerjena k tem, ki bodo tu potrebovali našo pomoč!
22 Kar pa se tiče požigalcev, zanje je že poskrbljeno.
23 Kajti glej Bog jih vidi povsod in natančno pozna njihovo pot
24 Zato jih lahko tudi povsod zgrabi, pa naj bodo kjerkoli!
25 Bog je tudi najpravičnejši sodnik vseh; zato jim bo tudi znal dati pravično plačilo za njihovo dejanje!«
26 Tu je vsa prestrašena pristopila Marija in pokazala Jožefu veliko četo oboroženih vojščakov, ki so s hitrim korakom šli proti vili.
27 Dete pa je dejalo: »O, ne bojte se; to je zaščitna straža za Cirenija, ki jo sedaj pošilja poveljnik iz mesta za vašo varnost!
28 Kmalu pa jim bo sledila tudi množica meščanov.
29 Zato naj vas sedaj tu skrbi samo streha zanje; vse drugo se bo uredilo!«
30 In tako kot je Dete povedalo, je tudi bilo. Cirenij je dobil stražo, kmalu pa je sledila tudi množica pogorelcev.

243 Ošabnost hodi pred padcem. Jožefovo dostojno ravnanje s pogorevci. Cirenijeva plemenitost do nesrečnikov. Cirenij pri Jonatanu.

1 Ko so pogorelci prišli do Jožefove hiše, je Jožef hitro spoznal, da so to ravno tisti gospodje, ki so bili pred tem njegovi gostje, in jih je vprašal:
2 »Ja, moji spoštovani gospodje, kaj pa je z vašim pomembnim poslom, zaradi katerega ste prej tako hitro odšli?
3 Ali je bilo v tem, da ste zažgali vaše mesto?
4 Ali pa je bilo morda nekaj čisto drugega, kar naj bi zame ostalo skrivnost?«
5 Pogorelci pa so dejali: »Ljubi prijatelj ljudi, ne skušaj nas siromakov; saj vendar vidiš, da smo sedaj popolni berači!
6 Če pa nas lahko kakor koli podpreš, potem stori to, in mi bomo tvoji tlačani vse svoje življenje!«
7 *J*ožef pa je dejal: »Samo mogočni rimski patriciji se razumejo na sužnje in tlačane;
8 jaz pa se razumem samo na brate, ki so vedno enako moji bratje, najsi bodo gospodje najsi bodo berači.
9 Zato vas bom tudi po svojih močeh podprl.
10 Toda ko se boste spet postavili na noge, se nikar več ne lotite takšnega posla, kot naj bi bil vaš današnji!
11 Kajti tako kot sedaj vas boli, da so vaši služabniki in vaši sužnji tako sramotno oropali in zažgali vaše hiše,
12 prav tako in še bolj bi bolelo mene, ko bi vi meni isto storili!«
13 Tu je Jožef stopil k Cireniju in ga vprašal, koliko naj bi naenkrat dal tem nesrečnikom.
14 In Cirenij je dejal: »Samo malo počakaj! Moji nosači, ki sem jih poslal na ladjo po mojo blagajno, bodo kmalu tu!
15 Šele ko bom imel tu svojo večjo blagajno, potem bomo videli, koliko bo prišlo na vsakega, ki je že tu ali pa bo še prišel!«
16 V slabi uri so sli prinesli tisoč mošenj zlata in srebra.
17 v vsaki mošnji je bilo deset funtov, toda pomešano, dva funta zlata in osem funtov srebra.
18 Tu je Cirenij dejal Jožefu: »Te mošnje razdeli med pogorelce tako, da bo vsak dobil eno mošnjo!
19 Preostale pa prihrani za tiste, ki bodo še prišli!
20 Jaz pa pri delitvi nočem biti navzoč, da me ne bi prepoznalo vse ljudstvo, ki bo prišlo sem!
21 Sedaj odhajam z Jonatanom v njegovo bivališče in upam, da te bom zvečer videl.«
22 Jožef je v to privolil in s svojimi sinovi takoj prevzel delitev; Cirenij pa se je skrivaj oddaljil z vsem svoj im dvorom in Jonatanom.

244 Jožefova odločna ljubezen do bližnjega. Prava tolažba v težki nesreči. Večerni obisk in večerja pri Jonatanu.

1 Še dve uri po popolnem sončnem zahodu je imel *Jožef* opravka z delitvijo
2 in je pri tem tudi brezdomcem določil prostore, kjer so lahko prenočili.
3 kajti v mestu so si upali prenočiti samo redki, deloma zaradi močnega smradu na pogorišču,
4 deloma pa tudi zaradi negotovosti, ker so se morali še vedno bati, ali ne bo ogenj slej ko prej zajel še to ali ono nepoškodovano hišo.
5 Ko je Jožef tako končal svoje delo, je čisto na skrivaj vprašal Dete, ali bi bilo sedaj že varno zapustiti hišo in se odpraviti k Jonatanu.
6 In Dete je dejalo: »Kaj te skrbi hiša in kar je v njej?
7 Saj vendar ne pripada nam, ampak tistemu, ki jo je kupil, prav tako tudi to, kar je v hiši, pripada kupcu.
8 Zato le pojdimo k Jonatanu, ta ima za nas gotovo pripravljeno kakšno dobro ribo!«
9 In Jožef je dejal: »Seveda imaš popolnoma prav;

10 toda pomisli, da imamo polno skrinjo zlata in srebra in krave, koze in osle!
11 Ali ne bi moglo to postati rop sedaj tako številnih gostov?«
12 In Dete je dejalo: »Jožef, to je sedaj previsoko Zame;
13 govori o tem z Jakobom, on sedaj razume te stvari bolje kot Jaz!«
14 In Jožef je naglo postavil Jakobu isto vprašanje.
15 In Jakob je dejal: »Oče, in če bi vse izgubili, Gospod pa nam ostane, kaj bi potem sploh izgubili?!
16 Gospod pa gre z nami k Jonatanu; kaj bi se potem bali izgubiti tu v namestnikovi hiši?!
17 Pusti si oropati vso Zemljo in obdrži Gospoda, potem boš imel več, kot če bi bila vsa nebesa in vse zemlje tvoja popolna in uporabna lastnina!
18 In tako pojdi, ti najpoštenejši mož, brez strahu in skrbi z Gospodom k Jonatanu, in prepričal se boš, da ne bomo ničesar izgubili!
19 Te Gospodove besede iz Jakobovih ust so Jožefa tako pomirile, da se je z vso svojo družino odpravil k Jonatanu.
20 Tam so že vsi hrepeneče pričakovali Jožefov prihod.
21 In ko so ga zagledali, so mu kakor otroci svojemu očetu pohiteli naproti. Med njimi je bil tudi Cirenij.
22 In ko je s takšnim spremstvom Jožef vstopil v Jonatanovo hišo, je dal takoj prinesti okusno pripravljene ribe, in vsi so večerjali.

245 Cirenij opremi ladjo za odhod. Jakob ga spomni na Zemljino kroglo. Jožefov najboljši nasvet Cireniju: Ravnaj svobodno - po Gospodovi volji! Cirenij vzame s seboj tri dečke.

1 Po večerji je Cirenij ukazal svojim mornarjem, naj pripravijo ladjo.
2 In ti so odšli ter v kratkem času na ladji vse uredili.
3 K Cireniju pa je pristopil tudi Jakob in ga vprašal, če v svoji naglici ni pozabil čudovito zemeljsko kroglo, katero mu je Dete podarilo pred nekaj dnevi.
4 Pri tem vprašanju se je Cirenij prijel naravnost za glavo in hotel zaradi tega sam pri priči steči nazaj.
5 Jakob pa je dejal: »O Cirenij, nikar si ne delaj skrbi zaradi tega;
6 kajti kar si ti pozabil, na to sem že jaz pomislil!
7 Glej, tu v tem kotu v prtu je globus in zaradi njega ti ni treba več teči nazaj v naše stanovanje!«
8 Tu se je Cirenij razveselil; sam je vzel dragotino, jo odnesel k ladji in jo tam predal ladijskemu kapitanu v najboljše varstvo.
9 Ko je bil tudi ta opravek končan, je šel Cirenij k Jožefu in mu rekel:
10 »Moj prevzvišeni prijatelj in brat, dobrotljivo me sedaj poslušaj; nekaj izvrstnega sem se domislil in to se mora uresničiti!
11 Glej, ti imaš sedaj v svoji hiši množico ljudi in precej ti jih bo ostalo!
12 Moji otroci pa ti več ali manj povzročajo skrbi in marsikatero nadlego, in to, kakor sem opazil, posebno trije dečki.
13 Zato sem sedaj sam pri sebi sklenil, vsaj te tri dečke vzeti s seboj in tebi prepustiti samo pet deklic.«
14 In Jožef je dejal: »Najljubši brat, stori, kar se ti zdi najboljše in bo meni vse najbolj prav!
15 Toda vse stori samo po Gospodovem nasvetu, tako bo najboljše!
16 Zato vprašaj tudi Gospoda in kar ti bo On rekel, to stori!«
17 Tu se je Cirenij takoj z najglobljo ljubeznijo in spoštovanjem obrnil na Dete in Ga vprašal, kakor mu je svetoval Jožef.

18 In Dete je dejalo: »Ja, ja, le vzemi te tri prav poredne dečke s seboj; to Mi je že prav!
19 Sikst bi Mi sicer še bil po volji, toda tudi on ni stanoviten in Mi ne pusti do veljave.
20 Zato le vzemi tudi njega s seboj, vendar pa bodi prav strog do njih, sicer bodo postali pravi posvetnjaki!
21 Deklice pa le pusti tu; kajti te imam veliko rajši, ker Me tudi one marajo bolj kot dečki!
22 Toda nimam jih rajši zato, ker so deklice, temveč samo zaradi njihove večje ljubezni do Mene.« Po tej Detetovi izjavi je Cirenij vzel tri dečke, se zahvalil Detetu za ta čudoviti nasvet in jih tudi dal takoj nato odvesti na ladjo.

246 Cirenijeva prošnja za blagoslov in Detetov božanski odgovor. Cirenijeva plemenita poslovilna molitev. Dete blagoslovi odhajajoče in jih pomiri z besedami: »Kjer je vaše srce, tam je tudi vaš zaklad.«
1 Ko je bila ladja popolnoma pripravljena za odhod, je šel Cirernj k Detetu, pokleknil pred Njim in Ga prosil za blagoslov z naslednjimi besedami:
2 »O Gospod, Ti moj veliki Bog, Ti moj Stvarnik, Ti moj Oče od vekomaj,
3 ki po Svojem večnem sklepu hodiš v naši podobi kot slaboten človeški otrok tu po tem prahu, ki ga mi imenujemo Zemlja in Svet,
4 Ti moj vsemogočni Gospod, pred čigar najmanjšim migljajem zatrepetajo vse sile neskončnosti,
5 poglej milostno name, najbednejšega črva pred Teboj v prahu moje popolne ničevosti,
6 Ti Sveti vse svetosti počasti mene, najnevrednejšega črva v prahu pred Teboj, s Svojim neskončno svetim blagoslovom!Ž
7 Daj, o Ti moje Življenje, da bo Tvoje najsvetejše ime vsa moja sila, moč in trdnost!
8 O Ti moj nadvse ljubljeni Jezus, Ti prakralj mojega srca, poglej name, ubogega in slabotnega grešnika, milostno in usmiljeno, in dopusti, da bom neprenehoma rastel v ljubezni do Tebe!
9 Sprejmi, o Ti moj večno najbolj ljubljeni Jezus, mojo ljubezen kot slabotno majhno zahvalo za neskončne milosti in usmiljenja, ki mi jih z vsakim dihom izkazuješ!«
10 Tu se je Cireniju strlo srce od ljubezni in od samega joka ni mogel več govoriti.
11 Dete pa je živahno skočilo k Cireniju, ga velikokrat objelo in mu nato dejalo:
12 »O nikar ne joči, Moj najljubši Cirenij, saj vendar vidiš, kako te ljubim!
13 v tej Moji ljubezni do tebe in za tebe pa je vendar Moj največji blagoslov!
14 Rečem ti, če boš ostal takšen kot si, boš ostal večno Moj, in tvoja duša nikoli ne bo občutila in okusila smrti!
15 Kakor pa si sedaj ti Mene prosil za blagoslov, tako prosim tudi Jaz tebe, da Me pred nikomer ne izdaš.
16 In ne prosim te tega zaradi Mene, ampak zaradi sveta;
17 kajti ta bi pri priči prešel v smrt, če bi Me spoznal pred časom!« -
18 Po teh besedah je Dete še enkrat objelo Cirenija in ga poljubilo.
19 Tedaj je Cirenij široko razprostrl svoje roke in dejal z silno ganjenim glasom:
20 »O Bog! O Ti moj Bog! O Ti moj veliki Bog! - Le kaj sem jaz, da me
Ti poljubljaš z usti, iz katerih je izšlo vse stvarstvo?!
21 O ve bleščeča nebesa in ti Zemlja in ve nebeške sile! Poglejte, poglejte semkaj!
22 On, ki je vas in mene ustvaril, je tu pred menoj in me blagoslavlja s Svojo vsemogočno roko!
23 Kdaj, kdaj boš ti, o Zemlja, dojela milostno veličino tega časa, v katerem so stopale po tvojih tleh noge tvojega večnega Stvarnika in Gospoda?!
24 o ve presvetla tla, ki nosite Gospoda, ali boste sploh kdaj najhvaležnejše, v skesani ponižnosti spoznala veličino takšne milosti?!
25 O ti sveto mesto, kako težko te zapuščam! « -

26 Tu je Dete Cirenija naravnost s silo dvignilo in mu ni pustilo več poklekniti.
27 Tedaj pa sta prišla tudi Tulija in Maronij Pilla, Dete pa je vse blagoslovilo in vsi so jokali, ker se morajo spet ločiti.
28 Dete pa je dejalo: »Oh, oh, saj se vendar ne ločujemo! Kajti, kjer je
vaše srce, tam je tudi vaš zaklad!«
29 s tem so se vsi pomirili in se dvignili od tal.

247 Jožef blagoslovi Cirenija. Jezusove čudovite poslovilne besede Cireniju: »Samo ljubezen lahko prenese Mojo navzočnost. « Cirenijev odhod. Jožef pri Jonatanu.
1 Nato je šel Jožef k Cireniju in ga blagoslovil z vso njegovo hišo vred.
2 Prav tako pa je šla tudi Marija in blagoslovila Tulijo in njene tovarišice.
3 Nato pa je Jožef dejal Cireniju: »Brat, s tem svojim blagoslovom ti izražam tudi željo mojega srca, ki je v tem;
4 Popolnoma mi prepusti pet deklic, da bodo imele v meni popolnoma svojega očeta!
5 Kajti ti boš še dobil lastne otroke, ki se v poznejšem času s temi ne bodo razumeli.
6 Pri meni pa zaradi tega nikoli ne bo nastalo neskladje; vzrok za to poznaš ti sedaj prav tako dobro kot jaz.«
7 In Cirenij je rad ugodil Jožefovi želji in mu predal pet deklic popolnoma v last, česar se je Jožef zelo razveselil;
8 kajti deklice je imel rad, ker so bile tako ukaželjne in zelo ubogljive, ter zdrave rasti in ljubke postave.
9 Ko je bilo to dogovorjeno, je Cirenij objel Jožefa in dejal:
10 »Brat, če bo takšna Gospodova volja, te upam kmalu spet videti.
11 In Dete, ki je stalo poleg Jožefa, je dejalo: »Amen, pravim Jaz! -
Če ne tukaj, pa vendar v Mojem kraljestvu!
12 Kajti povem ti; dolgo se v tej deželi ne bomo več zadrževali, ker smo že preveč znani.
13 Ko pa se bomo preselili, se bomo umaknili na varno, da ne bi bil noben človek zato obsojen!
14 Vendar - mi, ki smo v ljubezni postali eno, bomo vseskozi prisotni
v duhu za večno!
15 Kjer bo tvoj zaklad, tam boš tudi ti s svojim srcem, v katerem prebiva glavni zaklad.
16 Če sem postal dragocen zaklad v tvojem srcu, resnično, tedaj Me ne boš nikoli več izgubil!
17 Kjer prebivam v ljubezni, tam je Moj pravi dom, katerega ne zapustim več.
18 Zato Me pusti vedno prebivati v tvojem srcu in zate ne bom nikoli skrit!
19 Kajti samo ljubezen lahko prenese Mojo navzočnost, kakor ogenj drugi ogenj.
20 Vse pa, kar ni ogenj, bo ogenj uničil in razjedel.
21 Zato se bom tudi umaknil svetu, da ga Moj ogenj ne bi zajel in uničil!
22 Vendar ja nikoli ne vprašaj: Gospod, kje si? - Ker ti ne bom odgovoril: Tukaj Sem!;
23 temveč skrbno vprašaj tvoje srce, ali Me ljubi, in Jaz ti bom v tvojem srcu, ki Me ljubi, zaklical:
24 «Tukaj Sem doma, v vsem obilju Moje ljubezni, milosti in usmiljenja!«
25 Zdaj pa se potolažen vkrcaj na ladjo in dober veter naj te žene v Tir! Amen.«
26 Zdaj se je cesarjev namestnik Cirenij zadnjič poslovil od Jožefa v Egiptu in se vkrcal na svojo ladjo.
27 Takoj je zapihal ugoden veter in odhitel z ladjo.
28 Jožef pa je nato s svojo družino odšel v Jonatanovo hišo in ostal to noč pri njem.

248 Jožef in Jonatan opazita pri jutranjem ribolovu ogroženo ladjo in jo rešita.
1 Zjutraj naslednjega dne je bil Jožef kot običajno prvi na nogah in je kmalu zbudil tudi svojo

družino.
2 Jonatan pa, ki je ravno prišel iz svoje izbe, da bi videl, kakšen bo dan za njegov posel, je dejal Jožefu:
3 »Toda ljubi prijatelj in brat, le kaj počneš tako zgodaj pokonci in priganjaš tudi tvoje, da morajo vstati?
4 Ali ne bi mogel čakati na Gospoda, dokler se On ne zbudi?
5 Ali ne bi bil ravno tedaj najboljši čas za vstajanje?
6 Zato te prosim, pusti vsaj svojo družino še nekaj ur počivati!
7 Ti pa pojdi z menoj in mojimi ljudmi na ladjico in jutranji met mreže!«
8 Ta predlog je bil Jožefu zelo všeč, svojo družino je pustil še počivati in je hitro odšel z Jonatanom v veliki ribiški čoln.
9 Jonatanovi ribiči so pripravili mreže in nato krepko zaveslali,
10 in v eni uri so bili jutranji ribiči že na mestu, kjer je bilo največ rib.
11 Ko pa so dosegli to, za ribarjenje vedno ugodno mesto, in je sonce že skoraj vzšlo,
12 je Jonatan opazil mirujočo, približno eno uro oddaljeno rimsko ladjo in ni prav vedel, kaj naj si misli ob tem.
13 Zato je dejal Jožefu: »Glej brat, morje tam poznam;
14 plitvo je in polno peščenih sipin in rimski pomorščak lahko tam prav zlahka obtiči.
15 Zato moramo takoj pohiteti na pomoč!«
16 In Jožef se je s tem popolnoma strinjal; takoj so zaveslali tja in v pol ure dosegli ladjo.
17 In glej, res je bila velika rimska ladja, na kateri se je vozil poslanec k Cireniju!
18 Tega so takoj sprejeli in on je prosil Jonatana, naj reši ladjo, in mu za to ponujal vse mogoče.
19 Takoj nato je Jonatan zgrabil vlečno vrv velike ladje, nato pa v svojem čolnu ukazal krepko veslati.
20 Ni trajalo niti pol ure in velika ladja je izplula.
21 Nato je rimski poslanec Jonatana bogato nagradil in je nato jadral naprej proti vzhodu.
22 Jonatan pa se je nato vrnil domov z zlatom in srebrom namesto z ribami in je za to jutro opustil ribolov.

249 Detetovo vprašanje o današnjem ribolovu. Odgovor rib željnega Deteta na Jožefov opomin: »Doma sem povsod, kjer Me ljubijo!« Bogat ribji ulov na Detetov ukaz.

1 Ko se je po približno treh urah vrnil Jonatan z Jožefom in svojim zlatim in srebrnim ulovom, so bili v njegovi hiši tudi že vsi na nogah in gledali proti mestu, ki se je še močno kadilo.
2 Samo Dete z Jakobom je teklo naproti Jožefu in Jonatanu, ki sta se bližala obali.
3 In ko sta ta dva stopila na obalo, je pozdravilo in poljubilo oba, ter vprašalo Jonatana, ali je že ujel prav veliko rib.
4 Ta pa, ki je prav tako z veliko ljubeznijo objel Dete, je dejal:
5 »O Ti moje življenje, o Ti moja ljubezen! Z ribami za danes ne bo nič!
6 »Toda, gotovo s Tvojo vsemogočno pomočjo, sem rešil nasedlo rimsko ladjo, na kateri je plul odposlanec k Cireniju.
7 Tam so potem padle v mojo mrežo res številne zlate in srebrne ribe in zato bom pustil ribolov za danes pri miru.«
8 In *Dete* je dejalo: »To je že prav in popolnoma v redu;
9 ker pa Sem Se danes že veselil presne ribe, bi raje videl, če bi na
-mesto tvojih zlatih in srebrnih rib prinesel prave!«
10 Jonatan pa je dejal: »O Ti moje življenje! Glej, vzdolž obale je pritrjena vendar množica

zabojev polnih najboljših rib, bomo že iz njih vzeli sveže!«
11 In Dete se je na to nasmehnilo in dejalo: »Ja, če je tako, potem seveda lahko obdržiš tudi svoj današnji zlati in srebrni ribji ulov!
12 Toda Jaz Sem že pošteno lačen; ali bo dolgo trajalo, da bo riba pripravljena?«
13 In Jonatan je dejal: »O ne, o ne, Ti moje življenje, čez pol ure bomo že sedeli za mizo!«
14 Jožef pa je dejal Detetu: »Toda Ti Si pa res pravi žicar!
15 Glej, tu vendar nismo doma; zato tudi ne smemo delati tako, kot da bi bili doma!
16 Le potrpi, nekaj bo že prišlo; toda tako beračiti se v tuji hiši ne spodobi!«
17 Dete pa je dejalo: »Eh, kaj to! Jaz Sem doma povsod, kjer Me ljubijo.
18 Kjer pa Sem tako doma, tam vendar tudi morem in smem govoriti kar hočem!
19 Da pa ne bo treba Jonatanu njegovih zabojev izprazniti brez odškodnine,
20 naj vrže eno mrežo v morje in bo takoj ujel za vse nas zadosten plen! - Jonatan, stori to!«
21 Jonatan je takoj vrgel veliko mrežo v morje in ujel nezaslišano količino najplemenitejših rib.
22 Nato je *Dete* dejal o Jožefu: »Glej, če je *to* v Moji moči, potem bom vendar smel prositi Jonatana za kakšno dobro ribo?!« - Tu je Jožef umolknil; Jonatan pa si od same hvaležnosti ni znal pomagati.

250 Jonatan gre z Jožefom domov. Hišo najdejo prazno in izropano. Jožef se ob tem zelo razjezi. Detetova pomembna razlaga.
1 Jonatan je takoj vzel deset najboljših rib in jih izročil svojemu kuharju.
2 On pa je pomagal svojim pomočnikom druge ribe spraviti deloma v sodčke in deloma v prekajevalnico.
3 V četrt ure so bile ribe pripravljene in vsi Jožefovi domači so šli zajtrkovat.
4 Ko so se najedli, je bilo že tudi proti poldnevu in Jožef je dejal:
5 »Sedaj pa je tudi že skrajni čas, da se podamo domov!
6 In ti, brat Jonatan, me boš spremljal in boš še danes ostal pri meni!«
7 In Jonatan je poln veselja v svojem srcu dejal:
8 »O brat, to pa naredim od vsega najraje; saj vendar veš, kako neskončno in brezmejno te ljubim!«
9 Nato je vzel Jonatan spet tri velike sodčke polne najplemenitejših rib in nadvse vedro razpoložen odšel z Jožefom in njegovo družino k vili.
10 Ko pa so spet prišli tja, niso, v svoje nemajhno začudenje, našli nobenega pogorelca več,
11 hiša pa je stala tam čisto prazna in vse sobe so bile odprte.
12 Jožef je dejal ob pogledu na svojo hišo: »To ni dobro znamenje;
13 kajti zdi se, da so imeli tu tatovi opravka! Samo ta zvrst ljudi zbeži potem, ko okradejo hišo; pošten človek pa ostane!
14 Pojdite, moji sinovi tja in preiščite, ali je še kaj v hiši, potem pa pridite in mi povejte!«
15 In štirje sinovi so šli in preiskali hišo in videli, da je izropano dobesedno vse, razen živine v hlevu.
16 Tako je bila tudi jedilna shramba prazna in v skrinji z denarjem ni bilo niti groša več.
17 Ko so štirje sinovi vse to videli, so postali zelo žalostni, vrnili so se in vse povedali Jožefu.
18 Tedaj se je Jožef razjezil nad izprijenostjo ljudi, ki poplačajo dobra dela dobrotnikom s takšno zahvalo.
19 In zelo ogorčen je govoril: »Resnično, če bi bilo v moji moči, da bi mogel to svojat najstrožje kaznovati, potem bi dal takoj deževati ogenj z neba na glave takšnih tatov!«
20 Tu je stopilo Dete k Jožefu in dejalo: »Ej, ej, oče Jožef, ti si pa danes zelo hud!
21 Mene pa so ti tatovi še vendar pustili; kako se moreš potem tako jeziti nanje?
22 Glej, tatovi so tvoji hiši izkazali samo res veliko dobro delo s tem, ko so jo tako počistili!

23 Kajti resnično, kjer v prihodnosti hiša (človekovo srce) ne bo tako očiščena, tam se ne bom nastanil!
24 Ta hiša pa je sedaj očiščena vsake posvetne navlake in takšna Mi je zelo všeč!
25 Kajti prvič so vsa njena vrata in okna na stežaj odprta,
26 drugič pa je popolnoma očiščena in tako popolnoma primerna za Moj vstop; zato se ne togoti na tatove, da ne bo njihov greh še večji!«
27 Jožef in vsi ostali so si vzeli te besede k srcu, Dete pa je na koncu dejalo:
28 »Glejte, vsi ljudje delajo z Menoj tako kot ti pogorelci s to hišo in kljub temu ne pustim deževati olja z neba! Tako tudi vi ne preklinjajte tistih, ki vračajo dobro s hudim, tako boste pravi otroci enega Očeta v
nebesih!« - Te besede so popolnoma pomirile Jožefa in nato je stopil popolnoma vesel v svojo hišo.

251 Marija joče zaradi kraje vse obleke s perilom vred. Jonatanova tolažba in plemenito dejanje. Marija se kosa z Jonatanom v plemenitosti. Dete osreči Jonatana.

1 Ko so bili sedaj vsi v hiši in se je *Marija* prepričala, da sta celo njena in Evdokijina omara z oblekami do zadnjega kosa izropani,
2 so ji prišle solze v oči, prav tako pa tudi Evdokiji, in dejala je Jožefu:
3 »Poglej, tudi obleka, ki sem jo imela v templju, je postala plen teh malopridnih ljudi!
4 Zares, to me zelo prizadene in srce me boli!
5 Z oblačili smo že tako in drugače borni kot le kaj, sedaj pa smo morali izgubiti celo najnujnejše!
6 Vse naj bo sicer darovano Gospodu, toda kljub temu me boli, ker je bilo to edino, kar sem imela za nujno preoblačenje!
7 Resnično, to me zelo boli! Še bolj pa me boli, da so ti zli tatovi vzeli tudi Detetovo perilo!
8 Sedaj ima edino srajčko, tisto, ki jo ima na sebi; kako Mu bom preskrbela sedaj še drugo?
9 O Ti moje ubogo Dete, glej, glej, sedaj Ti ne bom mogla vsak dan obleči sveže srajčke, kar Ti je vedno tako dobro delo!«
10 Tu je pristopil globoko ganjeni Jonatan in dejal: »O ti prevzvišena presveta mati mojega Gospoda, ne bodi žalostna; kajti tudi jaz imam zlato in srebro!
11 Z največjim veseljem ti ga dam do zadnjega novčiča in nato ga lahko porabiš po tvojih potrebah!
12 Jaz sicer dobro vem, da Gospod vsega veličastva ne gleda na moje zlato in srebro; kajti On, ki vse živali in vsa drevesa in rastline in ves svet čudovito oblači, ne bo Svoje telesne matere pustil nage!
13 Toda kljub temu bi ti sedaj tako zelo rad zaradi moje blaženosti daroval vse moje zaklade.
14 O mati, sprejmi jih iz mojega srca!«
15 Tu je Marija kar najprijazneje pogledala Jonatana in dejala:
16 »O Jonatan, kako si velik in plemenit! Tvoja volja velja zame toliko kot dejanje!
17 Če pa bi bilo Gospodu všeč, bi te rada prosila za podporo Detetu.
18 Če pa Gospodu to ne bi bilo všeč, sem iz tvojega srca že vse sprejela in za to ti nikoli ne bom prenehala biti hvaležna!«
19 Tu se je Dete približalo in dejalo Jonatanu: »Ljubi Jonatan,
stori kar mati želi od tebe in nekoč boš prejel bogato plačilo!
20 Kajti glej, mi smo sedaj resnično revni, in to toliko bolj, ker Jaz zaradi zveličanja ljudi ne smem narediti nobenega čudeža!
21 Tu je Jonatan poln vneme pohitel domov in v najkrajšem času prinesel vse svoje zlato in

srebro in ga položil Mariji pred noge.
22 Ko sta Marija in Jožef to videla, sta oba jokala od veselja.
23 Jonatan je tudi jokal in se ni mogel Bogu dovolj zahvaliti, da je bil vreden takšne milosti, da je podprl Marijo.
24 Dete pa je blagoslovilo Jonatana in dejalo Mariji: »Glej, to nam bo že spet priskrbelo svežo srajčko; zato bodi sedaj le spet vedra! « In vsi so postali vedri in dobre volje.

252 Gospodov blagoslov v Jožefovi hiši. Začudenje in hvaležnost družine. Jakob govori o čudežu pšeničnega zrna.

1 Med tem pogovorom pa so Jožefovi sinovi oskrbeli živino, pomolzli krave in koze in tokrat pridobili nenavadno količino najbolj mastnega mleka.
2 Ko so s tem končali, sta šla dva na že zrelo pšenično polje, tam odrezala več snopov in kmalu namêla precejšnjo košaro polno čistega zrnja iz odrezanih snopov.
3 Druga dva brata pa sta hitro vzela košaro s pšeničnim zrnjem, ga stresla v dva ročna mlina, ki ju je Jožef sam naredil, in v kratkem času zmlela žito.
4 Po Gospodovem blagoslovu sta pridobila dvakrat toliko moke, kot je bilo prej žita v košari.
5 In vse to je bilo končano v treh urah. Ko pa je moka v dveh košarah stala na soncu,
6 je prišel Jožef in vprašal sinove, od kod so dobili to lepo moko.
7 In ko so mu sinovi povedali, kje so jo dobili, si je ogledal zmete snope in dejal:
8 »Kako je to mogoče? Vidim samo deset snopov! Ali naj bi ti napolnili obe veliki košari z moko?«
9 In sinovi so dejali: »Ja, ja, oče, tako je! Po božji milosti smo v kratkem času iz desetih snopov res pridobili vso to moko;
10 in božji blagoslov je bil nad snopi in nad našim delom, - od tod tudi tako bogat dobit!«
11 Nato se je Jožef zahvalil z nadvse ganjenim srcem, se vrnil v hišo, in to povedal vsem v hiši.
12 In vsi so odšli ven in si ogledali moko in tako eden kakor drugi so govorili:
13 »To je nemogoče, po naravni poti popolnoma nemogoče!«
14 Tu je po notranjem nagibu pobral Jakob eno na tleh ležeče pšenično zrno in dejal:
15 »Vsi se čudite, da je nastalo toliko moke iz snopov!
16 Kje pa se je že kdajkoli kdo od nas tako čudil, če je eno takšno zrnce vsejal v zemljo in kmalu nato videl iz enega zrna vzbrsteti klas s stotimi zrni?
17 In vendar je ta prvi, vsakdanji čudež, večji kot ta dvojna pomnožitev moke, saj se eno samo zrno postoteri!
18 Če bi deset bogatih snopov dalo samo eno polno košaro moke, se temu ne bi nihče čudil, čeprav bi bila ena košara prav tako božji čudežni dar, kot sta ti dve košari.
19 Prav tako se nihče ne čudi klasu s stotimi zrni, ker smo tega čudeža že navajeni.
20 Jaz pa vprašam, ali je prav Boga občudovati samo tedaj, če pusti zgoditi se nekaj nenavadnega medtem, ko je vendar vsakdanje vedno mnogo pomembnejše, ker v vseh časih enako izpričuje isto neskončno božjo dobroto, vsemogočnost, ljubezen in modrost?! «
21 Ta Jakobov govor je vzbudil veliko pozornost. Vsi so slavili Gospoda zato, ker je dal človeku takšno modrost. Sinovi pa so vzeli moko in se lotili priprave dobrega kosila.
22 Ko sta Marija in Jožef to videla, sta oba jokala od veselja.
23 Jonatan je tudi jokal in se ni mogel Bogu dovolj zahvaliti, da je bil vreden takšne milosti, da je podprl Marijo.
24 Dete pa je blagoslovilo Jonatana in dejalo Mariji: »Glej, to nam bo že spet priskrbelo svežo srajčko; zato bodi sedaj le spet vedra! « In vsi so postali vedri in dobre volje.

252 Gospodov blagoslov v Jožefovi hiši. Začudenje in hvaležnost družine. Jakob

govori o čudežu pšeničnega zrna.
1 Med tem pogovorom pa so Jožefovi sinovi oskrbeli živino, pomolzli krave in koze in tokrat pridobili
nenavadno količino najbolj mastnega mleka.
2 Ko so s tem končali, sta šla dva na že zrelo pšenično polje, tam odrezala več snopov in kmalu namêla precejšnjo košaro polno čistega zrnja iz odrezanih snopov.
3 Druga dva brata pa sta hitro vzela košaro s pšeničnim zrnjem, ga stresla v dva ročna mlina, ki ju je Jožef sam naredil, in v kratkem času zmlela žito.
4 Po Gospodovem blagoslovu sta pridobila dvakrat toliko moke, kot je bilo prej žita v košari.
5 In vse to je bilo končano v treh urah. Ko pa je moka v dveh košarah stala na soncu,
6 je prišel Jožef in vprašal sinove, od kod so dobili to lepo moko.
7 In ko so mu sinovi povedali, kje so jo dobili, si je ogledal zmete snope in dejal:
8 »Kako je to mogoče? Vidim samo deset snopov! Ali naj bi ti napolnil obe veliki košari z moko?«
9 In sinovi so dejali: »Ja, ja, oče, tako je! Po božji milosti smo v kratkem času iz desetih snopov res pridobili vso to moko;
10 in božji blagoslov je bil nad snopi in nad našim delom, - od tod tudi tako bogat dobit!«
11 Nato se je Jožef zahvalil z nadvse ganjenim srcem, se vrnil v hišo, in to povedal vsem v hiši.
12 In vsi so odšli ven in si ogledali moko in tako eden kakor drugi so govorili:
13 »To je nemogoče, po naravni poti popolnoma nemogoče!«
14 Tu je po notranjem nagibu pobral Jakob eno na tleh ležeče pšenično zrno in dejal:
15 »Vsi se čudite, da je nastalo toliko moke iz snopov!
16 Kje pa se je že kdajkoli kdo od nas tako čudil, če je eno takšno zrnce vsejal v zemljo in kmalu nato videl iz enega zrna vzbrsteti klas s stotimi zrni?
17 In vendar je ta prvi, vsakdanji čudež, večji kot ta dvojna pomnožitev moke, saj se eno samo zrno postoteri!
18 Če bi deset bogatih snopov dalo samo eno polno košaro moke, se temu ne bi nihče čudil, čeprav bi bila ena košara prav tako božji čudežni dar, kot sta ti dve košari.
19 Prav tako se nihče ne čudi klasu s stotimi zrni, ker smo tega čudeža že navajeni.
20 Jaz pa vprašam, ali je prav Boga občudovati samo tedaj, če pusti zgoditi se nekaj nenavadnega med tem, ko je vendar vsakdanje vedno mnogo pomembnejše, ker v vseh časih enako izpričuje isto neskončno božjo dobroto, vsemogočnost, ljubezen in modrost?! «
21 Ta Jakobov govor je vzbudil veliko pozornost. Vsi so slavili Gospoda zato, ker je dal človeku takšno modrost. Sinovi pa so vzeli moko in se lotili priprave dobrega kosila.

253 Kosilo z ribami in medenjaki z limonado. Objestna tatvina kuhinjske posode in Detetove skodelice. Veliko, veselo oznanilo o zločincih iz Jezusovih ust. Detetova neizprosnost do hudobnih objestnežev.
1 V eni uri je bilo pripravljeno okusno kosilo iz petih dobro pripravljenih rib in štirinajstih medenjakov;
2 kajti med je bil edini v jedilni shrambi, ki so mu tatovi prizanesli.
3 Prav tako je bilo poskrbljeno za dobro pijačo, ki sta jo pripravila Jožef in Marija sama iz vode in limoninega soka, ki sta ji primešala nekoliko medu.
4 Ko je bilo tako kosilo pripravljeno in postavljeno na mizo, šele tedaj so Jožefovi sinovi pomislili na jedilni pribor kot so žlice, vilice in noži, ki so bili v Jožefovi hiši seveda večji del iz lesa.
5 Toda tudi temu nedragocenem priboru tatovi niso prizanesli!
6 In tako je sedaj imel Jožef na mizi vse jedi, toda nobenega jedilnega pribora niti za najnujnejšo silo.

7 Tu je odšel Jožef v kuhinjo in vprašal sinove, kakšna postrežba je vendar to;
8 kako si vendar upajo prinesti na mizo jedi brez jedilnega pribora!
9Sinovi pa so dejali: »Oče, poglej vendar sem: eno rešetko in dva lonca in eno edino, najslabšo kuhalnico, en nož in eno leseno vilico so nam pustili, -
10 vse drugo pa so nam vzeli; torej mora sedaj tudi mleko ostati v enem edinem loncu, ker so tudi vsi lonci za mleko izginili!«
11 Ko se je Jožef o vsem prepričal, je odšel z edino kuhalnico in z enim nožem in enimi vilicami v jedilnico in dejal Jonatanu:
12 »Tu, brat! Glej, to je sedaj ves naš pribor! Resnično, to je objestnost in ta mora biti kaznovana!
13 Tatvino dragocenosti in tatvino zaradi pomanjkanja še trpim!
14 Toda pri tej tatvini ne gre niti za eno niti za drugo,
15 ampak tu je očitna kazniva objestnost, te pa tudi Gospod ne sme gledati nekaznovane!
16 Po tem pokazu dokazov so sedli vsi za mizo in Jožef je razdelil ribo z edinim nožem in položil pred vsakega z edinimi vilicami en kos in prav tako razdelil tudi medenjake.
17 Ker pa Dete ni imelo pred Seboj svoje skodelice, je vprašalo Jožefa, ali je bila tudi Njegova skodelica ukradena.
18 In Marija je dejala: »Prav gotovo, Ti mojemu srcu najljubši božji Sinček; ker bi sicer gotovo bila pred teboj!
19 In Dete je nato dejalo: »Resnično, Jožef ima prav; to je bila
objestnost in mora biti kaznovana vselej in večno!
20 Kdor dela hudobijo in je ne pozna, tega je potrebno poučiti; prav tako tudi tistega, ki dela hudobijo iz stiske!
21 Kdor pa dobroto pozna, dela pa kljub temu iz čiste satanovske objestnosti hudobijo, ta je hudič iz dna pekla in ga je treba kaznovati z ognjem!«
22 Nato je vsak pojedel svoj kos z golo roko.
23 Komaj pa so jedci končali s kosilom, so že začuli od zunaj prav grozovito tuljenje.
24 Le kaj je bilo? - Bili so tatovi, ki so Jožefu objestno pokradli nujno potrebni pribor, samo za veselje uničevanja.
25 Vsakega med njimi je ovijala žareča kača in je vpil za pomoč; toda Dete jih ni uslišalo, temveč jih je gnalo vse, okrog sto po številu,
Svojo vsemogočnostjo v morje, kjer so vsi poginili. - To je bilo edinokrat, da se je Dete pokazalo neizprosno.

254 Tuleči tatovi obleke pred Jožefovimi vrati. Detetov energični odgovor le-tem.
1 Kratek čas nato so spet zaznali tuljenje v daljavi, kot da bi prihajalo iz mesta, in videli množico ljudi hiteti proti Jožefovi vili.
2 »Kaj bo pa spet to?« je vprašal Jožef začudenega Jonatana.
3 In ta je dejal: »To bo Gospod, kakor tudi vse drugo, bolje vedel kakor midva.«
4 In Jakob jima je dejal: »Ne menita se za to; to so tatovi obleke!
5 Gospodova moč jih je dohitela in sedaj trpijo zaradi svojega zločina nad posvečenimi oblekami;
6 »kajti kdor jih obleče, ali se jih le dotakne, ga bo hitro zajel notranji ogenj in ga razjedel v pepel.
7 Zato dirjajo sedaj tuleč in tožeč semkaj in nas bodo prosili, da bi mi sami iz mesta in iz njihovih napol požganih hiš odnesli te obleke, -
8 kar bomo tudi storili; vendar bo Gospod tem hudodelcem dal svoje!«
9 Komaj je Jakob te besede izgovoril, že so bili tuleči tatovi obleke pred Jožefovimi vrati.

10 Tu so silno kričali za pomoč in rešitev. In Jožef je šel z Jonatanom
ven.
11 Ko je bil zunaj, je trideset obupanih mož kričalo proti njemu:
12 »Ti vsemogočni bog Jupiter, pomagaj nam in reši nas; grešili smo proti tebi, ker te nismo spoznali!
13 Sedaj pa smo te spoznali; zato te prosimo, ubij nas ali pa odnesi obleke tvoje hiše iz naših hiš!«
14 Tu je Dete prišlo ven in dejalo: »Poslušajte, hudobni tatovi!
15 Kakor ste obleke vzeli, tako jih tudi prinesite semkaj nazaj!
16 Če tega ne boste storili, naj bo smrt vaš delež!«
17 Ko so tatovi to slišali, so dejali:
18 »To je tisti mladi bog, ki ga moramo ubogati, sicer smo izgubljeni.
19 In vsi so naglo oddirjali in prinesli vso ukradeno obleko na bronastih palicah nazaj.
20 Kajti z golo roko se ni smel teh oblek nihče dotakniti.
21 Ko so bile obleke vrnjene, je Dete odpustilo tatove in jih ni več kaznovalo. Jožef pa je ves vesel spet vzel obleke in jih odnesel v hišo.

255 Marijina notranja plemenitost in Jezusove besede priznanja. Gospodova razlaga o usmiljenju in ljubezni do sovražnikov.

1 Ko je Marija spet videla svoje obleke, je bila sicer vesela; obenem pa je sočustvovala s tistimi, ki so ji obleke prinesli nazaj;
2 kajti mislila si je: »Ti gotovo niso dobili nič zlata, zato so zaradi revščine segli po teh revnih oblekah.
3 Sedaj bodo gotovo trpeli hudo revščino.
4 O ko bi bili vendar tu, jaz bi jim rada dala obleko ali toliko denarja, da bi si zanj lahko priskrbeli po eno obleko!«
5 Tu je prišlo Dete k materi in dejalo:
6 »O mati, kako lepa si danes! - Če bi vedela, kako lepa si, bi postala še domišljava!«
7 Marija se je tu nasmehnila in dejala malčku, ki jo je božal:
8 »O Ti moj najljubši Jezus! Ali nisem vsak dan enako lepa?«
9 In Dete je dejalo: »O ja, ti si vedno zelo lepa; toda včasih si vendar še malo lepša.
10 Danes pa si še prav posebno lepa! - Resnično, tisoč nadangelov te obdaja in vsak hoče biti najbližje tebi!
11 Marija pa Detetovega govorjenja ni razumela in se je ozirala okrog in okrog, kje bi videla nadangele.
12 Toda opazila ni ničesar, razen tega, kar je bilo v sobi in je zato Dete vprašala:
13 »Ja, kje pa je teh tisoč nadangelov, ko vendar ne morem nobenega opaziti?«
14 Tu je Dete dejalo: »Ti ne smeš nobenega opaziti, sicer bi lahko postala domišljava!
15 Ti pa si sedaj zato tako lepa pred vsemi temi nebeškimi angeli, ker je v tvojem srcu vzklilo tako veliko usmiljenje, da je skoraj enako Mojemu!
16 Kajti glej, svojim sovražnikom pravično in človeško naložiti pokoro je prav in vredno odobravanja in na Zemlji naj bo vedno tako;
17 toda svojim sovražnikom od vsega srca njihovo krivdo odpustiti
in jim povrhu še dobro storiti in jih blagoslavljati, to je čisto božje!
18 To lahko stori samo neskončna moč božje ljubezni;
19 kajti človeška je zato preslabotna!
20 Ker pa si ti naredila ravno to, kar dela Bog, si sedaj tako lepa; kajti
Bog je najvišja lepota in najvišja ljubezen.

21 Sedaj pa stori, kar zahteva tvoje srce, tako ti bo pripadlo Moje kraljestvo ljubezni in ti boš v njem kraljica vekomaj!«
22 Tu je Marija takoj poslala Jonatana za tatovi, ta jih je privedel nazaj, Marija pa je vse bogato obdarovala z denarjem, ki ga je njej in Jožefu dal Jonatan.

256 Moč ljubezni. Jožefova hiša postane znana. Jožefova modrost osramoti velikaše in bogataše v mestu. Dobre posledice.
1 Tako obdarjeni tatovi pa so padli na obraz in naravnost kričali:
2 »Takšna dobrota, takšna velikodušnost nista lastnost ljudi; samo bogovi, ki ne umrjejo, premorejo sovražnike še nagraditi!
3 Zaslužili smo samo kazen, ker smo nad vami, visokimi bogovi, tako zelo hudobno grešili;
4 toda namesto, da bi nas popolnoma zasluženo kaznovali, nam dajete še nagrado in blagoslov za naša hudobna dejanja!
5 Mar niste bogovi? Ja, vi ste popolnoma gotovo najvišji gospodje nebes; kajti to oznanjujejo vaša dela, kakršnih še nismo nikoli videli!
6 Zato naj vam bojo slava, čast in hvala od vseh ljudi na Zemlji!
7 In knežji prestoli in vse njihove krone naj se večno priklanjajo vašim velikim veličastvom!«
8 Tu so se tatovi dvignili in nato polni hvaležnosti in strahospoštovanja odšli
9 in nato so to v vsem mestu oznanili; in vsi prebivalci so trepetali zaradi takšne bližine bogov in hodili skrivaj okrog, ter si od samega spoštovanja niso upali delati.
10 Kmalu pa so prišli tudi ugledni meščani k Jožefu in ga vprašali, ali je bila stvar res takšna, kot sedaj sodrga v napol požganem mestu vpije naokrog.
11 In Jožef je dejal: »Glede njim izkazanega dobrega dela je vpitje pravilno;
12 kajti moja žena je ravnala z njimi res dobesedno tako.
13 Da pa nas imajo za bogove, to daje vam, velikim in bogatim, slabo spričevalo!
14 Kajti s tem izpričuje uboga sodrga vašo veliko trdosrčnost, ker na vas ne vidi ničesar bogovom podobnega!
15 Delajte isto, kar je storila moja žena in kar dela vsa moja hiša, in sodrga bo kmalu prenehala imeti prebivalce te hiše za bogove!«
16 Ko so mestni velikaši in bogataši slišali ta Jožefov govor, ki jih je zelo prizadel, jih je postalo zelo sram in so odšli.
17 In prepričani so bili, da je Jožef samo nadvse moder in dober človek, ob tem pa vendar ne bog.
18 Odtlej je imela Jožefova hiša mir.
19 In njegova družina je živela potem še pol leta nemoteno tam, spoštovana in visoko cenjena od vsakogar.
20 Tako tudi Dete v tem času ni storilo nobenega čudeža več in vsi so živeli tu čisto naravno. Jonatan pa je bil več pri Jožefu kot doma; tu je bil najsrečnejši.

257 Herodova smrt. Arhelaj postane kralj. Gospodov angel pozove Jožefa, naj se vrne v deželo Izrael. Čudovita oprema za potovanje. Jožef izroči vse Jonatanu in ga prosi, naj pride za njim. Slovo.
1 Ravno v tem času je umrl tudi Herod, morilec otrok in njegov sin Arhelaj mu je sledil na vladi.
2 Jakob je to povedal Jožefu in Mariji.
3 Toda Jožef je dejal Jakobu: »To ti rad verjamem, toda kakšne spremembe mi bo to prineslo?«
4 In Jakob je dejal: »Oče, Gospod mi ni dal, da bi ti to oznanil;
5 kakor pa ti je Gospod po angelovih ustih še zmeraj povedal kaj naj storiš, tako bo storil tudi tokrat.

6 Kajti to ne bi bilo po božjem redu, da bi sin svojemu očetu predpisoval pota!«
7 Tu je Jožef dejal: »Mar meniš, da bo meni Gospod storil kaj takega?«
8 In Jakob je dejal: »Oče, takole sem sedaj zaslišal v sebi:
9 Še danes ponoči, v živih sanjah, bom poslal k tebi Svojega angela, ta ti bo oznanil Mojo voljo.
10 In kakor ti bo oznanil, tako moraš brez odlašanja storiti po njegovi besedi!«
11 Ko je Jožef to slišal od Jakoba, je odšel ven in molil k Bogu in se mu zahvaljeval za takšno predhodno obvestilo po ustih svojega sina Jakoba.
12 Dolgo je Jožef vztrajal v molitvi in šele po treh urah odšel v hišo k počitku.
13 Ko pa je tako spal na svojem ležišču in utrujen od dela počival, se mu je prikazal v sanjah Gospodov angel in mu dejal:
14 »Vstani, vzemi Dete in Njegovo mater s seboj ter pojdi v izraelsko deželo; kajti umrli so tisti, ki so Detetu stregli po življenju!«
15 Ko je Jožef to zaslišal, je pri priči vstal in to sporočil Mariji.
16 In ta je dejala: »Naj se zgodi Gospodova volja vselej in vekomaj!
17 Toda kako govoriš samo o nas treh? Ali naj tvoji Otroci ostanejo tukaj?«
18 In Jožef je dejal: »O nikakor; kajti, kar je angel govoril meni, to velja za vso mojo hišo!
19 Kajti tako je govoril Gospod pogosto prerokom, kot da bi bilo to samo z njimi v zvezi;
20 kljub temu pa je Gospodov govor vedno veljal vsej Jakobovi hiši.«
21 Te besede so vsi razumeli in sinovi so pri priči odšli ven, da bi pripravili vse za odhod.
22 Toda strmeč so se vrnili; kajti za odhod je bilo že vse pripravljeno in za vsako osebo je bil pripravljen z vsem za potovanje potrebnim natovorjen osel.
23 Jožef je izročil vse premičnine in nepremičnine Jonatanu, ki je bil to noč pri njih,
ga blagoslovil in mu naročil, naj mu čez eno leto sledi v Nazaret.
24 Tako ga je blagoslovilo tudi Dete in ga poljubilo. Jonatan je jokal zaradi tako nenavadnega dogodka.
25 In Jožef je že veliko pred sončnim vzhodom zajahal tovorne živali in se sedaj napotil iz dežele.

258 Sveta družina pride po napornem potovanju v domovino. Jožefov strah in Marijina spodbuda. Gospodov ukaz, naj gredo v Nazaret. Prihod v Nazaret.
1 Po desetih, zelo napornih dneh potovanja, je prišel Jožef s svojimi v izraelsko deželo in počival na hribu pri nekaj ljudeh, ki so tam prebivali in se preživljali z živinorejo.
2 Tu je Jožef natančno povprašal za vse razmere v svoji domovini.
3 Ko pa je zvedel od teh ljudi, da vlada sedaj Arhelaj namesto svojega očeta Heroda,
4 in da je še grozovitejši od svojega očeta, je Jožefa in vse njegove prevzel velik strah.
5 Pomislil je, da bi se spet vrnil v Egipt ali pa vsaj v Tir. Čeprav je že iz Jakobovih ust v Egiptu izvedel, da vlada sedaj v Jeruzalemu Arhelaj,
7 pa vendar ni izvedel, da novi kralj še prekaša očeta po krutosti.
8 In ta vest je Jožefa tako prestrašila, da se je sedaj hotel obrniti.
9 Marija mu je sicer govorila:
10 »Jožef! Saj nam je vendar Gospod ukazal, da naj se izselimo, zakaj se človeškega kralja Arhelaja bojimo bolj kot Gospoda?«
11 In Jožef je odvrnil; »O Marija, ti moja ljubljena žena, popolnoma prav si vprašala;
12 toda glej, vem, da so Gospodova pota pogosto nerazumljiva, vem pa tudi, da Gospod svoje največkrat vodi skozi smrt, - že od Abela sem.
13 Zato se tudi sedaj bojim, ali ne bo Gospod tudi mene vodil skozi smrt.
14 In ta moja domneva postaja toliko bolj otipljiva, kolikor več razmišljam o krutosti novega kralja v Jeruzalemu.

15 Zato sem se odločil, da se bom jutri zjutraj spet obrnil.
16 Resnično, če je Gospodu do naše smrti, naj raje pošlje nad nas leve, tigre in hijene kot pa Arhelaja!«
17 Tako se je Jožef trdno odločil, da se bo obrnil.
18 Toda ponoči se je prikazal Jožefu v sanjah sam Gospodov Duh.
19 In od Boga Samega je dobil Jožef ukaz oditi v Nazaret.
20 Tu se je Jožef pri priči dvignil in zelo zgodaj odšel od tam.
21 In še istega dne je prišel v kraje galilejske dežele.
22 In tako je prišel še istega dne ponoči v mesto Nazaret in se za stalno naselil, da se je izpolnilo, kar pravi prerok:«Imenoval se bo Nazarenec!«

259 Ljubki večerni prizor na ravni strehi Salomine hiše. Kornelij odkrije majhno karavano.

1 Kje pa je dobil Jožef stanovanje v Nazaretu? Kje je razjahal in kam je vstopil?
2 V prvih poglavjih, kjer je bilo govora o Jožefovem odhodu iz Betlehema v Egipt, je bilo rečeno, kako je Jožef v Betlehemu prosil bogato Salomo, da bi zanj najela njegovo pristavo pri Nazaretu.
3 Je Saloma to storila? - Ja, storila je; ne samo to, kar je želel Jožef, ampak je pristavo celo uradno kupila in sicer z dvojnim namenom:
4 Da bi njim to pristavo, v kolikor bi se Jožef ali kateri njegovih otrok kdajkoli vrnil, izročila v popolno last;
5 v nasprotnem primeru pa obdržala zase to zanjo nadvse sveto pristavo kot spomin na prevzvišeno družino.
6 To pristavo je imela za takšno svetišče, da tudi sama ni upala v njej stanovati, še manj pa je vanjo sprejela najemnike.
7 Da bi kljub temu lahko stanovala v bližini tega posestva, je kupila sosednje polje in si tam zgradila res čedno hišico in v njej stanovala s svojimi služabniki. Tu jo je tudi večkrat obiskoval Kornelij.
8 In primerilo se je, da se je Kornelij ravno tega dne, ko se je Jožef vrnil v Nazaret, vračajoč se s službene poti, oglasil pri Salomi.
9 Bil je čudovit večer, sijala je polna luna in noben oblaček ni zakrival kakršnekoli zvezde na nebu.
10 Ta lepi večer je zvabil Salomo s Kornelijem na ravno streho njene čedne hišice, ki je stala v bližini glavne ceste, Jožefova pristava pa je bila oddaljena kakšnih sedemdeset sežnjev naravnost proti vzhodu.
11 Oba sta pogosto zrla na nekdanji dom vzvišene družine in
Kornelij je večkrat govoril Salomi:
12 »Prizor v Betlehemu vidim še vedno živo pred seboj, kakor v najlepših, najbolj vzvišenih sanjah, in ta pristava me kar naprej spominja nanj.
13 Pa tudi prizor v Betlehemu je bil tako prečudovito vzvišen, da mi postaja toliko bolj nerazumljiv, kolikor več nanj mislim.«
14 In Saloma je odvrnila: »Ja, prijatelj Kornelij! Tudi jaz ne morem razumeti, kako sem pri veličini tistega dogodka še lahko ostala pri življenju.
15 Med menoj in teboj pa je še ta razlika, da si jaz sedaj, kakor ti je znano, ne morem pomagati in moram v svojem srcu tega Otroka nenehno moliti,
16 medtem ko ti na vso zadevo gledaš bolj kot na zgodbo vseh vzvišenosti.
17 Zato sem si že večkrat v duhu takole predstavljala: Če bi ta družina kdajkoli spet prišla sem, tedaj od blaženosti ne bi mogla živeti.

18 Če bi stanovala tam v pristavi,- o Bog, kakšen občutek bi to zame vendar bil!
19 Resnično, nebesa vseh nebes bi bila zbrana na tej strehi!«
20 In Kornelij je dejal: »Ja, prav imaš, to bi bilo tudi zame nekaj najbolj vzvišenega.
21 Kaj pa bi midva storila tedaj, če bi, - na primer, - ta najbolj vzvišena božja družina prihajala semkaj in bi jih midva spoznala že od daleč?«
22 In Saloma je dejala: »O prijatelj! Ne govori o tem, da me radost ne bi ubila!«
23 Ko sta se oba tako bogovšečno pogovarjala na strehi in je tudi postalo že pozno,
24 je Kornelij opazil v oddaljenosti kakšnih dvesto sežnjev sprevod, kot majhno karavano in dejal Salomi:
25 »Poglej vendar tja, še pozno ponoči popotniki! So Grki ali Judje?
26 Saloma, kaj bi storila sedaj, če bi bila to ravno tista najbolj vzvišena družina?«
27 In Saloma se je naravnost prestrašila in dejala: »Toda prosim te, ne govori vedno o tem in ne zbujaj v meni vedno znova novih želja, ki ne morejo biti izpolnjene!
28 Kaj bi pa storil ti v takšni blaženosti vseh blaženosti?«
29 In Kornelij je dejal: »Resnično, tedaj bi se tudi meni slabo godilo! Vendar glej, karavana se je ustavila in vidim človeka, ki hiti od nje na
-ravnost proti nama! Pridi in poglejva, kdo je!«
30 In šla sta človeku naproti. Ta človek pa je bil eden Jožefovih sinov, ki je šel z vrčem po vodo k tisti hiši.
31 Nista pa ga spoznala; kajti tako je hotel Gospod v njuno dobro.

260 Joel kot oglednik poizveduje o bližini doma. Jožef hoče s svojimi prenočiti na prostem. Jožefovi sinovi iščejo drva in ogenj in pridejo k Salomi.

1 Ko je Joel zajel vodo in vprašal, kako daleč je še do Nazareta,
2 mu je Kornelij odgovoril: »Moj prijatelj, poglej tja in z lahkoto boš opazil mestno obzidje!
3 Otrok bi ga zlahka dosegel v četrt ure in tako si sedaj že tako rekoč v Nazaretu.«
4 Joel se je zahvalil za to pojasnilo in odnesel vodo družini.
5 Ko je z njo dospel do svoje družbe, ga je Jožef pri priči vprašal, kaj je zvedel pri tej hišici.
6 In Joel je odgovoril: »Neka žena in mož sta mi prišla zelo prijazno
naproti, mi dala vodo in mi povedala, da je tu že mesto Nazaret.
7 Jaz pa sem mislil, če je to že mesto, potem gotovo ni več daleč do naše pristave, ki smo jo imeli v zakupu.
8 In Jožef je dejal: »Moj ljubi sin, popolnoma prav imaš;
9 ali pa tudi veš, komu sedaj po teh letih pripada?
10 Ali se smemo vseliti v naše nekdanje stanovanje?
11 Glej, zato to pomeni, da bo spet treba prenočiti pod milim nebom, in šele jutri pogledati,kje bi lahko našli stalno bivališče za nas!
12 Sedaj pa pojdi s svojim brati in poglej, kje bi lahko dobili nekaj drv in ogenj!
13 Kajti na višini te gorske doline je nekoliko hladno; zato moramo narediti majhen ogenj, da se bomo ob njem nekoliko ogreli!«
14 Nato so odšli štirje sinovi k isti hišici in našli oba še pokonci.
15 Povedali so Salomi svojo željo in jo prosili za nekoliko drv in ogenj.
16 Tu sta Saloma in Kornelij vprašala, kdo je ta družba in ali ji lahko zaupata.
17 In sinovi so dejali: »Prihajamo iz Egipta in smo najbolj pošteni ljudje na svetu.
18 In naš namen je, da bi tu v Nazaretu nekaj nakupili;
19 kajti mi sami smo pravzaprav Nazarenci samo nas je neka nujnost za tri leta izgnala v Egipt.
20 Ker pa je naše pregnanstvo končano, smo sedaj spet tu in iščemo stanovanje.«
21 Ko sta od teh štirih to slišala, sta jim takoj dala dovolj drv in ognja in ti so ga odnesli k

Jožefu.
22 Jožef pa je dal takoj prižgati drva in vsi so se greli ob ognju.

261 Salomine in Kornelijeve slutnje o tej mali karavani. Saloma in Kornelij si ogledata družbo. Saloma omedli od veselja.

1 Saloma in Kornelij pa sta zelo razmišljala o tem, kdo bi mogla biti ta družba iz Egipta.
2Kornelij pa je dejal: »Ti štirje možje, ki niso videti stari, so po mojem opazovanju močno podobni sinovom tistega čudovitega moža, s katerim sva midva oba imela opraviti v Betlehemu.
3 Tudi njihova govorica zveni značilno nazarensko.
4 Ti, moja spoštovana prijateljica! Tisti čudežni mož, ki se je imenoval Jožef, se je tudi najverjetneje izselil v Egipt, kot sem izvedel iz pisma mojega brata iz Tira.
5 Kako, - če bi bil to isti Jožef?
6 Ali ne bi odšla k tej družbi in si jo ogledala? In če bi bila prava,
7 ali je ne bi morala takoj najsijajneje postreči?«
8 Ko je Saloma to zaslišala, je od zanosa skoraj omedlela in dejala:
9 »Ah, prijatelj, - gotovo imaš prav, bo že tako; to je gotovo sveta družina!
10 Zato takoj zbudi moje služabnike in naj gredo z nami tja, kjer počiva ta družina!«
11 Nato je Saloma šla in zbudila vse svoje služabnike.
12 In v pol ure so bili vsi v Salomini hiši na nogah.
13 Ko pa so bili vsi pripravljeni, je Kornelij dejal Salomi:
14 »Sedaj pa pojdimo tja in poglejmo, kdo tiči za to družino!«
15 Takoj nato je Saloma sklicala v hiši vse skupaj in vsa družba se je napotila tja, kjer je počival Jožef pri zmernem ognju.
16 Ko so prispeli tja, je dejal Kornelij Salomi:
17 »Poglej vendar tja! Tam poleg ognja, - ali ni to mlada Marija, Jožefova žena s svojim Otrokom?
18 In tisti stari mož, povej, ali ni to Jožef, ki sva ga spoznala v Betlehemu?«
19 Tu je Saloma široko odprla oči in strmela tja, ter postopoma spoznala vse, na kar jo je Kornelij opozoril.
20 Sedaj pa je bilo konec tudi s Salomo! Zgrudila se je in omedlela, Kornelij pa je imel veliko opraviti, da je svojo spremljevalko spet spravil na noge.

262 Kornelij in Saloma pozdravita družbo. Vselitev utrujenih popotnikov v stari dom.

1 Ko si je Saloma opomogla od svoje omedlevice iz očaranosti, je dejala Korneliju: »O prijatelj,
2 dovoli, da si samo malo oddahnem, nato pa bom šla takoj tja in tej sveti družini povedala, da sem obdržala njihovo pristavo!«
3 In Kornelij je dejal: »Veš kaj, če se čutiš preslabotno, pa naj grem jaz tja in družini v tvojem imenu povem, kaj si zanje storila!
4 Kajti glej, tu ne smemo izgubljati časa! Ti vzvišeni popotniki so gotovo zelo utrujeni in potrebujejo čimprej dobro zavetje; zato grem namesto tebe takoj tja.«
5 Ko je Saloma od Kornelija to zaslišala, je dejala:
6 »O prijatelj, prav imaš; jaz sem si sedaj že opomogla in zato grem pri priči s teboj tja.«
7 Po tej odločitvi sta šla oba do družbe.
8 In Kornelij je prevzel besedo in dejal: »Bog, Gospod Izraelov, je z vami, kakor tudi z menoj in mojo spremljevalko Salomo!
9 Uspelo mi je vas prepoznati in sedaj ni nobenega dvoma več, da si ti, stari vrli mož, isti Jožef mlado ženo Marijo, ki se je pred tremi leti izselil v Egipt, da bi ušel Herodovemu zasledovanju.

10 Jaz sem prihitel samo zato, da bi te takoj sprejel in te povedel v tvojo lastnino.«
11 Ko je Jožef od Kornelija to zaslišal, je vstal in ga vprašal:
12 »Dobri mož, kdo pa si ti, da mi sporočaš kaj takega?
13 Povej mi tvoje ime in takoj ti bom sledil!«
14 In Kornelij je dejal: »Najbolj vzvišeni starec! Glej, jaz sem jeruzalemski deželni oblastnik,
15 in moje ime je Kornelij, in sem isti, ki sem ti v Betlehemu izkazal majhno prijateljstvo.
16 Zato sedaj ne skrbi za nič več; kajti glej, ta moja prijateljica, Saloma iz Betlehema, je tvoje naročilo natančno izpolnila!«
17 Tu je Saloma padla k Jožefovim nogam in s tresočim glasom rekla:
18 »Kakšno veselje zame, ubogo grešnico, da te moje nevredne oči spet vidijo!
19 O pojdi, pojdi v tvojo hišo! Kajti moja hiša takšne milosti ni vredna!«
20 Jožef je bil tu ganjen do solz in je dejal:
21 »O veliki Bog in Oče, kako dober Si! Ti pripelješ trudnega popotnika vedno na najboljši cilj!«
22 Nato je objel Kornelija in Salomo in se nato s svojimi pri priči vselil v svojo pristavo.

263 Saloma izroči Jožefu hišo in posestvo v najboljšem stanju. Jožefova zadrega. Salomina ponižnost in ljubezen. Čudovito znamenje nad Gospodom. Gospodova beseda o ljubezni.

1 Salomini služabniki, Kornelijevo spremstvo, Saloma in sam Kornelij so pomagali prenesti vso Jožefovo prtljago.
2 In Saloma je povedla družbo v dobro opremljene sobe stanovanjske zgradbe.
3 In Jožef se je zelo čudil veliki čistoči, ki je bila v njegovi hiši.
4 Vse postelje so bile nove, stare pa očiščene; prav tako je bil tudi hlev zelo smotrno urejen.
5 In Jožef se je v vsem prepričal, kako vzorno je Saloma poskrbela zanj.
6 In vprašal je Salomo: »O ljuba prijateljica, saj vendar vidiš, da sem reven in sedaj nimam nikakršnega premoženja! Kako ti bom mogel to kdajkoli povrniti?«
7 Ko je Saloma zaslišala Jožefovo vprašanje, je jokajoč dejala:
8 »O ti moj prevzvišeni prijatelj! Le kaj imam na tem svetu, česar nisem prejela od Njega, ki sedaj počiva v naročju Svoje nežne matere?
9 Ker pa sem to res od vekomaj prejela od Njega, ki je pri tebi tako za večne
čase prečudovito; kako bi potem mogla imenovati moje to,
kar je bilo od vekomaj Njegovo, ki je s teboj?
10 O Gospod, Sveti od vekomaj, se vendar ni podal na tuje, ko je prišel k nam, ubogim grešnikom,
11 marveč je prišel v Svojo večno lastnino: zato Mu ne moremo dati ničesar,
12 ampak Mu prinašamo samo kar je Njegovo, z močjo, ki nam jo je dal.
13 In tako je pač vsaka omemba dolga meni s tvoje strani za vedno neveljavna; kajti jaz sem že za vse večnosti poplačana z milostjo tega neskončnega, najvišjega poklica, skrbeti zate, -
14 in to toliko bolj, ker v vsej globini svojega bitja čutim, da sem za ta sveti poklic prav gotovo najbolj nevredna!«
15 Tu Saloma ni mogla naprej govoriti; zato je umolknila in jokala od ljubezni in radosti.
16 Dete pa Se je tu zbudilo in postalo živahno.
17 Ko Se je prav veselo vzravnalo v Marijinem naročju, je najljubezniveje pogledalo Salomo in Kornelija ter dejalo:
18 »O Saloma, in tudi ti, Moj Kornelij! Glejta, spal Sem, toda vajina velika ljubezen Me je zbudila!
19 Resnično, to je sladko in prijetno; tako naj ostane na veke!
20 Odslej Bom za vsakogar spal v Svojem prabitju; toda kdor bo prišel k Meni z vajino

ljubeznijo, Me bo zbudil zase za večno!
21 Saloma, sedaj pa pojdi počivat; jutri pa Mi prinesi dober zajtrk!«
Saloma je bila zaradi tega nadvse vesela, da je tako prvič slišala Gospoda govoriti. Vsi so hvalili in slavili Boga, nato pa šli počivat.

264 Saloma povabi Jožefovo družino na zajtrk. Najljubša jed Deteta Jezusa. Ljubezensko veselje Deteta in Salome.

1 Zjutraj so bili v obeh hišah vsi že zelo zgodaj na nogah in Saloma je pridno delala v svoji kuhinji in pripravljala dober zajtrk iz medenjakov, dobre ribje juhe in več plemenitih rib,
2 med njimi so bile gotovo najboljše postrvi, ki sojih tam često lovili v gorskih potokih.
3 Ko je bil zajtrk pripravljen, je Saloma pohitela v Jožefovo hišo in povabila Jožefa in vse njegove k zajtrku.
4 In Jožef je dejal: »Toda poglej, moja ljuba prijateljica, zakaj si zaradi mene delaš tako velike stroške?
5 Glej, tudi moji sinovi so že v kuhinji in pripravljajo zajtrk;
6 zato ti pač ne bi bilo treba za nas tako gostoljubno skrbeti!«
7 Saloma pa je dejala: »O ti moj prijatelj! Ne zavračaj vendar dela svoje dekle in pridi!«
8 To je Jožefa zelo ganilo, sklical je vse v svoji hiši in šel s Salomo v njeno hišo k zajtrku.
9 Na hišnem pragu jih je pričakal Kornelij in vse najprisrčneje pozdravil.
10 In Jožef se je zelo razveselil, ko je sedaj pri sončni svetlobi popolnoma prepoznal svojega prijatelja Kornelija.
11 Nato so vsi stopili v lepo obednico, kjer je goste čakal zajtrk.
12 Ko pa je Dete zagledalo ribe na mizi, se je nasmehnilo, steklo k Salomi in ji dejalo:
13 »Kdo ti je vendar povedal, da rad jem ribe?
14 s tem si Mi res naredila resnično veselje; kajti glej, predvsem to je
Moja najljubša jed!
15 Sicer tudi medenjake rad jem, kakor tudi ribjo juho s pšeničnim kruhom;
16 toda ribe so Mi vseeno ljubše od vseh drugih jedi.
17 Zato si res prav pridna, ker si Mi tako ustregla, zaradi tega Sem te zdaj prav vzljubil!«
18 Zaradi te otroške pohvale je bila Saloma že spet vsa iz sebe od veselja in je jokala.
19 Dete pa je dejalo: »Saloma, glej, ti vedno jokaš, kadar se česa veseliš;
20 toda glej, Jaz nisem prijatelj jokanja! Zato ti ni treba vedno jokati, kadar te nekaj razveseli, potem te Bom imel še rajši!
21 Glej, prav rad bi pojedel ribo v tvojem naročju;
22 toda tega si le ne upam, ker bi potem od samega veselja preveč jokala!«
23 Tedaj seje Saloma osrčila, kolikor se je le dalo in dejala Detetu:
24 »O Gospod! Le kdo bi Te lahko gledal brez solz v očeh? «
25 Dete pa je dejalo: »Poglej si samo Moje brate, ti Me tudi vidijo vsak dan in vendar ne jokajo, ko Me gledajo!«
26 Nato se je Saloma pomirila in vsi so sedli za mizo, Dete pa je sedlo v Salomino naročje.

265 Jožef dobi od Kornelija pomirjevalen odgovor o kralju Arhelaju. Kornelij dobi od Jožefa poročilo o družinskih razmerah svojega brata Cirenija. Kornelijevo veselje in hvaležnost.

1 Ko so pozajtrkovali, se je Jožef pogovarjal s Kornelijem o kralju Arhelaju in ga natančno vprašal, kakšen človek je to in kako vlada.
2 In Kornelij je dejal Jožefu: »Prevzvišeni mož in prijatelj! Če ga ne bi jaz in moj brat Cirenij zadrževala, bi bil še desetkrat strašnejši kot njegov oče.

3 Tako pa sva njegovo nasilnost zelo omejila in tako ne sme storiti ničesar, razen pobirati davke in še to po najini presoji.
4 In če se davkoplačevalci kakor koli branijo plačevati davek, tedaj se mora obrniti na naju,
5 v nasprotnem primeru bi mu lahko vsak dan izročila cesarjevo listino o njegovi odstavitvi, ki jo imava vsak trenutek v svojih rokah in ga potem razglasila pred vsem ljudstvom za izobčenega.
6 Po tem takem se ti tega kralja ni treba niti najmanj bati;
7 nisva mu svetovala v kakršnikoli najmanjši stvari ravna ti proti obstoječim predpisom,
8 drugače jutri ne bo več Kralj, ampak samo navaden, zaničevan, izobčen rimski suženj!
9 Prijatelj! Menim, da je to dovolj za tvojo pomiritev.
10 Jaz sem sedaj jeruzalemski deželni oblastnik in moj brat Cirenij je pravzaprav podcesar Azije in Afrike in midva sva tvoja prijatelja.
11 Prepričan sem, da boljšega jamstva, posvetno gledano, za človeka v neki deželi ne more biti.
12 Največje jamstvo za tvojo varnost in mir pa gotovo prebiva v tvoji hiši!
13 Zato bodi sedaj povsem miren in opravljaj tvojo, meni že znano obrt, brez strahu!
14 Jaz pa bom pri odmerjanju davka zate že poiskal takšno določilo, ki te ne bo bolelo!«
15 Ko je Jožef od Kornelija to slišal, je postal spet popolnoma veder, razpoložen in miren.
16 Kornelij pa je odkril pet Cirenijevih deklic in Evdokijo, ki se mu je zdela znana, pa je vendarle ni prepoznal.
17 Zato je podrobneje vprašal Jožefa o teh osebah.
18 In Jožef mu je povedal vse popolnoma po pravici, brez vseh skrivnostnih pridržkov.
19 Ko je na ta način Kornelij izvedel, kako človekoljuben je bil Jožefov odnos do njegovega brata Cirenija in kako nadvse nesebičen, tedaj je bilo s Kornelijem konec.
20 Njegovo veselje je bilo preveliko in zaradi tega je stokrat poljubil Jožefa, poklical k sebi otroke svojega brata in jih ljubkoval in poljubljal.
21 Jožefu pa je dejal: »Ker si takšen do mojega brata, zato boš za vse čase oproščen davka, tako kot vsak Rimljan; in še danes bom jaz sam pritrdil na tvojo hišo cesarjev oprostilni list!« - Jožefa je to ganilo do solz in vsi so od vese ja jokali z njim.

266 Kornelijevo vprašanje, ali Cirenij ve za Jožefov odhod. Jožefov dober odgovor. Kornelij pojasni Jožefu rimsko tajno pisanje.

1 Potem pa je Kornelij vprašal tudi Jožefa, ali je Cireniju kaj znano o
tem, da je namreč Jožef zapustil Egipt.
2 V primeru, da tega ne ve, ali ga ne bi morali iz državnih ozirov o tem nemudoma obvestiti.
3 In Jožef je dejal: »Prijatelj, stori v zvezi s tvojim bratom, kar hočeš;
4 pač pa te prosim za to, da bi mu naročil, naj nikar prekmalu ne hodi k meni!
5 Če pa bi že hotel priti, tedaj naj vendar pride ponoči in v megli, da njegovega prihoda k meni ne bo nihče opazil,
6 in da moja hiša ne bi pritegnila nadležne pozornosti, ki bi bila škodljiva meni in Otroku in bi motila božji mir moje hiše!«
7 Ko je Kornelij od Jožefa to slišal, je dejal:
8 »O ti moj prevzvišeni prijatelj, zaradi tega bodi miren! Za »priti h komu strogo neprepoznan«smo mi Rimljani pravi mojstri;
9 in tako bo, takoj ko bom jutri prišel v Jeruzalem, moje prvo delo, da bom v vsej tajnosti z zaupnim pismom obvestil mojega brata, da si tu.
10 S takšnim pisanjem bi lahko, če bi prišlo tako daleč, poslal k mojemu bratu samega Arhelaja, in ne bi vedel, kaj je v njem napisano, tudi če bi pisanje bilo nezapečateno v njegovih rokah!«
11 Jožef pa je vprašal Kornelija, kako bi bilo takšno pisanje mogoče.
12 In Kornelij je dejal: »Prijatelj! Nič lažjega kot to.

13 Poglej, vzameš dolg, približno za prst širok zvitek pergamenta.
14 Ta trak naviješ s polžastim navojem na okroglo palico, tako, da se robovi natančno stikajo.
15 Ko je torej trak navit na okrogli palici, potem pišemo po dolžini palice čez vse navoje pergamenta svojo skrivnost.
16 Cirenij pa ima natančno tako debelo palico, kot je moja.
17 Ko je pisanje končano, ga odvijem od palice in ga čisto javno po nekom pošljem svojemu bratu, -
18 in noben človek ne more brez enake palice niti približno razvozlati vsebine takšnega pisanja;
19 kajti na traku običajno ne odkrije nič drugega kot posamične črke, ali največ zloge iz katerih gotovo vso večnost ne bo razbral, kaj je na traku napisano! - Jožef, ali si me razumel?«
20 In Jožef je dejal: »Popolnoma, najljubši brat!
21 Torej lahko vendarle pišeš svojemu bratu, kajti skrivnosti ne bo nihče razvozlal!«
22 Nato se je Kornelij obrnil k Evdokiji in se pogovarjal z njo o raznih stvareh.

267 Kornelij sprašuje o čudežnem pri Detetu. Jožefovo opozorilo na Njegovo govorjenje. Detetove pomembne besede Korneliju.

1 Ko se je Kornelij tudi z Evdokijo izdatno pogovoril o vsem, kar se mu je zdelo potrebno,
2 in ko je iz tega uvidel, kako se njene besede popolnoma ujemajo s pisanjem njegovega brata,
3 se je spet obrnil k Jožefu in mu dejal:
4 »Prevzvišeni mož! Sedaj mi je vse popolnoma jasno.
5 Nočem te več spraševati, kako in zakaj si zapustil Egipt, čeprav si bil tam najbolje preskrbljen;
6 kajti vem, da ne storiš ničesar, razen tega, kar ti tvoj Bog zapove storiti.
7 In ker tako natančno izpolnjuješ voljo svojega Boga, zato je tudi tvoje ravnanje vedno dobro in pravično pred Bogom in pred vsem svetom, ki tako kot jaz pošteno misli, hoče in ravna.
8 Toda še nekaj bi te rad pred mojim odhodom v Jeruzalem vprašal.
9 In to je tole: Glej, še vedno imam živo pred očmi čudežna dejanja tvojega Deteta, ki so se dogajala pri Njegovem rojstvu.
10 Sedaj pa vidim, da se je to čudežno skoraj popolnoma izgubilo. Povej, kako naj to razumem? «
11 In Jožef je dejal: »O prijatelj, kaj vprašuješ nekaj tako nenavadnega!
12 Ali nisi slišal pred tem Dete govoriti s Salomo?
13 Mar govorijo vsi človeški otroci v tej starosti s takšno globoko modrostjo?
14 Se ti ne zdi takšen govor iz ust triletnega otroka ravno tako čudežen kot vsak čudežni pojav ob rojstvu v Betlehemu?«
15 In Kornelij je dejal: »Tu pa imaš prav; toda ravno zaradi tega mi ta čudež ni nič novega.
16 Kajti glej, v Rimu sem že neredko slišal enoletne otroke govoriti tako, da so se vsi čudili, njihovo rojstvo pa je bilo popolnoma naravno.
17 Zaradi tega tvoj izjemni otrok ni zadovoljil mojih velikih pričakovanj.
18 Tu je prišlo Dete samo h Korneliju in mu dejalo:
19 »Kornelij, bodi zadovoljen z bremenom, ki Sem ti ga naložil na rame;
20 kajti glej, ti bi moral postati granitna gora, če bi si hotel naložiti na svoja ramena večje breme Moje volje!
21 Zato pred časom od Mene ne zahtevaj več!
22 V pravem Času pa Bom že storil dovolj zate in za ves svet!«
23 Ko je Kornelij to slišal, ni več raziskoval naprej, kmalu nato si je dal pripraviti prtljago za odhod.

268 Kornelij je pritrdil rimsko oprostilno pismo na Jožefovo hišo. Rimska davčna

ureditev. Detetova obljuba Korneliju.
1 V nekaj urah je bil Kornelij pripravljen za odhod, še prej pa je šel z Jožefom v njegovo stanovanje in tam pritrdil na vrata, kakor je obljubil, bronasto tablico s cesarjevo podobo in podpisom.
2 In ta tablica je bila cesarsko znamenje svobode ali enaka oprostilnemu pismu, po katerem vazal te dežele nima nobene pravice nad takšno hišo.
3 Ko je Kornelij končal to svoje delo, je vzel svoje pisalo in napisal pod tablico na vrata v rimskem jeziku:
4 Tabulam hanc libertatis Romanae secundum judicum Caesaris Augusti suamque voiuntatemaffigit Cornelius Archidux Hierosolymae in plena potestate urbis Romae. (To rimsko oprostilno pismo je pritrdil, na osnovi izreka in volje cesarja Avgusta, Kornelij, oblastnik v Jeruzalemu, s polnomočjem mesta Rima, op. prev.)
5 Ko je Kornelij končal tudi ta napis, je dejal Jožefu:
6 »Sedaj, prevzvišeni prijatelj, sta tvoja hiša in tvoja obrt oproščena vsakega davka, ki bi ti ga mogel naložiti Arhelaj.
7 Samo denar za najemnino boš moral vsako leto poslati v Rim, kar boš, kot upam, zlahka privarčeval.
8 Ta denar lahko oddaš ali v Jeruzalemu ali v Nazaretu pri cesarskem uradu, kjer boš o tem dobil potrdilo.
9 In tako si sedaj rešen vseh preganjanj s strani vazalnega kralja; pritrdi pa si mrežo preko tablice, da ti je ne bo nihče ukradel in uničil mojega podpisa!«
10 Jožef se je v svojem srcu zahvalil Gospodu Bogu za toliko milosti in mnogokratno blagoslovil Kornelija.
11 In tudi Dete je prišlo h Korneliju in mu dejalo:
12 »Sedaj pa poslušaj nekoliko tudi Mene. V veliko plačilo ti hočem tudi Jaz nekaj povedati!
13 Glej, sedaj si izkazal Jožefovi hiši zelo veliko dobro delo;
14 enako bom nekoč Jaz storil vsej tvoji hiši!
15 četudi ta hiša ni last Mojega krušnega očeta, ampak samo Salomina lastnina, ker jo je ona kupila
16 pa bom Jaz kljub temu v prihodnosti mnogokratno povrnil prav tvoji lastni hiši, kar si storil tej Salomini hiši.
17 Cesarsko znamenje svobode si z lastno roko pritrdil na hišna vrata in dodal še tvoj podpis.
18 Tako Bom tudi Jaz Sam nekoč razprostrl Mojega Duha nad vso tvojo hišo, po katerem ti bo pripadala večna svoboda božjih nebes in v njej večno, neminljivo življenje v Mojem kraljestvu!«
19 Kornelij je tu dvignil Dete, Ga poljubil in se nasmehnil tej nenavadni Detetovi obljubi;
20 kajti le kako bi mogel razumeti, kaj mu je Dete s tako globoko božjo modrostjo govorilo?
21 In Dete je dejalo: »To boš razumel šele tedaj, ko bo Moj Duh prišel nadte!« - Nato je Dete spet steklo k Svojemu Jakobu. Kornelij pa se je pripravil na odhod in Jožef je začel v hiši urejati vse po svojih potrebah.

269 Jožef ureja gospodarstvo in se z Marijo dogovarja za obisk pri sorodnikih in znancih. Detetovo nenavadno obnašanje in pomembne besede.
1 Ko je Jožef z marljivo Salomino podporo ta dan vse v svoji hiši najlepše uredil, se je zahvalil Bogu in bil poln veselja, daje bil v deželi svojih očetov spet tako dobro sprejet.
2 Naslednjega dne pa je dejal Mariji, potem ko je za ta dan predal skrb za hišno gospodarstvo svojim štirim sinovom:
3 »Marija, ti moja zvesta žena! Glej, v tem kraju imamo nekatere sorodnike, dobre prijatelje in

znance;
4 pojdi in vzemi Dete z Jakobom in če hočeš tudi Evdokijo s petimi deklicami,
5 pa bomo tako ves dan obiskovali vse sorodnike, prijatelje in znance, ki stanujejo tu v Nazaretu in v bližnji okolici,
6 tako, da se bodo tudi oni, ki so gotovo dolgo žalovali za menoj, spet razveselili naše navzočnosti!
7 In jaz bom morda ob tej priliki dobil tudi spet kakšno dobro delo, da bom za vas vse zaslužil vsakdanji kruh.«
8 Marija se je z velikim veseljem strinjala s tem predlogom in je v ta namen vse pripravila.
9 Samo Dete v začetku ni hotelo zraven. Ko pa se Mu je mati dobrikala, se je kljub temu pustilo obleči in pregovoriti za odhod.
10 Toda Dete je dejalo: »Jaz sicer grem z vami, to da nihče Me ne bo nosil!
11 Temveč če grem, potem hočem iti vmes med vama povsod, kamor bosta šla.
12 Ne vprašajta pa Me, zakaj tako hočem; kajti Jaz ne povem vedno, zakaj delam nekaj tako ali drugače!«
13 In Marija je dejala Detetu: »Oh, Ti se boš že še rad pustil nositi, ko boš prav utrujen!«
14 In Dete je dejalo: »Oh, zaradi tega bodi brez skrbi! Nikoli ne bom utrujen, če tega nočem.
15 Če pa hočem, postanem tudi utrujen, - toda potem je Moja utrujenost sodba za ljudi.
16 Kajti samo greh ljudi Me lahko pripravi do tega, da moram hoteti biti utrujen!
17 Predvsem pa vam pravim, da Me ja nihče izmed vas ne bo izdal!
18 Kajti dovolj je, da vi veste, da sem Jaz Gospod.
19 Vi veste to brez sodbe; kajti vaša srca so iz nebes.
20 Če pa bi zemeljski ljudje to izvedeli pred časom, bi bili sojeni in bi morali umreti!
21 Zaradi tega tudi nisem takoj hotel iti z vama.
22 To Sem vama moral najprej povedati; in ker to sedaj vesta, bom šel z vama.
23 Toda razumita, samo hoditi hočem, ne pa, da Me nosite, da bo tak
o Zemlja po Mojih stopinjah spoznala, Kdo sedaj hodi po njenih tleh!«
24 vsi so si te besede dobro zapomnili in se takoj odpravili na pot k svojim sorodnikom,prijateljem in znancem.

270 Potres pod Jezusovimi nogami prestraši Jožefa in Marijo. Begunci iz mesta opozorijo Jožefa pred nadaljevanjem poti. Jožef, ki ga Jakob pomiri, gre brez strahu v mesto.

1 Ko se je nato Jožef s svojimi odpravil na pot in je šlo Dete sredi med Jožefom in Marijo, je začutila vsa družba pri vsakem Detetovem koraku dobro opazno tresenje zemlje.
2 Jožef je v trenutkih prav tako močno občutil to izjemnost in je dejal Mariji:
3 »Žena ali ne čutiš, kako se zemeljska tla zibljejo in tresejo?«
4 In Marija je dejala: »Oh, to čutim zelo močno;
5 če nas le ne bo na poti ali v mestu ujela močna nevihta, ki rada sledi potresu!
6 In glej, ta potres traja kar naprej, kar še nisem doživela!
7 Oh, temu bo popolnoma gotovo sledil strašen vihar!«
8 In Jožef je dejal: »Sicer še nisem opazil nikjer nobenega oblačka na nebu;
9 toda ne glede na to bi lahko imela prav.
10 Če ta potres ne bo kmalu minil, potem res ne bo varno iti v mesto.«
11 Ko pa se je družina tako bližala mestu, jim je že prišla množica
Beguncev iz mesta naproti in jih svarila naj ne gredo v mesto.
12 Kajti pravili so: »Prijatelji, od koder koli ste, ne pojdite v mesto!
13 Pred slabe pol ure je bil močan potres in vsako minuto se lahko hiše zrušijo!«

14 Jožef je tu sam nekoliko dvomil, kaj naj stori, ali naj gre naprej, ali naj se obrne.
15 Jakob pa je šel k Jožefu in mu na skrivaj rekel:
16 »Oče, ne smeš se bati; ta potres ne bo nikomur naredil niti najmanjše škode niti v mestu niti v okolici!«
17 Jožef je sedaj takoj razumel, od kod je prišel potres.
18 Zato je tudi pri priči opogumil vse svoje, da bi šli v mesto.
19 Ko pa so begunci iz mesta videli da gre starec kljub temu v mesto, so govorili med seboj:»Le kdo je ta mož, da se sploh ne boji potresa?«
21 In ugibali so sem ter tja, toda nihče ga ni prepoznal.
22 Toda tudi oni so hoteli oditi v mesto;
23 ker pa se je ob Detetovi nadaljnji hoji zemlja spet začela tresti, so bežali naprej. - Jožef s svojo družino pa je popolnoma brez strahu odšel v mesto.

271 Ljudje nevede dajo pravo pričevanje. Jožefov dober odgovor. Jožefa prisrčno sprejme njegov prijatelj.

1 Ko pa je Jožef prispel v mesto, je videl ljudi v velikem strahu in zmedi begati sem ter tja
2 in vsi so vpili: »Gospod, Bog Abrahamov, Izakov in Jakobov nas je močno udaril!
3 Pretrgajte oblačila, potresite s pepelom svoje glave in se pokorite, da bi se nas Gospod spet usmilil!«
4 Tako so se nekateri pridrenjali tudi do Jožefa in ga hlastno vprašali, ali ne bo tudi on pretrgal svojih oblačil.
5 Jožef pa je dejal: »O bratje, če že hočete delati pokoro, potem jo delajte raje v vaših srcih kot pa na vaših oblekah!
6 Kajti Gospod ne gleda niti na barvo obleke, niti na to, ali je cela ali pretrgana;
7 ampak Gospod gleda samo na srce! Na to, kakšno je!
8 Kajti v srcu se lahko skrivajo zla kot: hudobne misli, poželenje, hudobija;
9 nečistost, prešuštvo, zakonolomstvo in podobnega več.
10 To odstranite iz vaših src, če je v njih, tedaj boste boljše storili, kot če pretrgate vaša oblačila in posipavate svoje glave s pepelom!«
11 Ko so obupani Nazarečani slišali takšno Jožefovo govorico, so stopili korak nazaj in mnogi med njimi so govorili med seboj:
12 »Poglejte tja, kdo je mož, ki govori tako, kot da bi bil velik prerok?«
13 Dete pa je dregnilo Jožefa in dejalo smehljaje:
14 »Prav si povedal, tega so bili ti slepci potrebni!
15 Toda sedaj se naj zemeljska tla spet umirijo, da bomo lahko nemoteno nadaljevali pot!«
16 Nato je družina odšla k Jožefovemu prijatelju, ki je bil zdravnik
v Nazaretu.
17 Ko je ta zagledal starega Jožefa, mu je pohitel z vsemi svojimi naproti se mu vrgel okrog vratu in klical:
18 »O Jožef, Jožef, ti moj najljubši prijatelj in brat! Kako da prihajaš sem ravno sedaj, v tej težki uri?
19 Kje pa si bil tri dolga leta?
20 Od kod sedaj prihajaš? Kateri božji angel te je sedaj pripeljal sem?
21 Jožef pa je dejal: »Brat, najprej nas odpelji v hišo in nam daj vode, da si umijemo noge,
22 potem boš pa izvedel, kje sem bil in od kod sedaj prihajam!« - In zdravnik je takoj izpolnil Jožefovo željo.

272 Jožef pripoveduje prijatelju zdravniku o svojih doživetjih. Zdravnikovo prisrčno

sočustvovanje in njegove lastne izkušnje. Jožefova jeza nad Arhelajem. Dete pomiri Jožefa.

1 Ko si je Jožef z družino umil noge in vstopil v zdravnikovo dnevno sobo, kjer so negovali več bolnikov, je tam s svojimi sedel in zdravniku na kratko povedal v glavnih potezah o svojem begu in vzrokih zanj.
2 Ko je zdravnik to slišal, se je silno razjezili nad Herodom, še bolj pa nad še živečim sinom Arhelajem.
3 Opisal je tega divjaka kot še mnogo hujšega od njegovega očeta.
4 In Jožef mu je dejal: »Prijatelj, kar si mi sedaj povedal o Arhelaju, sem zvedel že na poti semkaj.
5 Ampak glej, Gospod je zato za mene tudi že poskrbel!
6 Kajti glej, sedaj živim v svobodni hiši in sem enak rimskemu meščanu, ter nimam s tem divjakom nobenega opravka!«
7 In zdravnik je dejal: »O prijatelj, poglej to mojo hišo, tudi ona je imela cesarjevo oprostilno pismo;
8 toda šele nedavno so prišli ponoči Arhelajevi biriči, strgali tablico z vrat in me naslednjega dne najsramotneje zarubili.
9 Enako se lahko zgodi tudi tebi, zato bodi previden!
10 Kajti rečem ti: temu kraljevemu hudiču ni nič sveto; kar
on ne oropa, oropajo njegovi podzakupniki in najsramotnejši cestninarji!«
11 Ko je Jožef od zdravnika to slišal, se je sam silno razjezil nad Arhelajem in dejal:
12 »Ta divjak naj to samo poskusi in rečem ti, da se mu bo zaradi tega slabo godilo!
13 Kajti besedo deželnega oblastnika imam, da bo Arhelaja pri priči obravnaval kot izdajalca države, če ne bi spoštoval rimskih privilegijev!
14 In zdravnik je dejal: »O brat, zanašaj se na vse drugo bolj kot na takšne privilegije;
15 kajti nobena lisica se ne zna pri kakšnem zločinu bolj zvito izvleči iz zanke, kakor ta grška zver!
16 Poglej, kaj je storil pri meni, ko sem se pritožil pri rimskem uradu?
17 Pri priči je obdolžil svojega izterjevalca samovolje in ga dal vreči v ječo.
18 Ko pa sem na uradu zahteval nadomestilo škode, so me zavrnili s pojasnilom:
19 Ker kralj dokazano ni soudeležen pri tem zločinu, tudi ni dolžan poravnati škode, ampak jo mora samo samovoljni storilec.
20 Pri njem pa nismo našli ničesar; torej je škoda, tako kot pri navadnem ropu, Gospodova stvar!« - In glej, s tem so me odpravili!
21 Tablico so mi sicer spet pritrdili na hišna vrata; toda za kako dolgo, to bo Arhelaj najbolje vedel!«
22 Ko je Jožef to slišal, je bil zelo jezen in ni vedel, kaj naj na to reče. Dete pa je dejalo:
23 »O ne jezi se zaradi nemočnega; kajti glej, še je Gospod, ki zmore več kot Rim!« - Jožef se je nato pomiril. Zdravnik pa je ob tem debelo pogledal, kajti ni še poznal Otroka.

273 Zdravnikovo začudenje in prerokba o modrem Detetu. Detetov odgovor Jožefu. Zdravnikovo mesijansko upanje in Detetov popravek le-tega.

1 Šele čez nekaj časa je pričel zdravnik spet govoriti in dejal Jožefu:
2 »Toda prijatelj in brat! V Gospodovem imenu, kakšnega Otroka pa imaš, da že sedaj govori tako modro kot veliki duhovnik v Gospodovem templju, če ima na sebi Tumim (diamant, op. prev.) in Urim (rubin, op. prev.), ko stoji pred najsvetejšim?
3 Resnično, govorilo je le malo besed in te so mi prodrle skozi mozeg in kosti!
4 V tvoji pripovedi si mi sicer povedal, da je bil Otrok vzrok tvojega bega v Egipt in si mi takole

mimogrede omenil marsikaj nenavadnega o njegovem rojstvu,
5 iz česar sem sklepal, da bi iz tega Otroka sčasoma, če bo končal preroško šolo esenov, lahko izšel velik prerok.
6 Kakor pa sem Ga sedaj slišal govoriti, ne potrebuje esenske šole;
7 kajti že takšen je prerok prve vrste, enak Samuelu, Eliju in Izaiju!«
8 Jožef je tu prišel nekoliko v zadrego in ni vedel, kako bi na hitro odgovoril svojemu prijatelju.
9 Tu pa je Dete spet prišlo k Jožefu in mu reklo:
10 Le pusti zdravnika pri njegovem prepričanju; kajti tudi on je poklican v božje kraljestvo,toda preveč naenkrat ne sme izvedeti!«
11 Ko pa je zdravnik zaslišal tudi te besede, je dejal zelo začuden:
12 »Ja, ja, brat Jožef, prav sem ti govoril!
13 To je že prerok, ki nam bo oznanil bližnjega Mesijo, ki nam je obljubljen;
14 kajti on je vendar sedaj govoril o božjem kraljestvu, v katerega sem tudi jaz poklican.
15 Sedaj pa uvidim, zakaj te je prej ta mali Samuel potolažil z Gospodom, ki je močnejši od Rima.
16 Ja, ko bo prišel Mesija, bo seveda Rimu šlo prav tako, kot je šlo nekoč mestu Jerihu v Jozuovih časih!«
17 Dete pa je dejalo: »Oho, prijatelj, kaj pa govoriš? Mar ne veš, kako je zapisano:«Iz Galileje ne pride noben prerok!«
18 Če pa je tako, Kdo pa naj bi bil potem Tisti, ki prihaja iz Davidovega rodu?
19 Rečem ti pa: Ko bo prišel Mesija, ne bo potegnil meča proti Rimu,
20 temveč bo dal samo oznaniti Svoje duhovno kraljestvo po svojih poslancih, po vsej zemlji!« -
21 Tu je zdravnik ostrmel in dejal čez nekaj časa: »Resnično, v tebi je Bog obiskal Svoje ljudstvo!«
22 In Jožef je dal zdravniku prav, kljub temu pa ni dodal nobenih nadaljnjih pojasnil.

274 Dete priredi pri zdravnikovih bolnikih preizkus zaupanja in ozdravi protinasto deklico.

1 Po tem pogovoru pa je Dete živahno tekalo po sobi sem ter tja in vprašalo bolnike, ki so bili obteženi z vsakovrstnimi nadlogami, kaj jim manjka in kako so prišli do teh težav.
2 Bolniki pa so govorili: »Ti majhen, živahen fantiček, to smo že povedali zdravniku, ki nas bo po tem zdravil.
3 Sedaj pred gosti pa se ne bi spodobilo, da bi priznavali svoje grehe, ki so gotovo vzrok naših nadlog;
4 zato pojdi k zdravniku, on ti bo že povedal, če se to za tebe spodobi!«
5 Dete pa se je smehljalo in bolnikom dejalo:
6 »Ali bi Mi tudi tedaj ne razkrili vzroka vaših nadlog, če bi vam lahko prav zagotovo pomagal?«
7 Bolniki pa so odgovorili: »O tedaj pa že;
8 toda za to se boš moral še veliko učiti! Preteklo bo še precej časa, preden boš postal zdravnik.«
9 In Dete je dejalo: »O nikakor ne, kajti Jaz Sem že izučen zdravnik in
Sem že toliko napredoval, da lahko tudi v trenutku ozdravljam.
10 In rečem vam: Kdor izmed vas se Mi bo prvi zaupal, ta bo tudi prvi in pri priči ozdravljen!«
Tam je bila dvanajstletna protinasta deklica, ki ji je bilo Dete všeč in mu je rekla:
12 »Tako, pridi vendar sem, Ti mali zdravnik, hočem da me Ti pozdraviš!«
13 Tu je Dete steklo k deklici in ji dejalo:
14 »Ker si Me prva poklicala, boš tudi prva ozdravljena!
15 Glej, Jaz poznam vzrok tvoje bolezni, ki je pri tistih, ki so te spočeli;

16 ti pa si brez greha, zato ti pravim:
17 Vstani in hodi in se Me spominjaj!
18 Sedaj pa nikomur ne povej, da sem te Jaz ozdravil!«
19 In glej, dvanajstletna deklica je bila v trenutku zdrava, vstala je in lahko hodila.
20 Ko pa so drugi bolniki to videli, so zahtevali, da tudi njih ozdravi.
21 Toda Dete ni šlo k njihovim posteljam, ker tega niso zahtevali prej.

275 Zdravnikovo strmenje in ponižno sluteče priznanje. Dete pomiri zdravnika in mu razodene najboljšo (Svojo) metodo zdravljenja. Zdravnik veruje in postane s svojimi ozdravitvami slaven daleč naokrog. Jožef sprejme ozdravljeno deklico v svojo hišo.
1 Ko pa je zdravnik videl to čudežno ozdravljeno deklico, ki jo je imel za popolnoma neozdravljivo, je bilo po njem.
2 Od samega strmenja je prišel komaj do sape in je spregovoril Jožefu:
3 »O brat, prosim te, pojdi od tod;
4 kajti sedaj mi je postalo strašno tesno pri srcu!
5 Kajti glej, jaz sem grešen človek, v tvojem Detetu pa očitno veje
Gospodov duh!
6 Kako pa naj ubogi grešnik zdrži pred vsevidnim in vsemogočnim Duhom Vsemogočnega?!«
7 Tu je Dete priteklo k zdravniku in mu dejalo:
8 »Mož! Zakaj si tako neumen in se Me bojiš?
9 Kaj Sem ti pa storil hudega, da te je tako strah pred Menoj?
10 Ali meniš, da je bila ozdravitev deklice čudež?
11 Rečem ti: Nikakor! Poskusi tudi ti ostale bolnike zdraviti na ta način in jim bo boljše!
12 Pojdi k njim in obudi v njih vero, zatem položi roke nanje in v trenutku bodo ozdraveli!
13 Toda najprej moraš tudi ti sam trdno verovati, da jim lahko tako pomagaš in da jim boš nezgrešljivo prav gotovo tudi pomagal!«
14 Ko je zdravnik od Deteta to zaslišal, je čvrsto veroval, šel k bolnikom in jim storil po Detetovem nasvetu.
15 In glej, vsi bolniki so pri priči ozdraveli, plačali zdravniku,
kar mu je šlo, hvalili in slavili Boga, da je dal človeku tako moč!
16 Tako pa je k sreči tudi odpadlo tisto čudežno od Otroka v očeh sveta.
17 Zdravnik pa je s tem postal silno slaven,
18 in veliko bolnikov je potem prihajalo k njemu od blizu in daleč in našlo tam svoje zdravje.
19 Ko pa je dvanajstletna deklica videla, da je tudi zdravnik tako čudežno zdravil, je menila, da je to storil Otrok s pomočjo zdravnika in je nato slavila tudi zdravnikovo modrost.
20 Dete pa se ni pritožilo proti temu, saj je Ono dalo zdravniku takšno moč zato, da bi odvrnilo sum od Sebe.
21 Samo Jožef je dejal deklici: »Deklica, pomisli, da prihaja vsa moč od zgoraj!
22 Ker pa sedaj nimaš službe, pojdi v mojo hišo in boš preskrbljena!« - Deklica se je takoj pridružila Jožefu in nato odšla z njim.

276 Sveta družina pri učitelju Dumasu. Jožef mu pripoveduje svojo zgodbo. Dete pri šolarjih.
1 Ko se je Jožef, po nekaj zasebnih pogovorih z zdravnikom glede morebitnih mizarskih del, podal na pot, ga je zdravnik spremljal do naslednjega prijatelja, ki je bil šolski učitelj v Nazaretu in mu je bilo ime Dumas.
2 Tu je odšel zdravnik spet domov, Jožef pa je vstopil k Dumasu.
3 Ta pa ga ni tako kmalu prepoznal; kajti svojega starega

prijatelja se je čisto odvadil.
4 Tu ga je Jožef vprašal, ali ga v resnici več ne pozna.
5 Dumas pa je gubal čelo in dejal:
6 »Ti si sicer vpadljivo podoben nekemu Jožefu, ki je imel tukaj pred tremi leti sitnosti zaradi neke tempeljske dekline;
7 ta sicer pošteni mož pa je moral takrat tudi v Betlehem k popisovanju in to z vsemi svojimi pritiklinami.
8 Kaj se je potem z njim dogajalo, ne vem.
9 In glej, temu meni zelo dragemu možu si sicer zelo podoben; toda
Ta gotovo ne moreš biti?!«
10 Jožef je dejal: »Kako pa, če bi jaz vseeno bil tisti, ali mi potem ne bi dal nobenega tesarskega dela?
11 Kajti glej, spet stanujem v moji stari pristavi.«
12 Ko je Dumas od Jožefa to zaslišal, je dejal:
13 »Ja, sedaj je jasno, to si ti, ti si resnično moj stari prijatelj in brat Jožef.
14 Toda od kod za božjo voljo, si sedaj naenkrat prišel?«
15 In Jožef mu je dejal: »Brat, daj mi najprej mokro krpo, da obrišem prah s svojih nog, potem pa boš izvedel vse, kar je potrebno!«
16 Dumas je dal pri priči prinesti mokro krpo in vrč vode, in vsa Jožefova družba si je umila noge in nato odšla v Dumasovo Šolo.
17 Jožef je tu čisto na kratko pove to pripovedoval svojo triletno zgodovino.
18 Dete pa se je medtem ukvarjalo z nekaterimi šolarji, ki so bili ravno navzoči in so se učili brati in nekaj pisati.
19 Eden od šolarjev je takoj Detetu nekaj prebral, pri tem pa delal napake.
20 Tu se je Dete vsakokrat nasmehnilo in bralcu pridno popravljalo napake.
21 To so kmalu opazili vsi šolarji in Ga vprašali, kdaj in kje se je naučil tako dobro brati.
22 Dete pa je odgovorilo: »O to Mi je tako prirojeno!«
23 Tu so se vsi otroci nasmejali, šli in vse to pripovedovali Dumasu; ta pa je postal pozoren na Otroka in pričel Jožefa vpraševati, od kod Otroku takšno znanje.

277 Dumasovo vprašujoče strmenje zaradi Otroka. Jožefov sokratsko-filozofsko moder odgovor. Dumasova hvala filozofov. Detetov govor Dumasu o prerokih in filozofih.

1 Jožef pa, ko je videl, kako se je Dumas trudil, da bi odkril,
Od kod ima Dete takšno čudežno lastnost, mu je dejal:
2 »Brat, jaz še vendar prav dobro vem, da si se učil grške modrosti in si mi pogosto navajal stavke modrega Sokrata.
3 In tam se je glasilo: človeku se ni treba ničesar naučiti, samo njegov duh naj se prebudi, na poti spominjanja
4 in človek ima potem vse, kar potrebuje za vso večnost.
5 Glej, to si mi kot moder učitelj mladine, zelo pogosto govoril.
6 Sedaj glej, če je takšno tvoje načelo pravilno, kaj potrebuješ še več?!
7 Tu po tem takem ne vidiš nič drugega kot živo potrditev tvojega sokratskega stavka.
8 V tem mojem Otroku se je duh po svojem lastnem razvoju v Otrokovi naravi zelo zgodaj prebudil, in tako ima ta Otrok-človek tudi že sedaj za vso večnost dovolj,
9 nam pa zato ni potrebno, da bi Mu kaj dodajali, poleg tega, kar že ima Sam iz sebe.
10 Ali se ti to ne zdi pravilno, kot je pravilno, da je ena in ena dve?«
11 Tu se je Dumas prijel za čelo in dejal z nekim žarom:

12 »Ja, tako je; tako sem bil jaz tisti, ki je dal judovskim butcem nekoliko povohati takšno modrost!
13 Tebe pa seveda ne mislim med njimi; saj ti si skorajda edini, s katerim sem se lahko prav razumljivo pogovarjal o božanskem Sokratu, Aristotelu, Platonu in še več drugih.
14 Mi imamo sicer tudi zelo velike može, kot so preroki in prvi veliki kralji našega ljudstva;
15 toda za vsak dan niso tako prikladni, kot stari grški modrijani.
16 Kajti naši preroki so govorili vedno jezik, ki so ga sami morda prav tako malo razumeli kot mi dandanes.
17 Toda nekaj popolnoma drugega pa so v nasprotju z njimi
stari Grki;
18 ti govorijo vendar jasno in razločno, kaj hočejo, in so zato tudi za priročne ljudi najbolj koristni.
19 To pa gotovo izhaja iz tega, ker so bili tako kot jaz učitelji ljudstva.«
20 Jožef pa se je nasmehnil ob tej priložnosti; kajti videl je povsem nespremenjenega svojega starega častilca Grkov, pri tem pa tudi starega samohvalneža.
21 Zato mu je dal prav, da ne bi izpostavljal svojega Otroka.
22 Toda Dete samo je steklo k Dumasu in mu dejalo:
23 »Toda prijatelj! Ti si pa še zelo za luno in neumen, če zapostavljaš judovske modrece grškim filozofom;
24 kajti prvi so govorili iz Boga, - ti pa govorijo iz sveta.
25 Ker pa si ti še poln posvetnega duha in prazen božjega duha, zato tudi boljše razumeš svetno kot božje!«
26 To je bil za Dumasa močan sunek med rebra. Moral je učeno zehniti
in ni dejal Jožefu ničesar, razen latinsko:
»Dixit puer ille! Ergo autem intelligo eius ironiam quam acerban. Dixi!
(Deček ni slabo govoril. Meni pa se zdi njegovo norčevanje resnično nekoliko ostro!, op. prev.)«
- Nato se je oddaljil in pustil Jožefa sedeti; ta pa je odšel naprej.

278 Jožef se misli vrniti domov. Marijina plemenita ženska beseda. Detetov najboljši nasvet in Jožefova vrnitev domov. Prepir z Arhelajevimi služabniki. Jožef jim dobro posveti.

1 Ko pa je Jožef odšel od Dumasa, je dejal svoji družbi:
2 »Veste kaj. Pričakovati je, da bomo povsod enako sprejeti,-
3 zato se ne bom več ukvarjal z obiskom naših nekdanjih prijateljev, znancev in sorodnikov;
4 kajti sedaj sem videl že pri Dumasu, česa so ljudje zmožni, če se jim kakorkoli preveč osebno približamo.
5 Zato menim vrnimo se domov. - Kaj praviš ti k temu, moja prezvesta žena?«
6 Marija je dejala: »Jožef, ti moj preljubi mož, saj vendar veš, da pred teboj nimam svoje volje, ker je tvoja volja vedno tudi moja in tako tudi mora biti po sveti Gospodovi ureditvi;
7 menim pa tudi, da moramo, ker je Gospod Sam telesno v naši sredini, tudi glede tega vprašati Njega za nasvet!«
8 In Jožef je dejal: »Marija, ti moja najzvestejša žena, ti imaš popolnoma prav;
9 to bom tudi pri priči storil, in s tem bomo natančno izvedeli, kaj bi bilo najbolje!«
10 In Dete je tu dejalo, ne da bi Ga kdo kaj vprašal: »Čeprav bi bilo
povsod dobro, pa bi bilo kljub temu še najboljše biti doma.
11 Kajti glejte, Moj čas še dolgo ni prišel; če pa že grem kamorkoli z vami, pa vendar ne morem polnosti svojega božanstva tako prikriti, da ga okoli stoječi ne bi občutili.
12 Zato je zame doma še najboljše; ker je tam najmanj očitno, kaj prebiva v Meni.

13 Če boš ti, Jožef, v prihodnje zaradi dela moral kam iti, potem le pojdi s svojimi drugimi otroki;
14 Mene pa pusti lepo doma, tako boš imel zaradi Mene najmanj zadreg!«
15 Zato se je Jožef vrnil domov. In ko je dospel, je v svoje nemajhno začudenje našel svoje štiri sinove, ki so ostali doma, kako so se silno prepirali z Arhelajevimi biriči.
16 Te gnojne muhe so takoj zavohale, da se je tu nekdo vselil;
17 zato so bili tudi takoj pri roki, da bi izsilili davek.
18 Ker pa so jim Jožefovi sinovi pokazali rimsko oprostilno pismo na vratih, so pobesneli in ga hoteli strgati z vrat.
19 In ravno tedaj se je vrnil Jožef in pri priči vprašal razbojnike, s kakšno pravico to delajo.
20 Ti pa so dejali: »Mi smo kraljevi služabniki in delamo to s kraljevo pravico!«
21 Jožef pa je dejal: »Jaz pa sem služabnik Boga Vsemogočnega in vas vržem ven z Njegovo pravico!« - Tu je prevzel hudodelce silen strah in naglo so zbežali. Hiša pa je nato imela mir pred podobnimi hudodelci.

279 Dete za dve leti prekine s čudeži. Jonatanov prihod iz Egipta. Veliko veselje zaradi tega v Jožefovi hiši in Detetov nasvet Jonatanu. Jonatan kot ribič na Galilejskem morju.

1 Tako sta minili dve leti in nič posebnega se ni zgodilo v Jožefovi hiši.
2 Cirenij je sicer dobil sporočilo o Jožefovi preselitvi, vseeno pa ga ni mogel obiskati, ker je ravno v tistem času imel državniških poslov iz Rima čez glavo.
3 In nič veliko boljše se ni godilo Korneliju;
4 kajti tudi on je dobil najnujnejše posle vedno, kadar se je namenil obiskati svojo Salomo in prijatelja Jožefa.
5 Vse to pa je že Gospod naprej tako določil zato, da bi Dete lahko raslo v Nazaretu čimbolj neopazno.
6 Tako so bili v Nazaretu v popolni nevednosti o Otrokovem bistvu.
7 Samo že znani zdravnik je zaradi svojih čudežnih ozdravitev zbujal splošno pozornost.
8 In nastal je pravi pregovor, ki so ga govorili tudi bolnikom:
9 »Če te Nazaret ne ozdravi, te tudi ves svet ne bo ozdravil!«
10 Saloma pa se je ves čas trudila, da bi po svojih močeh služila Jožefovi hiši, in Dete se je veliko zadrževalo v Salomini hiši.
11 Po dveh letih pa je končno prišel Jonatan iz Egipta za Jožefom in ga obiskal.
12 Jožef se je nadvse razveselil, da je spet videl svojega prijatelja, Dete pa je poskakovalo od veselja okrog svojega velikega ribiča.
13 Ko je Jonatan preživel čisto sam v Jožefovi hiši tri tedne, ker so mu vsi svojci v Egiptu pomrli zaradi kužne rumene mrzlice, je prosil Jožefa,
14 če bi mu pri Nazaretu lahko pomagal priti do kakšnega ribiškega posla.
15 Tedaj je naenkrat spet Dete vstalo in dejalo Jonatanu:
16 »Veš, ljubi Jonatan, tu so ljudje hudobni in večinoma zelo sebični.
17 Tu se zate ne bo dalo veliko storiti! Toda pojdi na Galilejsko morje, ki ni daleč od tod, tam je ribolov še prost!
18 Tam boš kmalu našel zelo dober prostorček in boš z lahkoto ujel vedno najboljše ribe.
19 S temi ribami potem pridi pogosto na trg v Nazaretu in boš veliko prodal!«
20 Jonatan je pri priči sledil temu nasvetu in glej, prav kmalu je našel neko vdovo, ki je imela hišico ob Galilejskem morju.
21 In tej vdovi je bil Jonatan pri priči zelo všeč, vzela ga je v svojo hišo in mu kmalu tudi dala roko.

22 In tako je Jonatan sedaj spet postal izvrsten ribič ob Galilejskem morju in je zaradi svojih nizkih cen za ribe odlično posloval,
23 pri tem pa se je vneto trudil, da je vsak teden Jožefa in Salomo oskrbel z najboljšim tovorom najplemenitejših rib.
24 In to je bil v dveh letih edini pomembni dogodek, sicer pa se ni nič zgodilo, kar bi bilo vredno zapisati.

280 Sedaj petletni Otrok se igra ob potočku. Dvanajst jamic in dvanajst glinastih vrabcev. Razlaga podobe. Pohujšanje zakrknjenega Juda in Detetov čudež.
1 Ko je bilo Dete staro polnih pet let in nekaj tednov čez, je šlo nekoč v soboto k potočku, ki je tekel nedaleč od Jožefove pristave.
2 Bil je zelo lep dan in več otrok je spremljalo malega, živahnega Jezusa, tja;
3 kajti vsi sosednji otroci so imeli Jezusa zelo radi, ker je bil vedno živahen in jim je znal pokazati mnogo nedolžnih otroških iger.
4 Zaradi tega so Mu tudi tokrat sosednji otroci posebno veselo sledili.
5 Ko je mala družba prišla k potoku, je Dete vprašalo svoje soigralce, če
se je dovoljeno igrati v soboto
6 Otroci pa so dejali: »Otroci mlajši od šest let niso pod postavo
in nihče izmed nas še ni star šest let, zato se lahko igramo tudi v soboto; kajti naši starši nam tega niso še nikoli prepovedali.«
7 In Otrok Jezus je na to dejal: »Dobro ste povedali! Torej se igrajmo.
8 Da pa ne bi nikogar pohujšali, bom samo vam zdajle Jaz pokazal nekaj čisto nenavadnega.
9 Vi vsi pa morate biti pri tem popolnoma mirni!«
10 Nato so vsi otroci sedli v gosto travo in so bili čisto mirni in tiho kot miške.
11 Dete pa je vzelo žepni nožič in izgreblo na gladko shojeni poti ob potočku dvanajst majhnih, okroglih jamic in jih nato napolnilo z vodo iz potočka.
12 Nato je vzelo mehko glino, ki je bila ob potoku, in iz nje v hipu izoblikovalo dvanajst ptičkov v obliki vrabcev in postavilo k vsaki jamici z vodo enega vrabca.
13 Ko so bili glinasti vrabci tako razpostavljeni, je Dete vprašalo svoje soigralce, če vedo, kaj to pomeni.
14 In ti so dejali: »Kaj pa drugega kot to, kar je? - Dvanajst jamic polnih vode in zraven dvanajst glinastih vrabcev!«
15 Dete pa je dejalo: »To gotovo; toda ta podoba pomeni še nekaj čisto drugega.
16 Poslušajte, razložil vam Bom! Dvanajst jamic pomeni dvanajst Izraelovih rodov.
17 Čista voda v njih je božja beseda ki je povsod enaka;
18 mrtvi glinasti vrabci predstavljajo ljudi, kakršni so sedaj v večini.
19 Ti stojijo pri živi vodi božje besede, ker so pa preveč zemeljski, kakor ti vrabci, zato tudi stojijo tako kot ti tu, mrtvi ob kotanjah, ki so polne življenja;
20 tega pa ne morejo in nočejo videti, ker so mrtvi zaradi svojih grehov.
21 Zato pa sedaj pride Gospod Bog Sabaot in bo v največji stiski te mrtve ljudi spet oživil in spet bodo lahko poleteli k oblakom neba.«
22 To otroško igro pa je opazil mimoidoči zakrknjeni Jud, ki je Jožefa poznal. Takoj je pohitel v hišo in je pred Jožefom strašno razgrajal, zakaj skruni soboto s tem, ko dovoli otrokom se tako igrati!
23 Jožef pa je pri priči šel z njim k otrokom in, seveda samo navidezno, okregal otroke.
24 Dete pa je dejalo: »Tudi to je velika zagata! In zato vam glinastim vrabcem dajem življenje; in sedaj pohitite od tu!«
25 In hipoma so se glinasti vrabci dvignili in odleteli. Zaradi tega so vsi mrzlično ostrmeli in

zakrknjeni Jud na to ni nič več pripomnil. – In
to je bil Detetov prvi čudež, ko je bilo staro pet let.

281 Naval čudežev željnih radovednežev. Jezus kaznuje razvajenega, porednega sosedovega otroka. Vrhovni sodnik pride sodit Jožefa, vendar mu Dete zagrozi, zato se nenadoma obrne.

1 Ob tej priliki pa je prišlo tudi še več drugih Judov na kraj, kjer se je zgodil ta čudež,
2 in prav radovedno so vpraševali Jožefa, kaj se je tu zgodilo.
3 Prišli pa so zraven tudi starši nekega zelo prepirljivega dečka, ki so ga kot edinčka zelo razvajali, stanovali pa so v bližini.
4 Deček Jezus je tega sedemletnega dečka že večkrat okaral zaradi njegove prepirljivosti, -
5 vendar to ni ravno dosti pomagalo; kajti kakor hitro se je ponudila nova priložnost, se je spet prepiral in pri priči uničil kakšno igračo.
6 Ta deček, ki je bil tudi tokrat v družbi otrok, se je takoj po čudežu razburil, pobral vrbovo vejo in dejal:
7 »To se splača, kako so tile vrabci odleteli;
8 jaz bom s to šibo pri priči naredil, da bo tudi voda odletela!«
9 Po teh besedah je začel deček, Annas po imenu, bičati vodo v jamicah in jo pehati iz jamic.
10 Tedaj pa je božjega Otroka minilo potrpljenje in v zelo resnem tonu je dejal:
11 »O ti neubogljiv, bedast, hudoben človek! Ti, en komaj nedavno z mesom oblečeni hudič, hočeš uničiti, kar sem Jaz zgradil?!
12 O ti bednik, ki te lahko z najmanjšim dahom uničim, ti bi Me razjezil in Mi venomer kljuboval?!
13 Glej, da bosta tvoja neumnost in hudobija očitna, se za tri leta posuši, prav tako kot veja s katero si mlatil po Moji vodi!«
14 Na to besedo božje ga Otroka se je hudobni deček takoj zgrudil in se tako posušil, da na njem ni bilo videti ničesar drugega kot kost in kožo
15 in postal je tako slaboten, da sploh ni mogel stati, še manj pa hoditi.
16 Tedaj so starši žalostnega srca vzeli svojega posušenega otroka in ga jokajoč odnesli v svojo hišo.
17 Kmalu nato so prišli k Jožefu v hišo in ga zaradi tega dejanja njegovega Otroka tožili pri vrhovnem sodniku in to zato, ker Jožef ni pustil, da bi oni sami zaradi tega dejanja kaznovali njegovega Otroka.
18 Ko je glavni sodnik prišel, mu je stekel Otrok naproti in ga vprašal:
19 »Zakaj prihajaš semkaj? Me hočeš kaznovati?«
20 In glavni sodnik je dejal: »Tebe ne, pač pa tvojega očeta!«
21 In Otrok je dejal: »Hitro se obrni, sicer bo tvoja kazen padla nate«
22 Tega pa se je vrhovni sodnik tako prestrašil, da se je na mestu obrnil in o tej stvari ni hotel nič več slišati.
23 In to je bil drugi čudež, ki ga je Otrok storil v tistem času.

282 Jožef vzame Otroka s seboj na deželo. Pastir se s hudobnim namenom zaleti v malega Jezusa. Grenko plačilo pastirju.

1 Ko je bil na ta način v Jožefovi hiši zopet red, ker vrhovni sodnik ni več sprejemal tožb proti Jožefu,
2 se je primerilo, da je moral Jožef v bližnjo vas, da bi tam opravil neko delo.
3 Tu je Otrok hotel iti z Jožefom in Jožef ga je tudi nadvse rad vzel s seboj.
4 Starši posušenega otroka pa so bili zelo jezni na Jožefa in njegovega Otroka.

5 Jožef pa je moral, da bi prispel v vas, iti mimo hiše staršev tega dečka.
6 Ko je šel Jožef z Otrokom proti hiši, so ga opazili,
7 in jezni sosed je dejal enemu svojih prav objestnih hlapčičev, ki je navadno pasel njegove ovce:
8 »Glej, tam prihaja ravno tesar s svojo kužno zalego po stezi navzgor.
9 Skoči in teci z vso močjo po poti navzdol!
10 In ko boš prišel do dečka na tesarjevi strani, se zaleti vanj z vso močjo, tako da bo obležal mrtev!
11 Potem me naj stari malopridnež le toži, - in pokazal mu bom zakon, po katerem so otroci, mlajši od dvanajstih let, v vseh svetnih stvareh neodgovorni!«
12 Ko je pastir od svojega gospodarja to slišal, in ko mu je ta v primeru, da bi ubil Otroka, obljubil tudi bogato plačilo,
13 je deček nemudoma zdrvel iz sobe z veliko naglico naproti Jožefu.
14 V tem trenutku je dejal posušeni sin Annas v postelji svojemu očetu:
15 »O glej, kako hitro dirja pastir svoji smrti naproti in kakšna žalost bo to za njegove starše!
16 O oče, tega ne bi smel storiti! Kajti povem ti, tako kot sedaj vidim: Jožef je pravičen in njegov Otrok svet!
17 Nato je posušeni deček utihnil, njegov oče pa je razmišljal o njegovih besedah.
18 Toda v tem trenutku je pastir z vso silo pridirjal do Otroka in Ga močno sunil v ramo.
19 Otrok pa ni padel in je zelo razburjen dejal pastirju:
20 »To si storil zaradi plačila! Vsak delavec pa je vreden svojega plačila in kakršno delo, takšno plačilo!
21 »Tvoja naloga je bila ubiti Me; tako naj bo sedaj tudi tvoje plačilo smrt!«
22 Tu se je pastir nenadoma zgrudil in bil mrtev.
23 Jožef pa se je tega zelo prestrašil; toda Otrok je dejal:
»Jožef, ne boj se zaradi Mene; kajti to, kar se je zgodilo temu pastirju, se bo pastirju se bo zgodilo vsemu svetu, če bi naju hoteli suniti!« - Nato je šel Jožef dalje in pustil mrtvega pastirja po Otrokovi volji ležati.

283 Jožefove težave. Jezusov hudobni sosed onemi. Prošnja pastirjevega očeta in Otrokov odgovor.

1 Ko pa je Jožef prispel v vas in si tam ogledal delo,
2 je že prišlo za njim v vas tudi vpitje, prav posebno glasen pa je bil oče posušenega dečka.
3 In ta je v vasi hitro poiskal starše ubitega pastirja in jih ščuval proti Jožefu.
4 In tiso naglo in obupano stekli k Jožefu in vpili:
5 »Poberi se ti od tod s svojim strašnim Otrokom, pri katerem je vsaka beseda izpolnjeno dejanje!
6 Kajti otroci naj bi vedno bili ljudem v blagoslov od zgoraj;
7 tvoj Otrok pa je prišel nam samo za prekletstvo!
8 Zato se poberi, ti prinašalec nesreče!«
9 Tu je dejal Otrok: »Če je tako, kaj ste pa vi potem Meni?!
10 Ali nisi ti, Annasov oče, rekel pastirju naj Me ubije?
11 Ali mu nisi celo obljubil dobro plačilo, če bi Me ubil, kar bi nekaznovan storil, ker še ni pod postavo?
12 In glej, tako Sem mislil tudi Jaz v Svojem zgodaj prebujenem Duhu:
13 Tudi Jaz še dolgo ne Bom pod postavo; zato Bom tudi pri priči pastirju dal zasluženo plačilo!
14 In če boš Mene, ali očeta Jožefa zaradi Mene, vlekel pred sodišče, tedaj ti bova tudi midva znala razložiti zakon!

15 Glej, tudi Jaz Sem tako mislil in ravnal enako kot ti! Kako moreš sedaj tvoje ravnanje pri nama imeti za krivično?«
16 Na te Otrokove besede se je oče posušenega dečka silno prestrašil;
17 kajti iz tega je popolnoma jasno razbral, da ta Otrok zna brati misli in pozna tudi skrite namene ljudi,
18 in da se Ga je treba zaradi tega zelo čuvati.
19 Vsi kričači so nato zapustili Jožefa z Otrokom.
20 Samo oče ubitega fanta je ostal pred Jožefom, jokal za svojim otrokom in dejal: »Ubiti ni nobena umetnost; ampak oživiti!
21 Zato naj ne ubija nihče, ki ne more tudi oživiti!«
22 In Otrok je dejal: »To bi lahko Jaz tudi storil, če bi hotel, toda tvoj sin je bil hudoben, zato nočem!- Oče pa je rotil Otroka. Otrok pa je končno dejal: »Jutri, danes pa ne!«

284 Jožefov nasvet očetu ubitega pastirja. Jožefov dogovor za delo in vrnitev domov. Otrok tolaži ženske, posebno Salomo. Čudovita obljuba.

1 Oče mrtvega fanta pa ni hotel zapustiti Otroka sedaj, ko je slišal, da bi njegov sin spet lahko oživel.
2 Tedaj mu je Jožef dejal: »Prijatelj, rečem ti, ne bodi tako vsiljiv; kajti Otrok ima Svoj red, po katerem se ravna,
3 in ničesar Mu ne boš izsilil, pa če bi še bolj kričal!
4 Pojdi pa tja in prinesi tvojega fanta v tvoje stanovanje, ga položi, kakor bolnika v posteljo in jutri mu bo že bolje!«
5 Po teh besedah je potem oče mrtvega fanta končno le zapustil Jožefa, šel ter naredil tako, kot mu je Jožef svetoval.
6 Šele nato je Jožef dobil svoj mir in čas in nato se je z gospodarjem gradnje dogovoril za delo.
7 Nato se je Jožef spet podal domov in pripovedoval Mariji, Evdokiji in Salomi, ki so mu prišle naproti, kaj vse se mu je pripetilo na tej kratki poti.
8 Vse tri so se čudile takšni hudobiji ljudi.
9 Otrok pa je dejal: »O ne čudite se zaradi hudobnih ljudi; kajti če bi to hoteli, potem bi bilo na svetu nadvse veliko stvari, ki se jim bi bilo treba čuditi! «
10 Tu je Saloma dejala Mariji: »O ti, moja prevzvišena sestra! To se ne da razumeti;
11 božji Otrok odpre samo Svoja usta, pa že govori iz Njega prava modrost.
12 Kako neznansko modre so bile spet te besede!
13 O ti presrečna mati takšnega Otroka!«
14 In Otrok je dejal: »In ti presrečna Saloma, ki si za svojega Gospoda kupila hišo -
15 in si sedaj priča, kako On sedaj telesno v njej stanuje!
16 Le kakšna razlika je med njo, ki Me je za kratek čas dala v zavetje v svojem telesu,
17 in med Mojo vrlo gospodinjo, ki Mi za vedno daje zavetje v svoji hiši?
18 Če pa mati nosi otroka v telesu, le kaj ona stori za to, da bo oživelo, raslo in se rodilo?
19 Ali ni vse to božje delo, kjer človeška volja nič ne premore?
20 Če pa potem nekdo sprejme otroka v svojo hišo in mu daje stanovanje, oskrbo in hrano zavedno, povej, ali ni to več'?!
21 Resnično, povem ti: Tisti, ki Me bodo, tako kot ti, v prihodnosti duhovno sprejeli v svoje srce, ti bodo enaki moji Materi, moji Mojim bratom in Mojim sestram!«
22 Te besede so si vsi vtisnili globoko v srce in odšli nato tiho in zamišljeno domov.

285 Mrtvi pastir spet obujen in njegov strah pred svetim Otrokom. Njegov oče mu

dopove resnico o Jožefu in Otroku. Otrokova ljubezen.
1 Toda drugega dne ob istem času, ko je pastir sunil Otroka, je ta v postelji zopet oživel, vstal, in vprašal, kot da bi bil prebujen iz sanj, kaj je bilo in kako je prišel v to posteljo.
2 In njegov oče mu je povedal vse, kar se je zgodilo in kako je prišel v posteljo.
3 Tu se je fant zelo prestrašil in dejal: "O oče, to je strašen Otrok;
4 temu naj se izogiba vsak človek, ki mu je kaj do življenja!
5 Pošlji me služit daleč proč od tu, da ne bom nikoli več kjerkoli zadel ob tega Otroka ob neugodni priložnosti;
6 kajti to bi me v trenutku spet lahko ubilo!
7 Toda k mojemu prejšnjemu gospodarju ne grem več nazaj; kajti on me je zapeljal v to hudobijo!«
8 Oče pa je dejal: »Moj sin, zahvaljujem se Bogu, da te sedaj spet imam!
9 Zato ne boš šel več nikamor služit,
10 ampak te bom obdržal pri sebi, dokler bom živ!
11 Jožefovega Otroka pa se nam ni treba tako bati, kakor ti meniš;
12 kajti glej, prav ta Otrok ti je očitno spet dal življenje ob naprej napovedanem času.
13 Če pa je tako, kako naj bi bil Jožefov Otrok tako strašen, kot si ga predstavljaš?
14 Glej, moj sin, strašen je tisti, ki ubija, ne more pa spet oživiti;
15 kdor pa lahko ubije brez krvi in lahko nato spet oživi, ta ni tako strašen, kot si ga ti predstavljaš.
16 Midva pa bova sedaj storila nekaj boljšega! Šla bova tja in se bova tesarju zahvalila za obujenje!
17 Kajti to že zelo dolgo vem, da je tesar nadvse pravičen in bogaboječ mož.«
18 Po teh očetovih besedah se fant ni več bal in je šel z njim k Jožefu.
19 Ta pa ju je že v vasi srečal s svojimi štirimi starejšimi sinovi in z Otrokom, ki je šel spet z Jožefom v vas.
20 Ko je fant zagledal Otroka, je povsem oslabel;
21 ker je menil, da bo moral že spet umreti.
22 Otrok pa je Sam hitro stopil k prestrašenemu dečku in mu dejal:
23 »Joras, ne boj se Me, kajti ljubim te bolj kot ves svet!
24 Če te ne bi Jaz tako silno ljubil, ne bi ti znova oživel.
25 Kajti glej, Moja ljubezen je tvoje življenje za večno!«
26 Ko je fant to slišal, je kmalu postal bolje razpoložen in potem ostal ves dan in se igral z Otrokom.
27 Otrok pa je fantu pokazal zelo veliko duhovitih iger, ob čemer je imel ta fant zelo veliko veselje.

286 Napačna sodba vaškega sodnika o Jezusu. Jožefov pogumen odgovor. Krive priče. Jožef opomni Jezusa. Sodba večnega sodnika. Jožefova zmota in Otrokova graja.
1 Ko pa je Jožef s svojimi štirimi sinovi drugega dne spet prišel na delo v vas in Otrok z njim,
2 je prišel k njemu vaški sodnik in dejal:
3 »Poslušaj, tesar! Ni prav, da svojega dečka vedno vlačiš s seboj;
4 ker prvič izpareva strup in drugič tisti otroci, ki se jih dotakne, kmalu zbolijo,
5 ali umrejo ali pa oslepijo in oglušijo!«
6 Ko je Jožef zaslišal takšno laž, je odložil sekiro in dejal sodniku:
7 »Pripelji priče, ki so doživele takšno zlo od mojega najbolj nedolžnega dečka Jezusa,
8 in šel bom z njimi v tempelj in bom z njimi uredil stvari pred velikim duhovnikom božjim!«

9 Tega sodnika pa je podkupil oče posušenega dečka,
10 in zato je iskal način, kako bi Jožefovega dečka kolikor mogoče osumil.
11 Sodnik pa je na te Jožefove besede odšel in v kratkem času pripeljal
množico strahovito pohabljenih otrok iz vasi k Jožefu.
12 In ko je dospel, mu je dejal: »Poglej semkaj! Za vse to se moramo zahvaliti tvojemu strupenemu Otroku!
13 Glej ti otroci so večkrat obiskali tvojega Otroka in se z njim igrali;
14 in glej, to so čudoviti sadovi tega! Prizanesi zato naši vasi in obdrži svojo kugo doma!«
15 Ko je Jožef od sodnika to slišal, se je razjezil, vzel Otroka na stran in mu resno govoril, kot v vest, z Njim:
16 »Zakaj vendar počenjaš takšne stvari? Glej, ti vendar trpijo zaradi tega in nas sovražijo in preganjajo za to!«
17 Otrok pa je odvrnil Jožefu: »Besede, ki si jih sedaj govoril ne prihajajo iz Mene, ampak iz Tebe;
18 kajti ti si sedaj govoril besede sodnika, ki je lažnivec, in ne Moje
besede, ki so večno resnične!
19 Jaz pa Bom kljub temu molčal in te ne Bom grajal zaradi tvojega sposojenega govorjenja;
20 toda ta podkupljeni sodnik naj zaradi svoje lažne obtožbe dobi zasluženo kazen!«
21 In pri priči je sodnik popolnoma oslepel, vsi, ki so bili s sodnikom, so se ob tem dejanju strahovito prestrašili.
22Več med njimi je bilo popolnoma zmedenih in so kričali:
23 »Hitro zbežimo od tu! Kajti vsaka beseda iz ust tega Otroka je gotovo dejanje!«
24 Ker pa je sedaj tudi Jožef videl, da je bil sodnik slep in da mu bo to zelo otežilo njegovo delo,
25 se je sam razburil nad Otrokom, Ga nekoliko potegnil za uho in Ga zlasal, da bi Ga s tem kaznoval, zaradi ljudi.
26 Otroka pa je to razburilo in je zelo resno dejal Jožefu:
27 »Naj ti bo dovolj, da iščejo in kljub temu ne najdejo, kar iščejo!
28 Ti pa tokrat nisi modro ravnal! - Mar ne veš, da sem Jaz tvoj ?!
29 Zakaj pa Me hočeš razžalostiti, če Sem tvoj? O nikoli več Me ne razžalosti, ker Sem tvoj!«
30 Jožef pa je kmalu uvidel svojo napako, vzel Otroka in Ga ljubkoval. -
Vsi okrog stoječi pa so se razbežali iz nadvse velikega strahu pred Otrokom.

287 Učitelj Piras Zahej hoče iz častihlepja čudežnega Otroka v svojo šolo. Jožef svetuje učitelju, naj naredi preizkus. Jezus osramoti hinavskega učitelja.

1 Čez približno tri mesece, ko je Jožef končal svoje delo na vasi, je prišel neki Piras Zahej iz mesta k Jožefu na obisk in tam tudi prvič osebno spoznal Otroka, o katerem je že marsikaj slišal.
2 Skrivaj pa je prišel prav zaradi Otroka.
3 Kajti ta Piras Zahej je bil v mestu drugi učitelj brez mnogo dela, kljub temu pa je veliko dal na svojo modrost.
4 Zakaj pa je potem prišel skrivaj zaradi Otroka k Jožefu?
5 Ker je mislil: »To je zelo nadarjen otrok;
6 spravil ga bom v mojo šolo, kjer bo hitro napredoval in moja šola bo zaslovela bolj kot šola mojega tekmeca!
7 Zato se je v glavnem ukvarjal z dečkom Jezusom, Ga marsikaj vpraševal in dobival
vedno povsem ustrezne odgovore, čemur se je zelo čudil.
8 Ko je tako izprašal dečka, se je (Piras Zahej) obrnil k Jožefu in mu dejal:

9 »Brat, mali ima za svojo starost izjemen razum. Resnično, tu imaš nadvse bistrega dečka;
10 škoda je samo, da še ne zna brati in pisati črk!
11 Ali ga ne bi hotel dati k meni v šolo, da bi se pri meni naučil tudi brati in pisati?
12 In potem ga bom učil še vse druge modrosti, da se bo naučil pozdravljati starešine in jih častiti kot stare očete in očete;
13 in veš, da se bo tudi naučil ljubiti svoje tovariše v igri, s katerimi je menda že večkrat postopal zelo neusmiljeno,
14 in da bi se končno tudi naučil Mojzesove postave, spoznal zgodovino božjega ljudstva in božjo modrost v prerokih!«
15 Jožef je dejal učitelju: »Dobro, moj prijatelj in brat! Toda preden vzameš mojega dečka v svojo šolo, naredi tukaj pred nekaj pričami, ki so danes tukaj prisotne, preizkus!
16 Povej Mu vse črke in Mu jih jasno razloži, potem pa Ga izprašaj,
17 in iz tega, kar si bo deček zapomnil od razlage, boš lahko najbolj zanesljivo presodil, kakšna je njegova nadarjenost! «
18 In učitelj je to pri priči storil. Jasno je dečku povedal črke od alfa do omega in razložil tudi znake, kolikor je le zmogel.
19 Jezus pa je učitelja debelo pogledal, in mu, ko Ga je vprašal, dejal:
20 »O ti hinavski učitelj! Kako boš ti učence učil beta, ko še nikoli nisi spoznal alfe v njenem pomenu?!
21 Razloži Mi s pravo modrostjo alfo in potem ti Bom verjel, kar Mi boš povedal o beti!
22 Da pa boš sedaj izvedel, da Se mi od tebe ni treba učiti črke, njih obliko in pomen, Bom Jaz tebi razložil in pokazal pravi pomen črk!«
23 Tu je začel mali Jezus popolnoma ostrmelemu učitelju razlagati celo abecedo, zraven pa ga je pridno spraševal, ali je razumel.
24 Vsak učiteljev odgovor pa je bil tako neumen in skrajno pomanjkljiv, da so zaradi tega vsi navzoči izbruhnili v glasen smeh.
25 Ko pa je učitelj v Otroku odkril takšno neverjetno modrost in ko je dojel kako se je osramotil, je vstal in dejal navzočim:
26 »O gorje meni siromaku! To me je sedaj popolnoma zmedlo! Sam sebi sem pripravil sramoto, zasmeh in škodo zaradi tega, ker sem hotel tega dečka spraviti v mojo šolo.
27 O brat Jožef, spravi tega dečka proč od mene; kajti ne morem več prenašati ostrine njegovega obraza in njegovih vrtajočih besed!
28 Resnično, ta deček ni Otrok te Zemlje! S svojo modrostjo gotovo lahko kroti ogenj in vodo!
29 Naj bom za vse večne čase norec, če ni bil rojen veliko pred stvarjenjem sveta! Jehova bo vedel, katero materino telo Ga je nosilo in katere prsi so Ga hranile!
30 Gorje meni! Jaz sem že norec; prišel sem pridobit učenca in glej: našel sem učitelja, čigar duhu ne bom nikoli mogel slediti! O sočustvujte prijatelji z mojo sramoto! Starca je deček naredil za norca, - to je vendar moja smrt!
31 Zato o Jožef, spravi dečka stran od mene; biti mora nekaj silnega; ali Bog ali angel!«
32 Vsi navzoči pa so sedaj začeli učitelja tolažiti; ker se jim je smilil zaradi svoje velike stiske.

288 Jezus Pirasu Zaheju nekoliko razkrije svoje poslanstvo. Zdravilni učinek in raziskovanje Pirasa Zaheja. Jezus kot »profesor zgodovine narave«: »Kaj je zgoraj in kaj spodaj?«

1 Ko pa je Jezus slišal takšno tarnanje Pirasa Zaheja, se je nasmehnil in dejal:
2 »Sedaj pa naj tvoje neumnosti rodijo sadove in naj spregledajo tisti, ki so bili slepega srca!
3 In tako poslušaj ti bedak, ki ti je Dumas trn v peti!
4 Glej, Jaz prihajam od zgoraj, prekleti ljudi zaradi sveta v njih,

5 toda nato kličem tisto kar je zgoraj, po naročilu Njega, ki je v Meni, nad Menoj in nad vami,
6 ki Me je poslal iz Sebe v Meni zato, da bi bili vsi odrešeni!«
7 Po tem govoru otroka Jezusa so vsi v vsej okolici, ki so ležali zaradi kakršnekoli bolezni, ozdraveli.
8 s tem so bili rešeni tudi vsi tisti, katerih posvetnost je tu in tam zadelo prekletstvo malega Jezusa, razen posušenega dečka.
9 Ta je moral zaradi očeta preživeti pod prekletstvom tri vnaprej določena leta.
10 Piras Zahej pa je vstal in šel z Jožefom ven na prosto in mu tam govoril:
11 »Brat, se daj sva na prostem in nihče nama ne prisluškuje.
12 Zato te prosim, najljubši brat, da bi mi povedal, kaj je s tem dečkom;
13 kajti to ni, kot sem že opazil, nikakršen naravni Otrok!«
14 Jožef pa je dejal Pirasu Zaheju: »Prijatelj, glej, če bi hotel govoriti o naravi mojega dečka, potem v mnogih dneh ne bi končal;
15 poleg tega pa Otrok tudi meni ne dovoli, da bi izblebetal skrivnost, kadarkoli bi se mi zljubilo.
16 Glej, tamle ravno prihaja deček k nama!
17 Zberi pogum in ljubezen do Njega in Sam ti bo razodel vse, kar je koristno za tebe!«
18 In učitelj je kmalu zbral pogum in ljubezen do Njega. In ko je prišel čisto k Njemu, Ga je vprašal:
19 »Ti mojemu srcu najljubši, najčudovitejši Fantek! «
20 Deček se je zasmehljal in ga vprašal: »Ali veš, učeni mož, kje je Zgoraj in kje spodaj?
21 Kajti glej, Zemlja je okrogla kakor krogla in krog in krog živijo ljudje in stvari.
22 »Eni živijo spodaj in drugi zgoraj. In zemlja se vsak dan vrti okrog svojega središča in tebe vsak dan nosi približno štiri tisoč milj naokrog; povej, kdaj si zgoraj in kdaj spodaj?«
23 Tu je učitelj naredil popolnoma presenečen obraz nad tako stvarmi in ni vedel, kaj naj reče.
24 Otrok pa se je smehljal neumnemu obrazu Pirasa Zaheja in mu dejal:
25 »O ti učenjak! Kaj boš potem učil, ko pa ne veš, da je samo luč odločilna!
26 »Kjer je luč, - tam je zgoraj; kjer pa je noč, - tam je spodaj!
27 »Pri tebi pa je tudi še noč, zato si spodaj. Jaz pa Sem vedno na skrajnem vrhu luči; za to zmoreš ti Mojo lučno bitje prav tako malo razumeti, kakor to zmorejo naši protinožci, ki imajo zdaj noč, zdaj dan.«
- Nato je Otrok stekel stran.
28 Piras Zahej je nato rekel Jožefu: »Zdaj pa imava! - Zdaj vem toliko kot prej! – Nenavadno dečkovo govorjenje! Zdaj pa me pusti samega, razmišljati hočem o tem!« In Jožef je pustil učitelja samega v vrtu.

289 Učiteljeve misli o dečku. Jezus posvari učitelja. Jezus, luč poganov in sodba Judov. Učitelj pobegne.

1 Polno uro je Piras Zahej razmišljal o Otrokovih besedah, ni pa našel nikjer podlage,
2 »Le kaj naj bi bil ta deček?« se je večkrat spraševal sam pri sebi.
3 »Ali je morda celo Elija, ki mora še enkrat priti?
4 Ali je Samuel ali kdo od drugih ponovno vstalih velikih prerokov?
5 Rojen je bil v Betlehemu in od tam ne pride noben prerok!
6 Pač pa mora od tam priti Mesija!
7 Je morda ta deček celo sam Mesija?
8 Iz Davidovega rodu mora biti! Jožef naj bi bil pravi Davidov potomec,
9 seveda brez pravega strogo verodostojnega dokaza.

10 Stvar je videti zelo verjetna;
11 toda kdo lahko to brez zgodovinskih dokazov kot trdno utemeljeno sprejme in veruje?
12 In vendar človek je zaradi dečka skoraj prisiljen to tako sprejeti.
13 Toda rimsko oprostilno pismo govori spet popolnoma proti temu;
14 kajti Mesija bo vendar moral biti najhujši sovražnik Rimljanov!
15 Kako pa naj bo to pri takšnem prijateljstvu z Rimljani, ki so ga naredili za svojega državljana?
16 Tako lahko sčasoma postane velik rimski vojskovodja in Mesija poganov;
17 za nas pa dvorezen meč, ki nas bo uničil!
18 Če bi to prijavil velikim duhovnikom, resnično, to bi mi prineslo velike prednosti!«
19 Tu je spet prišel v vrt Otrok z Jakobom, šel k učitelju in mu rekel:
20 »Piras Zahej! Naj te mine skušnjava Mene pred časom razodeti velikim duhovnikom;
21 kajti tedaj bi te že pri tretjem koraku dohitela smrt!
22 Mojo moč si preizkusil; zato naj ti bo to dober opomin!
23 Kar pa si govoril sam s seboj o Mesiju za pogane, to je utemeljeno:
24 Kajti tako tudi bo: Luč za pogane in obsodba za Jude in vse Izraelove otroke!«
25 Tu se je učitelj razjezil in dejal: »Če pa je tako, potem se poberi od nas in pojdi k poganom!«
26 Otrok pa je dejal: »Jaz sem Gospod in delam, kar hočem; in ti nisi nekdo, ki bi lahko tukaj kaj ukazoval!
27 Zato molči in odidi, sicer Me boš prisilil, da te kaznujem! «
28 Ko je Piras Zahej od Otroka to slišal, se je hitro dvignil in pobegnil od tam v mesto.
29 Jožef pa se je s tem znebil nadležnega gosta in je spet odšel na svoje delo.

290 Prisrčnost v Jožefovi hiši, kjer se sosedje in njihovi otroci dobro počutijo. Otroci na ravni strehi. Zenon si zlomi tilnik. Obujenje mrtvega. Zenonovo pričevanje o Jezusu. Jezusov opomin Zenonu.

1 Čez nekaj časa je kljub temu ljubezen pritegnila sosedove otroke k Jožefu, kot tudi njihove starše, -
2 in to posebno ob pred sobotah (ob petkih), ko se je, posebno
popoldne, malo ali pa sploh nič delalo.
3 Neke take predsobote je prišlo več sosedov s svojimi otroki tja.
4 Deklice so našle najljubšo družbo v petih Cirenijevih deklicah, ki so bile zelo prijazne, lepe in pridne in so o mnogih stvareh veliko vedele.
5 Dečkom pa je bil ljubi, živahni Jezus tako in tako nad vse;
6 kajti prvič jim je pokazal prenekatero smiselno igro, ki je dečke zelo zabavala;
7 in drugič jim je pripovedoval pogosto tako ganljive zgodbe v prispodobah, da so bile teh malih otrok same oči in ušesa.
8 Tokrat pa, ker je bilo zunaj zaradi predhodnega neurja nekoliko mokro, so si izbrali za igrišče odkrito, ravno streho (ki je bila obdana z ograjo).
9 Nekaj časa je bilo zelo mirno; kajti tu je mali Jezus pripovedoval več zelo privlačnih zgodb.
10 Toda bolj proti večeru je postalo živahneje na strehi; kajti tedaj je Jezus izbral majhno igro s kockami in tu je bilo več skakanja.
11 Med dvanajstimi prisotnimi dečki pa je bil tudi neki Zenon; ta je bil glavni stavec in je hotel svojim soigralcem z raznovrstnimi vratolomnimi predstavami odvzeti privarčevane novčiče, ki so jih prinesli s seboj.
12 Takšno predstavo je hotel izvesti tudi ob tej priložnosti, bila pa je v tem, da je stavil enajst novčičev in sicer proti volji Gospod a Jezusa,
13 in sicer na to, da gre lahko trikrat okrog po ograji ravne strehe, ne da bi izgubil ravnotežje.

14 Če bi prišel trikrat srečno okrog, bi mu moralo enajst otrok, ki so gledali, k njegovim dodati še enajst novčičev;
15 Če pa bi izgubil ravnotežje in padel, pa bi izgubil svojih enajst novčičev.
16 Ostali dečki so to storili in Zenon je pri priči skočil na ograjo, takoj je dobil rahlo vrtoglavico, izgubil ravnotežje in padel na tla, zlomil si je tilnik in bil na mestu mrtev.
17 Tedaj so prihiteli starši mrtvega otroka polni žalosti in jeze na streho, zgrabili Jezusa in Ga hoteli mučiti.
18 Jezus pa Se jim je iztrgal, stekel dol k mrtvemu dečku in tam glasno zaklical:
19 »Zenon! Vstani in pričaj o Meni pred tvojimi slepimi starši, ali Sem te vrgel dol in te ubil?!«
20 Tu se je mrtvi deček takoj dvignil in dejal:
21 »O Gospod! Ti me nikoli nisi vrgel dol in ubil,
22 temveč je bila tega kriva moja želja po dobičku in sramotna naglica!
23 Ker pa me je ta moj greh ubil, Si prišel Ti, o Gospod, k meni in mi vrnil življenje.«
24 Ko so starši to slišali, so pri priči pokleknili pred Jezusom in molili božjo moč v tem otroku Jezusu.
25 Jezus pa je dejal Zenonu: »Naj te to spametuje in za naprej se izogibaj takšnim igram, ki nosijo smrt s seboj in pomisli, kako sem ti to odsvetoval!«
26 Starši in Zenon so jokali od velike hvaležnosti in nato odšli domov.
27 (Sicer pa je bil to preroški namig na bodočega Juda Iškarjota, kakor je lahko spoznati).

291 Sosedje iščejo nasvet pri Jožefu kot Kornelijevem prijatelju. Jezus svari Jožefa pred neprevidnostjo. Vpogled v božje vladanje sveta: Kakršno ljudstvo, - takšna njegova vlada!Jezus pokaže, kdo je Gospod!
1 Drugikrat, spet na predsoboto je prišlo k Jožefu zopet več sosedov s svojimi otroki, da bi se z njim posvetovali o raznih stvareh, ki so jih težile;
2 kajti ti sosedje so vedeli, da si je Jožef zelo dober z deželnim oblastnikom.
3 V tem času pa je dobil Jožef tudi pismo iz Tira, in sicer od Cirenija, ki se je takoj, ko se je vrnil iz Rima v Tir, pozanimal za počutje Jožefa, še posebej pa za malega Jezusa.
4 Za to pisanje pa sosedje niso vedeli,
5 kakor tudi ne, da je Jožef tako velik prijatelj podcesarja Cirenija.
6 Tu pa je hotel Jožef pokazati pismo in s tem sosedom pripraviti gotovo tolažbo,
7 ker jim je hotel s tem pokazati, kako se bo zanje pri namestniku samem najučinkoviteje zavzel proti najemnemu kralju,
8 in to toliko bolj gotovo z najboljšim uspehom zaradi tega, ker so Evdokija in pet deklic v celoti pripadale Cireniju.
9 Tu pa je Otrok hitro rekel Jožefu:
10 »Jožef, Jožef, nikar ne stori tega, kajti Jaz Sem Gospod!
11 Če boš pokazal pismo, bom Jaz kaznoval Zemljo; kajti Jaz Sem gospodar tudi nad Rimom in ne Cirenij ali Avgust Cezar!
12 Rečem ti: Če bi bilo ljudstvo boljše, kot najemni kralj, potem bi že znal poiskati Arhelaja!
13 Ker pa ni ljudstvo niti za las boljše, zato naj le nosi lastno breme v najemnem kralju, ki je prav tako lakomnik kot vse ljudstvo!
14 Ali ni rečeno: Oko za oko, zob za zob? Torej je rečeno tudi lakomnost za lakomnost,nevoščljivost za nevoščljivost!
15 Po tem takem je Arhelaj pravi zdravnik temu trdosrčnemu ljudstvu in naj ostane takšen kot je do svojega konca!«
16 Ta govor je vznejevoljil sosede in so dejali:

17 »Ta bi bil pa krasen predstavnik Mesije!
18 Nas ozmerja, zato pa pohvali pogana Arhelaja!«
19 Otrok pa je topotnil s peto ob tla in dejal:
20 »Zemlja, stresi se, da bodo tvoji slepi otroci zvedeli, da Sem
Jaz Gospod!«
21 In nenadoma je iz udarjenega mesta bruhnil ogenj in zemeljska tla so se silno stresla.
22 Tu so se vsi navzoči prestrašili in govorili: »Le kaj je vendar ta Otrok, saj se zemlja prednjim trese!
23 Bežimo vendar od tu; kajti poleg tega Otroka ni dobro biti!« - In vsi so hitro zapustili Jožefa in pohiteli od tam. - In tako je bil Jožef spet rešen velike nevarnosti.

292 Šestletni Jezus obudi od mrtvih ponesrečenega domišljavega služabnika Salome. Jezus ga pouči. Jezus zbeži pred človeško hvalo.
1 Ko je bil Jezus star polnih šest let in še čez, je dala nekoč Saloma podreti že precej slabo drevo in naročila svojim služabnikom, naj ga razžagajo, razcepijo in naredijo drva iz njega.
2 Ob tej priložnosti se je nek mlad hlapec zelo hvalil s svojo pridnostjo in je dejal svojim trem sohlapcem:
3 »Pustite meni samemu to delo razsekavanja in z vsem drevesom bom opravil prav tako hitro, kot vi vsi trije skupaj!«
4 In sohlapci so mu radi prepustili to čast.
5 Nato je vzel svojo ostro sekiro in pridno sekal z njo.
6 v tej svoji vnemi pa je enkrat udaril mimo in namesto lesa zadel svoje stopalo in si ga preklal od prstov do pete.
7 Zgrudil se je na tla in kričal na pomoč, in vsi so se drenjali okrog njega, nihče pa ni imel pri roki karkoli, s čimer bi mu povezal nogo.
8 In tako je mladi mož hitro izkrvavel in nato umrl.
9 Tu je postala pozorna tudi Jožefova hiša zaradi stokanja in kričanja pri bližnji Salomini hiši.
10 In Jezus je hitro tekel tja, Se zrinil skozi okrog stoječo množico ljudi k že mrtvemu hlapcu.
11 Ko je prišel do mrtveca, je hitro zgrabil njegovo razklano nogo, jo trdno stisnil skupaj in jo v trenutku ozdravil.
12 Ko je bila noga na ta način ozdravljena, je prijel njegovo roko in dejal:
13 »Poslušaj, ti domišljavi mladenič! Rečem ti: Vstani in sekaj dalje ta les!
14 Toda v bodoče opusti svojo domišljavost in nikoli se ne sili storiti
več, kot pa imaš moči,
15 tako se boš v prihodnje najlažje obvaroval podobnih nesreč;
16 kajti tudi tvoji sohlapci imajo svojo moč za delo iz Boga in te ne smeš zasmehovati nikdar in nikjer!
17 Če pa je kateri tvojih sohlapcev namenoma len in počasen, tedaj ga bo že Gospod našel;
18 ti pa nikoli ne smeš zaradi svoje pretirane domišljave pridnosti postati njegov sodnik!«
19 Tu se je mladi hlapec s polno močjo spet dvignil in dalje klal
svoja drva.
20 Vsi navzoči pa so pokleknili pred dečkom Jezusom in dejali:
21 »Slava in čast božji moči v Tebi; kajti Tebe je Gospod že zgodaj napolnil z vso božjo močjo!«
22 Jezus pa je hitro stekel nazaj domov, kajti ni maral človeške hvale.

293 Jezus razbije Marijin sveti vrč. Skrb deklice zaradi tega. Jezus prinese materi vodo v svojem plašču. Marijina relikvija je Jezusu trn v očesu. Deklica dobi ukor.
1 Marija pa je še imela vrč, s katerim je šla po vodo, ko ji je angel povedal najsvetejše oznanilo.

2 Ta vrč ji je bil zelo pri srcu, - resnično prava svetinja.
3 Celo ni marala, če je kdo ta vrč vzel in pil iz njega.
4 Enkrat pa, približno osem dni nato, ko se je zgodil čudež pri Salomi, je bila Marija z Jezusom sama doma.
5 Zaposlena je bila s pranjem nekaj perila, in je za to rabila svežo vodo.
6 Zato je šla k Jezusu in Mu rekla: »Ti bi mi prav lahko prinesel poln vrč sveže vode;
7 tu imaš celo vrč, ki je posvečen zaradi tebe!
8 Jezus je vzel vrč in stekel z njim k vodnjaku, kjer je ravno Jožef z ostalimi otroki nekaj delal.
9 Jezus pa je pri vodnjaku z vrčem nekoliko bolj trdo zadel ob kamen in vrč je obležal na tleh v številnih črepinjah.
10 To je videla neka deklica in dejala: »Ojoj, ah, ah! To bo pa hudo; sedaj je gospodinjin sveti vrč uničen! - Toda Ti, ljubi Jezus, zakaj nisi bolj pazil?
11 Ne, kako bo zdaj mati tožila; no no, tega pa se lahko res veseliš!«
12 To pa je na zunaj nekoliko vznejevoljilo Jesusa in rekel je deklici:
13 »Kaj te briga, kaj Jaz delam? - Le glej, da boš končala s svojim predivom!
14 Jaz pa bom kljub razbitemu vrču Mariji vendarle prinesel dovolj sveže vode.«
15 In deklica je rekla: »To bi pa res rada videla, kako se da brez vrča spraviti svežo vodo v hišo!«
16 Tu je vzel Jezus pri priči svoj majhen rdeči plašč, ga na koncih zgrabil skupaj, zajel vodo vanj in jo odnesel v hišo k Mariji, ne da bi izgubil eno samo kapljo.
17 Vsi so šli za njim zaradi tega čudeža.
18 Ko je Marija to zagledala, se je zgrozila v sebi in dejala: »Toda Otrok, kaj se je vendar zgodilo z vrčem?«
19 In Jezus je dejal: »Glej, ta mi je bil že dolgo trn v peti! Zato Sem preizkusil njegovo čudežno moč na kamnu, -
20 in glej, nobene moči ni bilo na njem in ne v njem; zato se je tudi takoj razbil na majhne koščke!
21 Jaz pa menim, kjer sem Jaz, tam bi vendar moral Jaz veljati več kot pa tak neumen vrč, ki ni niti za las boljši od vsakega drugega!«
22 Na te besede je Marija utihnila in si jih je zapisala globoko v svoje srce.
23 Deklica pa na to tudi ni nič rekla, kajti Jezusa je imela rada.
24 In Jezus ji je dejal: »Glej, takšna si Mi bolj všeč, kot če vrtiš jezik brez potrebe!« - In deklica je bila zadovoljna s to majhno grajo in je nato pridno predla svojo prejo.

294 Dveletno prenehanje čudežev. Draginja v Palestini. Jožef seje še v sedmem mesecu. Osemletni Jezus Sam polaga seme v zemljo. Čudežni blagoslov. Jožefova zahvala. Ljubezen je boljša kot hvala. Ozdravitev posušenega dečka.
1 Po tem čudežu je Jezus skoraj dve leti preživel mirno in je v vsem ubogal Jožefa in Marijo.
2 V Njegovem osmem letu pa se je kazala zelo slaba letina; nastopila je velika suša in vsa setev se je posušila.
3 Bil je že sedmi mesec in nikjer ni bilo nič zelenega; veliko živine so morali poklati ali pa za drag denar kupovati seno in žito iz Egipta in Male Azije.
4 Jožef sam je živel večinoma od rib, ki jih je pošiljal Jonatan vsak teden, svojo živino pa je hranil z ločjem, ki mu ga je pošiljal spet Jonatan.
5 Šele v sedmem mesecu so se pokazali oblaki in začelo je le tu in tam v presledkih pičlo deževati.
6 Zdaj je Jožef dejal svojim štirim sinovom: »Zaprezite vole pred plug in v Gospodovem imenu bomo posejali nekaj pšenice.

7 Kdo ve, morda nam bo Gospod to blagoslovil, saj smemo imeti za našega sina in brata Tistega, ki Ga je On poslal na svet.
8 Sicer sedaj že dve leti ni po Njem storil nobenega čudeža več, tako, da smo zaradi tega Njegovo veličastvo že kar pozabili,
9 kdo pa tudi ve, ali ni to slabo leto posledica naše pozabljivosti do Tistega, ki je tako svet odzgoraj prišel k nam!?«
10 Tu je stopil sedaj že osemletni Jezus k Jožefu in dejal: »Dobro, oče Jožef! Vi Mene še nikoli niste pozabili; zato pa grem s teboj in položil Bom pšenico v brazde!«
11 Jožefa pa je to nadvse razveselilo; in Marija in vsi v hiši so govorili:
12 »Ja, ja, tam, kjer bo ljubi Jezus sejal, tam bo gotovo dobra žetev!«
13 In Jezus je tudi smehljaje dejal: »Tako menim tudi Jaz. Resnično, zaman ne Bom posejal nobenega semena!«
14 Nato so odšli na polje in sejali. Jožef je sejal za plugom levo in Jezus desno.
15 In tako je bilo polje v pol dneva kar najbolje obdelano.
16 Nato je kmalu padlo zadosti dežja in pšenica je pognala močno kal in v treh mesecih dosegla kot poletni sadež zaželjeno zrelost.
17 Tu pa se je pokazalo, da je imelo klasje na desni strani, kjer je sejal Jezus, vseskozi po petsto zrn, medtem ko so imeli Jožefovi samo trideset do štirideset zrn.
18 Temu so se vsi silno čudili in ko je bilo žito v skednju omlačeno, šele tedaj se je v pravi meri pokazal božji blagoslov;
19 kajti iz enega malterja (cca 150 litrov) pšenice, ki so jo posejali, je zraslo polnih tisoč malterjev žetve: žetev, kakršne še nihče nikoli ni doživel!
20 Ko pa je imel Jožef tolikšno zalogo, je obdržal zase sedemdeset malterjev in sosedom razdelil devetstotrideset malterjev.
21 In takoj je vsej okolici pomagala ta čudežna žetev.
22 Nato pa je prišlo veliko sosedov in so hvalili in slavili božjo moč v Jezusu.
23 Ta pa jim je položil na srce ljubezen do Boga in do svojega božji je vreden več bližnjega in govoril vsakomur: »Ljubezen je boljša kot hvala, in pravi strah kot žgalne daritve!« - V tistem času je ozdravel tudi posušeni deček.

295 Jožef in Marija hočeta skoraj desetletnega Jezusa vendarle dati k učitelju. Težave pri pouku. Učitelj udari dečka in nato onemi in znori. Deček Jezus Se spet vrne domov.

1 Od tu naprej deček Jezus spet ni storil nobenega čudeža, ampak je bil tak kot vsi drugi človeški otroci,
2 samo bil je rad pri Jožefu, če je izdeloval orodje kot so: plugi, jarmi, stoli, mize, postelje, in podobno in tedaj se Jožefu nikoli ni nič ponesrečilo.
3 Ko je deček stopal v deseto leto in Se sploh ni razlikoval od drugih otrok,-
4 je nekoč dejal Jožef Mariji: »Glej, ljudje okrog nas zasmehujejo, da pustimo rasti Jezusa brez šolskega pouka, ko je vendar tako čudovito nadarjen in ima toliko sposobnosti!
5 Dobro vem, da Jezus pouka svetne šole ne potrebuje;
6 toda, da sosedom zaprem usta, bi Ga vseeno rad dal kakšnemu učitelju.
7 In ker so sedaj v mestu ustanovili dve novi šoli, v katerih sta menda oba učitelja zelo spretna, bi rad poskusil z enim ali drugim.«
8 Marija je privolila; kajti tudi ona je uvidela navidezno potrebo tega.
9 In Jožef je vzel Jezusa s seboj in Ga peljal k učitelju.
10 Ta je prevzel dečka in dejal Jožefu: »Najprej se mora zaradi številnih Grkov med nami učiti grščino in šele potem hebrejščino.

11 Jaz dobro poznam posebnosti tega Otroka in me je kar malo strah pred Njim,
12 vseeno pa bom storil, kar bo prav; samo dečka mi moraš popolnoma prepustiti!«
13 Jožef je privolil in pustil Jezusa v učiteljevo hišo.
14 Tri dni je Jezus tu užival običajno svobodo; šele četrti dan Ga je učitelj vzel v učilnico.
15 Tam Ga je pripeljal k tabli, Mu napisal celo abecedo in Mu jo začel razlagati.
16 Potem, ko Mu je nekajkrat razložil, je Jezusa vprašal, kaj od tega si je zapomnil.
17 Jezus pa Se je delal, kot da vsega razloženega nič ne ve in ni dal učitelju nobenega odgovora.
18 In učitelj je mučil Otroka in sebe tri dni in nikoli ni dobil odgovora.
19 Četrtega dne pa je postal nejevoljen in je pod grožnjo krepke kazni zahteval od Jezusa, da mu mora odgovoriti.
20 Tu mu je deček Jezus dejal: »Če si v resnici učitelj in črke poznaš, tedaj mi pokaži resnični osnovni pomen alfe in Jaz ti Bom povedal o beti!
21 Tu se je učitelj razjezil in udaril Jezusa s palico, s katero je kazal po tabli, po glavi.
22 To je Dečka zabolelo in je dejal učitelju: »Ali je to modri način, kako bi se znebil Svoje neumnosti?
23 Resnično pri tebi nisem zaradi udarcev in to ni način, kako je treba ljudi učiti in vzgajati!
24 Ti pa postani nem in nor zaradi tega, ker si Me udaril, namesto da bi Mi dal pravo razlago!«
25 Učitelj se je na mestu zgrudil, - in zaradi pobesnelosti so ga zvezanega spravili v drugo sobo.
26 Jezus pa se je takoj vrnil k Jožefu domov in tam rekel:
27 »Drugič si Bom Sam izbral učitelja, ki ne bo prišel v šolo s palico v roki; ta pa se bo sedaj pokoril za svoj greh nad Menoj!«
28 Tu je Jožef vedel, kaj se je gotovo spet zgodilo in dejal Mariji: »Torej Jezusa ne smemo več pustiti iz rok; kajti On kaznuje vsakogar, ki Mu ni po volji!«
29 Marija je bila s tem zadovoljna in nihče si ni upal Jezusu karkoli očitati.

296 Drugi učitelj pri Jožefu. Učiteljeva krotka ustrežljivost. Jezus se preizkusi pred učiteljem: bere in razloži Daniela. Učiteljevo dobro pričevanje o Jezusu. V zahvalo za učiteljevo poštenost Jezus ozdravi prvega učitelja.

1 Čez nekaj tednov pa je prišel drugi novi učitelj k Jožefu, da bi ga prijateljsko obiskal,
2 kajti Jožef mu je pred tem naredil več novih klopi in stolov in mizo za njegovo učilnico in je ob tej priliki v tem učitelju pridobil za prijatelja res vrlega moža.
3 Ta učitelj se je sedaj spoznal tudi z dečkom Jezusom in je imel pravo veselje z Njim zaradi tega, ker je bil resen, pa kljub temu živahen in skromen.
4 Zato je vprašal Jožefa, ali se je deček v katerikoli šoli že učil brati in pisati.
5 Jožef pa je dejal: »Brat, poskusil sem že pri dveh učiteljih, toda oba
nista nič dosegla pri Njem;
6 kajti v tem dečku je posebna moč!
7 Če je potem učitelj z Njim nekoliko grob, je (učitelj op. prev.) že izgubljen;
8 kajti potrebno je, da pride iz dečkovih ust samo ena beseda čez učitelja in že je najstrašnejše kaznovan!
9 Tako se je pred kratkim zgodilo s prvim učiteljem, ki je še do te ure norec.«
10 In učitelj je dejal: »Ja, ja, to dobro vem; toda ta je bil tudi tiran do svojih učencev!
11 Če bi jaz poučeval dečka, me resnično ne bi bilo strah, da bi me kaznoval!«
12 Tu je dejal navzoči Jezus: »Le kaj bi me lahko naučil?«
13 In učitelj je naj ljubezniveje potegnil Dečka k sebi, Ga pobožal in Mu nato dejal:
14 »Rad bi te na prav prijazen način naučil brati in pisati in te potem učil razumeti Sveto pismo.«

15 In deček je dejal: »Dobro, če imaš kakšen del Svetega pisma s seboj, Mi ga daj in ti bom pokazal kaj zmorem!«
16 Tu je učitelj takoj izvlekel nek zvitek, - bil je Daniel, - in ga dal dečku.
17 Deček pa je pri priči začel zvitek brati in tako razlagati, da so se začeli vsi okoli stoječi z zelo ostrmelim učiteljem vred nadvse čuditi.
18 Ko pa je učitelj videl kaj deček zmore, je dejal:
19 »O Gospod! Bodi milostljiv in usmiljen meni ubogemu grešniku; kajti ta Deček ni zemeljski človek!
20 O brat Jožef, šele sedaj jasno razumem, zakaj ni mogel noben učitelj zdržati s tem Dečkom!
21 Deček tako in tako razume več kot vsi učitelji na Zemlji skupaj! O zato Ga le zadrži doma!«
22 To pričevanje je bilo všeč Dečku in je dejal: »Ker si ti tako pošten, naj zaradi tebe drugi učitelj spet ozdravi, zgodi se! -
23 Ti pa ostani v svojem srcu tako pošten, kot si sedaj, tedaj boš vedno pravi učitelj! Amen.«
24 Nato se je deček Jezus oddaljil; učitelj se je hitro poslovil od Jožefa in zelo zamišljen odšel domov. - Prvemu učitelju pa je bilo še tisto uro bolje.

297 Enajstletni Jezus in Jakob gresta nabirat drva. Jakoba piči gad in Jakob umre. Jezus obudi Jakoba od mrtvih. Veliko veselo oznanilo o delu. Bodi goreč v duhovnih dobrinah! Obujenje mrtvega dečka Kefa in mrtvega tesarskega pomočnika Mallasa. Dober nauk: »V nevoščljivosti vedno preži smrt!«
1 Od tedaj je Otrok Jezus ostal doma, bil je miren in poslušen in opravljal tudi manjša dela.
2 Eno leto ni naredil nobenega čudeža, - torej do Svojega enajstega leta. 3 V enajstem letu pa je naredil spet tri pomembne čudeže, in ti bodo tu kratko sledili.
4 Spomladi je Jožefu za nekaj dni zmanjkalo drv.
5 Zato je poslal Jakoba in Jezusa, ker sta onadva imela največ časa, v bližnji gozd, da bi tam nabrala dračja.
6 Oba sta odšla in pridno delala, kar jima je Jožef zapovedal.
7 Jakob pa je zelo hitel in Jezusu ni ostalo veliko za zbirati; kajti Jakob je povsod prehitel Jezusa.
8 V takšni vnemi pa se mu je zgodilo, da je segel po košati veji, pod katero je bil strupen gad.
9 Gad je Jakoba pičil v roko, Jakob pa se je poln strahu in groze zgrudil. Roka mu je pri priči zatekla in Jakob se je zvil na hrbet in kazal znake smrti.
10 Tu je priskočil Jezus, pihnil v rano in Jakobu se je v trenutku izboljšalo.
11 Gada pa je strahovito napihnilo in razpočil se je.
12 Nato pa je Jezus dejal Jakobu: »Hiti počasi! V vsakem posvetnem delu, če se opravlja preveč hlastno, preži smrt!
13 Zato je bolje biti len za svet, zato pa toliko bolj goreč za Duha,
pri vsaki priložnosti.
14 Tako pa bodo posvetno pridni našli v svoji vnemi za zemeljsko vedno smrt svoje duše!
15 Jaz pa Bom poiskal tiste, ki so leni za posvetnost in jih Bom za večno vzel v Svojo službo; in tistim, ki so delali samo eno uro dneva, Bom dal enako plačilo kot tistim, ki so ves dan nadvse pridno delali.
16 Blagor vsakemu lenuhu za svet; gorje pa vsakemu pridnemu za svet! Prvi bo Moj prijatelj -in drugi Moj sovražnik!
17 Jakob si je te besede zapomnil, po njih živel in mu je bilo vseeno, če je večkrat dobil ime »Leni in počasni«;
18 toda odslej je bil toliko bolj vneto zaposlen v svojem srcu in je pri tem neskončno veliko pridobil. -

19 Kmalu nato, čez dva dni, je umrl sosedi, ki je bila vdova, njen edini sinček, zato je silno jokala.
20 Tedaj je šel Jezus s Svojim Jakobom tudi tja, da bi obiskal umrlega dečka.
21 Ko pa je videl silno jokajočo vdovo, se Mu je zasmilila, in prijel je mrtvega dečka za roko in dejal:
22 »Kefa! Rečem ti: Vstani, in nikoli več ne žalosti srca svoje matere!«-
Tu se je deček nenadoma dvignil in smehljaje pozdravil vse navzoče.
23 To pa je bilo za vdovo preveč in je dejala: »O le kdo je ta Jožefov Sin, da more z eno besedo obuditi mrtvega? Ali je Bog ali angel?«
24 Jezus pa je dejal vdovi: »Ne sprašuj naprej, ampak daj Kefu mleka, da si bo popolnoma opomogel!«
25 Vdova je takoj odšla in prinesla dečku pogreto mleko.
26 Tu so vsi hoteli začeti Jezusa moliti; On pa je odhitel stran, srečal druge otroke in se z njimi igral na zelo moder način.-
27 Ko pa se je tako igral, je pri drugi hiši, ki jo je popravljalo nekaj tesarjev iz mesta, padel človek, si zlomil tilnik in bil na mestu mrtev.
28 Takoj se je zbrala množica ljudi, objokovala nesrečnika in povzročala velik trušč.
29 Ko je Jezus zaslišal ta hrup, je pohitel tudi On z Jakobom tja, Se prerinil do mrtveca in mu rekel:
30 »Mallas! Rečem ti: Vstani in spet delaj! Svoje letve pa boljše pribij, sicer boš še enkrat padel!
31 Kajti ni pomembno koliko si naredil, temveč kako si naredil. V nevoščljivosti pa vsak trenutek preži smrt!«
32 Nato se je Jezus hitro oddaljil, mrtvec pa je spet zdrav vstal in delal naprej s takšno močjo, kot da se mu ne bi bilo nič zgodilo. Jezusove besede pa je ohranil v svojem srcu.
33 Ti trije čudeži so se zgodili drug za drugim v kratkem času in vsi sosedje so zaradi tega hoteli Jezusa moliti.
34 Jezus pa jim je to prepovedal in Se nat o več tednov ni pokazal v vasi.
35 V Jožefovi hiši pa so ta tri dejanja dobro opazili in o njih veliko govorili.

298 Kratek opis zgodbe dvanajstletnega Jezusa v templju, ki ga je napisal Njegov brat Jakob. Jezus se sedaj popolnoma umakne do svatbe v Kani.

1 Odslej Se je Jezus umaknil in javno ni delal nobenih čudežev več do svatbe v Kani v Galileji.
2 Samo v svojem dvanajstem letu je storil deček Jezus čudež, ko je prvič prišel za praznik v Jeruzalem, kot je oznanjeno v velikih veselih oznanjenjih, v templju med učenjaki, s svojo modrostjo.
3 Ta čudež je meni, Jakobu, ker takrat nisem bil navzoč, šele pozneje Gospod Sam naznanil. Kratek opis le-tega:
4 V veliki gneči sta Jožef in Marija izgubila Jezusa v templju in menila, ker Ga ni bilo pri njima, da je gotovo že odšel s Salomo ali s kakšnimi drugimi znanci in sorodniki proti domu.
5 In tako sta odšla za nazareško karavano in jo dohitela šele zvečer v zavetišču med Nazaretom in Jeruzalemom.
6 Ker pa tam nista našla Jezusa, sta postala zelo žalostna, vzela s seboj nekaj spremljevalcev in se ponoči vrnila v Jeruzalem.
7 Ko so prispeli tja, je Jožef šel takoj k deželnemu oblastniku Korneliju, ki je takrat še vladal v Jeruzalemu.
8 Jožef je sporočil nadvse ustrežljivemu in prijaznemu Korneliju, kaj se mu je pripetilo.
9 Ta pa je dal Jožefu takoj rimsko stražo, s katero je smel Jožef preiskati vse hiše.
10 Tako je Jožef pretaknil skoraj ves Jeruzalem in kljub temu po tri dni dolgem iskanju ni našel

Jezusa.
11 Tedaj pa sta se oba nadvse prestrašila; zelo žalostna sta vrnila stražo Korneliju, ki ju ni mogel potolažiti.
12 Ker pa je bil že precej pozen večer, ju je hotel Kornelij obdržati pri sebi.
13 Jožef pa je dejal: »O plemeniti prijatelj, seveda bom ostal pri tebi to noč, toda še prej moram gor v tempelj in tam darovati Gospodu Bogu iz svojega žalostnega srca in v svojem žalostnem srcu.«
14 Tedaj je pustil Kornelij Jožefa in Marijo naj se povzpneta v tempelj.
15 In glej, tam sta našla Jezusa sedeti med učenjaki, kako jih je spraševal, poučeval in odgovarjal na njihova vprašanja tako, da so se nad tem vsi čudili;
16 kajti On jim je razlagal najskrivnostnejša mesta iz prerokov, jih poučeval o zvezdah, o njihovem kroženju, o njihovi osnovni svetlobi, o njihovi drugi, tretji, četrti, peti, šesti in sedmi svetlobi.
17 Prav tako jim je On opisal bistvo zemlje in jim pokazal telesno, duševno in duhovno povezanost stvari,
18 in dokazal vsem neumrljivost duše na tako nezaslišan način, da so ob tem vsi govorili:
19 »Resnično, kaj takega se ni še nikoli čulo! Deček dvanajstih let je v enem prstu modrejši kot mi vsi skupaj!«
20 Tedaj sta Jožef in Marija stopila k Jezusu in Mu rekla:
21 »Pa zakaj si nama to storil?! - Glej, midva sva Te tri dolge dni iskala z velikimi bolečinami in Te nisva mogla nikjer najti!«
22 Jezus pa je odgovoril: »Zakaj sta to storila? (Zunaj namreč, s pomočjo vojakov.)
23 »Ali nista nič vedela o hiši Mojega Očeta in da Sem Jaz moral v njej storiti to, kar je Mojega Očeta?"
24 Oba pa teh besed nista razumela; toda Jezus jima je takoj voljno sledil domov, potem ko je prej z njima prenočil pri Korneliju.
25 Učenjaki pa so slavili Marijo, da je presrečna, ker ima takega otroka.
26 Od tedaj se je Jezus popolnoma umaknil in pred ljudmi ni storil do svojega tridesetega leta nobenega čudeža več, in je potem živel in
delal kot vsak drug človek.

299 Zelo važna pojasnila o Jezusovem bistvu, razmerje Njegovega človeškega do božjega v Njem. Namigi o prerodu.
1 Po tem pa pravi Sveto pismo: In On je napredoval v milosti in modrosti pred Bogom in ljudmi in ostal pokoren in poslušen svojim staršem, dokler ni nastopil Svoje učiteljske službe.
2 Vprašanje: Kako pa je lahko Jezus, kot edino večno božje bitje, napredoval v modrosti in milosti pred Bogom in ljudmi, ko je bil On vendar Bog od vekomaj?
3 In kako posebej pred ljudmi, ko je bil vendar od vekomaj neskončno najpopolnejše bitje?
4 Da bi to pravilno dojeli, ne smemo gledati Jezusa ločeno samo kot Boga;
5 ampak si Ga moramo prestaviti kot človeka, v katerem Se je edino
večno božanstvo navidez nedejavno vklenilo prav tako kot je v vsakem človeškem bitju vklenjen duh (duh kot božja iskra v človeku, op. prev.).
6 Kar pa mora vsak človek po božji ureditvi storiti, da osvobodi svojega duha v sebi,
7 to je moral tudi človek Jezus popolnoma resno Storiti, da bi osvobodil božje bitje v Sebi, da bi se tako lahko zedinil v Njem.
8 Mora pa vsak človek nositi v sebi določene slabosti, ki so običajne vezi duha, s katerimi je on zaprt kakor v trdni lupini.
9 Vezi pa se lahko razbijejo šele tedaj, ko se je z mesom pomešana duša s

pravičnim samozatajevanjem tako okrepila, da je dovolj trdna, da lahko vsebuje in obdrži svobodnega duha.
10 Ravno iz tega razloga lahko človek tudi samo po raznovrstnih skušnjavah spozna svoje slabosti in izve, kako in v čem je njegov duh vklenjen.
11 Če se on potem ravno v teh točkah v svoji duši samozatajuje, s tem razveže vezi duha in z njimi zveže dušo.
12 Ko je potem po pravem času duša z vsemi nekdanjimi vezmi duha ojačana, potem seveda čisto naravno preide popolnoma razvezan duh v celo, močno dušo,
13 in le-ta dospe potem v vso nebeško popolnost moči duha in postane s tem za večno popolnoma eno z Njim.
14 V tem razvezovanju ene vezi za drugo pa je naraščanje duhovne moči duše, ki sta modrost in milost.
15 Modrost je jasno gledanje večnega božjega reda v sebi.
Milost pa je večna ljubezenska svetloba, ki osvetljuje vse neskončne in brezštevilne stvari, njihova razmerja in poti.
16 Kakor je to pri človeku, prav tako je bilo to tudi pri bogočloveku
Jezusu.
17 Njegova duša je enaka kot je duša vsakega človeka in je bila obtežena s toliko več slabostmi, ker se je najvsemogočnejši božji Duh Sam moral vkleniti v najsilnejše vezi, da Se je lahko obdržal v Njegovi duši.
18 Prav tako je morala Jezusova duša, zatajujoč samo sebe, prestati tudi največje skušnjave, da bi svojemu božjemu Duhu odvzela vezi, se s tem krepila za najneskončnejšo svobodo
Duha vseh duhov in tako postala popolnoma eno z Njim.
19 In ravno v tem je bila tudi rast modrosti in milosti Jezusove duše pred Bogom in ljudmi, in sicer v takšni meri, kot Se je Božji duh polagoma vedno bolj in bolj zedinjal z Njegovo seveda božjo dušo, katera je bila prav za prav Sin.

300 Jezusovo življenje in duševni boji od Njegovega dvanajstega do tridesetega leta. Namigi in primeri za dosego preroda kot pogoja za večno, blaženo življenje. Sklepna opomba in Gospodov blagoslov.
1 Kako je torej živel Jezus, Gospod, od Svojega dvanajstega leta do Svojega tridesetega leta?
2 Nenehno je čutil v Sebi najbolj živo vsemogočno božanstvo; v Svoji duši je vedel, da je in mora biti večno vse, kar obsega neskončnost, podrejeno Njegovemu najmanjšemu migljaju.
3 Kljub temu je imel v Svoji duši največji nagon vladati nad vsem.
4 Ponos, oblastiželjnost, popolna svoboda, čut za uživanje, poželenje po ženskah in še več podobnega, kot tudi jeza so bile glavne slabosti Njegove duše.
5 Toda On Se je boril z voljo Svoje duše proti vsem tem najmogočnejšim, smrtonosnim gonom Svoje duše.
6 Ponos je poniževal z revščino; toda kako trdo sredstvo je bilo to za
Njega, kateremu je vse pripadalo, kljub temu pa ni smel ničemur reči
«moje«!
7 Oblastiželjnost pa je krotil z najvoljnejšo pokorščino tistim, ki so bili,
kot vsi ljudje v primerjavi z Njim, enaki nič.
8 Proti svoji večni, najvišji svobodi se je bojeval ravno s tem, da Se je dal, čeprav neskončno težko, ujeti ljudem kot suženjski hlapec za najnižja dela.
9 Najmočnejše nagnjenje za uživanjem je premagoval z zelo pogostim postom, - zaradi pomanjkanja, pa tudi iz svobodne volje Svoje duše.
10 Poželenje po ženskah je premagoval s pogostim težkim delom, s skromno hrano, z molitvijo

in druženjem z modrimi možmi.
11 Ja, v tej točki je moral izredno veliko prestati, ker sta bila njegova zunanjost in ton njegovega govorjenja kar najbolj prikupna.
12 Zaradi tega je bilo vseh pet Cirenijevih deklic na smrt zaljubljenih v Njega in so med seboj tekmovale, katera Mu bo najbolj ugajala.
13 Njemu je takšna ljubezen sicer zelo ugajala; toda kljub temu je moral vsekdar vsaki reči: »Noli me tangere! « (Ne dotikaj se me, pusti me na miru, op. prev.).
14 Ker je z enim pogledom spregledal hudobijo ljudi in videl njihovo zahrbtnost, hinavščino,zvijačnost in njihovo sebičnost,
15 je tudi razumljivo, da je bil zelo razburljiv in Ga je bilo zelo lahko užaliti in razjeziti;
16, Svojo božansko naravo pa je krotil s Svojo Ljubeznijo in usmiljenjem, ki sta iz nje izvirala.
17 In tako je On uril svoje življenje s samimi najtežjimi samozatajevanji,
da bi s tem znova vzpostavil porušeni večni red.
18 Iz tega pa z lahkoto spoznamo, kako je preživljal Jezus kot človek teh osemnajst let v stalnih skušnjavah in premagovanju le-teh. - In ker je sedaj tisto, kar je za vsakogar koristno (1), razloženo, ne ostane za pripovedovanje nič drugega, kakor tisto tridnevno razpravljanje z modreci in učenjaki v templju, ki pa tako, kot še marsikaj drugega, ne more slediti v tej knjigi.
20 Zato se zaenkrat zadovoljite s tem, drugo pa bo sledilo, če boste hlapcu (2) dejali:
21 »Pridi brat k nam v Gospodovem imenu ter ostani in stanuj pri nas!« -22 s tem naj bo tudi to delo sklenjeno in Moj blagoslov in Moja milost
bodita z vami neprestano! Amen.

1 Opomba prevajalca: glej knjigo »Die drei Tage im Tempel». Nadalje pa so tudi v »Johannes, das grosse Evangeliurn» nekatere zgodbe iz Jezusove mladeniške dobe. Izšlo v »Lorber-Verlag» Bietigheirn, BRD.
2 Hlapec je Jakob Lorber.

NEKAJ PODATKOV O MERAH UPORABLJANIH V BESEDILU KNJIGE

V besedilu večkrat naletimo na utežno mero »funt«. Za tiste čase smo našli v British Museum, London, V. Britanija, naslednje utežne funte (stehtane v današnjih gramih):
a) 1 rimski funt: okoli 324 gramov, leto 275 pred našim Štetjem;
b) 2 standardna rimska funta: 624,8 gramov, leto 161-169 n.š.;
c) v grško govorečem delu Italije - 2 funta: 649,3 grama, 3 funti 954,6 gramov, okoli leta100(?) pred n.š.

Avstroogrske dolžinske mere v Času Jakoba Lorberja (1800 —1864):
l čevelj = 31,61 cm
l klaftra = 6 čevljev (ca. 1,9 m)
l milja = 1,586 km
1 meter = 3,163 čevljev

Okoli leta 5 pred n.š. je znašala klaftra v Judeji približno 2,22 m (Vir: angleški prevod»Otroštvo in mladost Jezusa« po J. Lorberju), kar je približno 1/6 ali 1/7 več kot kasneje v Avstroogrski monarhiji! Glej npr. poglavje 87, odst. 6: ...griček visok: 20 klafter x 1,9 m = 38 m (visok).

NEKAJ POJASNIL K POGLAVJEM

Pogl. 34, odst. 34 in pogl. 152, odst. 16:
Mesto Ostrazine (ali Ostracine) z zemljepisnimi sorednicami (koordinatami) 31 vzhodne dolžine in 31 severne širine (zanimive sorednice, mar ne?) v Egiptu, je označeno samo še v zgodovinskih zemljevidih. Nekdaj je bilo pomembno mesto s slavno legendarno preteklostjo, morda ga bo prihodnost oživela, kdo ve? V knjigi »Trije dnevi v templju«, kjer je Slovenec Jakob Lorber po Božjem razodetju zapisal tri slavne dni 12-letnega Jezusa v templju v Jeruzalemu - današnji novinar bi rekel: to je magnetofonski zapis vsega dogajanja -, o katerih Sveto pismo žal zelo malo pove, glej npr. pod Luka: »In vsi, ki so ga poslušali so se čudili njegovemu umu in njegovim odgovorom…«, (2,47).
Srednjeveška Berlenburška biblija pravi o istem: …»Vsi, ki so prisluhnili Jezusu Kristusu, ko je govoril po svoji blagovestni duši,
so se čudili njegovi modrosti in odgovorom. Kajti – takšna duša lahko osramoti vse pismouke. Njene besede so še več, polne so modrosti, ki prebuja ljubezen, da se jim celo nasprotniki ne morejo upirati ali jim ugovarjati.«

Tukaj Jezus - med drugim - o Ostrazine pove: »Torej oba starša in novorojenček so živeli tri leta, takoj po begu iz Betlehema, varni v Egiptu in sicer v bližini mesteca Ostrazine (ali Ostracine, op. prev.), v staroegipčanskem jeziku imenovano Austražina (ali Austrašina, op. prev.), kar pove toliko kot »Delo strahu« torej utrdba, ki je vsem
sovražnikom v času faraonov prinesla smrt. Kasneje so mogočnejši
sovražniki starega Egipta to mesto strašenja, kot mnoga druga, osvojili in do danes je od nekdanjega mesta - in dela strašenja ostalo nič več kot staro, zakrnelo ime, katerega si Rimljani seveda drugače razlagajo kot stari Egipčani.«
Delo »Trije dnevi v templju« stoji kot naslednje v vrsti razodetij po Slovencu Jakobu Lorberju- za tisk našega podjetja. V »Trije dnevi v templju« razloži Jezus izvor imena »Jeruzalem in Melhisedek«... Torej pazi izključno na posamezne korene starohebrejskega jezika. Je (to je), ruh ali ruha (stan), za (za), lem ali lehem (velikega kralja). Me ali maj (mojega) l'chi ali lichi - čitaj lici - (obraza ali luči), sedek (sedež).

Znano vam je, da so očaki seveda izgovarjali samoglasnike med soglasniki, ampak jih iz določenega globokega spoštovanja in strahospoštovanja niso zapisovali (iz globokega spoštovanja in
strahospoštovanja do Boga čigar ime »Jehova« sestavlja 5
samoglasnikov I E O U A). Zato je potrebno pri takih, več kot tisoč let starih besedah, znati samoglasnike pravilno uvrstiti med soglasnike, in zaresni pojem tako zelo starega imena se sam po sebi razloži iz njegovih korenov.«...

153,22:
»Premoženje« bi morda lahko nadomestili s »krvjo«, kajti v Svetem pismu je pojasnjeno, da je duša »v krvi« in ker je torej duša edino pravo premoženje ljudi. Ostalo: duh (Božji) in snovno telo pa sta samo sposojena. Ker je duhovni jezik drugačen kot snovni, takšna razlaga ni izključena, vsaj zdi se, da jo »poškropljena obleka« omogoča.

Pogl. 213, odst. 3 in 14:
Leta 5 pred n.š. je bil popolen lunin mrk, ki danes omogoča določiti leto Kristusovega rojstva. Odlični avstrijski zvezdoslovec T. R. von Opolzer (1840- 1886) je izračunal in razvrstil vse sončne in lunine mrke od leta 1208 pred n.š. do leta 2126 po n.š. Izvleček iz tega, ki je tukaj natisnjen, se nanaša na obdobje od leta 39 pred n.Š. do leta 25 po n.š.

Jožef govori o delnem luninem mrku, ki se ujema z letom smrti kralja Heroda, po kateri je določeno mnogo pomembnih datumov v julijanskem koledarju. Ta mrk naj bi se zgodil dne 13. marca, leta 4 pred n.š., kar osvetli dejstvo, da se je Dionizij Exiguums, rimski samostanec in učenjak, ki je v šestem stoletju n.š. utemeljil naš sistem štetja let zmotil, ko je določil leto 4 pred n.š. za leto Herodove smrti.

To je eden ključnih podatkov, po katerem so učenjaki preteklosti iskali Sveto Rojstvo med letoma 7 in 4 pred n.š., čeprav poročilo Sv. Matevža izrecno pove, da je bil kralj Herod v času Kristusovega rojstva še živ, saj je Sveto Dete iskal in ga skušal pogubiti in dalje, da se je Sv. Dete vrnilo iz Egipta šele po Herodovi smrti.

Ob času luninega mrka so Judje slavili praznik, poroča Jožef. Le en lunin mrk je, ki se v temu času sklada z judovskim praznikom. To je po
von Opolzerju delni lunin mrk v letu 4 pred n.š. (označeno po v. Opolzerju kot eklipsa št. 1856), ki se ujema z judovskim praznikom Purimom. Kot bomo vi deli iz besedila, določajo 4 bistvena določila ta zgodovinski mrk in ta so:
1. Videli so ga v Ostrazinah (v Egiptu), ki se nahaja na antičnih zemljevidih na 31 stopinjah severne širine
2. Bil je popoln lunin mrk, ki je trajal okrog tri ure.
3. Na tej zemljepisni širini so ga opazovali zvečer
4. Zgodil se je zgodaj spomladi, malo pred praznovanjem Pashe.
Zamračitev št. 1854 v. Opolzeja izpolnjuje vsa prednja določila. V letu 5
pred n.š., 23. Dne tretje lune zgodaj zvečer, so v opisanem območju opazovali popoln lunin mrk. Je to naključje?

Primerjava med zamračitvama št. 1854 in št. 1856 na luninih tabelah izključuje vsako naključnost.

To pomlad, kmalu po popolnem luninem mrku je bil Kristus star 2 leti in eno tretjino leto – glej poglavje 213, odstavek 3, kjer Marija pove, da je Jezus star 2 leti in eno tretjino in odstavek št. 14 isto poglavje, kjer Cirenij označi številko devet četrtletij.

Če upoštevamo, da Marija računa v nekoliko krajših judovskih lunarnih mesecih, se obe številki v glavnem ujemata.

Družina se je vrnila domov v Nazaret po Herodovi smrti, približno leto dni po popolnem luninem mrku. Po Jožefu je Herod obnemogel in umrl nekaj po prazniku Pashe.
V luči zgodovine ti izračuni zbistrijo začetek leta 7 pred n.š. kot datum rojstva Jezusa Kristusa.

Štiri zaporedne pomračitve meseca 3

Zaporedna številka omračitve	Julijanski koledar Leto mesec dan	Julijanski dan (Prvi dan = 1. Januar	Grenvich čas	Stopnja pomračitve	Trajanje Pomračitve polovice lune v min	Mesec v zenitu V stopinjah

		4713 pred Kristusom)			delna popolna	dolžina širina
1	2	3	4	5	6	7
1853	6 p.n.š. IX 29	1.719.501	11:22	3,6	61 /	-174 0
1854 4	5 p.n.š. III 23	1.719.679	18:32	211,8	212 52	+ 83 0
1855	5 p.n.š. IX 15	1.710.855	20:18	20,8	212 51	+54 -4
1856 5	6 p.n.š. III 13	1.720.034	00:58	4,4	67 /	-12 +4

3 Vir: Theodor, vitez von Opolzer, Canon der Finsternisse, Dunaj, Akademie der Wissenscliaften 1887, ponatis1965, stran 343.
4 To je popolni lunin mrk opisan v »Otroštvo in mladost Jezusa», poglavje 1 75, odstavek 34.
5 To je delni lunin mrk, ki ga je opisa1 Jožef.

Legenda:
Stolpec 1: Kaže število delnih in popolnih luninih mrkov, začenši z mrkom št. 1, ki se je zgodil v letu 1208 pred n.š.
Stolpec 2: To je datum po kristjanskem koledarju v Svetovnem času, imenovanem tudi Univerzalni čas ali čas po Greenwichu, Anglija, kakor je bil ob zamračitvi. Ime »julijanski koledar» zavaja, saj nima nobene povezave s koledarjem, katerega je izdelal egiptovski računar Sosigenij na zahtevo Julija Cezarja v letu 46 pred n.š.
Stolpec 3: Predstavlja natančen julijanski dnevni koledar, kot ga je izumil francoski filolog Joseph Scaliger (1540-1609) in poimenoval po svojem učenem očetu Julijusu Scaligerju.
1. januar 4713 pred Kristusom je samovoljno izbran datum, kot ga je
določil sam Joseph Scaliger za prvi dan na katerem temelji njegov dnevni koledar, kjer je minilo že 1.719.000 dni do Kristusovega rojstva. Von Opolzer je ta dnevni koledar le prevedel v letnega. Potrebno je ob tem povedati, da je velika prednost dnevnega koledarja -v primerjavi z našim običajnim - v tem, ker ne izgublja in ne pridobiva dni in je izredno natančen.
Stolpec 4: Kaže čas največje zatemnitve vseh mrkov, ki ga imenujemo tudi stopnja največje zatemnitve, ko je luna v geometrijskem središču Zemljine sence. Ta čas je izračunan po Greenwichu in ga je potrebno za različna področja Zemlje prilagoditi.
Stolpec 6: Prikazuje polčas delnega kot tudi popolnega luninega mrka. Dete Jezus podaja dolžino mrka približno tri ure, kar je potrebno računati od trenutka prvega dotika sence Zemlje.
Stolpec 7: Kaže lego lune v stopinjah vzhodne dolžine (pozitivna) ali zahodne (negativne) od Greenwicha; stopinje severne dolžine (pozitivne) in južne (negativne) od ravnika in kaže lego, kjer pade Zemljina senca proti zenitu ob času vidne konjunkcije.Pripravila: Dr. W. Martin, ZRN in J. Pickering, Hayden Planetarium, NY, ZDA.K zapisu o luninem mrku: V British Museurn, London, V. Britanija hranijo babilonski zvezdoslovni zapis o luninem mrku iz leta 7-6 pred našim štetjem, v njihovem takratnem 1. mesecu, 13. dne.